

Драган Милосављевић

ТО БОГ ДА ЗАПАК ДА

Дневник српског журналисте
1980 – 2021

ТОБОГАН ЗА ПАҚАО

Самостално ауторско издање

Дизајн и техничко уређење:

Урош Лалицки

Copyright © 2021. Драган Милосављевић

Драган Милосављевић

Тобоган за пакао

Дневник српског журналисте
1980 – 2021

Београд, 2021.

*Критичко сагледавање стварности и јавно изношење ставова
део су моје личне одговорности према будућности.
Стога, ову књигу посвећујем, пре свега, најмлађем члану наше породице,
Катарини, а потом Јелени и Милошу, Зорану и мојој Милицы.*

Аутор

Новинар – посматрач – извештач и тумач

П олиглота широких погледа, сигуран у себе и своје судове, Милосављевић је током непуних пет деценија рада у новинарству стекао мноштво прилика да се осведочи у уздигнућа и клонућа, сјај и беду новинарског заната. Реч је о танјуговском ветерану из „гламурозног“ периода несврставања а потом затамњене постнесврстаности, у којима је извештачко новинарство играло значајну улогу у стварању домаћег али и међународног јавног мњења.

Дуги боравак у Африци, а потом и у Европи, у Риму и Женеви, омогућили су Милосављевићу поглед искоса и издалека, бројна поређења, те препознавања сличности и разлика између догађаја у сопственој земљи и земљама у којима је боравио.

Хировита и превратна политика зближила је али не и навикла Милосављевића на расापну несталност политичког живота ауторитарних режима.

У књизи *Дневник српској журналистије – Тобоган за пакао* пружени су нови, не мање сликовити детаљи закулисне политике западних постколонијално клијентистичких режима. Према Србији. Аутор, дабومه, зна да је свака политичка и економска моћ саздана и на смишљеној продукцији и организацији незнања. Циљ је створити масовну збуњеност, по могућности усред битног догађаја чија манипулативна суштина намерно остаје необјашњена. Милосављевић се, заправо, у својим описима и тумачењима збивања непрекидно креће по бриткој линији која раздваја мехурави свет политичких привида од

суштине у непојашњеним дубинама воље оних који тако безочно и егоистично одлучују о судбини већине.

Практично нема важније теме у протекле три деценије коју аутор није вично дотакао пером или типком на свом рачунару. Сви проблеми који су у постмилошевићевском, досовском и постдосовском и, најзад, напредњачком раздобљу оптерећивали и замарали Србију нашли су своје место у Милосављевићевим електронским колумнама. Обузет често неподношљивим противречностима неуљудне партијске и парламентарне сцене савремене Србије (гл. „Балканска шатра“), аутор је настојао да се снађе, равнајући се пре свега према координатама са мапе сопственог политичког ума. Пратећи бројне изборе, те наизменичне предизборне, изборне и постизборне коалиције, прогнозирао је добитке и губитке, отворене перспективе и затворене хоризонте политичке будућности.

Отуда су се кроз ауторову аналитичку призму преламале познате личности некадашње и садашње Србије: Слободан Милошевић, Зоран Лилић, Милан Милутиновић, Војислав Шешељ, Добрица Ћосић, Милан Панић, али и главни досовски лидери Вук Драшковић, Војислав Коштуница, Зоран Ђинђић, а онда и они из следеће фазе Борис Тадић, Томислав Николић и Александар Вучић.

Милосављевић заступа поредак политичких вредности, боље речено идеала државне независности, аутентичне демократије и грађанске и националне слободе. Са тог чврсто основа, рекло би се првенственог мерила и примене морала у политици, аутору ни у ком случају, не импонују посрамљујући облици овдашње скрушености и понизности, послушности и покорности, те удварања и додворавања платишама и газдама са стране. Овај, може бити, помало архаичан, а заступници грађанистичке идеологије и доктрине веле и наиван па самим тим и моралистички став, део је, у ствари, Милосављевићевог кредо у разматрању српске политике и политике у Србији.

РЕЧ АУТОРА

Беспућа демократуре

Београд, 10. септембар 2016.

После деценију и по „самоокупације“, Срби су непрепознатљива, преплашена, безидејна, аморфна нација. Сатерана је Србија у тор својеврсног експеримента „фарме“ за прање мозга. Убрзано, а под будним оком новог Менгелеа (Великог брата) и домаћих асистената, Срби напуштају своју миленијумску веру, културну матрицу и идентитет.

А агресорима, које постоктобарске власти, све редом, називају својим пријатељима, компрадори на кормилу транзиционе пљачке препуштају територије, ресурсе и полуге власти, којима ови управљају из сенке. Мозгова већ испраних даноноћним (дез)информисањем, они још нерасељени, непротерани Срби, сабијени су у дезоријентисану масу.

Гаси се њихов самоодбрамбени инстинкт и активизам, жеља за слободом. Баш као свећа која трне докрајченог фитиља, без националног су програма, лишени суверенистичког блока политички активних, истинских патриота. Могући носиоци препорода систематски су онемогућени и протерани у слепе углове политичког деловања.

Још од Титове смрти, превентивно су одгајани и за будућу српску „демократску“ елиту потурени пресвучени комунисти и лажни дисиденти. Сви одреда учесници оперетске владавине Броза, као некаквог ерзаца аустроугарског фараона.

Сапети су данас сви припадници ћутљиве већине. Они који не одобравају оно што виде, и који доживљавају ову и овакву Србију као варијанту лажне демократије и бруталног *лесе фер* капитализма. Припадници до амбиса доведене српске већине, у својој немоћи да политички делују, претворени су у невољне учеснике пропадања државе – беспомоћни, у букагијама добро осмишљене унутрашње окупације, изложени демагошким манипулацијама фарисеја из редова политике.

Током самообављајућег мандата компрадорских гарнитуре, Срби су препуштени свакодневном преоравању самосвести и самопоуздања. Ту, више него успешну, фаталну обману и завођење јавности, спроводе страни саветници (осовина Блер – Кембел), преко домаћих писаних и електронских медија, које у потпуности контролишу стране обавештајне службе и њихови домаћи медијски прирепци. Од таблоида до недељника у страним рукама, а са домаћим извођачима где се шепуре набилдовани квази-аналитичари и промотери најгорег западног модног треша.

То је каста глодуре и одабраних сарадника, више него издашно плаћених на послу националног суицида. Остали саизвршиоци су на хлебу и води, а са камцијом отказа изнад глава, да би испунили све, па и најпрљавије наређене задатке.

Цео политички и информативни простор, до последњег кутића, испуњен је лажима и симулацијом, као видом (непостојеће) стварности која оперише илузијама некакве успешне политике, налик Титовој, и одвлачи пажњу од процеса дубоке деградације државе. Нестанка њене суверености, трговине њеним границама и преосталим ресурсима.

А шта тек рећи о хибриду домаћег напредног патриотског глобализма. *Ни жене ни девојке*. Некакве квазинеутралности ове компрадорске хијерархије, која политику шири према уништењу аутохтоних вредности српства, ка проверењу и унијаћењу

СПЦ – о томе ће свој стручни суд тек дати експерти политикологије, социологије, али и психијатрије.

У сваком случају, под балканском је шатром у току експеримент, чија апликација на човечанство може променити ток историје – из хришћанске у сатанистичку цивилизацију.

То и јесте план америчких хегемониста, удружених са ојачаним језуитима у Ватикану на челу са Папом Франциском, задуженим да оствари прагматичну фузију католичанства са корпоративизмом глобализације, као „добитну комбинацију“ 21. века. Намењена је та нова пракса, јер идеологије су мртве, житељима њиховог планираног глобалног *џулаја*. А за једну од кључних караула виђе је управо до краја освојени Балкан, на размеђу цивилизација и путева, разуме се – лишен Православља.

Биће ту важан фактор од глобалистичке елите створена, четврта, и овога пута антисрпска и антиправославна, Југославија. Успостављена под именом Балканије у којој ми градимо ауто-пут „братства и НАТО јединства“ према исконском непријатељу – Албанији. Предвиђене да буде епицентром америчке хегемоније на Балкану и, даље, послушним инструментом њене антируске политике и ширења, екуменистички усмерене, преварантске верзије „интегралног Православља“ под кишобраном Васељенске патријаршије, чија је реализација поверена члану Обаиног тима Џоу Бајдену.

У планираној конфедерацији западног Балкана, све напредујући према ЕУ, бићемо гурнути у „загрљај“ својим историјским непријатељима и аспирантима на српске територије. А у улози сличној оној коју су, у судару хришћанства и ислама, имали српски крајишници на ободима Аустроугарске и Османске империје. Све ће прецизно дефинисати једна нова, овога пута балканска, Јалта.

Програм *џромене свесџи*, обескорењивања и колонизације Срба, одвија се на полигону симулације вишепартизма, а у

ствари *демократије* марионета, које испуњавају све захтеве глобократије.

Оне, која је све постоктобарске гарнитуре, без изузетка, доводила на историјску позорницу. У зао час и најгоре могуће време по нацију, већ фатално демографски осакаћену и измучену бројним ратовима и идеолошким експериментима претендата на њене историјске просторе.

У том се циљу, даноноћно и демагошки безобзирно, уз помоћ спин машинерије НАТО колонизатора, поново, као спасоносна, натура, вешто модификована матрица србојугословенства. Свако критичко промишљање овако пројектоване будућности искорењивања представља, за елиту и дежурне НВО, као и владине медије, „теорију завере“. „Говор мржње“.

Покушај да се јавно отворе теме од пресудног значаја за опстанак Срба и Србије, проглашава се паранојом... Неће бити. И даље смо на менију (нео) империјалне политике *Завади ња владај*.

У тој крчми и даље царује мрак, плаћеничка рука стоји на прекидачу. Пијане и обневиделе госте крчмар убеђује да наставе своје путовање у нирвану пропасти. Да, то је реприза поробљене Африке у некада слободарској Србији.

Поглавље 1

Под ваљком глобализма

А после Тита, фајронт

Акра, 4. мај 1980.

Танџуи је јавио дописнику у Акри: „Умро је Јосип Броз“. То пише у телеграму испорученом преко поштанског бокса на Котока аеродрому. Само привилеговани имају право на адресу у, англоамеричким санкцијама девестираној, престоници. То су политичари, новинари, трговци.

Некадашња колонија „Златна Обала“, па Гана, прва земља афричког социјализма, сада је у стању „спаљене земље“. То је последица увођења санкција од стране англоамериканаца. Влада агонија несташица. Поготово од када је оборен и протеран Кваме Нкрумах, неформални лидер подсахарске Африке, велики Титов пријатељ. Оборен је црним курсом, 50 пута већим од званичног, инфлацијом и војном завером.

На власти су већ пола деценије генерали, војни режими, невични управљању државом. Али, пораз социјализма, макар замењеног диктатуром униформи, слично Латинској Америци, није довољан. САД у бившој колонији траже увођење, „преко ноћи“, вишестраначја и лиценцирање „САД демократије“.

Пишем о томе, баш уочи самог Брозовог одласка, за *Танџуи*, као осврт „Формула за Корозију“. И то као пројекцију неке могуће „африканизације Балкана“. Текст завршава, сазнајем, у кошу уредника. За ССИП и *Танџуи*, Африка је заувек Титов забран. Зашто кварити легенду.

Рекло би се да је Броз отишао баш на време. Јер, његови полазници идеологије „мало Маркса, а више Титове несврстаниости“, као међублоковске монете трговања гласовима трећег,

несврстаног света, на удару је цунамија од преко 40 пучева који харају у Подсахарју.

А само је питање времена када би дошао на ред и учитељ са острва у брионској школи где су без даха, окружени луксузом, остајали и председници и краљеви. Да буде отписан, без обзира на заслуге са наступа на самиту у Хавани, када је спречио Кастра да породицу несврстаних дефинитивно гурне у наручје Москве. Па и без обзира на својевремено историјско НЕ Стаљину.

Видљиво је да, у најновијој етапи хладног рата блокова, Москва губи дах. Да тиме и, од Тита патентирана, трговина равнотежом утицаја између САД и СССР, губи употребну вредност. Што је био Титов највећи адут привилегованог статуса СФРЈ, али и њега лично. У тај су феномен „излога“ према Истоку САД у неколико деценија, поготово после прикључења СФРЈ НАТО и преко Балканског пакта, уложиле, само кроз наоружавање, десетине милијарди долара. И исто толико кредита које је Броз затим, краљевски великодушно, делио по Африци. Као наше финансирање често мегаломанских и непотребних пројеката, а на којима су биле ангажоване фирме из СФРЈ.

Касније су их прозвали „бели слоновии“, као сибок, бескорисне. При том су несврстани трећег света играли улогу гомиле Титових жетона на зеленој чоји светске дипломатије. На којој је Броз играо улогу кључног крупнијеа, од поверења. И то за обе стране. И баш у праскозорје распада тог модела, Тито напушта биполарну сцену. Он, господар у свима нама деценијама свеприсутне мешавине страха и дивљења. Све то деценијама у СФРЈ, али чак и до Гвинејског залива. Уверио сам се видевши где му се метанише као свецу у црквама различитих вероисповести. Као светом двојству највећег сина али и оца 20. века и то на земљи. Прва помисао на садржај вести – најзад и званични крај мука. Тако белосветски медији спекулишу о крају наводно већ „балсамованог“ и за церемонију погребног обожења припремљеног фараона несврстаности. Боже, како у том трену, када застане

рапаво болна кнедла у грлу, ал' хоће истовремено да кане, ко би рекао, и суза, влада баш противуречан осећај у души. А тако сам, као *Танјуџов*, подразумева се, аутоматски, „Титов новинар“, далеко, у том трену. А опет тако близу Београду. Где ће у гробницу достојну њега, бити узидан Маршал. За навек. Као симболика „срећних времена“ за данас безнадежно остављене, унезверене на ветрометини светских збивања. Опхрвани су сви поданици, знам то добро и из Африке, највише потмулим страхом за будућност. Мада би упокојење требало да буде срећан коначни крај диктатуре и рађање, Запад тврди, неспутане слободе. Мишљења и говора и којечега још. Онолике хиљаде километара сам далеко у некој другој цивилизацији, некој другој галаксији само афричке реалности. Сваке вечери обојене апокалиптички крваво црвеним залажењем сунца. Као да је баш последње. Све то у вишемесечном амоку владавине пустињског ветра харматана. Копрене црвеног пудера којим Гвинејски залив заспе стратосферском прашином боје теракоте. Тада је све непрозирно – па и будућност. Чак и на неколико метара од ока. Не знам зашто имам предосећај да ће тај ветар, наговештај апокалипсе слепила, допрети једном и до Балкана. Што се већ догађало у балканском вишку историје.

Одлазим на мопеду марке Томос АП 14, произведеном у Гани, у фабрици заосталој из времена Тито-Нкрумах. Идем до амбасаде. На консултације.

Тамо ненајављен улазим. Неометен од страже на капији, до зуба наоружаних Ашанти домородаца. Мачетама, копљима, луковима и стрелама. Ватрено оружје поседује само војска. Чак ни полиција. Искуство са пучевима. Познају ме „ратници“, чувари амбасаде, добију од мене неку паклу цигара.

Ступам у канцеларију без куцања код мог пријатеља Мађара из Суботице, професора Ласла Бале. Амбасадора. Некада првака предратне Југославије у стоном тенису и лептир стилу пливања. Држећи старац који свако јутро по већ превладалој

тропској врелини претрчи пар километара. И преплива у високим таласима Атлантика готово исто толико.

Ужива годинама, и не крије, у мојим текстовима у Политици. Где у замаскираном цинизму дописника на рачун афричких диктатора, све до Амина и Бокасе, такође ученика Брионске школе, препознаје жаоке на рачун диктатуре у Београду.

Затичем Ласла како насмејан наздравља чашом вискија колеги, земљаку, „мађарском амбасадору“. „Знам“, каже. „Добио сам депешу. Ти ћеш, молим те, као танјуговац, написати опроштајни говор. Партијски састанак је сутра. Сви ћемо га ожалити, и дипломате, и сви наши у Гани. А онда – Фајронт.“

Дипломатија издаје

Најроби, 1987.

У хладовини терасе обрубљене модрим цветовима цакаранди, дописник љубљанског *Дела*, Аугуст Пудгар, огласи се, после тропском врућином натопљене паузе: „Драгане, Југославија ће се распасти. Све ће почети на Косову. Ви Срби, изгубићете на крају и Војводину“.

„Можда ћемо ми пасти у провалију, али ћемо повући све, па и вас,“ чујем себе како у једном даху изговарам њему у очи, осенчене дебелим стаклима, минус осам.

Било је то моје, баш до зла бога патетично и испразно, јуначење. Некакава беспомоћна пизма. Уместо захвалности за понуђено сазнање о следу будућих догађања, наговештају да би Југославија могла бити раскомадана.

О томе словеначка колонија пословних људи у Најробију, предвођена амбасадором Зораном Жагаром, свакодневно дебатује као изгледној и светлој будућности независне дежеле.

У међувремену, ови пулени Станета Доланца, крем словеначке безбедносне службе, награђени су могућношћу бављења уносним шверцом – кафа, слоновача, егзотична крзна, дијаманти – и енормног богаћења преко титула „пословних људи“, банкара и директора.

Мој колега, Пудгар, коме стављам свакодневно на располагање своје изворе о предстојећим збивањима у Африци, жели, предочавајући заверу разбијања Југославије, некако и као професионалац и пројугословен, да врати услугу.

Али, рекао бих, и да покаже солидарност за моју оправдану забринутост око стања у Србији, где је у току надгорњавање око власти две фракције Титових следбеника.

Препричава ми план који је актуелно „прорађиван“ у словеначким круговима безбедњака, о „блиском и незауостављивом распаду СФРЈ“.

А у току је и посета једног од, још код Стамболића високо позиционираних, Срба, који је преживео све чистке после 1974. и наставио да истрајава на „Титовом путу“. Сада и као Слобин амбасадор у Вашингтону.

После размене мишљења амбасадора Жагара и Живорада Ковачевића, добијам допунска сазнања од земљака „шифранта“, шаљем агенцији белешком за такозване специјалне билтене озбиљна упозорења да их проследи државном врху.

У међувремену, добијам на руке снимак, начињен видео камером, масакра антилопа, бизона, зебри, жртви „дипломатског лова“ приређеног за „Жику бамбуса“.

Све је снимљено током српско-словеначке сафари „агресије“, на житеље саване. Лешевима животиња напуњен је читав мањи камион. За „не дај Боже“ при руци агентури „Кекеца“ да подсети Србина на гостовање и баханалије крвавог помора житеља саване.

Пијани од крви и слављеничког вискија, ловци у рукама држе одсечене главе животиња. Њихово церење пред камерама, посебно госта, икебана је самртном грчу антилопа и зебри којима су, који минут раније, „дипломатски“ пресекали гркљане.

У поруци сам, уз добијена сазнања, најавио парање Југославије, посебно сценарио подстицања побуна на Косову разрађен у дежели.

Неколико месеци после посете нашег амбасадора из Вашингтона Најробију, на аеродрому Џомо Кенијата, директор и главни и одговорни уредник *Танџуја* Михајло Шарановић, на пропутовању на Самит несврстаних у Харареу, сав црвен од беса, саопштава ми оцену мог упола одрађеног дописничког мандата.

„Јесмо ли ми тебе послали у Африку да будеш некакав јebene Зорге? О каквом распаду Југославије булазниш? Пиши оно што

ти је посао. О Африци, о несврстаности. Вратићемо те за три месеца ако наставиш овако!“

Не знам зашто ми је прво амбасадор Жагар пао на памет као могући иницијатор препада на мене и моју породицу у летовалишту Малинди на обали Индијског океана, исте године. Када су мене и породицу четири „разбојника“ са фантомкама и мачетама у рукама малтретирали готово целу ноћ, претећи егзекуцијом и на крају опљачкавши до доњег веша, уз савет да се „вратимо што пре тамо одакле смо дошли“. У Београд.

Колега из агенције ми је у међувремену јавио поруком да је из амбасаде у Најробију за колегијум агенције стигла депеша да сам, према сазнањима амбасадора, „симпатизер Белих орлова“.

То је и за мене била ненаслућена новост и то лансирана од амбасадора истакнутог припадника Доланчеве службе. Која наводно све дозна. Баш као некад *Озна*. Наравно, ако је корисно за марифетлуке какав је планирање спонзорисаних отцепљења уз обилату подршку компрадорских кртица у Београду. Које су се, схватио сам у далеком Најробију, већ настаниле у темељима кључних институција. Од дипломатије до државне безбедности, нескривено већ подељене у републичке феуде.

Без обзира на провидно глуматање и заклињање глодура *Танџија* да је СФРЈ „јача него икад“ и притворно климање главом Илије Мимице, уредника за несврстаност, имам утисак да је Самит полазника „брионске школе“ из земаља трећег света, већином из Африке, један од последњих. А да се Југославија, предодређена за улогу лидера те својервсне „неутралности“ у свету крцатом оружјем и неоимперијалним амбицијама Запада, ближи опасној ветрометини. На којој ће се показати истинска снага покрета. Пре свега да одоли бурама које се попут тамних облака навлаче на ободима хоризонта хладноратовског надгорњавања блокова, међу којима је, али питање још колико дуго, несврстаност без свог „вероучитеља“ орочена на улогу „тампона“. Да ли и Југославија?

Медијски јахачи српске апокалипсе

Београд, 1991.

// **С**рбија мета медијске агресије запада...?! Глупост, још једна теорија завере“. Пред камерама *Сити-гуија Б*, право у лице, надмено ми се обраћа заменик министра информисања СФРЈ, Хасан Ченгић. Година 1991.

Хасан је главни гост на округлом столу „улога медија у савременим збивањима у СФРЈ и свету“, око кога сам, уз пристанак директора опозиционог ТВ *Ситигуија Б*, Којадиновића, а асистенцију глудура Рогановића, окупио кључне медијске актере федерације. Директоре и главне уреднике водећих гласила и главне и одговорне уреднике ТВ медија.

Поручује Ченгић свима њима, али и јавности пред ТВ екранима, у име врха већ увелико распадајуће федерације, да „танјуговац нема друга посла него да измишља некакав непостојећи анти-српски медијски фронт“. Он одбацује сваку помисао да је Београд, што као медијатор тврдим, „пред незауостављивом агресијом атлантистичких медија, фаланге будућег НАТО интервенционизма“.

Темишварски Рачак

А савезне власти, које су нешто раније упрегле *Танјуи* и државну телевизију РТБ као ексклузивне „сведоке“ за спин извештавање из Букурешта и Темишвара о некаквим хиљадама жртава режима током обарања Чаушескуа, разуме се, верују свом функционеру Хасану. Потоњем министру војном Алије и брату Мустафе Ченгића. Највећем трговцу оружјем у грађанском рату у БИХ.

А ја, уредник Фоно сервиса агенције *Танјуи*, верујући безрезервно колеги као непосредном сведоку догађаја, и његовим телефонским извештајима са лица места, што је иначе „библија“ агенцијског новинарства, возан сам свакодневно до студија у РТБ, и стављен, од дирекције, на располагање за потребе ВВС-ја, CNN-а, *Euronews*-а.

Обавештавам цео свет, паралелно са генералним сервисом агенције, а уз сведочење РТБ сликом, о ексклузиви догађаја у „револуционарној Румунији“ и заслуженој судбини „крвавог кондуктора“ да буде смакнут после фарсе преког суда.

Много касније, прво западни, доста касније и извори Путинове Русије, открили су да су, под притиском, како Јељцинове Москве, тако и Вашингтона, односно СИА, војска и полиција током демонстрација напустили шефа државе. И да се ни данас званично не зна ко је наредио полицији да пуца у масу. Баш као и паравојска 10. диверзантског одреда у Сребреници.

Сазнајемо од бивших припадника преврата у Букурешту да се њихов штаб ослањао само на информације о масакру у Темишвару искључиво преузете од „југословенске“ штампе, телевизија и радија. А да су се ови опет чврсто држали извештача *Танјуи*а и РТБ.

Из пригодног филма емитованог на РТС, на годишњицу стрељања пара Чаушеску, Румуни сада и сами признају да је то била „пуцњава са певањем“. Намештаљка од револуције, а у ствари пуч. За потребе операције лажне заставе и потребе ТВ сведочанства измишљеног масакра хиљада житеља у Темишвару ископани су свеже сахрањени лешеве или подметнута тела погинулих, довезени из хладњача и понуђени камерама југословенске телевизије.

У ТВ филму, емитованом ових дана на годишњицу Букурешта, новинари са тадашње ТВ сниматељи и извештачи, проговорили су о умешаности нашег конзулата у Темишвару у дистрибуцији лажњака, вести о тобожњем масакру. А информације о

томе дигле су на ноге Букурешт и дефинитивно определиле издају у редовима војске и полиције.

Толико о осведоченој неутралности политике тадашње савезне владе која је већ тада, у сарадњи са СИА, упорно, дестабилизацијом Милошевића, у ствари рушила Србију. Све држећи се наслеђа Броза, тог фараона несврстаности, који је све време био амерички крупније за скупљање жетона у корист Вашингтона, а за потребе рушења већ увелико пољуљане совјетске империје.

Мој текст из 1981. из Акре, упозорење на тему могућег афричког синдрома на Балкану под насловом „Формула за корозију“, завршио је у уредничком кошу 1980, а оригинал у личној документацији. Уредници који су му судили завршили су у НВО „независном новинарству“, касније агенцијама ослоњеним на Соросеве донације.

У реторти

Рим, 3. мај 1992; часопис Дуга

Три дана по увођењу санкција, међу западним политичарима нашао се „гласник“ да Београду, у поруци, пренесе шта Србе у реторти од државе чека. И зашто.

Министар иностраних послова Италије Винћенцо Скоти, шеф дипломатије земље која је од 1. јула председавајућа Западноевропске уније, на конференцији за штампу у Палати Квиринале објаснио је то домаћим и страним новинарима:

„Југославија је полигон на коме ће Запад проверити колико су ефикасни инструменти интервенције у одбрани новог поретка и европског мира од међуетничких конфликта“.

За разлику од свог претходника Ђанија де Микелиса, Скоти је немилосрдно искрен: „Видећемо да ли ће Србија наставити да се одупире, јер, ако се то догоди, мораћемо да предузмемо директну војну интервенцију“.

Према италијанском министру, „прави је тренутак да НАТО и снаге Западноевропске уније, кроз координацију заједничких акција, испробају опције реаговања на задацима пацификације, са којима су, у одбрани новог поретка, суочени Европа и свет“.

На телексу у Виа Мерћеде 2, Удружење страних дописника у Риму, претичући колеге, задихан, поверим агенцији ову вест, оквир за будућност која нас чека.

Била је одбачена, коширана, сазнајем сутрадан из деска, „да не узнемиравам јавност“. Као, уосталом, и многе потоње, које су упозоравале нацију да нам припремају рат. Да смо бачени под ваљак неоколонијалне глобализације.

За шанком новинарског клуба, на „берзи информација“, добацује ми дојучерашњи колега из *Танјуџа*, Илија Мимица, сада дописник *Хине*, Туђманове новинске агенције: „Драгане, за мене би била највећа срећа да Београд буде бомбардован“. Био је овај „ћакулатор“ из околине Сплита, деценијама, или члан колегија, или дописник у Риму – чак четири мандата. Његов саговорник, уз ракију грапу, рашчињени поп Мираш Дедајић, задужен за антисрпске „аброве“, са одобравањем клима главом. И прориче „Бићу патријарх ЦПЦ у држави Монтенегро“.

Присећам се прошлонедељног испраћаја из агенције где сам од комисије изабран за дописника у Рим. И упозорења главног уредника и в. д. директора *Танјуџа* Душана Зупана, које ми је саопштио на ходнику: „Знај да је то место резервисано за Подгорицу. Неће ти мандат потрајати. Не могу ја ту ништа. Одозго је“. Пред сам мој полазак у осматрачницу Балкана на Апенинима, 27. маја, ствара се СРЈ, Трећа Југославија, *Соланија*, федерација Србије и Црне Горе. И ја тек у авиону почињем да наслућујем да је Рим, у атмосфери опште пометње, важнији циљ за Монтенегро него за Србију.

Иначе, само човек јаког стомака може поднети тријумфализам италијанског новинарства које обзнањује поход на Србију. „Италија предводи Европу у блокади Србије“, пише *Ла рејублика*.

Јер Италија је, како рекосмо већ, наредну годину дана на челу оружаних снага Западноевропске уније, деветорице (без Грчке, Данске и Ирске), који треба да на простору балканске лабораторије угурају Србе у реторту.

Биће послата, како је најављено у италијанској штампи, једна „неутрална комисија Запада“ да присуствује преговорима између српских и албанских политичких вођа.

Мало патетично звучи, али вреди поменути, да је у непрекидној кампањи доказивања да је цео један народ вукодлак, а то је српски, кога треба што пре пробости коцем, дисонантним тоновима зазвучао глас групе посланика у римском парламенту.

Поручено је, у јеку лупе ратних добоша, италијанском Министарству одбране: „Како вас није стид да враћате италијанску солдатеску у земљу где се својевремено под Мусолинијем, као савезником усташких злочинаца Анте Павелића, проливала српска крв?“

Немам са киме да поделим размишљања о будућем следу догађаја. Док папа Војтила званичним саопштењем преко кардинала Анђела Содана, државног секретара Ватикана, тражи „егзекуцију Београда, јер води рат у Босни и треба одсећи ту српску агресорску руку“, ми немамо амбасадора у Риму. А стежање обруча санкција је управо почело.

Заменује га отправник послова Словенац, кога све то мало интересује, што је дар мој утисак после тражених консултација. Са места асистента на београдском Универзитету, послат је да заступа Србију у Риму, и то у преломним тренуцима за њену новију историју.

Шта нам се спрема, дознајем из дијаспоре, покушава да сазна „амбасадор у сенци“ инкогнито боравка у Риму, повереник председника Добрице Ђосића за Ватикан, Никша Стипчевић, академик САНУ, интимус председника Академије Медаковића. У пометњи повлачења дипломата из амбасаде, без реверса, добија на „проучавање“ драгоцену средњовековну збирку српских рукописа, поклоњених заједно за велелепним здањем зграде, својевремени Мусолинијев дар краљу Александру. Неуспешан покушај Дучеа да га упеца на савезништво са силама осовине.

Иначе, амбасада је, сазнајем, опљачкана до темеља током одласка последњег амбасадора представника СФРЈ, а уочи распада федерације. Пошто је одрадио свој посао за Туђмана, вратио се у родни Загреб.

Изненада, скоро без најаве, дан касније, у званичну, кратку посету у Рим, стиже нови премијер (са америчким пасошем), Милан Панић. Са њим, у улози саветника, бивши директор *Танјуга* Михајло Шарановић. Неколико година пред распад

СФРЈ, овај прелетач са врха агенције атерирао је на место директора источног тржишта ICN *Галенике*. За њим је пошао бивши директор РТС Душан Митевић, некада интимус фамилије Милошевић.

Они су показни узорци „како треба“ и успешног преумљења пост-титоистичке камариле у глобалистен, а под будним оком Козирјева. Србија је у реторти транзиције. Експеримент је започео. Зло и наопако.

Шеста флота хита ка Отранту

Рим, 5. мај 1992; Танјуг

Надомак Остије, римског излетишта у Средоземљу, у Гаети, велика ужурбаност на бродовљу НАТО флоте. Док телекси агенција најављују „ваздушни мост према Сарајеву“ и стављање у приправност Шесте флоте, из медитеранског седишта НАТО, распеваног Напуља, поручују „све је на свом месту“.

А извори Министарства иностраних послова Италије кажу нам: „Носач *Сарајвоја* са припадајућим бродовима већ је у јужном Јонском мору и чека команду да се упути према Отранту“.

Дипломатски извори потврђују додатни детаљ да су америчке снаге у Европи већ 10 дана у стању пуне готовости са задатком да подрже „хуманитарну мисију САД отварања коридора према Сарајеву“.

Зовем Америчку амбасаду која ме упућује на Штутгарт, где је команда америчких снага за Европу. Амбасада не жели ни да потврди ни да демантује информације о стављању НАТО у стање приправности. Из Штутгарта представник за штампу америчких снага у Европи за *Танјуг*: „Наше снаге, како копнене тако и поморске, неће се једнострано ангажовати у било каквој операцији у Југославији и даће подршку само оној акцији коју одобре Уједињене нације“.

То практично противуречи независним изворима којима, руку на срце, бар ја у оваквим околностима више верујем.

Шта се то спрема да „заплови“ према Сарајеву? Џемс Бејкер такође смирује духове изјавом да се „Америка без налога УН неће петљати у балкански спор“. Али, где то плови *Сарајвоја*?

У Напуљу, где је 1. маја инаугурисана специјална медитеранска флота за брзе интервенције *Ситанамфорд*, и даље ћуте. Али сећам се изјаве Џона Галвина, команданта НАТО за Европу, када је, отварајући слављенички шампањ, рекао „флота ће имати задатак да интервенише и када не прети непосредна опасност, јер флота је чувар новог мира“. Наздравље, генерале, на помоћи и на миру.

Pax Italiana

Рим, 11. мај 1992; Танјуг – часопис Дуга

Н ије се ни осушило мастило на одлукама Западноевропске уније и НАТО, овереним на Хелсинкију 2, да се озваничи могућност војне интервенције на трећу Југославију, а у италијанском Министарству одбране зазвонило је на приправност.

Министар одбране Салво Андо, 10. јула пре подне, затражио је од начелника Генералштаба Доменика Корђонеа и заповедника поморских снага Марија Вентурионија да се прихвате стега повереног Италији.

Земљи која се граничи са Југославијом (декларацијом Уједињених нација забрањено је да се, у било којој улози, интервенише на територији суседа), европска безбедност и сарадња поверили су улогу жандарма – засад.

Италија је, на миг Америке, а уз тешко постигнуту сагласност четвороугла Вашингтон–Бон–Париз–Лондон, промовисана у координатора операције блокаде Отранта и црногорске обале, како би се „дословно спровеле мере ембарга из резолуције Савета безбедности“ о сабијању рогова Србији и Црној Гори.

Та операција је, како је прва јавила италијанска агенција *Анг-кронос*, започета 11. јула, уласком два италијанска брода у међународне воде Јадрана, „надомак путева за барску луку, где треба спречити упловљавање танкера са нафтом“.

Очекивало се, јављали су ови извори, да у међувремену стигну бродови НАТО, међу њима и грчка крстарица и делови флоте Западноевропске уније. У претходној посети Јадрану,

која је нагло прекинута 3. јула, боравио је носач хеликоптера *Иво Цима*, а Отранту се приближио, како су јавили италијански извори, носач авиона на атомски погон *Сарајџија*.

Само што су у италијанској штампи отиснути циновски наслови да „Италија на челу две флоте блокира Србију“, а тријумфализам као пенушави шампањац покуљао са страница већине дневника, RAI је јавила о „новој офанзиви Срба у Босни“, који неће да се уплаше, мада су заратили са целим светом.

Нико не налази за потребно да објасни да „сецесионистички Срби“ (у Босни) по сваку цену хоће да остану у ономе што је остало од Југославије, а да слободољубиви и фундаментално кроатоцентрични преостали становници БИХ инсистирају да се ставе под заштиту произвођача банана држава.

Иначе, на Апенинима, међу новинама које држе до свог угледа, као што је *Коријере дела сера*, упозоравају да Италија, прихватањем улоге заставника *рах americana* у Медитерану, практично мења своју спољну политику. Од првобитне, из хладноратовског времена, „очувања мира у свету“, „према истицању сопствених интересних сфера у Јадрану“.

Штавише, овај лист је у уводнику, уочи папиног одласка на боловање, пребацио Светој столици да је „Буш победио Садама, а придобио Ватикан“. То друго је било више него лако. „Очито да је Ватикан оценио да Хрватска завређује један рат“, констатује цинично *Коријере дела сера*.

Еутаназија „српског варваризма“

Рим, јун 1992; Танјуг – часопис Дуга

У Риму се, са пуно гнева на рачун „српског варваризма“, навија за „балканску олују“.

„Гвоздена песница“ удружених снага НАТО и Западноевропске уније требало би да обави следеће задатке:

- прокрчи сувоземне коридоре од Сплита, према средишту Босне, затварајући српске снаге у џепове без логистичке подршке Београда.
- очисти околину Сарајева, а затим и друге стратешки важне тачке од српског тешког наоружања и тако донесе баланс снага, олакшавајући отпор муслимана и ојачавајући дејство „хрватских ослободилаца“ у Босни.
- неутрализује, уколико се покаже као неопходно, српске аеродроме и саобраћајна чворишта, одакле се пружа помоћ Србима у Босни.
- ослободи све „концентрационе логоре“ у којима су, према тврдњама италијанских медија, „српски зликовци и нацисти“.

То је пројекција дефинитивне пресуде Србима, својевремено употребљених од Черчила на два фронта, четничком и партизанском, а награђене за допринос савезницима стварањем авнојевског монструма. У тој држави-франкештајну добили су улогу трупа без глава и руку.

Сада госпођа Тачер, позната још као *Челична леги*, позивајући се на истог тог Черчила који је Србе похвалио због 27-мартовског објављивања рата, проглашава Србе „нацистима чије градове треба бомбардовати и тако зауставити рат“.

Са пуно истинског сладострашћа, цела једна информативна машинерија земље, која се својевремено подала фашизму Мусолинија, прихвата да пише нову историју новог светског поретка, у коју Срби улазе као „нацисти, варвари, истребљивачи других народа“.

Све то има двоструки циљ једног лицемерја, узгајаног на Апенинима кроз историјске наслаге, а уз благослов Цркве. Тиме се, пре свега, доказује сопствено очишћење од фашистичког греха, а притом још баца у засенак чињеница да је на тлу „Босне, моје дивне, миле, лепе, гиздаве“, без икакве примедбе од стране Запада, никла још једна мини Хрватска, наравно, католичка.

Управо иза све те силе папске анатеме на Србе, не прикрива се чак ни план Ватикана да се у Лондону, пре свега и само, разговара о „српским освајањима у Босни“, те да се Срби натерају на значајне уступке.

За сада се губицима баве фоторепортери, камермани и добротворне организације, у којима хиљаде невероватно добро плаћених функционера живе од страхоте једне Африке, Балкана, али и нових жаришта, где ће бити испробана југословенска формула малих, прљавих ратова међу етничким заједницама.

Ватикан ће у том сценарију добити могућност утицаја на Санџак и Косово. Загреб, преко Туђмана, предлажући протекторат УН над Босном, поручује Милошевићу да, што се њега тиче, подела је ок, али уз услов да Београд коначно призна независност и осамостаљеност делова авнојевског монструма.

Шта од Лондона очекује Београд, можда би било препотентно писати из Рима. Бар засад, не бомбардовање саобраћајних чворова аеродрома.

Можда ће власт Србе и убедити у исправност својих процена, ако у рату у коме „нису учествовали“ добију нешто. У медијском рату у коме „нису учествовали“, Срби су изгубили све..

Скалпел за балкански трбух

Београд, 1992; Танјуг

У рану зору по југословенском времену, 3. децембра 1992, свих петнаест чланова Савета безбедности у једном даху су усвојили нацрт резолуције којом се снаге САД и придружених НАТО савезника овлашћују да силом оружја обезбеде „помирење“ племенских вођа.

Започела је нова ера у међународним односима. Њен мото, практично показан у виду искрцавања НАТО трупа на плаже Могадиша, гласи: „повратимо наду“.

Редакција ме је, као познаваоца Африке, овластила да направим агенцијски извештај пратећи CNN. „То је легализација права на мешање у унутрашње ствари“, констатује суморно Генерални секретар УН Бутрос Гали, али мало кога брига. Спектакл пузања маринаца по песку, на коме су, још пре искрцавања трупа и амфибија, уз блештање рефлектора, већ постављене камере, говори да ће ова комична холивудска брљотина за испране мозгове имати трагичне последице. Назвао сам је „скалпел за балкански трбух“, предосећајући да је то тек генерална проба за дефинитивно парање онога што је остало од СРЈ.

И заиста, после свега неколико недеља, киднаповања и јавног линчовања 15 америчких маринаца на тргу Могадиша, које су буквално у потоцима крви покидали разјарени Сомалијци, флота је држе-доље напустила Рог и са носачем *Сараишоја* упутила се према правом циљу – Босни и Косову. На путу од прста светске наднационалне владе до НАТО обарача у Евијану и носачима у Јадрану нема више препрека.

Сада је, после пада зида, на реду колонизација разваљене Титове империје. Држимо упаљене телевизоре. Тако ћемо, бар пола сата раније, сазнати да ће нас бомбардовати спасавајући нас од нас самих. Посленици „обновљене наде“ у присуству CNN-а.

Партнерство за немир

Београд, 1993; Танјуг

Још једна у низу посета највиших функционера НАТО Албанији, која коинцидира са понудом руководства из Тиране да се са албанских аеродрома обављају шпујунске мисије навођених летилица САД над територијом Југославије, упућује на прави садржај формуле *Партнерства за мир*.

Концепт који је производ најновијег самита НАТО у Бриселу, обавијен бројним магловитим формулацијама о „заједничкој сарадњи“ у „очувању европског мира“ је, са доста закашњења, Михаил Горбачов сагледао као „померање бедема НАТО пакта према Русији и угрожавање њене безбедности“.

Вести из Тиране, уз процену јуче изречену из Генералштаба Војске Југославије, о томе да су беспилотне летелице претходница сценарија стварања граничних инцидената и оптуживања Србије као кривца, указују да је први степен партнерства за немир – Балкан.

Поновљени инциденти у Бившој Југословенској Републици Македонији (милиција мора да брани македонске од америчких ренцера под кацигом плавих шлемова), тек су споредни, али карактеристични, одраз духа и менталитета новоколонијалног „партнерства“.

Уз мало подсећање на вести са афричког Рога, где, под куршумима НАТО миротвораца, заједно са војницима фракција издељене Сомалије, гину жене и деца, јасно је колико мира на територије дезоријентисаних и економски уцењених земаља бившег комунизма доносе нове формуле алијансе.

Ради бољег разумевања суштине „партнерства“ без једнакости, подсетимо да је један од мозгова америчке спољнополитичке стратегије, Хенри Кисинџер, у последњем броју *Вашингтон јосџа*, залажући се за нешто прецизнији и одређенији приступ војном блозирању Русије, навео да је „НАТО језгро америчке спољне политике“.

Ако је, дакле, када се све маске скину, војна моћ и надмоћ једине преостале суперсиле једини политички критеријум за одлуке које одређују судбину народа и нација, онда је разарање Југославије и припремање војне интервенције под маском „хуманитарне помоћи“ савршено јасан отисак такве стратегије.

„Стабилност Европе изискује поновну потврду централне улоге НАТО, а не њено претварање у апстрактну мултилатералност“, саветује Кисинџер и додаје: „Нека се *Партнерство за мир* бави политичким, економским и културним питањима“.

У Тирани, заменик генералног секретара НАТО Гебхард Молтке управо је у тој мисији, а у позадини је преузимање војних инсталација домаћина за сопствене дугорочне геостратешке циљеве.

Партнерство за дестабилизацију Југославије већ је исказано кроз деловање албанског лобија у Америци, подстицањем отцепљења Косова. Уз то иде и финансирање, арапским петродоларима, центра за обуку диверзаната и логора за прихват „будућих“ избеглица са Косова.

Учесници НАТО карневала у Бриселу нервозно и нестрпљиво одбацују маске, али Балкан није више забачен већ је централна светска позорница новог светског оружаног поретка.

Данашње „хуманитарно“ разграђивање једне државе, откидање територија од суверених држава, претварање Балкана у скупло плаћену депонију оружја, опомена су осталим пројектованим жртвама. Са Балкана не заудару само лешеве бивше браће, већ пре свега још једна нова варијанта новоимперијалне политике.

Тирана призива „агресију“ Срба

Београд, 1993; Танјуг –Вечерње Новости

Сценаристи трећег балканског рата најављују нову, можда и завршну секвенцу добро испланиране медијско политичке обмане као повода за кажњавање Београда.

Светске агенције од јуче, међу њима и амерички УПИ, као повод посете генералног секретара НАТО Манфреда Вернера Тирана, виде „могућу српску агресију на Албанију“.

Вернерова посета, његов сусрет са председником Салијем Беришом, према политичком маркетингу „независне“, „објективне“, „слободне“ и у сваком погледу „правдољубиве штампе“ је, како се најављује, „припрема у одбрани Косова“.

Како најављује америчка новинска агенција УПИ, Срби само што нису послали инвазионе трупе у провинцију Косово, а Косово је, веровали или не, поштовани читаоци, како се тврди, од стране Србије анектирано јула 1990. године. И од тада се Албанци, према УПИ, „непрестано оправдано жале светским форумима на репресију од стране српске владе“.

Дакако да овакве тврдње, ма колико имбецилне, не треба да завајају и наведу на погрешне закључке о оперетском карактеру сагледавања истинских повода „Трећег балканског рата“. Напротив, журба у производњи доказа, због којих се не само сатанизује, већ проглашава агресором народ угрожен неоклолнијалним аспирацијама новог поретка, улази у фазу оспоравања његовог права на сопствену територију.

Да не претерујемо у оваквим размишљањима, наводе и извештаји агенција да су процене о могућој српској агресији на

Косову и Албанији толико озбиљне, да Тирана ужурбано тражи савезнике за одбрану.

Тако агенције наводе да су током прошлог месеца у албанској престоници боравили председници Турске, Бугарске, шефови генералштаба неколико земаља, а пре десетак дана и председник војног комитета НАТО Ричард Винсент. Тада је већ најављено да ће посета Вернера ојачати албанску карику у оквирима процена да ће се следећа секвенца балканске драме одигравати на Косову.

Као награду за улогу тројанског коња у уношење пожара под косовску стреју, Албанија би, према скраћеном поступку, добила чланство у НАТО, за чиме жуде у подужем реду у предсобљу Савеза са сарадњу са НАТО, изузев СРЈ, све бивше социјалистичке земље.

Део могућег сценарија су ових дана обелоданили, на посредан начин, *Глас Америке* и *Радио Вајтшкан*, презентујући садржај предлога албанског лобија америчком конгресу под шифром *Виџинија*.

Укратко, када „српски солдати навале на ‘недужне’ УЧК Албанце на Косову, наводно анектираном од Србије, после инсценираног крвопролића над Шиптарима цивилима, лоцираним на за сада неименованом месту, Албанија отвара своје границе да прими стотине хиљада избеглица“. Потом НАТО интервенише да „заштити људска права Албанаца“.

Уосталом *Глас Америке* је најавио да су „већ припремљени кампови за прихват. „Срби ће се, наравно, залетати“, предвиђају планери *Виџиније*, и преко албанске границе поћи у потеру за „недужним Албанцима са Косова“. „А онда ће се препунити небо НАТО ескадриле, да им пружи заштиту и омогући повратак на Косово“.

Хоће ли се, у овој суфорији доказивања потребе интервенције против наводног српског православног империјализма, неко осврнути на опомену часописа *Пресе* који се пита: „Није ли десет

милиона европских муслимана, међу њима и близу два милиона у Албанији, ипак Ахилова пета Европе и оона која подрива темеље западноевропског друштва?“ За сада нико о томе нити размишља, нити се изјашњава. Треба најпре ударити по Србима.

Срби на обалама Ле Мана

Женева, јун 1994; Танјуг – Дуга

О нама Србима као некаквим свемирским бићима, тешко разумљивим и опасним, већ пету годину разговарају у Палати нација у Женеви.

За већину политичара и новинара историја Балкана је почела онда када су, привучени мирисом рата, први пут зачепркали његову утробу, негде после 1991. „И шта кажете, Срби су били уз Тита. Па како то када је био Хрват?“, једно је од уобичајених питања са којима се неизбежно сусрећете у таквим разговорима.

Слушају и, рекло би се, све разумеју и о Косову, и о Колубари, и о Јасеновцу. Али када седну за писаће машине, механички понављају рефрен да су Срби дошли у Босну као агресори.

Каже један од виспренијих и боље обавештених, Грк пореклом, Аустралијанац Џон Зорокостас: „Православац сам, али жури у 21. век. Морате се ослободити тих историјских чаура у које сте се стисли и пловите у прошлост. Ако не пожурите, неће бити ни кредита, ни развоја. Свет се већ уморио од Балкана“, објашњава. „Велики рулет врти се са великим добицима у Азији. Кина је постала суперсила уравнотежена и економски и политички, оно што бивши СССР никада није успео“.

Али упркос саветима и на обалама Ле Мана, Срби су, верни традицији, склони деобама. До раздора унутар себе! Једна половина Срба, тако, гласно призива монархију, а друга после треће чашице, жали за Брозом Југославијом.

За намернике, неупућене у све финесе простих и проширених деоба Србаља, резултати њихове неутољиве потребе да

матичну идеју и њен ток претворе у делту рукаваца, спрудова и вирова, виде се најјасније у кафанама женевским.

У граду Калвина, који од скора није више престоница протестанизма јер га наново освојише, овога пута без мача и проливања крви, лукави католици (приливом гастарбајтера из Италије, Шпаније и далеке Латинске Америке), Срби, сви одреда православци, укључујући ту и незалечене комунисте, виђају се недељом и натпамећују у одабраним језгрима.

Београдски Срби најредовније, остали ту и тамо, долазе у руску цркву. Недељом пре подне. То здање са шест прекрасних златом опточених кубета запањи намерника, који се, шетајући старим женевским градом, израђављен у души и оку оштрином готске строгаће, одједном, насупрот прочеља националног музеја, нађе на платоу баш испред лепотице.

А црква, изграђена, кажу, пре непуних 150 година, бела као невеста под златним калпаком. Код оних што у души трепере Православљем, измами сузу. Али и неодољиву жељу да уђу и прекрсте се. Понеки, гледајући у страну како то други чине, ураде то први пут.

Срби који редовно долазе, крсте се другачије од осталих. Док се Руси крсте уз дубок наклон, а многи и целивају тло или икону, што чине и као зифт црни Копти – православци, Срби су препознатљиви у сваком погледу. Пре свега, већина на недељну литургију долази пред крај. Заређају ту негде око пола дванаест или чак касније, види се да су са Богом „на ти“.

Муњевито се прекрсте пар пута, али већ гледају у страну ко је стигао, неки већ чаврљају и уговарају састанак у кафани. Биће опет речи „зашто не узесмо Бихаћ“ и „јесу ли се Срби договорили“. А већина мисли и жели да верује да јесу.

Пре него што је служба готова, ето их напољу у порти, претресају уводна политичка питања. Посебно „хоће ли нас Руси још једном продати или не“. На излазу порте дебела аљкава жена која тврди да је представник Арканових „тигрова“ и има

печат и канцеларију (једном недељно прима), тражи прилог „за наше Србе у Босни“. Једна Русиња ставља пластичну канту готово испуњену петицама и двојкама, сто франака. Познати шахиста, Србин, добацује, уз кикот осталих, „ал’ ће бити добар ручак данас“.

Сви се слажу међу Србима, макар да су раздвојени у разна удружења, Српски културни клуб „Срби са Мајевице“ и Светски савез Срба (који, како сви они тврде, у Женеву има само генералног секретара Мишу Милошевића, али не и следбеника), да нешто око скупљања помоћи не штима. Али, опет, ништа се не мења. Свако тера на своју страну. А они упорнији и вичнији, ту је и Коло српских сестара, сами организују конвоје, терају до одреднице, најчешће Бања Луке.

Прича се код Мише Петровића, нашег Крагујевчанина, који држи најлепшу кафану на тргу, главном боемском стецишту Женеве, да су велика богатства неких „приљежних“ Срба, скупљача, никла некако у време када су се посветили помагању браћи. Од прилога који нису сви завршили тамо где је требало. Зато Срби женевски, после лоших искустава са Вуком, алијас Дражом и војводом Шешељом више на стављају ни новац ни помоћ на гомилу, већ све чешће сваки оправи камион два пута недељно. Из Женеве једном Драган, а други пут „Јоги“. Па равно у свој крај. „Молим лепо, ево помоћи, дајте записник, печат“. Па назад, и у порти: „молим вас, погледајте предато, све у реду“.

Миша кафеџија који у своју узгајивачницу коња крај Крагујевца доводи расна грла из најбољих штала у Енглеској, а све од пара из кафане (у коју отмени Срби слабо залазе), седи са Витом Бркићем, родом из Бугојна, кога Срби женевски прогласише балијом, и усташом за сваки случај, Хрвати за четника, а муслимани и за четника и за усташу. Па му каже Србин Миша: „Дођи ти код мене у Крагујевац, где ти је избегао буразер. У Крагујевцу нико не сме да те пипне“. Витов отац, Србин, изгубио је главу „под тајанственим околностима“ када су почетком деведесетих

крнула „немила догађања у Бугојну“, а мати Швабица, фолкс-дојчерка из Баната, већ далеко раније напустила је породицу и отворила кројачки салон у Женеви.

Вито, омален, хитар на речима и језику, прави се пред Мишом и вели: „Не може мени нико ништа: ни Алија, ни Слоба, ни Туђман. Ја сам Босанац православац“. Вито однекуд тврдо верује, мада му закрвљени Срби, Хрвати и муслимани из својих женевских ровова нуде противдоказе да „у Босни не би било русваја да су о свему одлучивали само Босанци“, у које упорно и даље гура и православце и католике. Разуме Миша кафеџија Србин из Крагујевца и ову логику. Не би данас имао кафану у коју залази васколика боемија, од женевских сиромаша до парајлија који воле да буду виђени. И Момо (Капор) и Брана (Црнчевић) овде су говорили о усудима васколиког српства.

Не види се на Миши, осим ако се не завири у дно мозга, да ли га дира што женевска српска елита све ређе залази код њега. Мада је по уверењу ројалиста. „Не дао Бог“, каже Вити Бркићу, који, како признаје, „нема куда већ да остане у Швици“. „Не дао ми Бог да оставим кости у овој земљи и овом граду на обали Ле Мана. Још којег потомка Нижинског (славни ждребац) да купим па да се вратим тамо где ме ујутро буди песма хиљаду славуја“. Заиста, Срба се и нађе у Женеви и њихов језик разазна ту и тамо (редовно уз слатку псовку и помињање мајке), али славуји макар и да их има не чују се, у земљи где кукавице сваки сат гласно певају, како им је већ предодређено.

Па ипак, избегли Срби, а и Миша вероватно, остају у Женеви, мада им поред многих других ствари недостаје и умилно славујско појање. Издељени, чемерни, сваки у потрази за својим парчетом неба и „сунца које лепше грије“, а које је тамо негде близу срца. Али, на другој страни од срца, већ су се угнездили ледени Алпи. Они о којима Дучић, као отелотворењу швајцарског духа, пише у својим успоменама из Женеве у књизи *Градови и химере*.

Дучић овај град, лепотицу Женеву, није љубио на расанку од својих студентских дана, а не воле га ни данашњи Срби женевски, али остају.

Тамо, кажу, мислећи на остатак Југославије, „тамо су чудна времена“. Биће да су у праву, јер признати се мора: са врхова Алпа, поготово када нема измаглице, боље се види. Ваистину је тако, рекао би Брана Златоусти.

Женевско дрво за вешање

Женева, јун 1995; Танјуг

Пре него што је закорачио у здање Палате нација, где је уприличена прва рунда „мира без алтернативе“, шеф југословенске дипломатије Милан Милутиновић морао је проћи испред крошње најчудовишније биљке која је икада пустила корен диљем планете.

Још почетком лета, одмах испред улаза монументалне грађевине европске канцеларије Уједињених нација, здања са лако препознатљивим ознакама претенциозности и грандоманије архитектуре ере Хитлера и Мусолинија, посађено је „дрво живота“. А на његове гране обешени велики троугласти панои који подсећају на једра. На непромочивој тканини исписане су најзначајније универзалне одредбе из повеље о правима човека.

Дрво је изузетно замршена, 56 метара висока арматура хиљаду повезаних челичних цеви. Конструкција, рекло би се, опонаша онај бетонски цвет у Јасеновцу и у крошњи аветињски голих грана сабласно клепећу јарболи и сајде на којима су прикачене поруке на шест језика, читљиве и са велике удаљености.

Прилика је била јединствена да се нешто прочита и на руском на авенијама Женеве, јер је то један од шест језика на које се преводe документи УН. Порука број један у крошњи „дрвета живота“ је да су сви људи широм земљине кугле „равноправни чином свог рођења и пред Богом и пред Организацијом уједињених нација“.

Да ли је баш тако? Саговорник вашег извештача, уређивачки жрец једног од најбоље обавештених београдских часописа,

Александар Ненадовић, из НИИ-а, саветовао ме је да у пре-
листавању женевских белешки неке ствари свакако изоставим.
„Немој само о томе како Србе мрзи цео свет“.

Заједно са тридесетак најтврђих припадника „културне
елите“ опозиције Милошевићу, био је ту наравно и Макавејев
и чета писаца из Француске, Селенић међу њима, заједно су
се са загребачким истомишљенцима, три дана под дежурним
оком камере, у коју је жустро причала Гордана Суша извештач
ТВ Б92, у једном од најлукусузнијих хотела Женева, договарали
шта са Милошевићем. И после њега. Све је организовао по-
знати новинар *Политике* Леон Давичо, домаћин скупа, а иначе
овдашњи дописник агенције *Бетта*.

Наравно, главни забављач био је – ко би други до – Раде
Шербеџија, са породицом, који је некако и сам, својим прису-
ством, ликом и делом, оличавао назив скупа – *Мост*.

То је сусрет „антиратних“ истомишљеника Београда и За-
греба, који финансира неко са Запада. Вероватно Сорос, и то
као „мисију добре воље“ да се одува „балкански касапин“. Кога
су подједнако, уз кавијар и шампањ, опадали и гостујући кул-
турњаци, и Срби и Хрвати. У нечему, ето, ипак сложни.

Мој извештај агенцији *Танјуи* није објављен. Да ли је кон-
султован притом и наручилац игре „нека виси Педро“, нисам
сазнао приликом телефонске свађе са редакцијом у Београду.

Бивши бард *Политике* па дописник *Бетте* Леон Давичо убрзо
је постао председник новинског удружења дописника из Па-
лате нација, где је преко 100 напаљених западњака, дописника
светских агенција и кључних листова, свакодневно водило ан-
тисрпску кампању.

Истини за вољу, мало је било истинских, страсних србомр-
заца међу њима. Мржња је исцрпљујући емотивни ангажман
за нешто што они интимно сматрају „неконтролисано при-
митивном ерупцијом етничких, верских и свакојаких других
балканских лудила“.

То се, дакако, односи на најбројнију и најутицајнију групацију католичко-протестантске провенијенције која демонизује Србе без гриже савести, педантно, занатски вешто, из простог разлога што је то задати шаблон уређивачке политике.

Но и та медијска мржња, иза које не морају да стоје уверења, већ интерес, може се уредничким потезом руке претворити у уважавање. Од када је Београд јасно ставио до знања да „мир нема алтернативу“, крешендо погрда на рачун председника Милошевића преокренут је (без nelaгодности) у комплименте „кључном фактору мира“.

То, наравно, не значи да се пређашња реторика неће обновити уколико „фактор мира“ изневери очекивања.

У женевској Палати нација има изузетака од светог правила западних новинара да се и љубав и мржња наручују и одрађују без емоција. По могућству – за што боље паре.

Бивши источнонемачки комунистички активиста, а сада, условно речено, новинар слободњак Андреас Зумах, просто подивља када се сложе та три сугласника С – Р – Б.

Господин Зумах, који ме је месецима из комшијског бокса терорисао својим реферисањем немачкој амбасади, дакако није био лоше обавештен, напротив, али је умео да у својој злурадошти пожурује. Тако је, рецимо, једном броју новинара, углавном муслиманско-хрватско-словеначког блока, још прошлог новембра поверио да је „Милошевић обећао елиминисање Караџића најдаље до Нове године“.

Њему уз раме је и стално искежени, требало би ваљда да то буде неки осмех, председник новинарске асоцијације Петар Симонич (верује се у његово словеначко порекло), а тек за њима је шачица имитатора србомржње, група осредњих новинара коју васцели дан у пространом клубу Палате брифују неуморни изасланици из Туђманове и Алијине дипломатске мисије.

Више пута недовољно упослени новинари слободњаци, који од мрва агенцијских трпеза *Ројтерса*, АП, АФП и кулоарских

интрига месе свој хлеб насушни, питали су ме: „Зашто ви Срби немате своје лобисте?“ У њиховим прагматичним протестантско-католичким мозговима, могао сам то да прозрем, готово извесно родило се уверење да смо веће циције од Шкота.

Нисам се усудио да тим људима поверим српску заблуду да „истина кад-тад мора победити“. И без подмазивања. Наравно да сам међу бардовима ове незахвалне и не баш истинољубиве професије често налазио и добронамерне као што је извештач ВВС-ја Мартин Гордон. Старина ме је, са типичном учтивошћу острвљана, упитао: „Зашто ви Срби упорно одбијате да прочитате цео сценарио направљен за период после пада Берлинског зида?“

Заиста, тај сценарио који би детаљима и проценама попунила свака иоле озбиљнија дипломатска мрежа, већ на самој најавној шпици поручује да *rex americana* нема алтернативу. Да цена превиђања те истине прво скаче из дана у дан, а када се укључи НАТО – из сата у сат.

Многи аналитичари у Палати нација који су у зближењу дипломатских напора Козирјева и Милошевића видели „лукав потез српског председника у немилости да се домогне директног дијалога са Вашингтоном“ склони су да верују, бар у женевским кулоарима, да је то приближавање имало своју цену. Да, у том новом поглављу рата у БИХ, Караџић, иначе врло опрезан у критици неприкосновеног вође, можда далековидо стрепи од краја сценарија чији му садржај није познат.

Симпатична Кармен Портиља из шпанске агенције ЕФЕ, упитала ме је, после једног од недељних редовних реферисања о „српским злочинцима у Босни“, који су обавезно кључне тачке конференција за штампу директора информативног сектора Терез Гасто: „Није ми јасно како сте могли да кренете у преговарачки процес, а рат у коме нисте обезбедили ни једног релевантног савезника међу силама, нисте добили“.

Било је то не питање, већ више понављање једног рефрена уобичајеног у ћаскањима и такозваним кулоарским анализама са колегама, ван радног времена, када, иначе, нису обавезни да „мрзе Србе“.

Гордон Мартин ми је, желећи да демонстрира, што је за Британце реткост, неку врсту гриже савести, из своје колекције књига понудио забелешке једног британског официра, учесника Првог светског рата на Солунском фронту који је констатовао да су „српски војници најхрабрији“, а „српски официри непревазиђени центамени“ и „старешине који у јуриш полазе на челу, а не иза својих војника“.

„Господине Гордон“, рекао сам тада у нападу непотребне искренности, „такви Срби су реткост, ако већ уопште и постоје“.

Али, шта је у хороскопу твораца новог поретка записано за ове новосрбе, који се трезне од хероике и митова?

Вероватно да се одговор налази баш у кутији смештеној подно дрвета живота, тик крај обала Ле Мана, на коме су „обешена“ нека од кључних права човека.

Наиме, „баштовани“ који су на усађивање гвозденог дрвета утрошили пола милиона долара, направили су својеврсни шалтер за жалбе. Баш на месту где се скупљају албански демонстранти, регистровано је, објавила је швајцарска штампа, хиљаде притужби на стање људских права у најновијој Југославији.

Вест сајд казачок

Женева, 4. јул 1994; Танјуг

Одјурим као без душе из америчке амбасаде у Женеви, у Палату нација и пошаљем агенцијску вест, па коментар, па извештај за радио и ТВ, на Фоно сервис. Дајем одушка бесу са констатацијом да су на самиту Контакт групе у Женеви Амери и Руси складно и заједнички одиграли Вест сајд стори и казачок на главама Срба.

Све у славу наређеног „спуштања рампе између Србије и Републике Српске.“ „Ово је ултиматум“, рекао је амерички секретар Ворен Кристофер. Са одобравањем климнули су главом Алан Жипе и упадљиво радосни и ревносни Андреј Козирјев.

Мој фоно прилог *Танјугу* тутњао је цело вече и сутра пре подне широм Србије, сазнајем накнадно – и Фоно сервиса. Врти се и непрекидно у дневницима и на радио станицама. Порука је била више него јасна. Издаде Јељцин. Тачно у подне, наредбом са највишег места, „злогуки“ гавран из Женева, дописник *Танјуга*, ућуткан је. Јер говорио је о ултиматуму Америке и Русије, у оквиру Контакт групе, а не о „мировном плану за Босну“, како је Влада презентовала уочи састанка.

Јаве ми из редакције да „не дижем галаму“, те да је у току сусрет у Карађорђеву, где је Милошевић одвео руског министра Козирјева. А да му је овај, наводно, саопштио „молбу Запада да допринесе миру на Балкану“.

Мало затим огласи се телефоном директор из агенције *Танјуги*. Слободан Јовановић.

„Шта ти то радиш тамо?“

„Зашто?“

„Звао ме је Слоба и питао који ти је то идиот у Женеви“.

И данас се питам ко је погрешно чуо. Ја – Ворена Кристофера крај Леманског језера, или Милошевић – Козирјева, у густој хладовини храстовине.

Мало затим, у холу Палате нација добијем за вратом ново искушење. Председник *Крoвне oријанизације васцеле српске дијаспоре*, дежмекасти Милошевић. Трчи ми раширених руку у сусрет.

Пре него што ме је коначно уловио, сазнао сам од женевских Срба да је овај власник виле крај Палате нација, али и замака у Француској. Стечених, како тврде Срби из дијаспоре, на уносном колекционарству артефеката из средњовековне Србије, Сазнајем и да је „поверљив извор службама и Слободану“.

Мени тврди, док испијамо кафицу у замку: „Ја код презимењака ногом отварам врата“. Објашњава и разлог своје привилегије: „Снабдевам нашу безбедност драгоценим чиповима и електроником, чији је увоз санкцијама забрањен“.

Логично је онда да скупоцености српске историје – накит, рукописи и остало – без формалности прелазе границу и завршавају у рукама западних колекционара.

На задатку је, објашњава, да треба да надомести „тоталну изолацију амбасадора“ и забрану за нашег високог дипломату да уђе у Палату нација и тако хвата белешке о преговорима и контактима Караџића и Младића током боравка и у Женеви. Али он то „успешно доставља Слоби јер је преводилац овој двојници“.

„Зашто сте ме ових месеци упорно избегавали као највећег у дијаспори, па ви сте дописник?“, пита.

„Зато што сам о Вама чуо све најгоре“, кажем.

„То што сте о мени чули није разлог да не попијемо и чашицу“, одвраћа, не трепнувши. Само му на неприродно руменим образима бубре плавичасте жилице.

„Није“, предајем се, пред искусним играчем.

Показује ми свој замак, реновирано величанствено здање из 17. века, напуњено драгоценим сликама, ћилимима, стилским намештајем. Обилазимо, под зидинама замка, камене винарске конобе, које претвара у апартмане за наше највиђеније политичаре, књижевнике, сликаре, новинаре.

Угошћава их као феудални мецена. Он на врху брда, како приличи. Цитира ми списак највиших функционера – Ћосића, Вучелића, лауреата, директора телевизија, носилаца НИН-ових награда, хумориста – који су овде играли улоге дворских људа и пажева. „Једу ми из руке“, тврди.

Већ сутрадан, међу нама је пукло. Доноси у бокс дописништва неку своју шкработину о „снажној подршци Милошевићу српске дијаспоре у целом свету, посебно у Женеви“. А скупило се пред амбасадом тек десетак људи. Све припадници службе на раду у дијаспори у Швајцарској.

Кажем му да то пошаље преко свог телекса или факса, јер немам потврду те информације.

Он, модро црвен, поручује: „Тужићу те и директору и Слоби, код кога имам увек отворена врата“. У Београду, шест месеци касније, када сам отишао да извучем шест неисплаћених дописничких плата мањих од социјалне помоћи бескућницима у Женеви, директор Слободан Јовановић ће мени: „Онај у Женеви, тужио те. Не знам шта да радим, утицајан је на Дедињу, а нема ни једног главног уредника који му не једе из руке.“

Моје и Слободанове (директорове) муке окончавају се мање од годину касније. Са годишњег заседања у Палати нација, 12. маја 1995, шаљем садржај резолуције, најдуже у историји УН, претећег тона од стране земаља чланица, начињене у организацији за људска права при УН. Закључак је да, ако Србија не поступи по сугестијама (наређењу), које практично отварају пут сецесији Косова и Војводине, доводи у питање југ Србије и границу према Бугарској, бићемо у заштити људских права изложени најстрожим мерама, могућој интервенцији. Најављујем

НАТО агресију на Србију ако ултиматум ОУН не буде испуњен. Више права мањинама у Србији него Србима. Аманет Берлинског конгреса од 1878.

Сутрадан питам нестрпљиво телефоном: „Је ли пласиран мој извештај?“ Шеф спољнополитичке *Танјуга*: „Није ишло за јавност, већ само за адресе“ (руководство). „Тражите новог дописника“, гласи моја порука и са последњих 100 франака седам у аутобус за Београд.

Пола године касније, већ сам на операционом столу хирурга златних руку доктора Настасића, који ми уграђује четири бајпаса на срцу. Овако „орденован“, кажем Агенцији „збогом“ 1996. Празним фиоку у редакцијском столу, уз немо ћутање колега загледаних у своје компјутерске мониторе.

На улазу нови директор, Зоран Јевђовић. За њега пакосници иначе тврде да се „брије бодљикавом жицом“, има их у сваком ћошку агенције, где влада општа потиштеност због овог Мириног кадровског решења. „Добро да идеш, не би ти дали да пишеш“, додацује ми.

Шаргарепа на штапу

Београд, 1996; часопис Огледало

Нови Маршалов план, окренут Истоку, чија је амбиција, тврди се у Вашингтону, „да се на руинама комунизма подстакне изградња грађанских друштава“, заталасао је и српску позицију и опозицију.

Из мноштва контроверзних, често и конфузних процена и изјава, произилази да једни у приступници *Партинерстџу за мир* виде смртвоницу за суверенитет преостале Југославије. Нестомишљеници пак, а међу њима најгласнији Вук Драшковић алијас Дража, прагматски закључују опет да „не можемо мимо света“ и „против окружења“ те зато „што пре у НАТО“.

У сваком случају, и једни и други, док још многе непознанице око планова Запада са „дејтонском Југославијом“ остају отворене, суочавају се са чињеницом да је НАТО план за ширење безбедности према Истоку *Партинерстџо за мир* суров тест за до краја систематизовану проверу подобности. Свих оних са Истока који би хтели и безбедност испод војног кишобрана алијансе, и приступницу за ЕУ.

Како се из врло прецизног експозеа сталног представника САД у Северноатлантском савезу Роберта Хантерса, на јубиларној педесетогодишњици Маршаловог плана одржаној ових дана у Вашингтону, могло сазнати, „реформе у бившим једнопартијским режимима морају почети тамо где су била смештена упоришта њихове непроменљивости – у војсци“. Оружане снаге 16 од 22 земље које су настале од Варшавског пакта, а затражиле су кроз приступање *Партинерстџу за мир* „чланство у једином

сада постојећем систему безбедности“, мораће да прихвате око 1.200 споразума са НАТО.

Испуњење свих ових услова Роберт Хантерс назива „периодом транзиције“, другим речима, пролазак кроз чистилице у улози партнера под присмотром, да би се постао савезник. Када дакле армије бивших комунистичких режима, или оно што је од њих остало, прођу кроз свих 1.200 иглених ушију транзиције, „постају моћни носиоци демократских промена које би се потом прошириле на читаво друштво“.

Пре тога, оружане снаге земље, које се кандидују за учлањење у западну алијансу, војно, политичко и економско, треба да усвоје „НАТО процес планирања, преиспитивања (ПАРП), обучавања и вежбања“, одраде програм новог западног МПВ – морално политичке наставе.

„Међу свим старешинама, од врха до дна, усађиваће се пракса демократије, потребне цивилне контроле над армијом, а тиме и њеног правог места у демократском друштву“, препоручује се из Вашингтона, уз јасну назнаку да оружане снаге не могу припадати једној партији, а још мање служити само једној, па макар била владајућа. Тако ће, бар према замисли идеолога Маршаловог плана за Исток који нуди „партнерство“, али захтева послушност, војне структуре земаља кандидаткиња, уколико прођу бројне тестове и добију сведочанства за подобност у оквирима западне колективне безбедности, постати, ако не расадници, оно бар поуздани гаранци демократије.

Само преко овако организованог партнерства са НАТО, сматра се у Вашингтону, „у некадашњим комунистичким депотијама моћи ће да пусте истински корен и добију право упориште грађанска друштва“.

Звучало би све то готово утопистички да није управо у кризи на Балкану, неки тврде свесно изазваној и још вештије потпириваној, НАТО добио широка овлашћења, укључујући и право наметање мира, истим онима којима је рат нешто раније подметнут. Можда и зато да би се на рушевинама градио „нови поредак“.

С обзиром да је нова, увећана, и војна и политичка моћ НАТО, најјасније демонстрирана на Балкану, а да су они који су од ње као повлашћена страна уграбили корист и већ се кандидовали за „партнере“, парламентарна дебата о могућем приступању Југославије НАТО, која се најављује, може бити изузетно занимљива.

Поред осталог и зато што су неки од ватренијих заговорника мира без алтернативе, против партнерства са НАТО, који је иначе његов међународно признати гарант, а опет, неки од најгласнијих критичара интервенције НАТО у Босни (која је прокрчила стазу за Дејтон) јесу за улазак у савез са дојучерашњим противником свеколиког српства. Вероватно вођени и нешто окаснелом логиком да *која не можеш победити – придржи му се*.

На средокраћи између ових поларизација је владајућа структура, која је у првој фази неформалне дебате давала извесне позитивне сигнале, да би у неким од последњих изјава својих кадрова (Ивица Дачић, гост *Танјуга*), изразила резерве према пројекту шаргарепе на штапу до које треба доћи кроз шпалир можда и неиздрживих НАТО дуботки.

И СПС и нова левица, а уосталом и опозиција, која се наравно више или мање вешто прави невешта, схватили су да се, кроз неизбежно поверавање оружаних снага демократском превапитавању у „пачијој школи“ НАТО, ради о судбоносном питању – променама у ослоњу власти. Јер, ако оружане снаге, после периода успешно савладане транзиције, са улогом расадника демократије, треба да постану фактори за „усмеравање демократских процеса“, дакле и политичко арбитражање, онда би на брдовитом Балкану, па и шире, све било постављено наглавце.

Један од овдашњих искусних и добро обавештених познавалаца домаће политичке сцене тврди: „Прихватићемо све, другог излаза у улози *сламке међ вихорове* нема, после настанка униполарног света“.

А прisetимо се само, у насталој клими малодушности, једне не тако давно изречене оцене да је „ЈНА ратовала да би сачувала

државу за себе, по мери својих потреба и навика“, а да у томе није успела.

Да је, председничким амнестијама, под тепих склоњен прљав веш генерала који никада нису полагали рачуне за салдо рата у „коме нисмо учествовали“.

Хоће ли та армија отићи на МПВ у НАТО? И још постати „расадник парламентаризма“?! Можда, јер све је могуће на свим просторима где се народ прво догађа па се потом одгађа, а све то уз садејство неких „виших сила“ које не поштују законе „политичке гравитације“.

Но, ваља се, док још виси дилема јесу ли НАТО дарови данајски или не, подсетити на једну анализу из Пентагона, из не тако далеке 1993. године. „Крајње је време да се успостави контрола Запада над једном несразмерно великом армијом, у коју смо за време Тита, деценијама, улагали десетине милијарди долара“.

Коцка за Косово је бачена

Београд, 1996; часопис Огледало

Опозиција, прецизније, коалиција *Заједно*, уз коју се, свакако не случајно, „прихефтала“ Нова демократија, која по потреби игра улогу покретног моста између власти и опонената, прихватила се најшкакљивијег задатка савремене српске историје.

Под сводовима њујоршког хотела *Валдорф Астиорија*, у тродневним преговорима са албанском страном, предвођеном од двојца Демаћи – Сурои, а под покровитељством САД, уз посредовање Медлин Олбрајт, Вук Драшковић, Весна Пешић, Миодраг Лабус и, из прикрајка, Душан Михајловић, практично су отворили пут интернационализовању питања Косова. Будућност „колевке српске духовности“ решаваће се одсад отвореним позивом на међање и арбитражу првој сили света САД. Која своје суштинске циљеве на Балкану чува у сфери дипломатских маглина.

Ево неких од опипљивих аргумената: уочи разговора, америчка дипломатија поновила је, отвореније него до сада, да док Београд не реши проблем Косова, неће бити дипломатског признања, нормалних дипломатских односа, пријема у међународне институције, како финансијске, тако и оне друге, као ни скидања спољњег зида санкција.

Другим речима, формулација којом је условљено потписивање Дејтона, „камена темеља мира на просторима бивше Југославије“, пресељена је из Босне на Косово. Уз инсистирање САД да пад спољњег зида санкција буде условљен решавањем

питања Косова, где су, према оцени Вашингтона, наводно, фундаметално „угрожена људска права Албанаца“.

Тако се, од лобирања појединих чланова Сената и конгресмена, прешло и на отварање информативног центра САД у Приштини, а потом и организовање, показаће се, судбоносног округлог стола у Њујорку.

У атмосфери завере ћутања, упозоравајуће сличној препуштању Срба „Олуји“ у Хрватској и интервенцији НАТО у Босни, опсерваторима остаје да нагађају: хоће ли Шиптарима, утицајем њихових међународних спонзора, бити омогућен максимум, држава у српској држави са отвореном опцијом сецесије или „само“ Титова аутономија из 1974?

Тако улазимо у завршницу све мање успешног надмудривања са међународном заједницом око „људских права“ Албанаца из којег се лако може изродити (потпомогнуто збивањима у Црној Гори) парање треће Југославије. Издавање Косова у државу Албанаца и „делимичним решавањем питања Санџака и Војводине“, на шта позивају Европа и наредбодавац, Вашингтон, ето скраћивања Србије на обим прекумановске.

Неки ће рећи да смо стављени пред свршен чин без упозорења, да је очување Дејтона изнад свега, али упозорења је било далеко пре Дејтона. Тада је, још 1995. у Женеви, о чему сам као дописник из европског седишта ОУН известио *Танјуг*, усвојена (на 16 страница, у 47 чланова) најдужа резолуција у историји УН о „масовном кршењу људских права свих мањина у Србији“.

Имајући у виду све ове оптужбе и њихову усмереност на могућу агресију под изговором заштите „људских права мањина“, није чудо да прагматични прелетач Вук Драшковић подржава тезе Запада и гура нас у НАТО. Према његовим оптужбама, које радо прослеђују светски медији, сви који нису или неће гласати за његову опцију нагозације Србије су фашисти.

Побеђује, дакле, у тренуцима када се мимо нас решава о судбини Србије, политичка рачуница „ја добијам по цену да

Србија губи.“ Па чак и сејањем небулоза о фашизацији Србије. И тако овом народу бива одузето право на одбрану кључног националног интереса, легитимитет државе.

Јер, медијска кампања о фашистичкој Србији некомпетентној да решава питање мањина на својој територији, само је прелазна фаза до отвореног позива да се оне упуте у легализовану сецесију уз подршку НАТО.

Крвава фарса

1998, Београд; часопис Огледало

Западна алијанса, предвођена Америком, дала је Слободану Милошевићу додатни рок да задовољи захтеве који се, у виду отвореног ултиматума, своде на етапну капитулацију. И то пред захтевима сецесиониста и њиховог милитантног крила оличеног у Ослободилачкој војсци Косова. Мада је Београд „задовољан одлагањем“, разлога за одушевљење нема.

У наредних 40 дана, колико нам одбројавају од четвртка, наставиће се бесомучна медијска кампања у чијој је жижи још тежа сатанизација Срба, а биће потпуно заборављено да је један од битних услова за амнестију режима и народа под њим – испуњен.

Наиме, потписивање споразума о повратку албанских ђака и студената у школе и на факултете које су драговољно напустили, нико више међу западним земљама не сматра довољном ставком да би се задовољила „угрожена људска права Албанаца на Косову“. Што се алијансе тиче, тактика овдашње дипломатије, оличене у формули „сувише касно и сувише мало“, како виде Милошевићеву „склоност ка одлагању неминовног“, богом је дана за испоручивање нових, све тежих услова.

Србија се, дакле, нашла у позицији дужника, који, плаћајући међународној заједници затезне и казнене камате за кривицу која нам је официјелно приписана за „разбијање СФРЈ, рат у Хрватској и Босни“, а сада и „геноцид на Косову“, нема више готовине. Само некретнине за распродају. Колико њихова цена драстично пада, а ближи се тренутак лицитације, не само „колевке

српства“, већ и крова над главом кукавних девет милиона Србаља, запазиће они који, осим гледања државне телевизије, имају времена за промишљање бистра ума и сабране концентрације.

Пођимо од медијског аспекта који је данас за нападнуту земљу, а на нашу несрећу то је поново Србија, погубнији од атака Хитлерових панцер дивизија. Већ месецима светска штампа преплављена је написима у којима се српски народ практично ставља ван међународно прихваћених закона. Екрани највећих светских ТВ компанија, као што су CNN, *Euronews*, BBC, преплављени су извештајима са Косова које вешта монтажерска рука претвара у рекламне спотове Руговиних сецесиониста. Широм света већ недељама емитују се снимци албанских демонстраната са паролана у рукама на којима на чистом енглеском језику пише: „Срби дивље крволочне животиње“, „Срби нацисти“, „Срби кржаве убице“.

Дакле, из дана у дан, комбинацијом политичких саопштења из ОЕБС и наређењима из Вашингтона на адресу Београда, која игноришу елементарни суверенитет, придружује се слика о збивањима на Косову које се приказује као „поприште државног терора“ против малтене голоруког народа.

Стотине западних новинара, најбоље плаћених, авансира за сваки албански леш, сваку мрљу крви на тротоару. Српске жртве, милиционери, углавном се квалификују као „нападаци убијени у акцијама самоодбране Албанаца“. На страну то што јачином удара, који је очекиван после низа крвавих провокација, српска страна у борбама око Дренице и Србице сценаристима ове крваве фарсе буквално у наручје испоручује *корпиус деликџи* неопходан за други чин драме у којем је фаталан крај већ писан српском националном интересу. Лешеви албанских цивила, изгинулих у овој акцији, сликани су, закопавани и откопавани безброј пута, а њихова тежина равна је онима које су Савету безбедности и Америци за прелазак са претњи на пројектиле обезбедиле Маркале.

И док европски градови, од Париза, преко Хага, Лондона до Бона, тутње од албанских демонстраната (у питању су десетине хиљада добро организованих, до максимума мотивисаних људи), домаћи „мудраци“ на округлим столовима закључују да, замислите, „Америка води политику двоструких аршина“, да „у неким случајевима, када је неопходно, помаже тероризам, а када јој не одговара – она га осуђује“. Уместо да анализирају праве мотиве једног невероватног аутизма – одбијања сазнања да нам у мозгу, плућима и срцу ове државе расте метастаза сецесионизма, ови мудраци „откривају топлу воду“: да једина преостала суперсила не поштује ни принципе међународног права, ни људска права (за која се декларативно залаже) оних народа које је претходно у својим геостратешким калкулацијама избрисала са карте, а намерава да их протера у црну рупу историје.

Наравно да није реч о антисрпској мржњи. Реч је о интересу. Ко то не схвата, нека на час погледа према Африци. Тамо се на аеродрому Ентебе, Кампала ових дана председник Клинтон на својој афричкој турнеји сусрео са лидерима Гане – Џери Ролингсом, Уганде – Јовери Мусевенијем и Народне републике Конго – Кабилем, Дус Сантусом из Анголе. Сва четворица лидера који су ових дана Клинтону љубили скуте имају јарко црвену прошлост и били су на списку СИА за ликвидацију у време када су за интересе тада још постојећег СССР-а уводили комунизам у Африку. Ролингс се само три месеца одржао на власти и одступио добровољно када су САД завеле санкције и економски докрајчиле некадашњу Нкрумахову Златну Обалу. Вратио се 1981, као највернији савезник Вашингтона и повереник ММФ. Данас Гана има национални доходак већи од Југославије.

Кроћење Уганђана, где је Мусевени либијским оружјем водио терористичку герилу, коштало је милион људских жртава у грађанском рату муслимана и хришћана, да би на крају Мусевени пришао Вашингтону и за рачун Америке, шаљући војну

помоћ, оборио, уз помоћ Дус Сантуса, најближег дугогодишњег савезника САД, диктатора Мобутуа.

Америка се уопште не гади сарадње са левичарима, уз услов да су довољно интернационални да обезбеде њен стратешки интерес у региону. Зато је прича о Србији као „последњем бастиону комунизма“ који привлачи громове империјалне Америке – бајка за малу децу. Друга је прича што овдашњи политички врх, с једне стране потхрањујући ту слику, а са друге обезбеђујући за себе и своје наследнике место у капитализму 21. века, својом спољном и унутрашњом политиком ствара утисак да пркосимо Голијату и то без праћке. Тражимо, дакле, ђавола.

То је нека друга прича која ће се расплести у трећем чину. Дотле, мора се обезбедити још српских и албанских лешева и тако створити алиби вођама два народа да седну за преговарачки сто и потпишу оно што је, по свему судећи, већ бачено на папир. У тој фарси биће потрошено још доста црвенила, коме из образа, коме из срца.

Поглавље 2

На оштрици ултиматума

Не – најскупља српска реч

Београд, 1998; часопис Огледало

Историја ће, постоји нада, када се слегне халабука око недавне референдумске феште, подсетити и еуфоричне и резервисане Србе да су њихови праоци прво забележено „историјско Не“ са овог простора бацили силнику у лице још пре пет векова. Стали на пут Турцима, који су прецицу до Пеште и Беча потражили преко рашког Газиместана. Петстогодишњи *џулаи* у шумама и горама, губитак националне елите и државе била је „награда“ Србима, а Европа се „одужила“ звоњавом са катедрале Нотр Дам.

Та звона неки виђени Срби попут Меденице и данас носе око врата и оглашавају да је Европа у Србији, па да, према томе, Београд не мора тражити њено окриље.

Своје друго „историјско Не“ Срби, усисани у империјални сукоб европских велесица, рекли су ултимативном захтеву Беча да се меша у унутрашње ствари ове мале, али пркосне краљевине. Сарајево, рекли су далековидо, где погибе Фердинанд, није у Србији. Преко 45 одсто мушке популације изгинуло је у том рату (победоносном), за чије су жртве и ране, никада залечене, награђени Југославијом.

У одбрани овог данајског дара Версаја, којим је запречен пролаз Немачкој преко Балкана до Блиског истока, пало је оно чувено двадесетседмомартовско „Не“. То је коштало Србе расцепа унутар нације, праћеног најмрачнијим братоубилаштвом.

Четврто „Не“ Срби (Црногорци ће опростити што их у том времену убрајам у братско племе исте нације), изрекоше

Стаљину. Тиме су задобили Тита као модел необоривог ауторитарног председника, сопствени камелеонски комунизам као облик самоорганизовања и монополизације власти и приде Југославију као судбину. Неки то виде као дефинитивни облик затирања историјског идентитета државотворних Сораба.

Тим одличјима данас красе своје инстант-државице, настале од рушевина СФРЈ, сапутници наметнутог братства и јединства, те чаробне черчиловске формуле којом су од кривице геноцида над Србима аболирани припадници водећих светских конфесија.

Ових дана Србима, који још нису начисто јесу ли и од кога поражени у рату „у коме нисмо учествовали“, стигао је посредством зажарених државних медија позив да изрекну још једно одлучно „Не“. Овог пута – Новом светском поретку и Америци, са којом је председник Милошевић успешно и уз пуну дискрецију о садржају „холбруковања“ (што је назив за најбруталнији вид посредовања), решио питање статуса прекодринске српске браће.

Србима, који су без видног противљења прихватили да капитулацију у Дејтону назову миром, не сазнавши никада који су услови тог политичког и војног дебакла таксативно набројани, пружена је прилика да на питању Косова лече за њих претежак терет понижених и увређених. Данас, када се велича „Не“ страном посредовању, чиме је „постигнуто јединство владе и народа“, свесно се превиђа да је тај елемент суверенитета, његова заштита, уставна обавеза владе. Па ипак, председник је упитао свој народ да ли жели епитет рогоње: да ли жели „посредника“ у брачном кревету, а телевизијски херувими, наоружани микрофонима, интервјуисали су потомке косовских јунака и питали да ли желе да буду издајници. Наравно да не желе! Не жели сигурно ни оних 25 одсто апстинената, тешко да жели и оних 3,5 одсто који су заокружили „Да“ посредовању. Већина њих једноставно другачије мисли, али референдум, показаће се убрзо, није предвиђен за размишљање о оптималном путу

разрешења запуштеног косовског проблема. Замишљен је, како то тврде у својим анализама од власти независни аналитичари, за „превасходно унутрашњу употребу“. Државни медији су пожурили да „на вруће“ резултат референдума прогласе за пуну подршку нације прошлој, садашњој и будућој политици председника Југославије. Притом још нико, сем можда посвећених, не зна који је, уз претенциозно инаћење са светом, пуни смисао његове стратегије. Ако је то громогласни, али неефикасни отпор редистрибуцији српских историјских простора, на којима, укључујући ту и Косово, Срба има тек за потребе статистике, онда је цела декада празног утука на утук слаба утеха.

Ако је та политика, чији резултати упорно изостају, наивно упадање у замке и производња услова да се Срби олако демонизују и тиме стављају ван важећих међународних норми, онда ће и ово изјашњавање поштених патриота бити олако окренуто у „центрима моћи“ у корист наше штете.

Видан је напор и државне пропаганде и портпарола и виђењених личности од недавно у патриотској мисији удружених СПС, СПО, СРС да минимизирају могуће тешке последице махања референдумском марамом пред политичким и војним колосом НАТО алијансе. У разним варијантама, сви изражавају уверење да правих санкција после састанка у Риму неће бити, него некакве парцијалне. Европа и Русија ће саботирати Америку, поручују нам, као да та игра мачке и миша није нешто „већ виђено“ у Босни. Тврдњом да ће Америка распустити Контакт групу и тражити нове савезнике против Срба, *Вашињин њоси* настоји да „овери“ понуђени сценарио. Неко, дакле, као да би поново (из окриља старе Европе и сенке кремаљских зидина), да гурне Србе у „историјску мисију“ опструирања, овог пута америчког плана за југоисточну Европу, који не одговара Паризу и Лондону, а претварањем Турске у водећу државу региона директно угрожава Москву. НАТО изолација Косова,

којој Европа и Русија немају одлучности, а изгледа ни реалне снаге, да се одупру, јесте кључна карика у том процесу.

У међувремену, уз подршку наших суседа, Румуније, Бугарске, Грчке и Македоније, покренут је механизам оформљења „балканских плавих шлемова“, који би уз НАТО логистику и подршку из ваздуха држали под контролом већ испланирани сукоб ниског интензитета ВЈ и Албанаца на Косову.

Гурајући нас јавно у понижење, бес и одрицања, а шапатам будући наду, наши, у дубокој сенци скривени, „пријатељи“, од Пекинга до Париза и Москве, рачунају да ћемо, овако дрчни, бар изморити америчког колоса, ако га већ не можемо зауставити. Они купују време, надмудрују се у Савету безбедности, а ми крчимо пут у историју. Рећи посредовању „можда“, „ако“ или „да, под условом...“ спада у домен љигаве дипломатије. Она је напорна, резултати се чекају дуго. Поготово ако се стоји у реду малих народа. Као Чеси, Мађари и „остале пришипетље“. То није за Србе. Не, и сто пута Не, унапред Не. Мада, све има своју цену.

Рачунајмо НА ТО

Београд, 1998; часопис Огледало

Д а ли ћемо се ускоро суочити са претећим консеквенцама још једног рата у коме смо проглашени за агресоре, овог пута на сопственој територији? С обзиром на вести са Космета које прате сандуци са телима полицајаца и по којег војника, ово питање, ма колико „узнемиравајуће за јавност“, није лишено реалних повода. Напротив, западни медији (ТВ канали у информативним емисијама из часа у час, а водећи дневници Њујорка, Париза, Бона и Лондона из дана у дан), најављују могућност интервенције НАТО ако се „Милошевић не уразуми и не попусти међународним захтевима“. Насилно увођење принудне управе на територији коју ми сматрамо својом а међународна заједница „жариштем које угрожава светски мир“ (што Савету безбедности према Повељи даје право да легализује интервенцију међународних снага), правда се „гажењем људских права албанске већине на Косову“. То је, једногласно тврде господари светске политичке сцене на челу са САД, „искључива одговорност режима у Београду оличеног у Слободану Милошевићу“.

Много благоглагољивости са овог простора потрошено је, без резултата, у доказивању да светски моћници греше у одбацивању понуђене аргументације како је колевка српства (Космет) наша, а да ће се они који потпирују и помажу њено изношење из Србије, наћи под ваљком истине која „на крају побеђује“.

Колико је матушка Русија спремна, тачније способна, да тај ваљак погура показао је јасно Јељцин ових дана, диктирајући у

нежном тону прецизне услове Запада Слободану Милошевићу. Помоћ великог словенског брата нека зато мирује у арсеналу реторике, где јој је и место до даљњег. Хоћемо ли у међувремену бити реални, у часовима које су неки од искуснијих сведока историје спремни да назову преломним? Реч је о дипломатском умећу да се пронађе боље решење од празног бусања праћеног потоњом етапном капитулацијом, која *де факто* води потпуном распарчавању животног простора Срба. Подсетимо да су већ најављиване нове мете на простору Србије, где су наводно угрожена људска права, у Санцаку и Војводини. Јасно је ваља да грађански рат, са елементима страног мешања и његовог „гашења“ НАТО уплитањем, Србима може донети само бомбе по глави становника, у више него довољној количини.

Суочени са тим шекспировским *бити или не бити*, одговор су ових дана, за округлим столом Медија центра у Београду, тражили и неки од политиколога одговарајући на питања новинара, а у оквиру теме „Треба ли очекивати интервенцију Западне алијансе на Косову и шире“. Ваља одмах рећи да су се учесници макар у једном сложили: кукавички, у најгорем тренутку, подметнуто је јаје референдумског општенородног „Не“ страном посредовању као понуђеном решењу у датим околностима. Тако је онемогућено измештање целог проблема, смештеност данас на ивици широке ратне експлозије, на колосек политичких преговора. Истовремено и спречена могућа европска интервенција у обуздавању америчке геостратешке пенетрације на Косово. Инацијски референдум је, дакле, супротно својој декларативној интонацији о заштити српских интереса одбацивањем „посредника“ у дијалогу са Албанцима, отворио директни пут опцији НАТО интервенције. Практично истој онаквој каква је на корист муслимана и Хрвата изведена на територији Босне. Срби су, дакле, у корист сопствене штете призивали *Бљесак* нове *Олује*. Ако је референдум почетак „пута добрих намера“ које могу завршити у паклу, одбацивање кључне

тачке захтева прочитаних словенском топлином у Москви само је други корак у истом правцу – сугерисано је у Медија центру. Како је утврдио један од аналитичара, Милошевић ће недовољном кооперативношћу у Москви обезбедити, уживљавајући се у улогу цара Лазара, поводе за војно ангажовање НАТО.

У стварности, дакле у домену реалних политичких конвенци, навлачења НАТО муња пркосним одбијањем захтева који, нажалост, имају легитимитет оверен од највиших светских форума, део је договорене политичке игре, боље речено обмане јавности – сматрају експерти. На округлом столу је тако први пут јасно и гласно споменута могућност, о којој се иначе доста дуго говори у кулоарима, да режим својом аутистичном политиком свесно надлежност за решавање свега нагомиланог испод косметског тепиха гура у руке међународној заједници. Чувајући притом преко председничке непопустљивости и ратоборних изјава себи образ и улогу Давида који храбро пркоси Голијату. Дакле, не мора да буде, ал' може да значи, како рече један од учесника, да би међународни протекторат коначно Милошевићу скинуо „косовски камен са врата“, а председнику, у „улози миротворца Дејтона II, истовремено донео улогу спасиоца српске нејачи, обезбедивши му још једну неопходну етапу учвршћивања власти“.

Ако догађаји потврде оправданости овакве тезе, а етничко „повлачење“ Срба из Хрватске и дела Босне оправдано легитимише страх од истог што се данас иза брда ваља, нација ће у најгорем тренутку бити суочена са консеквенцама феномена симулиране стварности. О томе говори и пише књижевник Светислав Басара. Суочићемо се, ако је у праву Басара, са последицама национализма симулираног од стране симулираних патриота, дојучерашњих комуниста интернационалиста, којима се супротставља симулантска опозиција, чија је свесно погрешна политика исто толико ојачала Милошевића колико и спољна халабука и санкције које су му дизале рејтинг код пркосних, али наивних Србаља.

Један од данас најближих сарадника америчког мултмилионера Милана Панића, бивши глорур РТС и некада један од информативних стубова Милошевићевог система у потпиривању „догађања народа“, који се затекао у Медија центру, а у очекивању термина инаугурације нове опозиционе коалиције са „апотекарком“ на челу, био је изненађујуће отворен. „Америка је прагматична, а Милошевић је сада једини гарант са овог простора да ће договорено у четири ока бити спроведено“, рекао је вашем коментатору. Биће да је време да се отвори прозор на Балканској крчми у којој је неко искључио светло. Макар зато да би цена, коју ћемо суочени са силом платити, била одмеренија и умеренија. Да коначно започнемо односе „чистих руку“, са светом који нас је осудио на трајни губитак међународног права.

„Савез“ са Москвом и Минском или не

Београд, 1998; часопис Аргумент

Дилема није само хипотетичка. Поготово не после иницијативе радикала, за учлањење СРЈ у војни Савез са Русијом и Белорусијом.

На домаћем политичком буњишту она је наметнута као тест постојања истинског историјског памћења у Срба и њихове вере у помоћ са Истока. И то у тренуцима када је званична Русија спремна да се дефинитивно испише из светских сила.

Управо због могућности да косовска криза не буде последња карика у ланцу балканских голгота, које су НАТО, као арбитра, ставиле у улогу стајаће војске УН (са међународним покрићем за све акције пројектоване у Вашингтону), Шешељева иницијатива, тврде радикали, не треба да буде схваћена као „бацање прашине у очи“, како то, иначе, оцењују у ДС-у, или „чиста бесмислица“, како то виде у ГСС-у.

Ваља истаћи да је ових дана на округлим столовима, телевизијским иступима, у Руском дому, на семинарима историчара, вишечлана екипа из Москве (представници руске Думе, балканолози, дипломате), добила прегршт доказа о спремности да се следи стратегија радикала.

Притом, сасвим је маргинално да ли ће од ње, као и уосталом од границе велика Србије и осталих понуђених чудеса, војвода у једном тренутку одустати. Битно је да је лакмус умочен у претходно замућено и узбуркано јавно мњење, не би ли се измерила она количина енергије која је основни погон странака окупљених у окриљу владајуће коалиције.

На другој страни, ни браћа из Москве нису из Београда отишла празних шака. Како се могло сазнати из наступа једног од чланова руског тима, директора Института за Балкан, Јелене Гускове, која је имала и запажен наступ на овдашњој телевизији, национално и лево оријентисана Русија у косовској кризи види прилику да Јељцина и „прозападну клику око њега“ натера на одступање од досадашње политике у функцији потреба Вашингтона.

„Козирјева смо називали руским министром спољних послова Америке. Јевгениј Примаков је полако те ствари почео да мења, а сада, у позицији премијера, може да повуче одлучујуће потезе, поготово ако се догоди да замени болесног Јељцина“, рекла је овом новинару госпођа Гускова.

Пензионисани генерал Радосав Радиновић, у својој изјави коју је пренела штампа, не занемарујући ризике тестирања мишића Вашингтона и Москве на нашој кожи, сматра, као и Јелена Гускова, да ћемо „са Русима делити исту судбину, јер нам је тако писано у америчким стратешким плановима“.

На другој страни, стручњак Института за међународну политику Предраг Симић убеђен је да би евентуална конфедерација са Русијом и Белорусијом за СРЈ била лош потез. Јер смо, како каже, „острво у НАТО мору. Никада нисмо били у тежем геостратешком положају“.

У покер партији лицитирања висине улога између Клинтонa и снага које би напредовањем црвене линије да потисну његовог омиљеног партнера Јељцина (Борис управо ових дана очекује кредит од 22 милијарде долара неопходних да одржи мандат), седи трећи.

Слободан Милошевић је, чак и по признању нешто пригушене „независне штампе“, у прошлом кругу одиграо једини могући потез. Смислио је тактику *ни раӣ ни йакѝ*, избегавши тако да се изјасни између неравноправног рата са НАТО и отвореног шуровања са овом алијансом. То делимично појашњава покушај помирљиве погодбе са Холбруком, па су, као последица, у

речник званичне дипломатије ушли „верификатори“ (углавном пензионисани официри НАТО и СИА агенти). И то као „платформа за осматрање“ испуњења српских обавеза и обећања.

Јавности неће никада бити доступне архиве, не бар овој генерацији, зашто се срљало у ову припремљену клопку. Јавно најављивану бар пола деценије раније. Да ће се шансе за интервенцију и увођење НАТО потенцијала у косовску кризу потражити по „истоветној матрици као у Босни, кроз брешу хуманитарне катастрофе“. Организовањем Маркала и сатанизацијом Срба као јединих криваца.

Чврста намера власти да гашењем светла (у информативној крчми) и укидањем страних сервиса на домаћим радио и ТВ станицама Србе поштеди понижења да чују и виде како су у очима света „ружни, прљави и зли“, заправо ништа не мења у концепцији оних који на границе Србије према Македонији ових дана довлаче снаге за брзу интервенцију, заштитницу „верификатора“.

Такође је још мање значајно да ли ће те снаге бити послане на Косово да штите изасланике ОЕБС-а од поново разгоропађених, а донедавно „разбијених терористичких банди“. За НАТО је важно да уђе без куцања, а по налогу који носи печат међународне заједнице.

Остаје, дакле, да се у свеопштем комешању, зашто не и гурњави за боље стартне позиције уласка у 21. век, у који човечанство, као водећа сила, уводе САД, актуелна власт упита себе да ли те „западне вредности“ под заштитом НАТО треба да прихвати целовито, уза све пратеће обавезе.

Пре него што се евентуално и народ приупита шта мисли о даљој глобалној стратегији Србије, тешко је поверовати у могућност референдума и изјашњавања о приступања НАТО, а ради избегавања агресије на видику. Ради се о опстанку по цену капитулације, а то је сигуран губитак власти назови социјалиста, баштиника тековина СФРЈ.

Услови мира на Балкану пре непуних пола деценије, на јубиларном заседању педесетогодишњице Маршаловог плана, формулисани су тако да „реформе у бившим једнопартијским режимима морају започети тамо где су смештена упоришта њихове непроменљивости, у војсци“.

Тако српска „понатовљена“ војска постаје „гарант тржишно оријентисане демократије“. Само тако, сматра се у Вашингтону, „у некадашњим комунистичким деспотијама могу да пусте истински корен и добију права упоришта грађанска друштва“.

Испада, према оваквој стратегији, која не крије много своје циљеве установљења једнообразног капитализма, да је превапитавање бивших комунистичких армија у „гарант западног модела демократије“ у ствари инсталирање сопственог ослоња за политичко арбитражање у унутрашњим стварима „млађег партнера“. Другим речима, довођење на власт оних који прихватају чувену синтагму *која не можеш њобедиш, њридружи му се*. СПО, на пример, не крије да би сутра на то био спреман, по Вуку, „претварајући Србију у малу Америку“.

Милошевић поново није гарант

Београд, 1998; часопис Огледало

Запад бомбардује, за сада вербално, истог оног Милошевића кога су после Дејтона и споразума у Београду крстили као незаобилазни фактор мира. Називајући га ових дана „гарантом нестабилности Балкана“.

Како је прецизирао портпарол Беле куће Џемс Рубин, баш уочи доласка америчког преговарача Кристофера Хила у Београд, а пре његовог одласка на Косово, где ће се сусрести и са албанским терористима, „Милошевић не може гарантовати стабилност Балкана“. Ипак, није само у томе проблем. Угледни републикански сенатор Дик Лугар пише у *Вашингтон јосију* да су „ослањање на Милошевића и сарадња са њим ограничили наше могућности да подржавамо демократске промене у Југославији“. Како са извесним закашњењем запажа уважени сенатор, „није у реду да Америка истовремено сарађује са Милошевићем и ради против њега“. Да није у реду – то стоји, али шта ако је то већ раније стечена навика, од које оправдано зазиру и најближи савезници САД?

Да Вашингтон Милошевићу ових дана ради о глави, да се жестоко медијски труди да то разгласи, обелодањујући притом (што је необично), чак и улоге својих кључних обавештајних служби CIA и DIA у тој работи, сазнајемо из лондонског *Обсервера*. Позивајући се на кругове из Беле куће, а ти кругови као вирови гутају и личности и државне границе ако треба, *Обсервер* тврди да је Клинтон „дао зелено светло за свргавање

Милошевићевог режима и распарчавање онога што је остало од југословенске федерације“.

Могла би ова два инсерта, из писања угледних листова, лако подсетити на сценарио компјутерских игара које убирају профите милијарди долара у Њујорку и Лондону. У њима играчи, уз понуђена „демократска средства“, а у одбрани америчког геостратешког интереса, чија оправданост није под упитником, могу, препуштајући машти и вештини на вољу, да посегну и за војним ударима и за тероризмом. Да подстакну, ако треба, погоршање економске ситуације (санкције), или, награде кредитима сагласје сопственом диктату.

Али, у случају репетиције све учесталијег ирачког синдрома нису, на жалост, у питању компјутерске, већ политичке игре, великих ризика, чије последице, додуше тако је и предвиђено, треба поново да плати једна страна. Она је, као и у виртуелном свету електронских забава, већ унапред одређена као кривац и губитник. Преговори су ту само нека врста постепене лоботомеје. На њиховом крају одабрана жртва, привидно у улози партнера, спасавајући живу главу, „пристаје“ да заборави најважније првобитне захтеве.

У прошлој епизоди исте игре застрашивао се народ, а хвалио председник због испољене комбинације мудрости и чврстине у преговорима (*холбруковање*). Сада су, у суочавању са новим ултиматумом улоге обрнуте, па се шетачима за демократију нуде промене и поново открива постојање опозиције у Србији, а председнику прети свиленим гајтаном. Ова преговарачка „технологија“ потврђује тезу коју заступа један узан слој истински независних аналитичара на Западу. Њена суштина је да Америку, у ствари, занимају само оне промене које су у њеном интересу, а које не морају нужно бити демократске, али добро звучи ако се таквим могу представити.

И комунисти су, дакле, добри. Погледајмо само бившу партијску номенклатуру у некадашњем СССР-у, и не само њу,

како сарађује са Вашингтоном, износећи на приватне рачуне десетине милијарди долара, док Русију гура у лихварске дугове ММФ-у и Светској банци, растачући тако суштинске елементе суверености своје државе. Значи ли, у светлу свих *дежа ви* метода „Новог Рима“ и уз грмљавину добро распоређене вашингтонске медијске артиљерије, да је Милошевић, у процесу *холбруковања*, доведен до оне тачке где ће му бити веома тешко да обезбеди покриће међу присталицама за евентуалне нове изнуђене уступке? Да ли је отписан као партнер јер је, како су се опет присетили, недемократа? Рано је за поуздане прогнозе, а и опасно је, руку на срце.

Неколико детаља ипак може да баци више светла на стратегију Вашингтона и подизање медијских магли у које су завијене намере организатора „демократских“ преврата *made in USA*. У тексту *Обсервера*, један од три аутора је Албанац Ед Вуљами који, како за *Дују* тврди извор ДСС, иза новинарског имена крије обавештајни рад за СИА, а појавио се и као сведок у Хагу.

Кампањи се придружио и *Инјернешенел хералд трибјун* са тезом да ће „Црна Гора можда бити приморана да прогласи независност, што би готово на исти корак навело косовске Албанце“. Огласио се и заменик бугарског министра одбране Пламен Родинов, који је, цитира *Беша*, изјавио за бугарску штампу да „једино Југославија може да запрети националној безбедности Бугарске“, земље која себе већ види у предсобљу НАТО пакта, с обзиром на то да чека у реду за *Партинерство за мир*.

Ту је, најзад, и телевизија ВВС која се, баш уочи празника, када се власт у Београду коначно одлучила на историјско помирење монархистичке и остатака друге Југославије, а у интересу опстанка треће, огласила звуком и сликом налицканих терориста како наводно „пристају на Косово – републику, али само на период од три године, до референдума“. Чак и Срби без маште могу замислити његов резултат. *Дежела здај*.

У целом том огавном, али и опасном, медијском циркусу, где се народни ум поново нашао на ветрометини новог поретка информисања, чији су релеји под савршеном контролом високо софистицираног симулирања слободе и наводно проверених чињеница, овде је, у најгорем тренутку, владајућа коалиција демонстрирала „предности“ новог закона о информисању и универзитету, у стилу, да видите како се то код нас ради. Не само да ова примитивна законска скаламерија служи носиоцима текуће западне медијске кампање као крунски доказ да у Србији „после обрачуна са слободним медијима и отпуштања професора“ (*Вашињитон њосић*) нема слобода и демократије ни за Србе, а камоли за Албанце (те им и зато треба дати републику у Југославији са картом у једном правцу), већ се оправдано поставља питање: чији је цокер било ово, још једно, „упуцавање у сопствену (српску) ногу“? То су, можда, радикали који се у потаји кикоћу што је цео биланс „радикализације“ у гушењу слобода приписан искључиво председнику Милошевићу, или левица која је навикла да преко свог виспреног шефа све досадашње кризе демократије слабашних корена претвори у монету за намиривање са страним фактором. По принципу *lex specialis*, ми уступак, а ви гаранцију.

Русија – матушка или маћеха

Београд, 1998; часопис Дуга

Јелену Гускову сам једва добио за нови интервју. Наступ на телевизији, свакодневни семинари са колегама, предавања у Руском дому. Богами и пријемаи, код господина Лилића, рецимо. У међувремену, ту је и делегација Думе, бројни дипломати из њене отаџбине. Укратко – „Руси долазе“. Нуде широко руско раме за под збуњену главу, уз понуђено уверавање: „Стали смо уз вас. У последњем тренутку...“ Да ли је то фатаморгана? Једна од бројних у балканским маглама. Или је оно историјско „Не“ из 1948. пет деценија касније (пола века није мало), на путу да се прометне у историјско „Да“? Имам за то правог саговорника. Јер, како сазнајем од директора Института за савремену историју Балкана, она помно прати све околности и детаље везане за распад авнојевске Југославије. Осим тога, Гускова је била у штабу Јасушија Акашија. Једна од ретких која није боравила тамо у улози шпијуна, већ као одличан познавалац историјата претварања Полуострва у буре барута.

Јелена Гускова, директор Института за савремену историју Балкана при Руској академији наука, у интервјуу за *Дују* прогнозира да се Запад неће задовољити Косовом, да су на реду Санцак и Војводина, да Русе и Србе може спасити само словенска непредвидивост и, поред осталог, каже:

Поводом најновијих збивања око Косова у српској јавности постоје две тезе. Према једној, доминантној, међу обичним људима, Русија је заиста у најкријичнијим тренуцима била уз Србе и зашто до бомбардовања није дошло. Према другој, криза је међу

великим ијарџинерима била ијројекџивана и ијо са ијачном ијоделом улоџа и јасно дефинисаном ијачком докле се може дизајни ијензија, а да ијрииџом свако извуче одређене корисџии. Клиниџон засени Мо-никаџејџи, Јеџцин ијригодџије Думу. Имаџе ли ви своју ијезу?

– Позиџија Русије око балканског питања је врло компликована и мења се током протеклих осам година. Требало је у том периоду да и она сама определи свој национални интерес, приоритете у спољној политици и крене путем који би водио учвршћењу Русије као државе. Све то после нестанка СССР. Нажалост, током распада држава и револуџија, каква је, рецимо, била Октобарска, на сцену ступају тамне личности које претендују да воде. Русија, дакле, није кренула нормалним путем ни у унутрашњој ни у спољној политици. Свест и савест најодговорнијих људи биле су успаване. Најзлокобнију улогу међу тим појединцима који су стварали новију историју Русије одиграо је Андреј Козирјев. Њега смо назвали руски министар америчких иностраних послова. Он је могућности за своје штеточинско деловање црпео и из руског Устава. Једноставно, изражавао је политичку вољу друге државе. Подсетићу да су само *sole инсџтанце* одлучивале, председник државе и министар спољних послова.

А да ли су обе силе биле свесне и саџласне око ијачке ијреко које се не може?

– САД су биле изненађене позиџијом коју је демонстрирала Русија, чак је и обичан човек у Русији био изненађен том чврстином. Вама је бомбардовање претило врло озбиљно док се није појавила та снага у Русији која је покушавала то да спречи.

Да ли се ија снаџа највише осећала у војном врху?

– Не, почело је то све од парламента. Али парламент је био припремљен за такву реакџију. Мада, свеукупно, закаснило се, али нешто је ипак постигнуто. Дакле, тај притисак је кренуо према врху, према председнику и министру иностраних послова. Био је то снажан и мало очекиван рез у руској спољној политици.

Да ли је то био и резултат односа снага, ослабљене позиције Јелцина и одласка једног броја моћника финансијској калитети који својим аранжманима са мултинационалом диктирају погрешну улогу у односу на Запад?

– Да. Ни финансијски кругови у Русији нису очекивали тај заокрет, али га је поздравео већи део штампе. Све то догодило се у време када је председник у једној од најтежих здравствених и политичких криза. Може се заокружити да је то био резултат дуге и мучне борбе парламента да задобије контролу и утицај над извршном влашћу. Раније такви покушаји нису успевали. Заслугу што су уставне мањкавости заобиђене има Валериј Примаков, од тренутка када је стао на чело наше владе.

Ваша штампа ових дана износи детаље америчког плана, који се доконала ваша обавештајна служба, да Вашингтон као главни циљ има снижавање међународног улога Русије, поштово на Балкану и верификацију у међународним оквирима примене силе преко уједињене НАТО у мешању у унутрашње борбе за људска права. Да ли је тај план одрезнио неке лаве у Русији?

– Ви заиста верујете да смо ми тек сад сазнали за овај план, да наша обавештајна служба располаже детаљима око питања парчања Југославије тек осам година после издијања кризе? Па покушано је и парчање Русије. Службе су знале, али се било каква акција отпора није поклапала са интересима наших политичких структура. Оне су трошиле своју енергију у борби за власт и учвршћивање те власти. Козирјеву су оставили слободне руке да ради оно што је намерио. Све се то догађало током перманентних реформи обавештајне службе, те се она најмање бавила оним послом који је њена обавеза. Јер јасно је било растакање једине снаге која би могла да подржи Русију у случају сучељавања са западном алијансом. Данас Русија не може да помогне ни себи, камоли Србији.

Заседа Рачак

Београд, 20. јануар 1999;. часопис Дуга

Рачак је, сада је то кристално јасно, једноставно морао да се догоди, јер, за „свеже мировне иницијативе“ вођи НАТО савеза, како то и босанска стратишта подсећају, потребна је свежа крв. Она је просута у инсценијацији језиве трагедије изгинулих терориста у „масакриране цивиле“ и, док с нестрпљењем чекамо резултате аутопсије из Приштине, који би, најављује се, крајем недеље објавили аутентичност српске истине, најновија варијанта Хиловог папира, сачињеног у геостратешком штабу Вашингтона, увелико циркулише конференцијским холовима Европе.

После разматрања на нивоу политичких директора у Лондону, прошле недеље, па министара спољних послова 15 земаља чланица ЕУ у Бриселу прошлог понедељка, шефови дипломатија САД, Велике Британије, Француске, Немачке, Италије и Русије треба да, крајем недеље, као Контакт група, аминују или изразе резерву према сценарију који обавештени западни аналитичари називају ултиматумом „узми или остави“.

Од Милошевића се захтева да, поштујући дословце октобарски договор са Холбруком, присуство војних и полицијских снага на Косову доведе на такав ниво да оне „не могу угрожавати локално становништво“ и да Албанцима обезбеди „широку аутономију“. Заузврат, српском лидеру нуди се (лукаво) да уз мученички венац косовског губитника дода и ловоре тријумфалног „повратка СРЈ у европске и друге међународне институције“.

Ултиматум, истовремено, од друге стране тражи да се одрекне нечега на шта према правним стандардима и међународним нормама и нема право, да потражује независно Косово и легализацију сецесије, која се, међутим, не искључује по истеку три године током којих би покрајина била у статусу протектората.

Како, са видном примесом цинизма констатује британски извештач са Косова, Колин Мекинтајер, ако албански јастребови, милитантно крило ОВК, не прихвате овакве услове „биће препуштени сами себи“, а шансу да потпишу споразум добијају Ругова, можда Демаћи. Милошевић ће се и сам уверити да му је јефтиније решење међународна позиција на Косову него сопствена, за чије издржавање завлачи руку у државну касу, порука је извештача кога, можда, треба подсетити да овакав предлог упуту прво у Бакингемску палату и испроба у Ирској, рецимо.

Уколико се ултиматум, чије је сечиво окренуто Београду бритко наоштрено претњама, а оно друго, у односу на дуго-рочне циљеве сепаратиста отупљено, усвоји као политика алијансе и ОЕБС-а, чији су верификатори глинени голубови на косовској стреји, биће дат рок од највише десет дана да потпиши „залегну“. Уколико пристанак из Београда изостане, то је наводно Весли Кларк већ саопштио Милошевићу, требало би да проради томаhawk дипломатија. „Ако не повучете снаге, задаћемо вам ударац“, цитира *Иништернешенел хералд њирибјун*, тврдећи да је то суштина седмочасовног „ћаскања“ у Београду арогантног заповедника НАТО са председником СРЈ.

Госпођа Олбрајт већ је походила Москву са детаљима плана у једној и чековном књижицом ММФ у другој руци. Пошто се председник Јељцин далековидо разболео од чира и уклонио са јавних функција на две недеље, толико ће отприлике трајати најновија фрка на Балкану, премијеру Примакову остало је да одлучи хоће ли руско „Њет“ бити рика медведа, што јавно зазива Шешељ, или ће противљење спустити на ниво једва чујног шапата и својој земљи, голој, босој и гладној, обезбедити

део шаргарепе вредне 28 милијарди долара. У то је склон да верује Вук, присталица тактике да Америци треба објаснити о чему се на Косову заправо ради, јер они као не знају. Потом, заједно са Вокером привести је истини, ако је икако могуће без руских услуга. Аналитичари тврде да је за америчке стандарде досадашњи учинак Москве у притисцима на Београд исувише мали, мисли се пре свега на интервенцију министра Иванова да шеф мисије верификатора Вилијем Вокер буде само замрзнут, уместо да трајно спакује кофере са српским отиском ципеле на доњем делу леђа. Била би то праведна награда за „услуге“ овог контроверзног дипломате са еполетама у разбуктавању грађанског рата у Салвадору и чишћењу Славоније од Срба староседелаца, што је одрађивао са генералом Клајном.

Но, како се показало прошлог понедељка, док су се европски министри иностраних послова у Бриселу мучили са америчким планом, да би га без благослова ЕУ и увалили колегама у Контакт групи, „замрзнути“ Вокер је у Бечу, на састанку ОЕБС, врло живахно, пред новинарима и бројним камерама поновио своју причу из Рачка. „Остајем при свакој речи коју сам рекао. То је био масакр цивила“, изјавио је пред камерама ВВС-ја, *Euronews*-а, CNN-а, занемарујући чињеницу да РТС свакодневно вредно преноси из сале за одбукцију како изјаве наших патолога, које га демантују, тако и велико умеће њихових финских колега да опширно, у доста речи, не кажу ништа о ономе што Србе интересује.

Близу је памети да ће њихова истина бити достижна, али можда преспора у односу на политичку иницијативу Америке, коју ће Олбрајтова, попут мамуза, користити ових дана у Паризу, Лондону или Бону ако буде зашкрипало. За сада је само Париз, и то у прикривеној форми, дозволивши *Монду*, *Фиџароу*, *Либерасиону*, *Иманиџеу* и бројним другим дневницима да посумњају у верзију америчког „шетача“ по Косову (Вокера), подигао цену свог учешћа у америчком „мировном“ ултиматуму.

Мада су овдашњи официјелни медији пожурили да се обрадују изненадно пробудженом српско-француском пријатељству и правдољубивости листова који нас блате годинама, пре ће бити да се ради о гаранцијама које Париз одавно тражи у ривалству са Лондоном да ће, у евентуалној мисији извлачења верификатора са Косова, што би био повод за улазак НАТО на Косово без отворене агресије, имати водећу улогу. И још нешто тражи Париз – да у том контингенту на земљи учествују и Американци, а не да са комотног одстојања витлају ракетама.

Хоће ли, у атмосфери наметања потребе за „директним међународним мешањем“, иза које стоји првенствено воља неоспорног господара светског (не)мира, ОЕБС у овој, можда по Косово судбоносној недељи успети оно у чему је Србија, боље речено њена политичка елита, оманула? Да решавање косовске кризе, првом међу једнакима, представи као „унутрашње питање“ старог континента, заложи се за затварање, а не разбуцтавање овог жаришта на коме седи безбедност јужне Европе?

Америци се жури, а и прејака је за губљење времена на дипломатским финесама. Модел „хуманитарне интервенције без сагласности Савета безбедности“ који се увежбава на Косову, требало би, тако је зацртано, тврде експерти, да буде „верификован“ до априла, када НАТО у Вашингтону обележава своју педесетогодишњицу. И званично треба да започне нову еру права на интервенцију алијансе тамо где оцени да су угрожени и амерички интереси. Данас је то наше Косово, сутра...

Курте, Мурте и страни кормилари

Београд, јул 1999; часопис Дуга

Ових дана, када упловљавамо у још једну етапу олујних политичких превирања, и власт и опозиција као да занемарују најбитније и најхитније – ултимативну потребу да се досадашњи курс очувања власти по сваку цену, или њено освајање уз неискрену, а по циљевима проблематичну подршку са стране, коначно промени.

Питање голог преживљавања српског национа, а по све присутнијим страховима и даљег о(п)станка његове државе, на чију могућу злехуду даљу судбину опомиње пежоративна кованица да је „остатак друге Југославије“ смештено је, то ваљда није спорно, на простору власт-опозиција-страни фактор. Досадашњи ток догађаја и хаварије свих пројеката домаћих протагониста да истински остваре оно за шта се начелно залажу упућује на оцену да је трећи (са)учесник, данас неоспорна глобално владајућа суперсила, САД, користећи властохлепност и користољубље овдашњих политичких елита, српску судбину увела у својеврстан Бермудски троугао. На његовом дну већ лежи гомила олупина, од пројекта *сви Срби у једној држави*, преко неизграђене брзе пруге, кинеске четврти, мртворођенчета – шведског стандарда, до свих досадашњих пројеката уједињења опозиције. Ту су и њене заставе, домаће и стране, као и њена доскора носећа изборна платформа да има моралну, материјалну и политичку подршку демократских снага Запада.

Ових дана, када упловљавамо у још једну етапу олујних превирања, коју власт, преко својих строго програмираних медија

назива периодом муњевите, величанствене обнове од НАТО агресије, а опозиција фазом државног тероризма, намештајући притом државним пендреком поломљена ребра (што је цена захтева за ванредним изборима), оба фактора као да занемарују најбитније и најхитније. Ултимативну потребу да се досадашњи курс очувања власти по сваку цену (па макар и у гето држави), или њено освајање уз неискрену, а по циљевима проблематичну подршку са стране чега се не би гадили поједини опоненти, коначно промени. Ма колико то звучало утопистички, то је једини пут да даља српска судбина у разрешавању свих кључних питања одбране преосталог (територије, суверенитета, достојанства), надаље заобиђе статус замку експерименталног полигона. На њему су потапањем свих цивилизацијских тековина – владавине устава, слободе штампе и опортуности истинског опозиционог ангажмана, до сада врло успешно демонстриране могућности како неодговорне и кратковиде политичаре приволети да раде у корист штете сопственог народа, а за рачун нечијих глобалистичких интереса.

Само на први поглед парадоксално сва та достигнућа, која се сасвим реално и опипљиво сумирају као наша реалност – изолованост, најнижи доходак у Европи, понижење несташица, страх пред долазећом зимом – и једна и друга страна, и власт и опозиција, описују као пакао у који је пут трасиран искључиво лошим резултатима или чак свесним намерама оне друге стране.

Може ли опозиција, чији борбенији део још увек и то са шашицом присталица тражи шансу на улици, понудити програм и гаранције који би развејали страховање да после Тита долази Тито, а евентуално после Милошевића нови Слоба.

Јер, наводно овај народ не може без пророка, вођа, митова, без свега што га, како то тврдише врли интелектуални жреци, чини изабраним, изузетним и само за небо подесним. На то питање тешко је одговорити, али се макар наговештаји расплета неће чекати предуго, јер под ноктима догорева и власти и опонентима.

Власти је теже, ако не и немогуће, да се мења, она се окреће незадовољствима стежући у рукама две тољаге, полицијску и војну, а из уста не испушта мегафон.

Пропагандом сортира поданике у лојалне, оне који бране мостове или се радују њиховој реконструкцији (они који нису одбрањени), и издајнике, променаше, петоколонаше...

Колико та сирова медијска офанзива има успешно повратно дејство Павловљевог рефлекса (*боље раић него њаквић*), најбоље сведочи недавно одбијање највиђенијих лидера опозиције да оду на састанак са министрима спољних послова ЕУ у Луксембург.

Пошто се већ нису могли сложити ко је међу њима српски Хавел, најзначајнији кандидати Вук и Зоран нису се пријавили ни на конкурс за новог Недића. Без обзира што се дотичном генералу, не без основа, приписује да је, ради очувања Срба од истребљења, само применио чувену британску мудрост *која не можеш победити, придружи му се*. Опозиција, дакле, због неумереног рабљења режимске пропаганде, осокољена потписивањем документа око изборних услова, тражи следеће – ревизију бирачких спискова и формирање централног бирачког списка (на нивоу републике), захтева потпуну контролу избора, контролу штампања гласачких листића, контролу процеса гласања, контролу бројања гласова, обраде података, стављање ван снаге важећег Закона о информисању. И захтева равноправност свих учесника у политичком животу.

Власт, логиком оног што је непорециво, а то је да је контролисала све полуге друштва, доносила све одлуке, не може, без обзира на објективне тешкоће, никоме из опозиције приписати садашњи салдо. Она би, да је те среће, морала бити (што је тешко замисливо у балканској крчми, где држи чврсто затворене прозоре и руку на прекидачу за светло), задовољна одговорнијом опозицијом. Не да је по сваку цену гура у наручје оних са којима је и сама под притиском правила сумњиве нагодбе и дошла до поразних резултата који су првенствено **њени**.

Да ли ће опозиција наставити да развија тренд аутохтоности и ослањања на сопствену памет и снаге? Или ће дозволити да кртице у њеним редовима поткопају, како се то већ раније са погубним последицама догађало, поруше све прилазе одговорном владању онима који треба да са политичке сцене потисну, за добро народа, овакву власт, и према њеној мери скројене противнике? Одговор зависи од увида колико тих кртица има, како су распоређене и на ком нивоу. Фијаско оних зимских протеста многим сада нагони хладно око срца мада је тек октобар, и то сунчан без обзира на непрозирне политичке облаке. Ваља се надати да ће они који се отимају око кормила српске лађе наћи времена да макар баждаре бусоле.

Громобран без уземљења

Београд, септембар 2000; портал Слободна Србија

Слободан Милошевић ће остати забележен као она врста упорног хазардера кога лоши биланси само подстичу на још веће, ризичније улоге. На то упућује и изречена порука од 9. маја, према којој је овај шеф једне мале, економски и политички девастиране земље, екскомунициране из међународне заједнице, намеран да поведе истовремено два ризична крсташка похода.

Један против „немани која уништава све пред собом“, против „новог фашизма“ у коме се лако препознаје главна улога САД и ништа мање одлучно против „поткупљених у земљи“. Реагујући на ову прецизно упућену лопту, лидер демократа Зоран Ђинђић је на телевизији *Студио Б* истог дана оценио да је „за даљи опстанак на власти Милошевићу очито потребно ратовање.“

Да није сасвим опипљивог досадашњег салда, право „спасавана“ СФРЈ, па „одбране српских земаља“ у Хрватској и Босни, пада Косова у протекторат у коме су преостали Срби изложени етничком чишћењу, могло би се посумњати у ову пренаглашену опозициону реторику. Овако остаје као озбиљна тема суочење са логиком његових порука – „ако нећете мене, изабраћете сопствену пропаст“.

Истовремено, као да му пружа логистичку подршку, бивши новинар *Радио Београда*, затим избеглица, а сада звезда *Слободне Европје*, у редакцијском коментару, али у своје име, предлаже НАТО-у још једно бомбардовање јер ће наводно, „Срби опет гласати за Милошевића“.

То све упућује на препоруку још неког малог, контролисаног, Балканског ратовања. До сада врло корисног трговцима оружјем и идеалима.

Деценија најновије серије Балканских ратова у којима су Срби колективном одговорношћу повезани са амбицијама свог вође, кандидата за Хаг, показала се као врло пробитачна кључним актерима светске политике. Америци да се учврсти на Балкану, Немачкој да се на велика врата поново усели на светску политичку сцену, руској армији да се затезањем конопца на Косову реши Јељцина и доведе човека „који не губи“ Путина и да избори право на повратак у Чеченију, Кини да се цењка око пријема у Светску трговинску организацију и око статуса Тајвана. Истовремено, на тлу бивше СФРЈ су легитимизовани сви сепаратизми, Европа увучена у улогу саучесника, суочена са могућношћу да се борба за „Људска права“ прошири на све њене чланице које оклевају пред предностима глобализације и мешања култура и раса према прекоокеанском моделу.

Нико у том периоду кажњавања, свесно или не, није видео да у Милошевићевом „бастиону комунизма“, на коме се пркосно вије црвена марама, захваљујући изолацији буја људождерска верзија либералног капитализма. Да цвета државно незаконоње подстакнуто управо НАТО бомбама да се реши било какве одговорности према међународној заједници и институцији људских права која је на Балкану дефинитивно постала инструмент неоколонијалне политике.

Да ли је Милошевић у досадашњим рундама био човек који је не знајући делио обележене карте, да ли Америци прети ратом тражећи само једно поштено дељење? Да ли је његово посезање за гвозденом метлом на домаћој сцени претња да ће Балкан претворити у такво жариште, чије је преливање у шире конфликте неизбежно, уколико не буде обновљена његова улога као незаобилазног фактора кројења Балканске судбине? Како било, најновији улог се чини крупнијим од свих досадашњих,

јер топе се територије као залог за политику отпора без адекватне дипломатије.

Оно што данас онеспокојава обичне људе у којима се боре страх и револт, јесте проверено искуство да је крај громобрана, на чијем шиљку пркоси вођа и зазива нове *олује*, уместо у уземљењу некакве реалне политике, заправо у њиховим рукама. Чињеница да су за ту својеврсну електричну столицу заковани попут несрећних галиота, који су, веслајући за победу својих тамничара, бранили најосновније људско право, право на живот.

Балкански изборни рулет

Београд, септембар 2000; часопис Огледало

За већину „балканолога“ западне провенијенције, свако помињање речи „избори“ на просторима онога што је преостало од Југославије готово аутоматски отвара врата за спекулације о новим сецесијама. Сугерише се, не без цинизма, да је то логично исходиште „тежње народа за самоопредељењем“ и „вредностима истинске демократије“.

Не смета, у већини случајева, ни угледним институцијама, као УН, ни високим политичким личностима, ни бритким уводничарима, што до тог статуса новостворене (банана) државице долазе комбинацијом дотуране пушчане и вешто усмераване гласачке куглице. Штавише, са поносом се истиче да тај акт, заправо испровоцираног, флагрантног насиља над суверенитетом, наводно има пуну подршку светске јавности, живо заинтересоване за нешто што се прижељкује као „реприза Букурештанског спектакла“. Тако, уочи предстојећег блиског изјашњавања за председника, савезни парламент и локалну управу у Југославији, пред дубоко умешане светске факторе поново израња парадокс забележен током распада СФРЈ – да се изјашњавања, започета као политичка, сагледавају као увод у нови, верује се, неизбежни, војни конфликт.

Америчка администрација, јавља *Њујорк тајмс*, већ је разматрала опцију да „би Слободан Милошевић могао покренути војни напад на Црну Гору и ставити Вашингтон и НАТО у неугодан положај да брзо одлуче како ће реаговати“. Лист прецизира да је опција интервенције ради одбране Ђукановића

разматрана у Белој кући, а у штабу НАТО још пре десетак дана. Као потврда најављени су маневри Шесте флоте у Јадрану, чији се почетак поклапа са отварањем изборних кутија. Истовремено, британски *Гардијан* најављује и први корак припрема за евентуалну интервенцију (већ успешно коришћен ради „демилитаризације“ БИХ и Косова), „увођење зоне забрањених летова“, овог пута „над Црном Гором“.

Током протекле деценије, ови редоследи потеза су у Босни, потом на тлу Србије, која је кажњена војном интервенцијом НАТО (због одбијања да се повуче са дела сопствене територије – Косова) однели десетине хиљада живота... Цео тај крвави биланс, уочи прогнозиране репризе у Црној Гори, ипак није повод ни за УН ни за ЕУ да се, уз критику ароганције Милошевића, изврши и темељна рекапитулација стварних повода и домета новоинаугурисане балканске политике Запада. А то је, истиче се у све бројнијим анализама и са западне стране, на првом месту геостратегија САД (сада имуне од озбиљних критика), која „хуманитарним интервенцијама“ засеца, ампутира или трансплантира на ткиву све мање југословенске федерације, размештајући своје поверенике, трупе и „подобне“ лидере.

Ових дана, када је отворена јавности документација најуспешнијег министра спољних послова САД у овом веку, Хенрија Кисинџера, са запрепашћењем је констатовано, чак и међу експертима, да су САД, протеклих деценија стварале и помагале најбруталније диктаторске режиме у свету, правдајући то својим „геополитичким интересима“. „Кисинџер је имао довољно храбрости да призна овај реализам и присуство посебне врсте морала у дипломатији, а много мање способни политичари, као госпођа Олбрајт“, констатује *Радио Франс интернационал*, „исту политику замотавају у хуманитарне обланде“.

Заиста, и црногорска кампања, попут оне вођене уочи рата на Космету, говори само о потреби рушења (свим расположивим средствима) председника невољног да се изручи Хашком

трибуналу, и кажњавања народа неспремног да се голорук упусти у демонтирање репресивног режима. И управо та, већ стереотипна аргументација да не треба питати за цену једног тако узвишеног циља као што је „рушење последњег бастиона комунизма“, оличеног у „злом Слоби“, кога, где коинциденције, баш Немци проглашавају за другог Хитлера, води ка сумњи да се сатни механизам ове темпиране бомбе не налази ни у рукама српског Голијата, ни црногорског Давида. И један и други ових врелих септембарских дана, без обзира на сву галаму реторике претећег Београда и пркосне Подгорице, наликују на гладијаторске лутке клецавих ногу које невидљиви конци покрећу до ивице понора предвиђеног за обрачун.

„Милошевићева евентуална победа на изборима, која се чини могућом после раздијања опозиционог блока потезима лидера СПО, значи да ће и ова Југославија бити демонтирана“, процењују западни аналитичари, нагнути над изборном плочом на којој су управо поређане фигуре. Они сматрају да „једино победа опозиције може спасти оно што је остало од некадашње шесточлане федерације“.

Тешко да би бивши комунисти, најистакнутији представници друге и треће генерације Титових пионира, Милошевић и његов најуспешнији ђак, Ђукановић, могли, служећи се елементарном логиком, објаснити како су из братског загрљаја своје присталице увели у коштац Каина и Авеља. Како се добровољно савезништво и спасавање заједничке државе претворило у непомирљив сукоб у коме обојица, вољно или не, следе програм ескалације сукоба. У тим тензијама, и слепцима је видљиво, није записано ништа добро за беспомоћну већину усисану у овај вртлог. Осим за „извођаче радова“ који ће, можда, и један и други, остати на кормилу у патуљастим, закрвљеним и завађеним државицама. Над целом том политичком драмом, која граби ка експлозији заплета, а прети крвљу и деструкцијама, потпуно лишеним смисла, ако се боље познају паралелни историјски токови

народа истих корена (често насилно раздвајаних судбина), бode очи кулиса фарсичне „бриге“ светског хегемона америчке администрације на челу са, сада већ одлазећим, Клинтоним. За ту Америку уважавани амерички новинар Џастин Рајмондо тврди да је „дрогирана не само освојеном моћи, већ и потпуно зависна од рата као замајца своје глобалистичке политике“.

Ако је, дакле, производња добро контролисаних и још боље медијски брањених, малих, прљавих ратова, потреба једине преостале суперсиле да би, како то констатују италијански аналитичари, „оправдала опстанак НАТО, а затим у њему преструктурирала односе у сферу своје потпуне надмоћи над савезницима“, остаје да се размотре финесе методологије увођења амбициозних лидера и лидерчића за коцкарски сто.

На то ће се, на жалост, причекати после отварања досијеа министарке Олбрајт, дакле за 30 година. Сувише касно за оне који не знају у коју кутију да баце листић 24. септембра, да би сасвим сигурно спречили ново оглашавање сирена у српским градовима. Али, да ли таква опција уопште постоји?

„Демократски“ пуч

Београд, 7. октобар 2000.

У Међународном прес центру, крај Трга Републике, одушевљење. Здравнице, честитке, виски. „Независни“ новинари славе. Стотине хиљада суграђана је на улицама. Парламент тутњи и дими к’о Везув. „Пада Слоба“, „готов је“.

Камере, дан раније монтиране на дрвеће преко пута Скупштине, све наочиглед полиције која се „не меша у посао“ тек пристиглих екипа водећих светских ТВ медија, нуде оку публице и новинарској бротији у „стакленцу“ широку панорамску слику „револуције“. Багерисање *демократије*.

Тече пренос „утеривања“ демократије у Србију буддожером. Демолирањем Парламента. Слика долази и из камера у рукама устрчалих ВВС и CNN сниматеља. Јављају сложено „пао режим крвавог касапина Слободана Милошевића“.

Чује се у „офу“ понуђених слика размаханог „отпора“ порука већ пола године избеглог, а тог дана у Будимпешти присутног, Александара Тијанића. „Тај се момак“, мисли на свог некадашњег интимуса, председника Слобу, „неће предати без крви“.

Али није тако како најављује „пуковник“ из Пеште. Он, Брана и Вучела одједном виде Слобу као непријатеља. А до скора, умели су да му се свако јутро уз кафу јаве телефоном. И Јовица, док је био на власти.

Сведок сам да је одред полиције, после треће салве бачених димних бомби, као по команди, напустио улаз у Скупштину. Пролаз маси демонстраната широм је отворен.

Нешто касније, када је већ Парламент разваљен дивљањем „демократије“ и опљачкан, видим колону припадника полиције, доскорашњих чувара Скупштине и њихових колега из станице у улици Мајке Јевросиме, како погнутих глава пристижу.

Без шапки, у колони замичу према згради Председништва а из правца Главне поште. Засути су шамарима, ћушкама и ударцима ногом у стражњицу од стране обесних појединаца из веселе гомиле слављеника.

Дефинитивно нема ни полиције ни војске да се испрсе пред лавином све узаврелије гомиле која је попунила Београд од Славвије до Калемегдана.

Тог сунчаног октобарског поподнева, јединствена је оцена „Пао је тиранин“, а ушетала је демократија која, као убојити буздован, хрли кроз широм отворена врата Скупштине. Једна струја у Парламент, а друга, у повратку, натоварена пленом: слике, делови намештаја, поједини са нагорелим бакљама у рукама. Журе напоље.

Био сам веома близу Парламенту када је, неких 20 метара од улаза, после вишесатног ишчекивања да све коначно почне (а морало је, то је висило у ваздуху као централно место сценарија удара), знак за јуриш дао психолог, професор Жарко Кораћ.

Крај мене Веља Илић, ту негде на ивици тротоара испред скупштине. А поред њега неколико момака, громада у кожним јакнама. На дати знак ваде гвоздене шипке испод кожних виндјакни. Запућују се ка задњој страни Парламента. И веру се на гвоздене решетке постављене преко прозора. Ускоро из здања пробија дим и кратки језици пламена лижу повремено кроз један од прозора.

Одлучујем се, после краћег колебања, да видим шта се догађа унутра. На средину степеништа које раздваја коње вране у трку, из скупштинског хола, излеће момак, у рукама му прегршт коверата који се још пуше. Један ми брже боље гура у шаке и граби даље. Видим полунагореле гласачке листиће, оне

из одржаног првог круга избора за председника. У коме је, са недовољним бројем гласова да буде коначни победник, Воја надмашио Слобу.

Али, уместо другог круга, пресудио је „плебисцит“ масе која је недељама „припремана“ да, ако треба и силом, а не листићем, одлучи дефинитивног победника. По сваку цену. „Демократски“ само у теорији. Заиста – Готово је.

У ватромету Београдског октобра постајем још свеснији да сам поново сведок уцбенички припреманих „демократских“ пучева, ваљка за трасирање глобократије. Таквих сам се пар деценија раније, током припремне фазе процеса, а у улози дописника *Танјуга*, нагледао у Африци, као сведок рушилачке енергије напаљене гладне и незадовољне гомиле, упрегнуте у обавезне паљевине. У Монровији 1980, линчовањем претходно распореног председника Тоберта, у „планираној револуцији“. И дан касније – стрељање целе његове владе од 11 министара, по одлуци полусатног суђења.

У Гани 1978, у Акри, где ми је било седиште, тројице председника 1978, Акуфе, Африфе и Ачемпонга. То обарање несврстаних или председника било је копање лагума од стране СИА према Берлинском зиду. Показна вежба чак из Африке. Која је, преко Букурешта и Берлина, стигла и у Београд. Још раних осамдесетих било је на агенди СИА као припремање усређитељских америчких *демокраијура*, намењених државама без адекватне одредбе и савезника. Поготово несврстаних.

Дан пре петог, испред зграде старог *Меркајџора* на Новом Београду, видим Милана Ст. Протића насред ракрснице, поред пара бачених аутомобилских гума на коловозу, како на мердевинама виче у мегафон.

Поред њега несметано пролазе аутомобили. Мада је на велика звона, дан раније, најављена потпуна блокада саобраћаја од стране опозиције. Он виче нешто са уздигнутом песницом, онако при врху мердевина, а околу неких десетак младих

девојака, кличу му. Чак две камере CNN и ВВС снимају „поливањем преко глава“ и зумирањем. Из таквог угла да то личи као да је веселник окружен истинском гомилом присталица.

Пола сата касније видим ово весело друштво на штеку у Земуну, броду кафани пензионера и пецароша, како се весело кикоће. Уз точено пиво: „Ала смо зајebали Слобу“, виче, ван себе од среће, истакнути опозиционар, господин Протић.

У Стакленац сам свратио да бих „снимио“ збирку већ познатих фаца из професије и Хероје независног новинарства из НУНС-а, агенција *Бетла*, *Фонет*, Соросеве дописнике из Београда. Ревносне и добро, страном валутом плаћене, сведоке, из рата деведесетих, како је „Србија разбила Југославију“. Углавном потомке Титове номенклатуре.

У сусрет ми иде Мањо Вукотић, глорур *Новос*ти који, држањем и повременим наредбама новинарима, даје до знања да баш он игра улогу поглавице.

„Драгане, ти одмах крени да заузмеш *Танју*. Ја одох на *Радио Београд*“, каже ми одсечно. „Нека хвала, Мањо. Дошао сам да попијем своје вино. На овај дан сам рођен, пре 60 година“.

Негде пред саму поноћ, отишао сам до своје бивше агенције коју сам напустио 1996. Зграда на Обилићевом венцу 2 била је у потпуном мраку. Зауостављен је *Танју* чекајући исход „демократског пуча“, дабоме – нов колегијум, и другачију уређивачку политику.

Поглавље 3

Демократура

Повратак отписаних

Београд, 2003; портал НСПМ.

Настајање нове елите у нас, као и диљем урушеног со-вјетског лагера, прати перверзна идеолошка травестија бивших промотера комунистичке утопије у пропагаторе глобалног, неолибералног капитализма. Бивши марксисти, првоборци против империјализма и неоколонијализма, сада као чланови бројних невладиних организација, са жаром и маниром пређашње бољшевичке искључивости, обезбеђују морално покриће наметнутог модела глобализације у коме инфериорне државе имају *де факто* статус протектората.

Парама мултинационалних корпорација, које их „лукративно“ финансирају у функцији некаквих неформалних центара одлучивања и лобирања, бивши „црвени“ креирају квази-демократске кулисе за сумњиве транзиционе моделе, „превентивна бомбардовања“, растурање вишенационалних држава и присвајање њихових ресурса. Све у име и за добробит „људских права“ изгладњиваних, прегажених и расељених.

За тако нешто одабране жртве морају имати статус дежурног кривца, макар док траје аукција њихове државности и права на опстанак. И управо зато бивши Брозови кадрови и њихова деца (из) комунизма, сада у улози „мисионара“ „Новог Рима“, дав се већ годинама „деконтаминацијом“ и „денацификацијом“ српских простора који је и даље, уз асистенцију „намесника“ типа Штајнера и Ешдауна, на тапету геополитичких прекрајања. Али та брутална и јасно видљива интервенционистичка девастација територијалне и историјске баштине српског народа,

чији се механизми притисака, корак по корак, убацују и у процесе одлучивања у Београду, самопрокламоване борце за људска права не занима.

У извештајима разних одбора и готово свакодневним јавним наступима, они проглашавају Србију зоном националистичког беснила. У то име, инсистирају да нова држава, провизоријум, прихвати да надокнади ратне штете које су настале током рас-такања Југославије, чиме би осудили на трајно афричко сиромаштво све долазеће генерације. И у овој улози добро су распоређени, мада се радије држе сенке званичне политике. Сада су на местима одакле технологијом секти трансмитују поруке „угроженим“ мањинама, обликују културу, спољну политику, саветују катарзу у којој би Срби све грехе, последице раздијања некадашње Југославије, у коју су уградили милионске жртве, ставили искључиво на свој, наводно хегемонистички, конто.

Захваљујући таквим порукама „мисионара“, у француском уџбенику за историју стоји да је „етничко чишћење национална идеологија Срба“, а над тим фалсификатом запрепашћена је америчка новинарка Дајана Џонстон.

Да је заиста тако, била би то најлагоднија индулгенција за стратегију санкција, којима је ослабљен потенцијал грађана за борбу против режима Милошевића, створена мафијашка финансијска елита, инфилтриране полицијске и обавештајне структуре, прво ојачан диктатор као „фактор мира“, да би затим цинично био бомбардован народ зато што га је изабрао. Али тек онда када је одрађен последњи чин пројектоване драме. А она је упорним, за лаика тешко разумљивим срљањем Милошевића у сусрет рату са НАТО, довела до потпуног парчања и војног запоседања Балкана.

Да се рат свесно призива од стране „бранилаца мостова“, а да ће га сјајно искористити за завршно прање ранијих биографија адвокати „хуманитарних интервенција“, нису знали само они

којима се данас приписује колективна кривица и геноцидне намере што су у њега гурнути.

Садашња власт, бивша опозиција, у међувремену, пронашла је пут за прагматско, да ли и најбоље и најправичније разрешење проблема да се именују и казне сви кривци за године које су нам „појели скакавци“. Уместо да се суди овдашњим пословођама етничког инжењеринга, утаначеног у ловиштима и на „Бријунима“ по „смерницама“ Устава из 1974, а охрабреног споља, она Слобу и сараднике, људе који су успешно дезавуисали право Срба на достојанство и опстанак, изручује међународној арбитражи. Да одлучи чији је „комунистички шовинизам“ најкривљи за балканску трибалистичку кланицу. Одговор већ знамо.

Истовремено, народ, који им је петог октобра дао мандат, и то у име моралне и сваке друге обнове Србије, укључујући ту и рехабилитацију њених оправданих националних интереса, које штити свака нормална држава, та власт препушта „мисионарима“. Тако су ови генетски изданци Коминтерне поново на омиљеном задатку преваспитавања Срба од наводне ендемске мржње према суседима и од „великосрпског хегемонизма“.

Вештим потезима својих гуруа, покривених имунитетом међународних признања и функција, почесто и амбасадорских и других синекура (за досадашњи допринос), домаћи портпароли политике „миротворног анђела“ реализују и одређена кадровска решења високих државних одговорности. Све то у окриљима патуљастих, а ипак моћних, не зна се како, од кога и колико финансираних, странака. Зато није ни мало безначајно, али ни случајно, што управо они истрајавају на поново актуелној Стаљиновој догми и Титовој уставотворној пракси, да Србију треба максимално ослабити.

Остаје, за потоње анализе, питање зашто је незадовољство премијера Ђинђића чињеницом да се САД још нису одрекле ове Брозове праксе испало из интервјуа датог штампи неколико дана пред атентат. Ђинђић је тада, да подсетимо, био у пуном

замаху окретања косовском, дакле националном питању, са захтевом да се неодложно поведе дијалог о дефинитивном статусу ове окупиране српске територије.

„Мисионари“, међутим, наводно у име мира на Балкану, интереса других нација, мањинских и других међународно признатих потреба (сецесија рецимо), и даље врте своју плочу да Србију (свака је за њих превелика) треба лишити права на идентитет. Па, забога, и овако окљаштрена, сутра чак и без Војводине, која још није лицитирана јавно, и са „аутономном“ Шумадијом, ова Карађорђева задужбина, тврде они, не престаје да кује своје великодржавне завере о отимању туђих територија.

И док се ових дана у Ираку окончало, по сличном сценарију као и на Балкану, ново победничко „ослобађање“, опет у име детронизације диктатора (некадашњег миљеника Вашингтона), овде бивши другови и другарице прете сваком неистомишљенику да ће бити уваљан у катран и перје као носилац „говора мржње“, а затим, одузимањем права на јавну реч, смештен у карантин за „националисте“, оболеле од „теорије завере“. За њих није пракса завере ако се омогући девастација националог музеја у Багдаду и ишчупа историјско корење народа крађом и уништењем 170.000 експоната. Шестог априла 1941. у Београду, бомбардовањем националне ризнице књига и старих рукописа, то је урадио један други освајач света.

Док глобални фашизам окупира Ирак и већ прети суседној Сирији, „мисионари“ настоје да отворе фронт, антифашистички, код своје куће. За денацификацију народа српског. Ових дана је, рецимо, лансирана теза да Милошевић, заправо, и није прави кривац, већ и сам жртва етничког национализма који је пригрлио. Ту је негде и клерофашизам, нацизам и ко ће још попамтити све настраности овдашње. Не зна се ко је, према „мисионарима“, од патриота опаснији. Они са или они без наводника.

При томе се, провидном демагогијом незванично већ отворене предизборне кампање, и криминалци и истинске патриоте трпају у исти кош. А није прошло ни 40 дана од трагичне погибје премијера, чији политички тестамент, ма како га тумачили звани и незвани, није нити би могао бити повратак на 1945. Управо је тада одржано комунистичко опело демократији.

У моделирању кадровских листа, дипломатије, економије и других кључних токова политике, „мисионари“ без проблема фаворизују своје људе, обично из минорних странака, чији извори финансирања нису познати. Тако смо у ситуацији да дајемо легитимитет клоновима годинама „жиреним“ из фондова у које је новац тајно довлачен и у цаковима. И управо ти ликови, обogaћени међународним признањима за миротворство и новчаним наградама које их прате, горљиво препоручују бољшевичку рецептуру „гвоздене метле“ која је, знамо, од *Гулаја* до Голог отока, мела неселективно и масовно. Нарочито је била ефикасна у уклањању политичких неистомишљеника који су, по правилу, лошије пролазили од криминалаца. А Корчагина што воле да јашу ове метле биће увек као и „мисионара“ који их држе у предсобљу. У име „старих добрих времена“.

Неки страни новинари описују октобарски преврат као „игру сенки“. Сугеришу да су масе послужиле као обична икебана. Да ли се „небески народ“ догађао само Слоби „слободи“ и да ли га је само он враћао у магарећу клупу да понавља историју? „Мисионари“, мада имају „добре изворе“, не оглашавају се о овим шкакљивим темама. Они се обрачунавају са мртвим владиком Николајем, који се са порукама о императиву очувања српског идентитета враћа кроз прозор, мада је избачен на велика врата Брозове историографије. За будући статус Војводине, по избору „мисионара“ из шест покрајинских НВО, брине већ десет година лобиста професор Чарлс Инграо, стручњак за средњу Европу и Балкан, који у најпогоднијем тренутку,

у Вашингтону, треба да испослује „јачи статус од територијалне аутономије, чак и сецесију“, јављају ових дана медији.

Понашање „мисионара“, клонова који се сјајно сналазе у НВО плурализму без демократије и без полагања рачуна јавности, чији донаторски шешир има двоструко дно, као и чувени Титов кофер, није никаква нова идеологија. То је стара пракса, обавијена само новим флоскулама. Ови некадашњи Титови јуришници, па потом парадисиденти из пећина и испосница државних института, праксисовци бекства из Европе у несврстаност или окриље „комунизма са људским ликом“, окупљени су у мисији ружења свог народа. Они му не верују, нити га цене, јер га јашу генерацијама. Како деде, тако и унуци.

Та српска валпургијска ноћ, без зоре на видуку, доказ је једне недовољно истражене појаве чије нас метастазе воде директно у пропаст. Наиме, у епицентру разградње историјског бића Србије и њеног народа одвијао се, више од деценију и по, а да се тиме не баве најумније (преостале) српске главе, сукоб интереса између две фракције једне исте партије, људи истог менталног склопа и (не)морала: паранационалиста (лажних патриота) и парадемократа (лажних плуралиста).

Први су се сетили Србије и „најскупље српске речи“ када је увела „љубичица плава“, други су на време са Титове цаде скренули на аутостраду глобализације. Прагматично процењујући да тамо води пут у будућност нове „интернационале“ која се сада пева на музику и текст познате химне *Нека Бој блајослови Америку*. А ко не пева у хору са њима, зло (му се) мисли.

Супротно виртуелној слици сукоба око принципа, коју стварају, ови посвађани клонови „самоуправног социјализма“ су, проклетством свог тоталитарног духа, осуђени на исту дозу нелојалности према Србији. У прекомпоновању Балкана, и за једне и за друге Србија је, као и код њиховог духовног оца Тита, била не отаџбина, већ монета за остварење личних амбиција и глади за влашћу.

У том надметању два тима из истог клуба, као на утакмици договореног резултата, све лопте паранационалиста, Слобиних четника, орлова, тигрова, ко зна кога још, набачене пред српски историјски казнени простор, „мондијалисти“ претварају у лаке поготке... И тако је салдо залагања једних да нацију уведу у сукоб са светом, а обогате се на чемеру санкција уз асистенцију ноторних криминалаца, и настојање других да ово гнусно болшевичко ратно профитерство прогласе доминантним видом патриотизма у Срба, довело до стања у коме се Аугијеве штале чисте „гвозденом метлом“.

Говори се о завери патриотских снага, а нико да се присети како су „патриоте“, чије су се вође костимирале у униформе и шапке најчаснијих српских генерала из епопеје херојског рата 1914. до 1918, изникле из Титове удбашке лабораторије. Тамо где је цветала производња егзекутора, доушника, провокатора, разбијача дијаспоре (сто нерешених убистава ван земље) и где су касније дељене титуле четничких војвода, смишљане Дафине, Језде, планиране сиве емисије. Тамо где су зачете пословне биографије првих српских тајкуна којима, колико видимо, у целој овој халабуци обрачуна са криминалом не фали, за сада, ни длака са главе.

Дежурни глас јавне савести, „мисионари“, нешто се не оглашава око лика и дела оних који су, што у прошлом режиму, што у постоктобарском, овај народ и ову државу ојадиле много више од наркодилера и асфалтера. Сви чекају расплет, укључујући ту и власнике неопраног новца, које политичке партије интересују само у функцији „хемијског чишћења“ екстрапрофита, стеченог корупцијом, пљачком и привилегијама.

Хоће ли, коначно, после свих хапшења, из наслеђених штала Ранковића, Стеве Крајачића, Кардеља, Доланца, Бакарића, Херљевића... Милошевића, престати да излазе протуве са снајперима и безбол палицама, без којих се не да режирати ниједна представа о неподобној Србији? Хоће ли костимографи,

коначно, на ђубриште историје одбацили реквизите, беретке, шапке, лажне браде? Или ће из јазбина, складишта за уцењивачка досијеа, умножена у ко зна колико индиго верзија и даље, у новим одорама, наставити да куљају, а да то „мисионари“ као не виде, полицијски интимуси, батинаши? Да и даље „воле они нас“ и у новој власти?

У целом том криптокомунистичком макабру црних и белих образина некадашњих Титових министара, амбасадора, парадисидената, фулрбајтовских преобраћеника, НВО потрчала, независних зависника од фондова, кокаин титра нешто као парараподсмех оних који су и пред скривеним и јавним камерама одлучни да остану у мисији. Исплати им се, мада цена је преви висока за Србију.

Деификација Зокијевог прагматизма

Београд, 2004; портал НСПМ

Последњи је тренутак да се оформи нека врста етичког форума, састављеног од неокаљаних представника интелигенције и политике (има ли таквих?), који ће заштитити Зорана Ђинђића од његових идолопоклоника и свебројнијих тумача и уносилаца његовог лика и дела. Као рецимо у часопису *Нови економист*. То је у интересу Ђинђића самог, тим пре што Зоран није у прилици да се одупре провали удвориштва својих „обожавалаца“ (примитивних демагога и утилитариста), које полако улази у познату дегутантну фазу деификације. Нешто слично Брозу.

Почињу полако да се појављују читаве дисертације које проналазе врхунски смисао чак и у неким готово вулагарно прагматским изјавама покојног премијера. Указује се на филигран интелектуалности и узвишеност прочишћене филозофије и тамо где је голим оком видљив пуки прагматизам.

Али никоме не пада у видокруг балван у оку, сејање „отпора“ одгајаног под окриљем Ђинђићеве партије, нити се коментарише једини бренд ове Србије, извоз „ружичастих револуција“ у земље бившег социјалистичког блока.

Све то се данас међу распомамљеним и конфузним демократама чини у име Ђинђића, а на основу некакве политичке опорукe коју је наводно оставио својим наследницима. Неки је користе за максимални радикализам, на ивици покретања нових „демократских пучева“ и *сабљи*, други за прање пара кроз мамутску реконструкцију Београда, док провинција клизи у

фекалије отворених септичких јама и беду. Без покретања производње у Србији, дакле без елементарних услова за живот оних који не обитавају у престоници.

Деификација Зорана Ђиђића, пре него што је истеку историјске дистанце наука дала реч, окончавши процес око његовог мистериозног силаска са сцене, спада у нешто већ виђено. Задатак је свеукупног чланства али и тимова пропагандиста, спин доктора његовог наследника, поготово канцеларије председника, чији је задатак да углавном лик и дело некадашњег анархисте који се, оглашавањем борбе за Косово и донацијама Цркви, приближио свом народу. Тај народ га је пре преране смрти врло скромно оцењивао на неких три посто популарности, а као највећи домет приписивао му интеллигентни одабир Коштунице за јунака 5. октобра. „Донели смо га на митинг победе, једва пробудженог“, сећам се Зоранових речи изговорених пред масом испред биоскопа *Јагран*.

На тасу историјске праведности, уз оштрину језика, неће бити заборављена ни Зоранова склоност пречицама и олако одбеганој брзини реформи. Оне су у целости испробане преко пулена из Г17 у нови турнус „економије деструкције“, а прете да Србију претворе у слободну зону за праће тајкунског новца, опљачканог још за време прокаженог Милошевића и црноберзијанског раја, уведеног санкцијама.

Хоће ли хапшење председника Трговинског суда бацити света и на малверзације ове установе током Ђиђићеве владе, остаје тек да се види. Можда део опраних пара иде и на глачање и доградњу Београда као будућег Хонг Конга југозападне Европе у режији демократа, где ће на најлепшем европском плацу, на сусрету двеју река, уживати будући светски банкар, лихвари, власници ланаца велетрговина, шпијуни свих врста, представници верских секти којима се све више олакшава приступ и деловање са задатком да од православне земље начине оно што Украјина данас већ јесте.

Последице оваквог „демократског“ разваљивања државе, које је започело много пре 5. октобра, видљиве су. Данас нема те шуше која, макар у пролазу, неће ритнути Србију у прашину и тиме себи дићи углед, у сопственим очима. Али ако се неко побуни на ту работу, самозвани наследници покренуће силесију медија и НВО у доказивању да је то харангирање против лика и дела преминулог вође, „говор мржње“, „теорија завере“, а тиме и напад на „демократске промене“ и „реформе“. Једном речју, вратила су нам се „вунена времена“. Наградом града Београда емисији *Пешчаник*, јасно је поручено ко има лиценцу на говор мржње, а ко право да на провокације не одговара јер ће иначе бити од свемоћне демократске партије и њених бројних медија провучен кроз катран и перје.

Уместо да својевремено суде Милошевићу и свима осталима из те Али Бабине дружине овде у Београду, са обиљем доказа о махинацијама и „довијању“ током санкција, стварањем пирамида Језди и Дафина, ђинђисти су, Милошевићевим киднапованњем и испоруком Хагу, отворили ланац бесконачних уцена. То је неморално али и логично, јер ризично би било да је на процесу у Београду Слоба проговорио о садржају разговора на свом канабету, где су се ређали сви опозициони прваци, а Станишић показао изводе о трошковима за икебана опозицију. Више од деценију она је безуспешно „рушила диктатора“ коме је љубила папучу, тајно. А губитак Косова, који је виђен као коначна детронизација Слобе Слободе, опозиција је, уместо будуће територијалне ампутације, упорно третирао као „демократско питање“. Колико демократско – видели смо и 1999, и данас.

За почетак, у анализи бројних прљавих игара, које нажалост нису заобишле ни премијера, треба се питати колики је преговарачки капитал једног Драшковића који са бедних три одсто гласача успева да под ноге стави цео ДОС, кога је својевремено немогућим захтевом за готово половином мандата напустио уочи октобарских збивања. Тај револуционарни краљ тргова, уз помоћ

супруге, делегира чланове своје комби странке у управне одборе највећих фирми, као што је својевремено са супругом крчмио асфалт и претворио Београд у највећу ћевадџиницу на свету.

Данас на ТВ, мртав хладан, изјављује да смо толико мали и сићушни да нам преостаје само да ћутимо и извршавамо налоге великих. За то нам, пак, није потребан ни министар, ни министри, већ признање да смо обичан протекторат. Кога још овде, опхрваног егзистенцијалним проблемима, занима ово кловновско симулирање државности преговора и фингиране спољне политике?

Та симулација неопходна је само профитерима транзиције који по прождрљивости показују апетите свилене бубе. Када се напуне као брод, претварају се у лутке, а онда из њих излећу шарени лептири демагогије. Они нас непрекидно уводе у Европу, мада Ангела Меркел јасно и гласно каже да од тога нема ништа. Али док се та флоскула разобличи, дотле ће ваљда на тендерисању преостале Србије парадемократе обезбедити и своје чукун унуке.

Тактичке грешке, да их не крстимо неким другим именом, које је Зоран починио, у којима своје прсте имају не само отпорици већ и чедисти, вратиле су се и Зорану и нама. Као бумеранг. Премијер нажалост почива, мада је можда једини који би могао да смисли финту и врати нас у политичку игру као субјекте. Уместо тога, имамо потписиваче налога, неспособне чак и да поцрвене код сваког новог уступка. Или је Зоран стрељан зато што тако далеко у свом прагматизму ипак није био спреман да иде. Поготово у предаји колевке, Косова.

Ђинђић је отишао мучки упуцан наочиглед оних који су били дужни да обезбеде минимум његове сигурности. А нису. Данас све гласније наричу. Не чине они то због Ђинђића, чија брзопотезна рискантна оригиналност и дрскост у политици имају довољно штофа да покрију оно што се мора на голотињи прагматске концепције. Наш проблем је што они данас у својој

политичкој импотенцији обнављају филозофију *и после Титија Титио*. Јер политички прагматизам блиских циљева није идеологија. Чак ни тактика. То је рефлексно понашање, коме је и Милошевић био склон.

Нико данас у овој *демокраиџури*, која је такође настала силом, додуше на булдожеру, засад не жели да загризе у праву анализу шта нам се и зашто догодило, јер прича о Косову као демократском питању, узречици „оца демократије“ Мићуновића, већ је потрошена. Осим што смо ових дана од *Њујорк тајмса* чули отворено признање „да су Буш и Блер повод за напад на Ирак буквално измислили“. Измишљено је и да је Косово изгубљено 1999. Губљено је методично бар пола деценије. Нама се заломило и бројним „демократама“ који су раније били једноумни комунисти и послушници управо те политике, да треба колективно да платимо цех давно планираним ампутацијама територија, а можда и стотинама милијарди ратних одштета суседима. Којима смо „великосрпском политиком“ створили државе, сами оставши без ње.

Свакако да 25 година после Титове смрти реинкарнација синдрома свезнајућег вође, неисцрпне енергије и имагинације, мора да брине јер сведочи да са овим комунистима, преобученим у демократски листер, нећемо отићи даље од тога да ће једнога, не тако далеког дана, заједница-скаламерија СЦГ, подругливо звана *Соланија*, доживети исту судбину парчања какву и Југославија склепана у Јајцу. Поверена на чување Брозовим феудалцима, очевима садашње владајуће деце *демокраиџуре*.

Данас се често констатује како ДС нема идеологију већ је то и даље предузеће каквим га је створио Ђинђић, али без његове харизме и шарма то предузеће нема оне спасоносне кулисе које би макар пружале илузију бирачком телу да ти људи који су истовремено и леви и десни, и бизнисмени и чланови социјалистичке интернационале, имају шта популацији *homo vulgaris* (обичан човек) да понуде. Осим ускостраначког лобирања.

Самопрокламовани наследници желе да људе држе у страху од изговорене критичке речи о покојнику, пардон о њима. Тако је било и са Брозом, све док није куцнуо тренутак да се, уместо разложне анализе о даљем правцу у будућност СФРЈ, вешто, „кроз прозор“, у југословенску заједничку кућу убаци бомба међунационалног и међуверског раздора.

Уместо критичког осврта на кратки, али по свему проблема-тичан прилаз економским и политичким реформама, по највулгарнијим рецептима ММФ, Ђинђићеви следбеници перу руке од истине о тој „реформи“ чији ће упаљач са задршком прора-дити кад-тад. Штавише, они прокламују њено спровођење у најдрастичнијем виду. Чим поново задобију владу.

Моћ опија али и ослепљује истовремено. Чињеница да у тој странци, која је колективни наследник Зорана, постоји моћан лоби али невољан да се усаглашава, још мање бави „трицама и кучинама“ некаквих озбиљних програма и идеологије. За њих је најједноставније, а према рефлексу њихових очева, да нуде постхумни мит, а коруптивни интелектуалци биће задужени да сваку реченицу Зорана Ђинђића, укључујући и оне истински депласиране вицеве о жади и моралу у Цркви, претворе у дубокоумни катихизис. Један лист је ових дана крупним словима на насловној страни јавио: „Демократе чувају Коштуничину владу“. То је она гаранција коју дају козе као чувари купуса.

Та Србија је, верујући чврсто у историју коју су писали потрошачи туђе деце за своје политичке потребе, од унитарних Карађорђевића до квази националисте Милошевића, његових тајних и јавних сатрапа, слала своју децу на фронт да бране државу и Косово. Од агресије и тероризма Албанаца и обавештајних служби Немачке и Америке, а не у избеглиштво. Остаће и даље на ветрометини, са кућом у инат саграђеној на путу разних фаланги. Укључујући и оне самопрокламовано демократске, белосветске а наше.

Отворено писмо премијеру

Београд, 2004; портал НСПМ

Нове куглице су у игри. Прикупљање поена у политичкој игри између ДС и ДСС се наставља. Играчи су, мање-више, исти, вешти и истрајни у шамарању глава народних изабраника. На искошеној низбдици, која сугерише једини могући правац кретања убачених „гладијатора“, зјапи црна рупа.

Према правилима, раније већ успостављеним, нема те кугле катапултиране према редоследу који је планиран, а да она по-нор може избећи. Питање је само колико на њој играч направи више политичких, транзиционих, геостратешких поена. Пре него што његова куглица нестане са сцене.

Колико ће се „шамарани“ одржати у игри, искључиво зависи од вештине и похлепе оних који од немила до недрага котрљају своје жетоне, продужавајући им бивствовање до следећег катапулта. Жртвама није дозвољена никаква иницијатива и могло би се рећи да српски политичари, убачени у балкански флипер, имају мање изгледе од хришћана бачених пред лавове.

Балкан, Србија, њено Косово, њени храмови, фреске, белези историје – то су жетони у рукама играча који су као у кратким панталоницама у својим храмовима учили школу двоструких стандарда и вештину како се она примењује. Суза у оку и грч у грлу не морају да значе њихову жалост истинску. Они сматрају да обећања важе за будале, они знају праксу своје цивилизације, да се грехови новчаним откупом праштају, а да се иза заклинања на највише принципе редовно крију управо они мотиви и последице који су

разасути у виду згаришта, гробова и још неповађене уранијумске муниције. Од Косова до Ирака и Авганистана.

Никле су фантастичне каријере међу играчима Балканског флипера – Олбрајтова, Холбрук, Кларк, Кушнер, Штајнер. Саксофониста је свој оргазам у овалном кабинету крунисао слањем хиљада авиона на ново бојиште за „људска права“.

Заиграло је коло кројача новог устројства света у коме поданици имају само да раде и не размишљају јер све је зготовљено и смишљено. Да буду бројлери који се гоје на покретној траци, једући измет оних несрећника изнад њих. Све то уз мало додатних витамина.

Тамо где је бомбама утеривана катарза проглашених за једине кривце, потекле су реке дроге, конвоји жена на продају, хиљаде тона оружја у транзиту. Никла су огромна, данас више неоспоравана богатства, дворци сарадника ових усрећитеља, који су у тој игри били довољно паметни да уз захвалност за санкције, шверц и инфлацију, чаробно тројство њиховог богатства, велике играче опслужују новим куглицама. Али да остану само кибицери без отворених политичких амбиција. И нико није приметио да се већ више од деценије заправо ама баш ништа не мења у том коцкању на бурету барута, а и зашто би. Каже Ноам Чомски да је прво питање које Америка поставља, увек пре него што конструише сукоб, а онда тражи актере који ће га извести, да би себи у расплету приписала улогу спаситеља, „има ли ту чега за нас“.

И у Србији наравно да има. Иначе не би НАТО био у Бондстилу, а САД истрговала себи плацдром са оним ко нема грунтовне књиге на њега али здушно плаћа лобисте. Не питајући за цену.

Има шта да се, у замену за Јерусалим, понуди виртуелном противнику у виртуелном рату са Бин Ладеновим фанатичима које је једина преостала суперсила сама произвела у својој лабораторији. Без тог рата, како би свет готово добровољно срљао

у глобални концентрациони логор где ће индивидуе бити стављене под компјутерски надзор?

Не, не треба арлаукати ни кршити руке у бесу. Треба размишљати после свега. Размишљати да ли су исти „револуционари“ палили српски Парламент и за то доживљавали овације и аплаузе водећих светских телевизија, а ових дана, опет по наруцди, унели ватру и деструкцију у цамије. Тај вандализам навијача (ко ли их то само навија?), који наводно није могла да спречи полиција, јесте, као наручен, релативизовао, у првом информативном таласу који је пресудан, све планиране ефекте албанског геноцида. И над српским живљем и његовом културом.

Ко то опет ћути и зашто? Да ли је Титова *Угба*, заједно са хиљадама костура сељака, учитеља, трговаца, свештеника, бројних интелектуалаца, цвета некадашње грађанске класе, које још држи архивирани у свом орману геноцида над српским народом, над његовом елитом, заиста наша судба? Да ли је она та која снабдева куглицама распомамљене европске и америчке бирократе? Да ли она већ деценијама ствара домаће олигархе и узима им рекет? Смеје се нашим изласцима на изборе. Да ли ми бирамо политичаре или марионете чији су тестиси у њиховим досијеима?

Видео сам њихове штићенике, са ћускијама и каменицама како са бока „освајају“ Парламент, уништавајући га, упознао сам их девет година раније, 9. марта када су разбијали излоге, кад по наруцдини туку гејеве да би ови у свету месец дана добијали публицитет о коме само могу сањати, а Београђани зарадили презир утицајних космополита. Видео сам како Циганима везују жуте траке, јер „Срби су и фашисти“, тако каже онај дебели из Кумровца и она дебела што је обожавала Мао Це Тунга. Једва сам подносио призор како са ножевима у зубима статирају за CNN. Са кокардама и шубарама. Како шенлуче на Равној гори, док им „Чича“ поручује да „чувају џедану“.

Колико то пацова, дубоко скривених у својим каналима који воде тамо где треба и где се плаћа, перверзно понижава ових

непуних десет милиона којима је душа у носу? Ко има то право, после још једних „избора“, на којима се опет виђају као велике муве зунзаре политички трансвестити, а најбоље позиције меркају препродавати београдских тротоара и шверцоване нафте, мешетари? Ко се то не одриче јефтине демагогије и уметности вештог обележавања карата и шибицарења са нафтом и струјом? Ко то прориче о шансама да делимо Косово а да добијемо ништа и то прогласимо победом?

Ми знамо за судбину Јермена, ми знамо, премијеру, кога би поново да унапреде у капетана тонућег брода, знамо и ко, с правом јачег, отима Косово. Знамо ко га је понудио и орочио век државе својим трајањем, а распад јој одредио као судбину. *После мене њојој.*

Реците нам, господине Коштуница, са одговорношћу оног који је преузео ризик да буде изабран за нашег трибуна у временима највећег искушења, да ли сте свесни да сте у флиперу и Ви сами?

Упокојење Милошевића

Београд, 2005; часопис Огледало

Д а је којим случајем Коштуница, уз одговарајуће почасте, а у присуству породице, предао загробном животу и коначном суду историје земне остаци, а са њима и согрешеније и сочињеније Слободана Милошевића, бившег шефа државе, Војислав би данас био несумњиви премијер свих Срба. Дакле, отпоран на уцене, како партнера у неискреној коалицији, тако и конкурентских „демократа“ и ишчекујућих радикала.

Јер Србији, у недостатку председника ујединитеља, а у часу судњем не само Косова и Републике Српске, већ и матице и свих њених житеља, управо такав човек треба. Скоро двеста бурних година она чека државника историјског формата, који би сковао уједно смелост Карађорђа и прагму Милоша.

Нажалост, обично смирени и разложни Коштуница, дозволио је да, неукусним сеирењем медија и присуством свог истакнутог функционера странке на „геј“ плацу, где је група лунатика славила смрт као почетак пролећа, постане жртва намештаљке, која је била намењена више њему него покојнику.

Овакав укоп Милошевића и срамни медијски третман овог догађаја, који је привукао стотине страних новинара и десетине телевизијских екипа, а коме су најмрачнију националну боју дали домаћи посленици седме силе под патронатом мондијале, прети да буде политички бламаж влади која је на тај хепенинг пристала.

Попут трагова на првом снегу, дају се очитати профили особа које су одрадиле „контрамитинг“, у маниру сатанистичког славља између „Коња“ и Мештровићевог споменика. На

многим зградама у Београду, наиме, а поред осталог и на зиду једног од павиљона у Цвијићевој улици, уз помоћ шаблона дужине не мање од пет метара и велике количине боје, а под насловом „Понос Београда“, стоји осликан Мештровићев наги мушкарац. Са придодатим огромним пенисом.

Да ли је могуће да су особе из редова ужурбано помодно декадентне „деце комунизма“, пратећих НВО и дежурних иследника „српске историјске одговорности“, портпароли и функционери наводно демократских странака, та прва Србија? Ако јесу, она је врло малобројна. У то ће се премијер уверити на изборима које од њега данас управо захтевају они који су му игру и сместили.

Она Србија коју сам отишао да осмотрим изблиза, тамо испред Скупштине, дефинитивно није већински милошевићевска. То је огорчена и понижена Србија, која, у недостатку било које партије која бескомпромисно заступа њен интерес, у испраћају грешног председника, који се одбраном нације у Хагу бар делом искупио, поручује да више верује мртвим него живим политичарима.

Тим пре што процена Милошевића, изречена после првог круга избора, када је већ био начисто да је пуштен низ воду, а која је била прочитана маси окупљеној на испраћају, леди крв у жилама. То предсказање, хируршки прецизно, указује на све аспекте текућег неолибералног транзиционог расплета и велике неоколонијалне пљачке Србије. Мртав Милошевић тако је одмогао овој власти „рогова у врећи“, која функционише на маржи.

Пажљиво сам загледао лица тих људи и жена, углавном средње и старије доби. То није био лумпенпролетаријат, ни крвожедни националисти, ни разуларени псовачи, ни партијски дрекавци. То је била незапослена Србија, отпуштена Србија, понижени интелектуалци и представници бившег средњег слоја. Са њима старци и старице, предодређени за социјални одстрел.

Ти људи, окупљени на испраћају, јер то је прва прилика да масовно изађу на улицу после „успеле револуције“ којој су послужили као декор, били су окружени (пре)јаким снагама до зуба оклопене полиције, која је буквално загушила све улице од ЈАТ-а па до испод Скупштине. И формирала кордоне кроз које су пропуштани грађани. Праћени строгим погледима. Нисам то видео на снимцима ТВ, али ни на ступцима штампе. Мислим на ту „демократску“ полицијску блокаду. Колико је међу њима било оних који су „немилосрдно, крававо“ млатили говорнике са *вукомобила* током зимских протеста? Ех, та историја, та спонзоруша моћника.

Да је тако било 5. октобра, Скупштина не би горела и у њој гласачки листићи, а можда ни ТВ Бастиља, која је то поново, само не под Митевићем. Пре него што сам тог историјског датума међу првима крочио на степенице Парламента, али не и ушао у њега, јер за то нисам био „биран“, споменућу један ситан детаљ који затвара лук између „оне“ и „ове“ полиције. И нагони, оне који то желе, на размишљање. Наиме, после бацања сузавца и нашег бекства у околне улице, или до Дома синдиката, полиција испред улаза у Парламент се окренула налево круг и удаљила са попришта. Отворила улазак у Скупштину. После су то они који мисле да „није српски ћутати“ описали као јуриш на зимски двораци. Само је, уместо крстарице Потемкин, у кадру био булдожер.

Ова полиција, на испраћају оног, којег је некад пендрецима бранила, као да је била спремна да на најмањи инцидент и изазивање провокације од стране неколицине стаситих, полупијаних, вероватно убачених сподоба, покаже Србији одлучност којом ће бранити кориснике 5. октобра. Не чекајући будуће одлуке бирача. Срећом, током минута ћутања, који као да се одужио у вечност, чула су се само звона са цркве Светог Марка. Кома су звонила, покојнику, осведоченом атеисти, или онима који су, почев од лажних пријатеља до опозиционара, „балканском

касапину“ погнути долазили на канабе по нафоре, показаће време. И то блиско.

Погреб Милошевића осликао је, јасније него икада, да Србија нема политичку елиту, поготово не ону одговорну, која је макар неколико дана спремна да стави потребу националног помирења испред ускостраначких и личних интереса. Чак је и један озлоглашени Франко помирио у Шпанији мртве супарнике да би спасао и ујединио живе.

Уместо укопа једног партијског технократа, али и председника са великом подршком, кога је неславно киднаповање на Видовдан, сужањство и губитак породице, надахнуло да своју урођену тврдоглавост претвори у аргументовани одбрамбени наступ, власт је, претварањем тог чина у циркус, себи пуцала у ногу.

Једини који су показали спремност за људскост и православно праштање, били су, како неки радо називају, „мали људи“. Дobar део њих пре три године, руковођен управо мотивима потребе државотворности, јер убиство премијера је атак на нацију и државу, а не првенствено на његову партију, масовно и са поштовањем испратио је Милошевићевог неистомишљеника Ђинђића. Пославши поруку политичарима, који су је свесно превидели и пречули. А она гласи: смрт изједначава, историја суди, а свим живима припада право на будућност. А не само владајућим партијским картелима.

(Даље) растакање Србије

Крчедин, 2004;

Војводина у Егзиту, необјављено, упућено НСПМ

Академик Милорад Екмечић, аутор још необјављене књиге *Дуго крештање између клања и орања*, оцењује: „Запад жели даље растакање Србије. Ствара се велики еурорегион састављен од наше Војводине, румунског дела Баната и дела југоисточне Мађарске“.

Др Милош Ђурчић, професор универзитета у Дарвину (Аустралија), експерт за масонерију и писац бројних књига о Србима, везује ту планирану сецесију за одлуку масона о откидању северне покрајине „донету на заседању 1975. у Франкфурту. Чекала се само смрт Тита и подстицана конфузија за парчање Југославије, а потом Србије“, тврди он.

Неки ће рећи: „Још једна теорија завере“. Други, поучени збивањима чији смо сведоци, одговориће: „Да, али све те теорије претворене су у праксу рабијањем СФРЈ, отцепљењем Црне Горе, ускоро, и формално, Космета“. Зато није ни чудо што наш најауторитативнији живи историчар Екмечић, у бројним политичким али и „културолошким“ активностима око Петроварадинске тврђаве, види „плес повампирења велике Угарске, који је увек узлетао у походу неких западних сила да освоје свет“.

Можемо, дакле, макар посумњати, на основу досадашњег салда од 1990. наовамо: Као што се на југу Србије ствара још једна албанска држава, тако је много спомињана припадност Војводине еурорегији сигнал територијалног искрадања северне покрајине ка „новој политичкој целини (под патронатом

ЕУ), од 5.200.000 људи, површине 77.000 квадратних километара“ (Екмечић).

Куд бољег доказа од својевременог позива накострешеног председника војвођанског парламента, пулена сецесионисте Чанка, да „Војводина треба да референдумом дојкотује нови Устав Србије, уколико у њему не добије извршну, законодавну и судску власт и контролу над свим приходима“. Ових дана отворен је „биро“, у ствари амбасада Војводине у Бриселу.

Тако Београду, закупањеном судбином Косова, у ствари *ge facto* изгубљеног, измиче из видокруга много већа опасност. Губитак северне покрајине и дефинитивно черечење државе.

Према свим расположивим знацима и подацима, Војводина, као планирана чланица еурорегије, у ствари је очекивано чедо „повампирене“ Аустроугарске, на чијој обнови лобирањем у Европском парламенту у Стразбуру ради један утицајан Хабсбурговац, Ото. Члан овог парламента.

Да се Власи јужно од Дунава и Саве не сете, цело привикавање на идеју европске Војводине и балканског остатка јужно од Калемегдана (као искључиве интересне сфере САД, заједно са независним Косовом), одвија се кроз песму и игру у рововима Петроварадина. По већ испробаним рецептима подсвесног усађивања идеја путем медијско-културолошких манифестација, које се обилато финасирају са стране, а емитују технологијом привлачних производа у добром паковању билборда и ТВ.

Руку на срце, велика журка на Петроварадину, за оне који не затварају свесно очи, из године у годину добила је већ препознатљивије обресе политичког пројекта подстицања *eiziiia* (изласка) покрајине из Србије, која је, зна се, осуђена не вечну изолацију јер неће *ge jure* прихватити независно Косово. Али, о томе се бар за сада ћути. Уосталом, „жртве Косова“ морају бити и Војвођани. Не, њима се отвара *Eiziiij*, у музичикој обланди, брендирани као „повратак у свет“, гостовањем познатих фаца и састава са глобалне естраде.

Последњи перформанс са играњем, певањем и позивом одабранима у „шенгенленд“, све је досадашње увелико надмшио.

Громка музика са стејцова ту је тек за вечерње опуштање бројних, како владиних тако и невладиних фактора укључених у циљ, *Еџиџи*. То ваља тумачити, кроз емитоване сигнале, „нека тражи излаз ко може“. Јер, белодано је јасно. Србији је писано да буде „изван себе“. Трајно. Будући да није довољно „кооперативна“.

Није случајно Врли гост Новог Сада, комесар за прикључење ЕУ Оли Рен, рекао на бини старе аустријске тврђаве Петровадин: „*Еџиџи* је држава. Надамо се да ћемо је ускоро видети међу нама у Европи“.

О томе ће, надаље, о ширењу духа *еџиџија*, као својеврсне музичке, „ружичасте револуције“, још здружније бринути бројне невладине радионице. Које се као муве окупљају на еврима добро зашећерени пекмез. На Петроварадину.

Мало ли је 200.000 младих. Од тога, бар 150.000 домаћих. Жедних шенгенских пропусница за које ваља презентовати еуро-подобност, да би са високим квалификацијама и глобализмом у духу и уму, били припуштени напоље. Тамо ће, како се најављује, већ од Нове године бити позвани најподобнији за банкарске, компјутерске и друге погоне. Најбољи.

Опет две Србије. Али не више глобалистичка и националистичка, демократска и радикална, криптокомунистичка и криптоорјалистичка, већ млада – потрошачка, подобна за манипулацију и лажна обећања, и стара – истрошена и изварана. Да би помогла младој, она мора да Влади пружи пуну подршку у изручењу неухватљивог Младића.

Ако је цео народ цинкарош без самопоштовања, на чему инсистира Хаг у акционом плану, онда нема јајара ни међу онима које је изабрао. То је заправо мото небулозе да „судбина нације зависи од једног уцењеног појединца“.

У(с)ловљена Србија

Београд, 2004; портал НСПМ

Процес „пузајућег удара“, којим се, испуњавањем понижавајућих налога и уцена Вашингтона и Брисела, сегмент по сегмент, пре доношења новог устава и евентуалних избора, под инострану контролу стављају основне полуге овдашње власти, улази у завршну фазу. Све то се одвија иза кулиса приче о прихватању „хрватског модела“ у хватању фамозног Младића. „Хрватски план“, бар на први поглед, има озбиљну ману. Срби, наиме, нису католици, иза њих не стоји Ватикан. Напротив, ова институција која је испунила „тисућлетни сан“ наших суседа, традиционално нарогушене и историјом ускраћене браће, и даровала им државу, има јасно профилисане прозелитске планове према просторима где је још опстало правослађе. Управо преводе неодбегле Србе у „лијепој њиховој“ под окриље Рима.

Разумљиво да је и посредовање поново активног дела бивше католичке империје, са центром у Бечу, у томе послу неизбежно. Са Босне и Косова увлачи се германски прозелитски крак у Београд, где је током протекла два светска рата поражен. Не од професионалне плаћеничке војске, већ од српских патриота и њихових тадашњих савезника. Тој офанзиви, вођеној изокола, придружује се и отворени притисак Ватикана да папа Бенедикт посети Србију.

Усвајањем акционог плана, о коме Влада иначе на питања новинара ћути као заливена, „допуштена је могућност да хашка тужитељка сарадњу прогласи потпуном и пре хапшења

главног бегунца“ (*Политика*), што је нова варијанта стезања и отпуштања ланца на коме је Влада премијера Коштунице. Тај план, о чему је нешто за јавност муцао министар иностраних послова, предвиђа фактичку легализацију деловања кључних обавештајних служби Запада као, МИ6, ДМВ и СИА, на територији Србије. Оно иначе одавно постоји, још из Титовог времена, а између осамдесетих и деведесетих припремило је распад СФРЈ. Те службе су, још после 1968, изабрале 800 најперспективнијих припадника комунистичке елите, школовале их кроз Фулбрајтове и друге стипендије, и припремиле им улогу нове политичке класе.

Те легализоване снаге добро укотвљених обавештајаца би, забога, пронашле Младића у гудурама Србије, Влада би комотно, уз добру вољу Брисела, у ствари Вашингтона, наставила преговоре о прикључењу Европи, раскинуте баш уочи отцепљења Црне Горе, због неиспоручења фамозног генерала. Нове услове о том прикључењу, изгледа да је реч о одређивању цене одрицања од Косова, водио би, у име Г17, тандем Динкић-Дулић. То је чисто партијски „пакет плус“ са чијим садржајем није упозната ни Влада, ни Скупштина на одмору.

У преговорима о Косову, истовремено, српске фракције раде по принципу – ко у клин, ко у плочу. Рашковићка предлаже поделу један према шест у корист Шиптара, Оливер Ивановић је против поделе уопште, а Воја мудро ћути и гледа који ће пробни балон пући, а који проћи.

Америка истовремено, као ново у низу „генијалних“ решења, „предлаже хапшење супруге Ратка Младића“. Ако је, дакле, војсковођа босанских Срба само куглица у намештном преговарачком рулету, у коме Срби губе територије, самопоштовање, а изгледа и добар комад суверенитета, логично се намеће круцијално питање: да ли је тај човек, чије је мистериозно скривање инструментализовано максимално у корист српске штете, уопште жив, или макар – да ли ће на крају бити потребан Хагу?

Оном Хагу који је убио Милошевића, не доказавши његову наводну командну одговорност у наводном геноциду, а ослободио убицу Срба Насера Орића.

А докле, овдашње „демократе“ су, да се Власи не сете, стално у некаквој наводној свађи око принципа. У ствари су у подмуклој партији покера – ко ће коме увалити историјске консеквенце за догађаје од 5. октобра, а ко приграбити ћар и одмаглити на Девичанска острва – опран од одговорности.

Балканска шатра

Београд, 2004; портал НСПМ

Поново се диже халабука око могућих ванредних избора за устоличење владе која би, наводно, требало да буде ефикаснија и експедитивнија од ове Коштунчине. И поштенија, дакако, јер у нас се владе нарочито поштењем одликују и у томе, посебно пред народом, надмећу.

Подсећа ме то на време детињства када су, пред долазак циркуса у село, кроз велике плехане мегафоне, комендијанти, терали свакојака чудеса и обећања никада виђеног. Већ ту се рађала сумња, код оних малобројнијих, склоних скепси, да ту нису чиста посла. Пре свега око реализације обећаног *хокус-џокус* програма. Али за већину, жељну мађије и брзих промена, била је то јединствена прилика да уживо и на делу виде жонглере, глупе августе, опасну шумску зверад укроћену бичем или дрњицом, мајмуне како успешно опонашају људе у фраку, укротитеље беззубих лавова, жене од гуме, невиђене савитљивости и гламура. И, посебно, кућу ужаса. Нешто што данас свакодневно, али у мање узбудљивој верзији, имамо као ТВ преносе седница Парламента, дебата и квизова.

Рецимо, недавно провлачење Устава кроз референдумске иглене уши, само гледалац без маште би могао назвати сумњивом работом. Била је ту само реч о вештини могућег под парламентарном шатром која је синоним за арену испод скупштинске куполе.

Гледали смо на тој позорници већ паљевину, „демократски удар“, поливање водом, класичне нокауте, такмичење у хркању,

изношење посланика, уношење новог намештаја, уместо оног на дан „револуције“ покраденог и спаљеног.

Циркус је место опште аболиције. Он иде корак испред стварности и два корака испред закона. Па зар неко хапси партијске лидере када, отимајући се о мандат, раскину посланика (који је његов власник) на два дела, па се, на туш музике, у некој трећој партији исти појави у једном комаду. Или неки од народа изабрани носиоци одговорности нестају у рукаву тајкуна, да би сутра осванули као заступници ових олигарха, а не „раје“ која их је изгласала. Дакле, тако бар казује пракса, битно је институцију, може то бити чак војска, полиција или министарство иностраних послова, претворити у циркус, па да ништа не буде ни немогуће ни кажњиво. А чак и да је тужно, смешно је, јер... то је само циркус.

Много штошта се, од времена великог вође и велике државе, која је онако циркуски *федерирала* (Бакарић), променило. Опсенарска шатра са партијских састанака и конгресних хала, проширила се. Покрива данас целу, додуше „демократизовану“, али и знатно смањену, државу. А ни циркузанти нису више исти.

Ови данашњи, уместо црвених књижица, показују набилдоване буђеларе, спрдаче се и са портфељима министарским, а возе циповима, увек окружени телохранитељима. Не игра више привилегија код заслужних мађионичара и идеолошких хипнотизера. Само кеш и транзициони проценат истог.

Уместо жене од гуме са три сисе, која плете ноге око врата, гледамо голишаве водитељке полу-жене-полу-змије. После комерцијалног цедеа, профитабилног нарезивања вратоломија кућног секса, оне учествују у политичком надмудривању са пиљарски логореичним представницима, наводно „јачег“, пола. Обично су то министри или посланици. А где публика се, на опште весеље, уверава да њихова попросја и стражњице можда јесу силиконски, али мозгови нису. Пре би се то рекло за њихове мушке супарнике, који су од боравка у скупштинском ресторану постали нагојено склеротични, скоро мутави.

Зачудо, у том стриптизу *hard talk*-а (неуспелих имитација слободе мишљења и говора), има више порнографије него у добро одрађеном фелацију на кабловској телевизији. Тиме је граница између циркуса и стварности, између гледалаца и учесника, између политике овдашње и њених објеката, бирача увучених у својеврсну травестију демократије, дефинитивно укинута. Једном речи, на политичкој се трпези опет навалило са понудом бајатих трица и већ офуцаних кучина. Неке су ружичасте, друге опет жуте, треће прошаране. Све те пародије на тему будућности опстанка народа овдашњег, указују да овде циркус и политику дели мање од корака.

Притом, политичке странке и њихове вође најуспешније се представљају рвањем у благу. Уместо програма, нуде вештину саплитања. Сви захвати су дозвољени, укључујући и завртање чак и оних виталних органа којима та злоупотреба елементарног фер-плеја озбиљно угрожава функцију повећања наталитета.

Албанци, насупрот, чувају репродуктивне органе, а не штеде (као наши) паре у презентовању своје верзије историје. Ми смо нашу, са пуним поверењем, још у времену Броза, препустили академицима, вршњацима Лењина. У Србији академике држе балсамоване на сталном заседању, уз понављање истих касета са којима су добили номинацију пре пола века. И данас они злораде причу немачке историјске школе да смо овде дошли око седмог века дишући на трску. А све ходајући по дну мочвара војвођанских. Зато није ни чудо што истим путем та историјска школа хоће да нас врати у недођију.

Зато су Немци, чим су денацификовани (ми то још нисмо, тврде у НВО), Албанцима запели да направе и другу државу и враћају се на омиљени Балкан као преговарачки арбитри или губернатори. Час на Косову, час у Босни. А Палестинци, које смо ми Срби по налогу Броза крили и обучавали у терористе ослободиоце, либијски пилоти, алжирски устаници, због којих нам Французи заборављају Кајмакчалан, ни да мрдну прстом.

Док нам културбунди, све глумећи циркуску представу, кроје школство за полуквалификовано робље глобалне империје, партијски ђилкоши, ментална слика и прилика ослободилаца из 1945, у ринг улазе право из црних ципова, а својим спонзорушама, мушким и женским, попуњавају јадно празне трибине. Али и рупе у ТВ програмима кичерских телевизија.

Публика је накрцала циркус у коме Солана, у једном дану, изведе чак две тачке. Пре подне, он је симпатизер Србије, а по подне – препоручује Србима да крену у Европу, без Косова, коме гарантује пречицу ка истом циљу. Неки би то назвали бруталном непринципијелношћу. Но, све је то само илузија гостујуће историје, у верзији циркуса. А он не мора баш свима бити смешан. Познато је, наиме, да краљеви шатри, глупи августисти, засмејавају баш својим тужним ликовима и беспримерном трапавошћу.

Добили смо, корак по корак, понизношћу наше политичке елите, статус потенцијалне жртве свих који за своје злочине немају правог оправдања осим расне нетрпељивости и пожуде за туђим. Ушли смо у век у коме ће чак и бивше жртве нацистичког расизма и верске нетолеранције прозелитског Ватикана радо нама препустити своје некадашње незаслужене преголеме патње и срам, а посебно изопштеност. Када је већ очигледно да историја не функционише ако неко не тлачи, а неко није тлачен.

Неки од ретких који одлазе у храмове Божије, шапнуће у исповести да више нису у стању да разликују сатану од „угледника“. Нити да одоле искушењима промоције без заслуга. Рећи ће оном који све зна, да не разазнају, од силног „маркетинга“, шта је добро а шта зло. Да су у дилеми чему да уче своју децу. Поштењу или лоповлуку и лажи.

Ми смо, на жалост, свуда и на сваком месту осуђени да будемо публика испод шатре, често окрвављене. Ако мањка хлеба, не недостаје (*иџраи*)комендије. Приступ циркусу је бесплатан. Излаз се наравно, плаћа.

Најамници „Милосрдног анђела“

Београд, 2004; портал НСПМ

Када стварност замене кулисе потемкинових села једне у основи колаборационистичке дипломатије, а поткупљивањем устоличи се у врховима власти газдовање разних квазифорума и НВО, обезбеди инфилтрирање делегираних „експерата“ у монетарне токове, медије, у полицију и војску, онда и најављени „трансфер НАТО трупа преко Србије“ не значи ништа друго него њену, де факто, капитулацију. И окупацију.

Потписник документа о стављању на располагање суверенитета Србије у руке господара света Вук Драшковећ је шеф савезне дипломатије, за кога се ових дана у јавности често констатује да је он, као својевремени оснивач и вођа паравојне јединице, везан кратким ланцем за хашку оптуженичку клупу.

Његова Гарда је имала проблематични учинак у југословенској ратној грађанској кланици, као и све остале паравојске, створене диљем Југославије у кооперацији инстант партија, тајних служби и гангстерских кланова. Њих је из европских јазбина покупио и отворио им пут ка „пљачкашком патриотизму“, са овереним легитимацијама специјалних служби, својевремени Титов миљеник и шеф југословенске полиције Стане Доланц. Тај словеначки водећи комуниста најзаслужнији је за успех сепаратизма своје републике и крвави разлаз осталих.

Уз поменути потписан, мада не ратификован, документ, што ипак не омета његово спровођење, спреман је, информисана је јавност, за потпис још један. То је „споразум о пружању подршке снагама САД које би могле бити присутне на територији

СЦГ“. Као и „коришћење објеката неопходних за реализацију тог програма“.

Преговори о запоседању комуникација и биваковању Алијансе у Србији започели су још 5. октобра 2000, саопштио је министар, а пренела средства информисања. Коментаришући „елоквентна“ правдања овог уговора, о коме се у напису у *Политици* позитивно изразио председник Борис Тадић, професор Коста Чавошки, поред осталог, каже:

„Кад би неко за натовске војнике у борбеним авионима и хеликоптерима, оклопним транспортерима и тенковима рекао да улазе у нашу земљу као експерти УН, тешко да би избегао одлазак у душевну болницу“. Али не лези враже. Можда ће у лудају или макар под надзор оних који су плаћени да прислушкују бити спроведени оних 44 посто грађана плус 26 који се, по анкети НСПМ, са планом или уопште не слажу или не одобравају начин на који је потписан.

Чавошки уз то подсећа да је суштинска и огромна разлика у односу на сличан документ, који је Милошевић потписао у Дејтону, што је овај са Драшковићевим потписом практично неодређеног трајања, а Милошевићев папир, потписан 21. новембра 1995, временски је био ограничен до завршетка операција спровођења мировног плана у БИХ.

Дакле, готовљење друге, много неповољније верзије капитулације, како нам открива пет година касније министар, почело је већ на дан победе „демократије“, када је, уз нешто страног улагања у „револуцију“, потом исплату појединачних хонорара њеним „херојима“ од стране господина Панића (тако он тврди), промењена власт. Али не и методологија пљачкања оних у чије име је преврат наводно организован.

Очито, конспирација о брљотинама господара наших судбина је недохватива мудрост за ову дружину покупењу с коца и конопца по српским политичким недођијама, која ових дана отвара капију „милосрдном анђелу“, дојучерашњем агресору. Тешко да

ће тај утисак о беспримерном колективном безумљу и појединачним невероватним егоизмима затамнити фабриковање афера о Вељи „псовачу“, о повратку Марка и Мире, или Динкићевим „одокативним“ потезима на месту стратега транзиционих процеса које он спроводи уз рефрен „аргентинског танга“.

Парламент, како сазнајемо, мада рестауриран, наводно није протеклих година био у току преговора о аранжману којим се поништава сувереност државе коју представља. О томе не знају ништа ни досадашње владе, у шта иначе сумњају поједини експерти.

Рецимо да *Ал Кауга* после Америке, Енглеске, Шпаније, вероватно Италије, изабере НАТО за мету баш током „транзита“ у Србији. Страдаће у масовним операцијама одмазде десетине хиљада домаћих цивила. Као у Ираку, рецимо.

Овде је од Барбаросе, у пљачкашком крсташком походу на Јерусалим, до Хитлеровог *Похода на Исијок*, тих „трансфера“, што милом, што силом, што са пристанком, што без њега, било сијасет. Србија је редовно била у губитку. И државотворном и цивилизацијском. На таквој историјској ветрометини на Балкану се калио генетски тип „прилагодљивих“, лукавих конвертита који се подједнако клањају у партијском комитету, цамији, или цркви. Био је то својеврсни вид борбе за опстанак још за време османлијског петовековног „диваковања“ свуда где се угнездио окупатор. Њихови корифеји, потоњи срески шпијуни, партијски секретари, НВО експерти дојављивачи, типа чувеног трилинга дама, „Сократи“, оперетски националисти, изабраници негативне селекције свих властодржаца, апсолутиста или окупатора, сада су најновија елита. Та братија бесрамно уверава данас српску изгладнелу и понижену већину да ће јој улазак исте оне Алијансе која је под добро исконструисаним изговорима економски прво уништила државу, донети пријем у европску цивилизацију.

Најзад, није ли британски парламент тражио слање трупа у Војводину ради „заштите мањина од Срба“. Било је то пар дана

пре оних експлозија њихових доскорашњих миљеника из *Al Kauge* које су инсталирали за потребе Чеченије. Они који су инсценирали Васе Мискина, Маркале и Рачак, који су од Сребренице направили, уместо гробља, подсетник за нове освете, који си испланирали *Олују* – да ли ће за њих бити проблем да на овом простору створе и произведу догађаје који ће њихово присуство учинити бесконачно потребним?

Већина „аналитичара“, посебно они самопроглашени, суочени са разматрањем консеквенци оваквог приближавања НАТО, констатује: „Шта вреди писати, све је готово“.

Заиста, да ли је тако? Да ли смо већ, губитком самопоуздања, опхрвани својом непостојећом планетарном кривицом, у потпуној власти глобалне медијске лабораторије и домаћих леви-чарских камелеона, убијени у памет? Да би, губећи суверенитет прихватили астрономске отплате ратне штете, као нашу оставштину потомцима и нова откидања територије. То је рецептура српске будућности од стране оних који, уз помоћ тероризма и очаја десперадоса у муслиманској вери, намеравају и успевају да од Европе створе логор на смрт престрашених грађана, спремних да власт делегирају у руке нових Дарт Вејдера.

Узгајање понизности

Београд, 2004. портал НСПМ

// **А**ко не можете да се одупрете силовању, покушајте да уживате“. Изгледа да је овај савет америчке полиције потенцијалним жртвама секса изнуђеног насиљем, реформаторима овдашњим баш запао за око. И прионуо за прагматизмом политике „нових реалности“, а ова мора прихватити како Тадићево поклоничко присуство у расрбљеном Книну, тако и Коштуничино суочење са ултиматумом Блера у Лондону о „неибежности предаје Косова“.

Очито да је у току завршна фаза утеривања понизности популацији Србије коју *Политика* овдашња подсећа да је „изгубила серију ратова под Милошевићем“ и да, логично, следи наш Тријанон. Черечење кроз које су већ прошле велика Бугарска, велика Мађарска и Аустроугарска. НАТО се претходно потрудио и за оперски прелудијум понижењима која трпе председник и премијер у својим мисијама одобровољења првих комшија и (недостижне) Европе.

У паузи ауто и мотоциклистичких трка на војном аеродрому Батајница, некада најчуванијој писти војног вадухопловства ЈНА па ВЈ, данас викенд вашаришту набилдованих октанских атова, у пратњи два преостала исправна *миа 21*, слетели су звани гости, „фантоми“, ловци бомбардери из базе Авијано. Да не буде забуне, један од пилота са смешком, очито поносно, саопштио је јавном сервису за информисање европске Србије (који није бесплатан за гледалиште) да је „учествовао у бомбардовању ратних циљева, овдашњих“.

Да је „ратни циљ“ крајње растегљив појам за НАТО, сведочи, иронијом или зловољом судбине, тај исти РТС, који је емитовао ТВ запис о пригодном пријатељском сусрету на црвеном тепиху Батајнице, а био је, не тако давно, у „мисији борбе против ширења ратне пропаганде“ погођен пројектилама добродошних, однедавних пријатеља. Они су додуше већ изнудили потпис да могу ући у нашу кућу и незвани. Моторизовани или пешке. Како им воља. Наводно у транзиту, који неће имати временско ограничење и биће за њих бесплатан. Ово му дође као генерална проба, само се уместо хлеба и соли служио виски.

Веома ме иначе занима, да ли се ВВС сакрио у мишју рупу и престао да емитује када су сирене најавиле немачке *фау* ракете? Сећам се, као да је било јуче, пламених трагова ракета и авиона над Батајницом, урлика сирена, штектања противавионских *ираја* на ободу насеља, где је, пар стотина метара од моје куће, одакле сам извештавао *Танју* о погоцима писте и пута за Нову Пазову, погинула девојчица.

Милица Ракић је седела на ноши када ју је пронашла крхотина летеће бомбе. У Хагу „нису надлежни“ за то уморство. Из Брисела поручују – осам милиона за једног. И Косово приде. Да би преостали преживели на овој балканској ветрометини. А европска шаргарепа, то је тек фатаморгана за оне увек жедне обмана и лажи.

У докуметацији исте рушене телевизије, која је снимила и изнуђену љубав између авијације чији су пилоти имали улогу глиненх голубова и НАТО, леже и записи о погребу недужног детета. То су снимци за неку другу историју. Часнију од ове данашње на екранима јавног сервиса у којој Давид наздравља *чивасом* нерањивом силоватељу Голијату. Када је већ остао и без праћке и без гаћа. Радост сусрета гледали су и преживели рођаци хиљада погинулих, сахрањених под заједничким знамењем „колатералне штете“.

Али шта је трошак једног лета од Авијана до Батајнице, у по-ређењу са пропагандним ефектом у коме жртва исказује дирљиву добродошлицу свом осионом мучитељу. Један мој уважени и довитљиви колега, са јасном примесом цинизма, поручио је у коментару да „Војска предњачи у нормализацији комуникације Београда и Вашингтона“.

Ако је заиста тако, да министар одбране и заступник још неизабраног начелника генералштаба, официр усавршаван у Лондону, успевају да буду у предусретљивости за корак и испред дојучерашњег савезног министра спољњег, а од недавно и (не) легалног српског, онда публици треба дати заиста предах. Од таквог узгајања националног понижења. Та работа постала је уносни хоби не само паралелног тока политике, који себе назива невладин сектор, већ и доказивање подобности за улазак у све институције извршне, судске и законодавне власти, што се све третира, заједно са провизијама, митом и уценама, као плен владајућих гарнитуре коалиционих партитократа.

Заиста занимљив и крајње циничан, па и недобронамерно поспрдан, али у основи доста интригантан текст, написао је, у колумни „реформисане“ *Политике*, колумниста из Загреба, рођен у Београду, Денис Куљиш.

Он тврди, а ја му ето наиван верујем, да догађање народа „није измислио Милошевић, већ му се само придружио“ и испливао на врх таласа. Вели да су то закувале службе, делећи Титово царство не би ли партијским феудалцима обезбедиле одступницу из комунизма. Преко лажног национализма у нову улогу, нових спасилаца нације. Данас власника бивше друштвене својине, мандата, приватних уштеђевина грађана и будућности наше деце.

Дакле, Денис види оно што је и даље недоступно већини српској, забленутој у целулите фолк диве која је окупила на једном месту више Србаља него што ће синдикати извести на улице наредних десет година. У томе и јесте ствар. У погледу

са дистанце. И ишчитавању, макар стиснутих зуба и запушеног носа, неких истина о нама. Не треба оне да дижу адреналин него да упуте на размишљање зашто смо наивно, још 1918, похрили у подметнуту замку балканског Пијемонта.

Није никаква тајна да нас, после готово окончаних планских етничких чишћења Срба у Хрватској, Босни и Косову, одвајања Црне Горе и намигивања војвођанским сепаратистима, сви сматрају губитницима. Ћосић се преварио. Ми смо двоструки губитници. Срби су у рату изгубили мушку супстанцу и могућност да се множе, а у миру и територије.

Али оно што је недопустива пракса која се враћа из турског ропства у оквире овог новог, глобалистичког, говори о равнодушности рајинског менталитета овдашње елите на праксу поновног „шетања опанака“. Јер, добродошлица са некада жестоко разаране писте у Батајници је управо то. И биће све док се од улоге силованог не изборимо за статус партнера. За чиме вапије Коштуница. Али су Вашингтон и Брисел глуви.

Плашим се, неће бити саветованог уживања у таквој покорности, осим за оне који наплаћују свој ангажман у овој, у историји Србије најмучнијој и најпонижнијој епизоди злостављања нације и распродаје њених територија и ресурса.

„Фирцање“ демократије

Београд, 2005. портал НСПМ

Питање је тренутка када ће да зањишти српски „демократски“ кентаур *Њола Тагић Њола Кошићуница ња блајо уфирцано њреко средине*. То је америчка препорука, или можда наређење. То што ће свако од њих двојице и партије ДС и ДСС на другој страни после избора вући по обичају свака на своју страну, то није важно за газду протектората. На овој територији, Америку интересују базе и јефтина радна снага, коридори, нафтни, војни и они за гас.

Биће то ускоро још једна „игра сенки“, где ће масе поново одиграти улогу демократске икебане. Тако је било 9. марта, па током зимских демонстрација. Тако је било је 5. октобра. А остала је само апатија и гомила над којом је успешно обављена лоботомија.

За будући статус Војводине, по избору „мисионара“ из шест покрајинских НВО, брине већ десет година лобиста професор Чарлс Инграо, стручњак за средњу Европу и Балкан, који у најпогоднијем тренутку, у Вашингтону, треба да испослује „јачи статус од територијалне аутономије, чак и сецесију“, јављају медији после бројних посета Чанка и његовог пулена. Костреш, председник војвођанске скупштине, ових дана на Војвођанским данима у Паризу, до бесвести понавља своју омиљену флоскулу о „покрајини као мосту између Србије и Европе“. Војводина до дефинитивног отцепљења треба да буде некакав регионални „чардак ни на небу ни на земљи“.

Понашање клонова који се сјајно сналазе у НВО плурализму без демократије и без полагања рачуна јавности, чији

донаторски шешир има двоструко дно, није никаква нова идеологија. То је стара пракса, обавијена само новим флоскулама.

Српски политички простор у минут до дванаест вапије за једним новим политичким моралом, али као што се у кабареу не говори о озбиљним темама, још мање се о врлинама расправља у кућама јавности или... може и обрнуто. Тим пре ако на тим местима за практиковање новог либералног морала опет „мисионари“ воде главну реч.

На трагу истине о српском „геноциду“

Београд 2006; Дневник српског журналисте

Актуелизује се тема око тога шта се заправо догодило у Сребреници (Лазански, *Полиџика*), али без детаља које сам изнео још пре пар година, на самом почетку писања за *Нову српску њолиџичку мисао* (НСПМ). За ту намештаљку, катаклизматичких последица по Србе и Србију, једино се заинтересовала госпођа Мира Бехам, речима „који су ваши извори?“. Госпођа је данас наш амбасадор у Бечу при ОЕБС-у, а у оно време блиска ОЕБС-у у Београду и, колико сам обавештен, наклоњена још увек актуелном премијеру.

Значајан престиж у овдашњим круговима, који седе легитимишу као патриотске, отворио је врата госпођи, новинарском експерту из Немачке, где је била предавач на ту тему, али и новинар у пракси, о историјату информативног рата, укључујући и овај на Балкану. Објаснила је нашој неуспешној пропаганди рецептуру понижавања противника, који у очима светске јавности постаје окривљена страна и пре него што се припуца и падну прве жртве. Управо оно што нам се догодило док смо чекали да „победи истина“.

Сребреница је такође ненаписано поглавље те књиге. Зашто ненаписано? „Због недостатка података“, објашњено ми је. Касно је отворила сајт НСПМ. Седели смо код *Пролећа* на Обилићевом венцу и измењали књиге. Она мени *Рајџни добози наг Балканом*, ја њој *Хармајџан*. Сложили смо се у свему и разишли. Она у Беч ја... наравно, „остајте овде“.

Икусним аналитичарима, али чак и пристодушном гласачу који пада на цакe провинцијских политиканата, потпуна прича о стрељању организованом од стране виртуелно сукобљених противника, специјалних служби, вероватно не само да би амнестирала Младића као инспиратора, па и извршиоца по свему судећи, већ би узнемирила јавност сазнањем о садржају демократије коју имамо. И која нас замлаћује „неуспешним“ ловом на генерала. А вратила је у Хаг неке већ амнестиране, главне актере из сенке извођача радова те погубне замке и прљавог злочина. Зашто се он поистовећује са наводном српском склоношћу за геноцидом, знају најбоље његови организатори. Укључујући и почившег Изетбеговића, који је повукао Орића из Сребренице, а преосталим отписаним борцима скривеним у енклави наредио пробој и непрестанак на предају.

Када би се цео сценарио, укључујући и понашање Француза и Холанђана, расветлио у детаље, цела прича о наводно једином кривцу генералу, свела би се на оно што јесте. Уцењивање Србије Младићем. Који је, како то и колега Врзић нагађа у НИИ-у, „вероватно у нечијим рукама као средство бесконачне листе услова“. Али и скривање праве истине да Сребреница стоји на истој полици специјалног рата са Маркалама и Рачком. Од кога је, као елемента оптужнице Хаг, одустао истог трена када је сценарио проваљен.

Подсетићу да сам за НСПМ написао како су сви плаћеници, извршиоци налога о стрељању, које је ударило фундамент муслиманском светилишту, заврбовани високим платама (3.500 долара), послати у Заир, у пакету са испоруком, 30 милиона долара вредном, нашег одбаченог оружја (Бечки споразум). О томе су још 1997. јавиле светске агенције, под лидом „српски плаћеници у служби Мобутуа“. Сви су страдали, а последња група од педесетак, дигнута је у ваздух на складишту муниције аеродрома Кисингани. О томе у документацији једне ТВ

у Киншаси постоји видео снимак погинулих и остатака наоружања и апарата *Галеб* са југословенским ознакама.

Исто је требало да се догоди и Гумаревим специјалцима са Косова, које су (безуспешно) наговарали са врха тадашње власти да иду у Авганистан. А који су били задужени за креирање „српског етничког чишћења“ Албанаца, нађених у Батајници.

Дакле, не само споља, него и овде изнутра, неко је јако бринуо за што гори имиџ народа који ће бити потом смештен на сметлиште историје и у црну рупу „геноцидних народа“. Како то рече, гостујући код Ђосића у Полиграфу један експерт, имамо много наслеђених служби над којима нема истинске цивилне контроле. Није баш сасвим тачно. Има контроле, али – са чије стране?

Дакле, свесно се бежи од разоткривања истине о нечему што би уништило главну препреку нашег уласка у Европу. А одлагање тог фамозног уласка, до кога не долази „кривицом Младића“, главна је жвака у раљама и власти и опозиције. На крају је о томе, бранећи сопствену плату и буџет Хага, проговорила Карла дел Понте, уцењујући Вашингтон.

Ја сам, после текста за НСПМ, у неким потоњим чланцима и телевизијском иступању изнео, упркос реалној опасности по мене самог, највероватнији сценарио „настанка“ Сребренице, али одговор је био политичка и медијска тишина, до тренутка када се огласила „девета рупа на свирали“, газдарица из Хага, госпођа Карла. Она је у Њујорку изнела тезу сличну мојој.

И још један детаљ. Милошевић је у једном тренутку у Хагу, у пар реченица, проговорио о некаквим „плаћеницима за стрељања у Сребреници“, очито поручујући Вашингтону, да ће бити експлицитнији, ако буде требало.

Детаље неког нама потпуно непознатог сценарија о крајњој судбини ових простора, као и разлоге због којих је срљао у клопку рата за Косово, Милошевић је понео са собом у гроб.

Поглавље 4

Балкански рулет

Шлајфовање дипломатије

Београд, 2007; портал НСПМ

Српска дипломатија, представљена у преговарачком тиму за Косово, подсећа на шахисту који у накнадној анализи проналази потезе који воде макар ремију или пату. Авај, без опипљивог ефекта за коначни скор меча. Управо ту се може сместити инцијатива о непристрасној и релевантној историјској анализи експерата о правим узроцима косовске трагедије, коју ових дана предлаже Вук Драшковић.

Уз то иде безнадно окаснели потез заоштравања става према Ахтисарију, после његове изјаве да Срби треба као народ да плате за некакву наводну кривицу погрома на Косову. Ахтисари је извршилац, а не креатор политике у одређивању већ пресуђеног статуса Косова.

Ако је Милошевићу судбина доделила да још за време Тита капарисано Косово изгуби безизгледним херојским отпором, они који су га предали на погубљење у Хаг верују да имају бољи план.

Да без људских жртава и рушевина очувају ексклузивно право на распродају Србије. А да одлазак покрајине представе као плод неуспелих преговора шутог са рогатим.

Какав тужни кабаре од владе вишепартизма и демократије. Тај збир индивидуа на платној листи антисрпске пропаганде данас би, вероватно, да заборави да је награду младим Албанцима за ослободилачке тежње уручило уредништво њихове омиљене *Наше борбе*. Затим се то новинарско јуче пресвукло у журналистичко и демократско *данас*.

У то време, иначе, УЧК је већ увелико стрељала српске полицајце по заседама. А уочи агресије НАТО, скуп у Дому омладине НВО *Београдски крућ*, одушевљено је плескао родоначелнику сецесије Косова Адему Демаћију. И његовој идеји државе „Балканије“. У коју ће ући кумановска Србија, Црна Гора, независно Косово и Албанија.

Данас се већ шпекулише на аналитичким берзама да ће та Балканија бити само НАТО регија, а, према америчком плану за југоисточну Европу промовисаном још 1996, повереном на реализацију Боду Хомбаху, блиском пријатељу Зорана Ђинђића

Зато не чуди да је ових дана верски поглавар босанских муслимана Мустафа Церић поручио из Сарајева свим Бошњацима: „Реците слободно да сте оно што јесте. Турци. Немојте негирати оно што сви око вас у глас понављају. Будите поносни на то. Поносни што баштините културу и веру Турака из времена када су господарили Балканом“. Са муслиманском великом Албанијом у којој је и Косово, Санџаком, Босном и делом Црне Горе, која ће, подељена и отцепљена, лако упасти у бујицу ислама изливену на Балкан, Србија ће тек бити војна крајина хришћана наспрам ислама. Да ли је историја морала да се понови баш овде? У сваком случају, није било памети, ни воље, ни интереса алавих медиокритета, одгајаних у Титовом инкубатору, да се то спречи.

Нико међу НВО глобалистима, који једино Србе виде као рететички фактор Балкана, да се сети да је бивша опозиција, после преврата награђена влашћу, са удруженим гласовима Албанаца могла без проблема да тог Милошевића испрати у историју. Без паљевине Скупштине на до краја фер одрађеним изборима.

Али то није одговарало ни сецесионистима, ни опозицији финансираној да у том политичком макарбату игра улогу Милошевићеве жртве. Није, руку на срце, у тој фази бусања у патриотске груди, на супрот глобалистима, то одговарало ни Слоби. Потоњем трагичном јунаку хашке епопеје. Но, он је макар у

историју отишао као човек који је америчкој експозитури у Хагу ускратио осуђујућу пресуду. А ова би без проблема била инструментализована у оно што Ахтисари тврди, а то је – да је Милошевић само производ српског хегемонизма и национализма, не његов креатор, те је зато кривица превасходно српска и колективна.

То данас тврди припадник нације која је, у оквиру пакта са Хитлером, са 100.000 војника учествовала у окупацији Лењинграда и масакру стотина хиљада житеља тог града. И није подвргнута денацификацији, као ни Аустрија, која је изродила прво злочинца, а потом генералног секретара УН, дужника Јосипа Броза, есесовца Курта Валдхајма.

Нико се до сада није озбиљно позабавио тврдњама о наводном апартхејду, спровођеном, према тврдњама НВО и њихових спонзора у Хагу и Вашингтону, на Косову, где су Албанци наводно били насилно удаљени из политичког живота, малтретирани и масакрирани. Ординарне глупости. Идеју о њиховом иступању из политичког, правног и просветног система српске државе и организовању своје посебне, у оквирима још суверене Србије, добили су са стране. Краткорочна рачуница СПС није се томе видно противила, све калкулишући да их апстиненција албанских гласова одржава на власти. Не чуди зато да је на имплементацији идеје о наводном апартхејду, као разлогу апстиненције, радила не само католичка организација делегирана на Косово *Свети Еђуаго*, већ је са њом било у контакту и наше Министарство иностраних послова. А нечија деца, верна косовском миту, часно изгибоше. Док нечија дочекаше амнестију, стипендије, уносне позиције у данашњем режиму. За неке је то било време смрти, али за друге није време срама. Напротив. Они су победили. Србију.

Ако је агенција УПИ још 1993. спекулисала, а пренео *Танџуи*, о плану *Вирџинија* албанског лобија у Конгресу САД, да се изазивањем провокације покрене НАТО бомбардовање и дâ

знак за раније припремани „егзодус Албанаца“, зашто српска дипломатија до дана данашњег није потегла тај аргумент, као контру измишљеној колективној кривици Срба? Тим пре што је Рачак, као казус оправдања НАТО агресије, у међувремену мистериозно испарио из оптужница у Хагу.

Из Рима, где сам тада био дописник *Танјуга*, још 1992. године јавио сам о „хиљадама“ лажних хуманитараца који одлазе у Албанију на припремање прихвата могућег „егзодуса“, о коме је већ тада спекулисала италијанска штампа. Тај медијски спектакл за потребе ВВС-ја и *Ругер Фин* припреман је темељно као и обука терористичке УЧК. Ту балканску *Ал Каиду* прво је за своје потребе обучавала немачка ВМД па је, започињањем акција тероризма 1998, преузела СИА и у њу, као појачање, убацила праву *Ал Каиду*.

У тесној сарадњи режима и „опозиције“ са центрима моћи, Срби су, готово две деценије после смрти кондукатора, као овце вођени на „Титовом путу“ у НАТО машину за млевење меса.

Ход по жеравици референдума

Београд, 2007; портал НСПМ

Док је пажња српске јавности (свесно) усмерена ка косовској преамбули, ценкање Вашингтона, Брисела и Москве око даље судбине Србије добија на интензитету. Ево Јалте наново... али балканске.

Нагодба би се, у најгорој варијанти за нас, свела на оставинску расправу око делова заоставштине аустријског каплара и онога што нису опљачкали и распродали његови комунистички трабанти. Међу њима су и војвођански кострешци. Вичу – дајте нам сву власт и наше новце. За сада, крију дестинацију за путну карту из Србије.

Уколико референдум о новом Уставу пропадне, порука ће бити следећа. Ако вама није стало до тога да Косово једног дана не буде поново истински српско, није онда ни до Војводине, па ни до Санцака.

Парање Србије по рецепту комадања СФРЈ добија, тако, зелено светло. И то баш од стране нас, грунтовних власника „земље међу шљивама“. Ето нама нове бурлеске српског политичког кабарета у коме глуматају и власт и опозиција.

Ако пак Коштуница, који је у великом цајтноту, прогура судбоносно „Да“, убраће Пирову победу – неизвесност избора који следе. А Србима у том изјашњавању неће бити баш по вољи стратегија осмишљена у главама „вампира“ који су ноћу, без увида Парламента и јавности, усаглашавали партијске нагодбе око Устава.

Они који су још пре агресије НАТО добро простудирали психологију српских инстант политичара, схватили су да ову

државу заиста једино уважавају и воле они које нико ни за шта не пита. Осим сада, када „вождови“ догурају цара до дуvara.

Ти којима се из дана у дан шаљу позиви да заокруже „Да“ Косову у преамбули, што је неоспорно патриотски чин, истовремено ће дати прелазну оцену постоктобарској политичкој елити. Данас се од оне већинске родољубиве Србије, која је у наметнутом рату показала довољно куражи да се испрси НАТО-у, тражи да дâ вештачко дисање онима који су се клели да се цела прича демократизације и поштене транзиције своди на рушење и предају Милошевића хашким инквизиторима. И не би тако, већ је сад услов Младић, а у резерви чека Караџић... То подсећа на онај горки виц. Прво су одвели Јевреје, па Цигане... а онда су дошли по мене.

Интересантно да они који би требало да знају нешто из историјата односа великих и малих, а неће да плате дугове за руски гас, не дају „баћушкама“ да уђу са банкама, капиталом и обезбеде пролаз својим нафтоводима и гасоводима кроз коридор Србије, одједном жарко верују да ће нас Москва заштитити. Од њихових покровитеља, од силедија из Вашингтона.

А балканско буре све краћег фитиља у међувремену почело да се неконтролисано котрља ван међе региона и прерасло у политичку бомбу неслагдиве разорне моћи. Параћин је ту тек жабица, метафора запуштености брига о експлозиву, укључујући и онај најразорнији. Политички. То је у задњи час натерало све неодговорне актере, спољне и домаће, да трагају за макар привремено спасоносном формулом рашчишћавања неексплодиране „муниције“, националне, верске, глобалне, разасуте после „експлозије“ Косова... Сутра, експлодираће неко друго складиште депонованог сецесионизма и подстицаних сукоба. Баш као уочи распада СФРЈ.

Тако је, ради добијања времена, изабрано муњевито изјашњавање око Устава који се иначе килави у нагодбама партија већ шест година. Уприличен је дводневни референдум који би,

ако се остваре жеље о његовом неуспеху (Чеде, Дулићке, Чанка, Весне, Соње, Кандићке и осталих гуруа НВО), имао тежину недостајућег потписа за добровољно отуђење колевке, Косова, а право на трајни *еџиџи* (излазак) Војводине. Чији сецесионисти напето очекују расплет.

Дакле, најскупља српска реч „Не“, која је коштала милионе живота и у првом и у другом рату, па одузела мандат понуђеном европском преговарачком посредовању током Милошевићевог самоубилачког срљања у намештену клопку рата, била би схваћена као „Да“ праву на даље растакање Србије.

Подметнуто је Србима оно чувено – *ако узмеш кајаћеш се, ако не узмеш, ојетџи ћеш се кајаџи*. Али тако је само наизглед, јер Србија коначно мора схватити да у политици више не игра на све или ништа.

Њен први истински успех, после усвајања Устава „дисконтинуитета“, био би избор потпуно нове политичке елите. А то је управо оно што творци новог Устава желе да избегну. Подмећући притом добро разрађену тракалицу маркетиншких агенција о процентима и коефицијентима на будућим изборима. Убацујући у игру процене самопрокламованих аналитичара. Исто толико купљених као и њихова сабраћа бели магови агенција који се ложе страним енергентима и наруџбинама.

Сви они треба да створе илузију о некаквом вишепартизму, парламентаризму и сукобу концепција власти и опозиције. А заправо сви су они у једном чамцу и жарко желе бонацу националног јединства око „начелне“ одбране отетог Косова. Уместо социјалне буре до голе коже опљачканог народа, креира се још једно његово „догађање“. Милошевићу дугују једино његови рушитељи и изручиоци.

После свега, пунолетни грађани су пред великом дилемом колика је стварна тежина и обавезујућа моћ преамбуле, а која је стварна цена опстанка на власти данашње и позиције и опозиције. Ти нови феудалци, тренирани да буду по потреби и

марксисти, и сатанисти, и партизани, и четници, и републиканци, и монархисти, данас су већа пошаст по Србију од свих њених историјских непријатеља.

У овом галаматијасу праведних циљева и сумњивих мотива њихових барјактара, има части само за оне који ће бескомпромисним ставом у одбрани Србије и васпитавањем својих потомака у том духу, а не само употребом плајваза, ставити до знања освајачима да је **целовита Србија изнад свега**.

Нови Устав је ту тек натруло дрвно преко провалије на чијој другој страни је велика непознаница. Али историја отплављује у једном тренутку као мутан талог све оне који се клањају лажним идолима – јуче је то био бољшевизам данас либерално људождерство.

Све то ових смутних дана за Србију, али и свет у целини, на тасу је кантара.

У потпалубљу уклете лађе

Београд, 2007; портал НСПМ

Да Србија постоји као стварна, суверена држава, овде би већ одавно била формирана влада националног спаса. Степен самоодбране од огромних, и спољних и унутрашњих, притисака који попримају форму оружаног, верског, дипломатског, партитократског и информативног тероризма, подигнут би био можда и до прага ванредног стања.

Погледајмо чињеницама у очи. Опструкција у формирању владе, унутар такозваног демократског блока, суштински води раније или касније у непремостиву поделу Србије на Војводину и Шумадију. Само слепац не види тај дубоки јаз новог комадања државе на који је, уосталом, у своме крајње „добронамерном“ иступу, указао немачки амбасадор Цобел. Не пропустивши да каже и своје мишљење о моралном лику овдашње елите и њених експерата.

Занимљиво је свакако да је службени руски радио ових дана, у емисији на српском језику, „револуцију“ од петог октобра, чији „јунаци“ данас „бране“ Косово, сврстао у породицу од стране запада плаћених и инсталираних пучева. Управо онаквих какви су касније изведени у Украјини, Грузији, а какав је пропао у Белорусији. Према Москви, и у Београду се (за)десила плаћеничка „ружичаста револуција“.

Свакако да је добра информисаност о некритички прозападном педигреу овдашње елите (плаћене милионима евра), један од разлога што руска дипломатија понавља да „не можемо бити већи Срби од Срба“. Та дипломатија, ако мало дубље проучимо

саопштења из Београда, Подгорице и Москве, после затвореног састанка Контакт групе, избегава да се прецизно изјасни о свом могућем ставу поводом припремане нове резолуције у УН. Овом новом одлуком, која ће заменити спасоносну 1244, ће, то експерти већ недељама наговештавају, САД, заобилазно, уз помоћ додатних анекса, покушати да остваре своје обећање дато шиптарским терористима, а да не повреде дигнитет Москве. И нешто јој попусте приде. У међувремену, терористички синдром са Косова из 1997. пренет је на Санџак 2007.

До пуцњаве код Новог Пазара је, према једној овдашњој проамеричкој телевизији, а преко изјаве муслиманског верског званичника, дошло „кривицом српских власти“ а „права мета вехабија је исламска заједница“, чије ће даље јачање у Србији бити једина заштита за православне. Занимљива теза?

До недавно је о вехабијама, сада осведоченим терористима, упорно ширена верзија како је реч о бенигној отпадничкој секти ислама, а од недавно су „западни плаћеници“ нахушкани на институције и лидере у Босни и Рашкој (Санџак). Та бајка, из уста милитантног поглавара балканских муслимана, господина Церића из Сарајева, зачудо, без коментара, кружи по српским медијима.

Сада се испоставља, накнадно, када је оружани фронт отворен, да су вехабије балканска форма *Ал Каџе* која ће, према информацијама обавештајних служби из Француске и Шпаније, спојити, у сарадњи са ОВК, преко Санџака, Косова и југа Србије, недостајући део зелене трансверзале, према епицентру ислама.

Са сличном аргументацијом, и Ватикан брани своју у основи прозелитску стратегију освајања простора на Балкану и присилног покрштавања. Пре свега унијаћења, чија смо ми мета средњорочно, а Црна Гора краткорочно. Они су већ открили да „српска православна светилишта на Косову имају темеље католичких цркава“.

У тој стратегији, од деведесете сасвим видљиво, за време Тита, „испод жита“, ове две религије су усклађени савезници, инструменти у

агресији на Србију и Православље. Погледајте најновију хистерију у Босни уједињених Хрвата и Бошњака, у напорима за обнављање хашког процеса о наводној српској геноцидности.

Резиме њиховог савеза, неоимперијалним интересима поново устремљеним на Балкан, јесте протеривање Срба из Хрватске, паковање геноцида у Сребреници од стране обавештајних служби, чије је деловање затамњено у Хагу и, најзад, отимање Косова. И управо у тој међуфази прикупљања логистике, за сада политичко верско дипломатске офанзиве за нове настртаје на Београд, у Србији ступају на сцену НВО, ЛДП и Г17, госпође са вишком агресивне реторике и мањком родољубља. Оне акламацијом, уз асистенцију проамеричких медија, захтевају нови *октџобар*. Ако је могуће, већ у пролеће.

Добро знана (бивша) госпођа министарка вапије за обновом активности *Ошџора* и *шесџим октџобром*, који ће донети ако не свесрпско прочишћење, оно бар могућност да се њена Војводина измакне из хаоса, суђеног Србији. Право у наручје, данас фактички германској, Европи.

Видно је да на српском „Титанику“ само посада и виђени гости имају право на палуду, оркестар и чамце за спасавање, који ће их одвести на *оф шор* острва, када народ схвати да нема више избора (гласања). Остали су закључани у потпалуду и имају „демократску“ обавезу да потону са бродом. Када за то дође тренутак.

Жути, незасити ДОС мрави

Београд, 2007; портал НСПМ

Глобална технологија настоји да савремене робове потрошње ослободи терета размишљања. Оглупелом и залуђеном конзументу натурају се, даноноћном рекламом, „корисни идиоти“ који ће уместо њих водити онај „непродуктивни“ део њиховог живота. Овде је та улога припала новој *џо-стџокџобарској* елити, жути незаситим ДОС мравима.

Да ли сте, грађани, после ових најновијих избора, коначно схватили да су она гомила ноторних шибицара, који са билборда показују пут Европе, у ствари добро испрограмирана и међусобно умрежена војска?

То су они што обећавају „већу запосленост“. Причају да нам није потребна ни држава, ни границе, ни патриотизам, ни војска која ће те границе бранити, а ни усвајање буџета о трошковима државе на чијој су грбачи.

Њихови чауши у листовима веле – не треба нам ни Косово, ни Српска, не треба нам суверенитет, већ ћемо га ваљда пребацити на јаче и паметније од нас. Захваљујући медијима, на тлу Србије створена је машина за креирање идеологије неизбежности пораза на свим фронтovima. Оно што је остало од војске такође је на „даљинац“. *Служба* је већ одавно!

Штавише, таква деградација суверенитета велича се као врста прочишћења на путу... у цивилизацијске токове. Ако је тачна констатација да смо империјалном политиком здружених САД и Немачке на прагу новог *рајха*, на шта је Путин недавно указао, негде већ сабирају сточне вагоне. А гета су већ створена.

На Косову, расписан је конкурс за новог Чарнојевића. Нема заинтересованих, за ту улогу вође преосталих Србаља. Не спомиње се ни име министра Драшковића познатог као левичара са кокардом. Њему би, по досадашњем учинку око судбине Косова, та улога можда најбоље пристајала.

Да ли сте чули да предају сопствене територије, било где, осим у Србији, заговарају бивши председник државе, бивши потпредседник владе, па затим логореична хероина *вукомобила* и оснивач некаквог грађанизма? У ствари – азила за комунисте прелетаче. Не изостаје ни адвокат из провинције, бивши министар правде, глумач који је свесно залутао у извођаче „плишане револуције“. И не иде му лоше. Ни на даскама ни ван њих. Ту је и политички вођа партије која отворено ради на томе да северна покрајина доживи судбину јужне.

Осећај угрожености Срба на даљинском, страх да ће бити једног дана до краја огољена њихова улога и прави садржај „демократије“, која је заправо партитократија странака насталих цепањем некадашњег СКЈ, разлог је да воде грађански рат за сада само вербалног интензитета, против свих који себе виде као патриоте, а којима почиње да „свањива“ пред очима. Један од таквих прогледалих у писму угледном часопису овако види резиме промена у режији „даљинаца“:

- стандард грађана Србије у односу на 1989. пао за 30%;
- милион незапослених;
- преко 80% становништва на ивици егзистенције;
- бег образованих у иностранство;
- појава енормно богатих скоројевића, углавном бивших Титових менаџера;
- устоличење најпримитивнијег вида људождерског капитализма, без икаквих права радника.

Данас су захтеви за капитулацијом, предајом територија и поништењем српске историјске вертикале далеко тежи од оних постављених Милошевићу, чија историјска улога тек треба да

буде реконструисана до краја. Тако ми свега, то не кажем ја, ваш хроничар, већ само парафразирам изјаву једног од премијерових саветника, дату телевизији.

Они који су цепали Ђонове по зими, нису знали где ће се све завршити. Било им је неодољиво лепо завитлавати полицију која стоји пред њима у ставу мирно. Али знао је добро обавештени радикал Александар Вучић, поверио ми је у интервјуу 1997, да циљ Запада није тада био рушење, већ слабљење Милошевића, потребно за предстојећу кампању отимања Косова.

Требао им је човек уништеног ауторитета кога ће лако оптужити као узрочника сопствене агресије и затим убити у Хагу. Да се права истина о балканској епопеји и улози Клинтона и Блера, али и лажних обећања датих „фактору мира из Дејтона“ никада не сазна. Додуше, цео тај сценарио знале су оне најупућеније особе на „даљинцу“. Не чуди да су поједини међу њима гласно, преко туђих радија и ТВ, заговарали бомбардовање сопствене државе. Журило им се ка власти. А сада, док „село гори“, сада се, гле, не журе да саставе владу „демократског капацитета“. Да је жив покојни Пекић, свакако би писао други део свог ремек-дела: *Будућности коју су нам њојели ДОСОВЦИ*.

Они вас вребају на билбордима, чим изађете из стана, а буде вестима да то што живите све горе и све пониженији, значи само да ће вам једног дана, када (ако) буде притиснуто одређено дугме, бити одједном боље. А дотле ћете на понос и заборавити. Воде вас као муле ка циљевима које су за вас одабрали ваши доказани историјски непријатељи. Они који су вас стотинама година преводили мачем и коцем у своју веру, слали у фургонама у логоре смрти, стрељали 100 за једног. Ви их следите јер су вам објаснили да „живот не може да чека“.

Србија се нашла на историјској раскрсници где други расправљају о њеном праву на опстанак, о ампутацији њених удова, територија, са управо таквим испрограмираним ликовима на

челу, што дакако није ни мало случајно. То је само замена Брзовог комунизма „демократијом“.

Оно што свакако боде очи, још колико-толико свесном бирачком телу, јесте чињеница да су те нове слуге у новој Коминтерни, овој са западне стране, претежно припадници прелетача бољшевичке лозе. Они су транзиционом пљачком превеслали од комунизма у либерализам и плурализам. Све што у лажираним сукобима и никада недовршеним аферама демонстрирају, то је лига намештених резултата тимова из истог клуба.

Верујте ми на реч. У анкети коју сам спровео ових дана на монденском Копаонику, од десет младих потомака, којима очеви, „синови“ глобализације и транзиције, плаћају скупе хотеле, првокласну опрему и вечерњи провод, који кошта једну солидну пензију, сви су ми одреда одговорили исто:

„Ја да браним Косово?! Јеси ли ти, матори, откинуо...“

На опасном колосеку

Београд, 2008; часопис Огледало

Готово је извесно да ћемо после тромесечног замајавања Тадића и Коштунице, лидера два комада одвајкада распуклог „демократског блока“, добити наручену, боље речено, строго заповеђену владу.

Био би то савршени, рекло би се чак пожељни алиби „мило срдном анђелу“, да у име „људских права“ рашчеречи ово мало преостале Србије. По кратком поступку, а због исказане склоности ка непоправљивој „геноцидности“, „тлачењу мањина“, и осталих трица из кухиње Бисерко, Кандић, Вучо и компанија.

Управо због непостојања добитничке опције, строгим тоном указивања на мање зло, дакле, неизбежност квази демократије, као праве добити у односу на варијанту и сувоземног натовског претрчавања преко Србије (ако макар гума пукне на Косову), огласила се за викенд немачка канцеларка Ангела Меркел.

Она је одиграла улогу шумара у оном чувеном вицу о леви-чарима и десничарима који васцели дан једни другима у „љутом боју“ отимају чуку од „стратешке важности“. Већ је и сељацима досадило, а не само Немцима, окупаторима. У крајњој линији, шума је да се (ако је могуће нелегално), секу дрва, а не да се води борба за власт. То не важи за Србију.

Порука ове приче о српском бесконачном надгорњавању гласи „а онда је усред жестоке пуцњаве дошао чувар и све их разјурио“. И једне и друге. У данашњој верзији овог поучног вица, да ни један свој проблем не можемо решити без страних

посредника, улогу чуке играју министарства силе. Полиције, тајне полиције и војске.

То што су левичари у ДС сада подвучени жутиим, а не црвеним, а насупрот преживели потомци десничара, салонски десничари, али и бивши левичарски конфиденти *јуловци* па машкаре са новим НВО и СПО биографијама, ништа не мења у основи сценарија. Њихова представа наводног идеолошког сукоба дебело закасне одбране Косова и Метохије, намерног слепила на предстојећу сецесију Војводине и Санџака, зацртана је као отплата „победе“ од 5. октобра од које једноставно не могу да побегну као ни од политичких монетарних камата које расту.

А у тој заврзлами дужника и поверилаца (инвеститора у револуцију) записано је оно што је у наступу дрске искрености рекао још амерички амбасадор Монтгомери: „Нисмо вас довели на власт да бисте водили своју политику, већ нашу.“ На то је недавно подсетио и немачки амбасадор Цобел, а Меркелова експлицитно објаснила да је услов (никад даљег) уласка Србије у Европу „формирање владе демократског блока“.

Основни проблем овдашње дружине, која лагодно са најкрупнијим битангама светске банкарске олигархије учествује у масним трансакцијама транзиционе распродаје Србије, или се, као радикали рецимо, буса у родољубива прса (а прима масне тантијеме од 1.000 евра), јесте како да одглуми демократију.

Цела та лакрдија позиције и опозиције има за циљ да спречи већ добро кувану жабу да, не дај Боже, ипак не искочи из лонца. А испод тог котла, који још зову балканско дуре барута, сложено пире сви припадници елите. Кобајаги смртно посвађани. Иначе, жаба би, макар из лонца, поставила једноставно питање: „Докле иде ваша лажљива и безочна демагогија реформи, демократије и наводне одбране националног интереса?“

Палестинизација Србије

Београд, 2008; часопис Огледало

Да ли ће се најновија Србија, када сви играчи новог хладног рата буду јасно презентовали своје циљеве, и даље смањивати? До којих граница и по коју цену? О томе Срби, као уосталом и у Санстефану, Берлину, Лондону, Версају и Јалти, неће бити није одлучивати. То је јасно док очекујемо резултате „преговора“ у којима само наизглед учествујемо.

Јер ни „прпошни“ Коштуница и саветници му не могу, нажалост, спречити планове САД, да тензије и бесконачност блискоисточног сукоба, све видљивије преносе на најтруснији део европског тла. На онај део Балкана који Срби оправдано сматрају својим вековним просторима. Према америчкој замисли, те територије треба да постану колевке држава нових муслимана, који воле *Ујка Сама* и учествоваће као пример осталима, на њеној страни. И то у борби непрестаној, како то Вашингтон прокламује, против „исламског фашизма“. А он је тамо где је нафта.

Има већ довољно поузданих доказа, да се уз пуну подршку Лондона и Вашингтона гура пројекат „Војводине европске регије“ као дела обнављања покојне хабзбуршке монархије које је названо *Пројекат Алме Агрија*. То је разлог што је, на позив војвођанских чанколога, у „демократе“ и „либерале“ пресвучених Брозових пионире и скојеваца, у инспекцију стигла делегација из Брисела.

По ко зна који пут „еврокреатори“ преиспитују, на позиве из Новог Сада и Суботице, поштовање права мањина у покрајини, где су проблем, и за Беч, и за Берлин, и за Будимпешту – већински Срби.

Ужурбана дипломатска активност западних амбасада везана за Рашку област, коју српски Бошњаци, увезани у неразмрсив исламски чвор са Сарајевом, називају Санцаком, а званични Београд, нажалост, на то пристаје, само су део мозаика, који петоокотбарска власт намерно не жели да склопи и презентује јавности.

Тада би, наиме, постало јасно, да није угрожено само Косово, чија је предаја била цена за новчану, логистичку и информативну подршку запада „ружичастој револуцији“. Тим превратом, ништа мање погубним од Симовићевог 27. марта, како се данас види, не само да су „потплаћени“ насилно узели власт, већ и задобили право и подршку патрона да крчме ресурсе под маском обећаног уласка у Европу.

Од када су на власти пристају, уступак по уступак, извињење после извињења, на мењање граница. А тој држави прети опасност да ће бити и преварена у њеном већинском православном делу. Јер крило цркве, блиско ДОС-у, прихватило је и потписало примат Ватикана. Имаћемо, дакле и свог Дедејића.

И док су њихова комшијска браћа вредно прионула да, по већ раније примљеним нацртима, од рушевина СФРЈ направе своје посебне кућне државице, Србија је под крхотинама сопствене историје поново препрека германско прозелитском експанзионизму. Та држава, као остатак распада федерације, која је и 27. марта 1941, и 29. новембра 1943, и 5. октобра 2000. године, вешто вођена у сценарио комадања искусном руком британске политике – *завади ња владај*, није случајно изабрана као ново дрвено на коме би требало да се решава судбина политичких токова 21. века.

Није само у питању историјска паралела већ објективан збир околности због којих су Срби својевремено у судару са надирућим исламом, а на страни ослабљеног Православља тј. Византије (због калкулантства католика) изгубили и царство и историјски континуитет.

Ако су у 19. и 20. веку имали мудрости, па и среће у избору савезника, али су ратне победе и бројне милионске жртве најжалост инвестирали у туђе, а не у своју државу, данас, у првој деценији 21. века суочени су да имају избор екстремно високог ризика без гаранција.

Савезништво са Москвом, од које су одвојени океаном НАТО окружења, или препуштање своје судбине одлуци обновљеног пангерманизма и прозелитизма Ватикана на чијем челу је Немац.

То што раде коалициони партнери, наиме, сувише је наивно, провидно, пре свега непоштено. „Деца комунизма“, данас пресвучена у халапљиве заговорнике људождерског капитализма, а заправо, са мањим изузецима, редом деца антисрпске комунистичке Брозове касте, сада би, ради изборних калкулација, хтела и руско „Нџет“ у УН, и улазницу за ЕУ Немачке која себе привремено назива Европском унијом.

Није на овом хроничару да просуди и пресуди колико је то морално, јер, будимо искрени, у политици, колико и у најстаријем занату, морала нема. Али, да ли је могуће седети стабилно на две столице, што је уз помоћ *Комитијета 300*, коминтерновске заоставштине масонског чланства, а све у миљеу хладног рата, полазило 35 година за руком Брозу – о томе ће своје рећи историја. Како кроз одлуке скривених протагониста, тако и кроз расплет још једне српске драме. Она, истовремено, после кратког предаха, представља поновно активирање балканског бурета.

Наша елита је већ у заносу предизборних кампања у којима би да поново магарчи Србију, која ће им, ако се планови Запада остваре, бити поверена на чување. Тај логор могао би да се са југа граничи са новопрододатом америчком државом на тлу Европе, а под управом НАТО, а са севера са германизованом Европом. Истој Европи без граница, али и даље окупираној од Атлантског пакта, САД ће из Велике Албаније давати

импульсе како да себе још једном скрши у наново планираном *Драні нах остіену*.

Тешко је веровати да је овдашња српска политичка и интелектуална елита, укључујући ту одавно колонизовани и поткупљени информативни систем, спремна да се нацији обрати приказом пуне истине. Садашњег правога стања. Допусти јој да, са неком врстом националног консензуса, одлучи хоће ли покушати да спасе веру и државу, и на који начин.

Оно што је једино сигурно јесте да би исказано национално јединство и одлучност да се не дозволи парчање државе – јер, Косово је само почетак – допринело оном ефекту који је потпуно изостао најавама „ватрогасне бригаде“ коју је, уместо армије, формирао Тадић, да се неће упустити у пожар ако га буде.

Како је, чини ми се, правилно проценио Михаило Марковић, саветник чијих се услуга Милошевић одрекао, у борби живаца, српски преговарачки тим, као једину реалну опцију да извуче пат, очекује да албанска страна попусти и буде прва која ће понудити поделу Косова. Сами то не могу учинити (и) због изборног рејтинга.

Ношен западним ветровима, са одавно сломљеном крмом, посрће српски брод, али путници – нови Палестинци, никако да се договоре на којој је обали спас. Да ли га треба тражити скакањем преко ограде у ускомешано море – сваки за себе па ко исплива, ко потоне. Наравно, капетан, крмарош и официри већ су у чамцу за спасавање. Само што га нису одвезали.

Пирова цена Борисове победе

Београд, 2008; портал НСПМ

Мултиетничка и мултиконфесионална Србија предала је још један мандат досадашњем председнику.

Победа пресвучених левичара, који за разлику од црвених очева следе западну жуту Коминтерну, истовремено је још један пораз претходно бомбардоване, сатанизоване и изгладњиване Србије. Оне, спремне да брани државу и територије.

На овим изборима, један њен традиционално неопредељен део, застрашен „повратком у деведесете“, делом поткупљен, пошто је вешто спинован, дигао је руку на сопствени социјални, па и национални интерес. Буразерска транзиција се наставља. Три евра три шећеране, мало више евра, цела челичана.

Мапа изборних резултата, објављена у листу *Полиџика*, опомиње оне мислеће да се Србија опасно поделила и ушанчила, као „северна – Тадићева“ и „јужна – Томина“. Да ли је то граница нових тероторијалних подела?

Изјава Иштвана Пастора да је „Тадић победио не захваљујући учешћу, већ захваљујући гласовима мађарске мањине“, коју цитира НИН, сведочи да се наставља стратегија изнуђеног настанка банана творевина, типа Словеније данас, сутра Косова – још мало па ће наплату за гласове затражити Чанак и Костреш.

Изненадно јединство две наизглед закрвљене муслиманске фракције у Санџаку, које су листом дале гласове Тадићу, сведочи да се у име очувања мултиетничности иде корак даље од Косова у политици дестабилизације Србије. Подсетимо: још Санстефанским миром, од стране великих сила наметнута је

овој првој независној балканској држави ограничена сувереност у виду права мањина да одређују судбину већине. Мањине, како историја говори, траже промене статуса на наговор великих актера, а сходно политичким потребама кројача граница.

Управо на том парадоксу, непрекидне „надгледане независности Србије“, самоубилачком не само за Србију већ и будућу Европу и цело међународно устројство, данас инсистирају САД. Потплаћена бирократија у Бриселу прави се да то не види, али је на време схватила Путинова Русија. Јер њени ободни делови биће на директном удару преседана „независног Косова“.

Зато су реалне претпоставке да ће прозападни „демократори“, осокољени изнуђеном победом Тадића, радити на онемогућавању ратификације гасног споразума са Русијом.

Може се оправдано спекулисати да је предвиђено већинско власништво Руса у НИС-у Коштуница замислио као „одбрану“ већинског власништва „Гаспрома“ у петрохемији покрајине у којој су у замаху снаге спремне да пођу стазама „косовара“, а које би требало да следи војвођанска, „нација у припреми“.

Тај кишобран би имао далеко више аргумената као економски (никако као војни), него „одбрана америчког националног интереса на Косову“ градњом Бондстила и стварањем НАТО нарко државе. И управо због добро скривених мотива овог обновљеног обарања руку између Москве и Вашингтона на тлу Балкана, у коме се Тито својевремено добро снашао, избори су проглашени за „судбинске“, „референдумске“. Али, притом није речено да је судбина Србије, што се државног концепта тиче, она преткумановска. Да је таква Србија одавно стављена у корице стратешких планова Запада – није тајна за српске „демократе“.

Поново се вероломни Запад поиграва нашом судбином, да би био редизајниран међународни поредак и до краја злоупотребљена улога УН, као верификатора неоколонијалних похода, САД и Немачке, пре свих.

Управо због одсуства било каквих опипљивих гаранција српској већини на тлу Србије, да ће искрено бити прихваћена у католичко-протестантској Европи, комплетан (пре)високи цех победе глобалиста платиће њихове наивне присталице и цела она друга, већ губитничка, Србија.

Само дубоко политичко неискуство, по ко зна који пут фатално по Србију, од 27. марта, преко 5. октобра до данас, могло је занемарити чињеницу да су понуде са западне стране у виду убрзаног уласка у Европу почеле да сустижу једна другу тек када је Москва, као фактор глобалне равнотеже, одлучила да се врати на Балкан.

Тај моменат повратка Русије, глобалисти су вешто приписали свом кандидату, чије изборно обећање једноставно не пије воду, што се показало за не више од две недеље. А Запад је, својевремено, више од пола века чекао да Тито оде, да би опарао границе АВНОЈ-а. Сада је у великој журби. Зато је, дан уочи избора, било веома важно од очију и суда јавности склонити чињеницу да је Ватикан, слично као у примеру Словеније и Хрватске, а потом Босне, дао свој благослов Бриселу да започне и формалну колонизацију Косова.

Другачије се не може тумачити пријем албанског председника Сејдијуа код папе Бенедикта, који долази управо у напону својатања комплетне културне и верске заоставштине српске историје са Косова. Тамо су, уочи избора, цркве Немањића преименоване у косоварске. У најбољем случају – византијске.

Народ, који је преко шест деценија био подвргнут коминтерновској тези о „великосрпској хегемонији“, о религији, православној, која је, наводно, опијум за народ, поклекао је у поновљеној акцији „милосрдног анђела“. Овога пута није био изложен томаховцима, већ информативном бомбардовању са безбедних позиција које је нова *елиџа* и њена информативна гарда у другом кругу кампање претворила у истински историјски масакр. Наиме, прича о повратку у деведесете није садржала

ни један проценат историјске истине о правим поводима почетка српске трагедије, претварања целе нације у геноцидан народ и жртвеног јарца новог Минхенског споразума.

Чињеница је да су велику превару поигравања, како са националним осећањима, тако и са појмом демократије, лансирани комунисти још крајем осамдесетих и то у подједнако лажним улогама. На тој, наводно историјској, Осмој седници. И као назови-патриоте и као лажне космополите. Не поштујући, притом, ни једног тренутка, као алтернативу, грађанску страну.

За тегобе Милошевићеве деценије оптужени су ових дана искључиво радикали, фактор који није одлучивао о судбини политике, већ је био у фази икебане лажног плурализма. Те снаге конзервирале су опстанак Милошевића, али и сталну кризу у друштву, кроз симулирану борбу за демократију, све до тренутка који је Америци био потребан да, кажњавајући „ултранационалисту Милошевића“, пригради Косово.

Победа Тадића, који неће моћи да избегне цех косовског расплета, можда је и последње споплитање национално осветљене Србије.

У очекивању аларма

Београд, јун, 2008; портал НСПМ

Заиграни предизборним маскенбалом, који због коалиционих „блудничења“ подсећа на најгоре моралне поноре, припадници политичке елите немају времена за највиши степен мобилности у одбрани интереса Србије. На смртоносне поруке упућене нацији, одвраћају уобичајеним изјавама са ефектима празне пушке.

Наговештаји Карле дел Понте да су косовски Срби практично добили у Европи третман банке органа, а да је у Хагу ослобађајућом пресудом награђен један од касапа ОВК гериле, само су куглице у флиперу предизборног надгорњавања. У вештини вербалног патриотизма и завођења бирача. Судаћи по оштрини реаговања, ови, ни мало случајно емитовани хладноратовски сигнали за простор Балкана, више закупају пажњу званичне Москве. Она се оправдано пита „зашто баш сад Дел Понтеова открива истину о погромима и комадању Срба“.

Руски аналитичари гласно поручују да „одбрану Русије треба започети управо у овој кланици, на Косову“. Да је за то „куцнуо задњи час“ (*Телевизија Бијељина*). А *Глас Америке* из дана у дан понавља да је Косово „замрзнут конфликт“. Дакле, резервно ратиште. Зато, ваљда, Буш тамо шаље оружје пријатељима. Али то не брине наше „војсковође“. Императив партијске војске је победа на изборима. О балканском бурету нека се стара НАТО.

Да ли је могуће да у тријумфалном повратку ослобођеног убице у Приштину, који на души има преко 400 српских живота, уз основану сумњу да је 60 лично побио, нико не види

дрски сигнал за покрет преосталом српском живљу на Косову. Најаву последњег егзодуса преосталих Срба. Локални избори, без обзира на намере оних који их расписују у овим околностима, могу врло лако постати иницијална каписла. Коју неко као да прижељкује.

Нико у овим драматичним тренуцима не позива на узбуну која би премостила све политичке разлике међу партијама и лидерима, гурнула у други план интересе тајкунских сецикеса и њихових политичких удворица. А нацију окупила око спасоносне саборности. Партијске вође, уместо да тумаче смисао Бушових порука Скопљу, Тирани, Загреду и Београду, заигравају се у улогама јарчева на брвну.

Зар ова земља нема већег проблема од поделе транзиционе добити и доделе тантијема пре(т)плаћеним губитницима избора? Све остало је паветина и шаш, што ће већ који дан после 11. маја бити јасно.

Но, како би, данас, без изазивања подела, и биле сачињене две Србије од пет деценија расрбљиваног и плашеног народа? Које ће, не дао Бог, 11. маја, ако се подају хушкању политичара, дефинитивно поцепати тапију на своју сопствену државу. Једни ће, као, у Европу, други, наводно, у „самоизолацију“. Коју су, јел'те, „сами одабрали“.

Хероји 9. марта, „јакобинци *вукомобила*“, самозвани позивари на бомбардовање, актери „демократског“ пуча од 5. октобра, да су могли, вероватно би заједно са Милошевићем и канаде, „сведока“ своје кооперативности са мрским Слободом, експедовали у Хаг. Да у „маузолеју“ НАТО „правде“, уз главу свог киднапованог и изрученог саговорника, употпуни амбијент у коме су инициране завршне „демократске промене“. А уз помоћ Соросевих донација, припрема се дефинитивна информативна лоботомија нације. Њене жртве, огромна већина Срба, доведени су до улоге унапред осуђеног, неизлечивог пацијента кукавичјег гнезда.

А весели се овом политичком коктелу дружина „политичких болничара“, „експерата“, која већ две деценије хара српском политичком сценом. То су већином потомци истребљивача поратне преживеле српске демократске грађанске класе. Они су добро спонзорисани чувари тајних досијеа о неделима својих истинских или политичких отаца. Први су Србију изручивали совјетској, други америчкој Коминтерни.

Сценарио даљег комадања Србије зацртала је, пре више од осам деценија, бољшевичка интернационала, да би га преузела ова нова, неолиберална, где бенгалски дипломатски ватромет око Косова вешто прикрива напоре пронатовске коалиције да одвоји и Војводину, као планирану „европску регију“ и „мост према Србији“. Тај пројекат у реализацији представља истинску трагедију. Са њом се могу мерити само најпотресније античке драме.

Медијска лоботомија

Београд, јун 2008; портал НСПМ

Узнапредовалој новој „балканизацији“ Балкана, обележеној у Србији формалним губитком Косова, јавност се гуши у смећу спинованих информација. У том обиљу медијског „џанка“, током пијачарења око нове владе, које се окончало (на)мирењем око поделе изборног плена, недостаје разматрање суштинског. Трагање за јединством нације и стратегије за опстанак државе.

Уместо тога, на делу је опасна акција увлачења Србије у нове поделе, наводних про- и анти-европејаца. Праћена је строго контролисаним одабиром и протоком информација, које настоје да на странпутицу наведу свест о неопходној самоодбрани од претеће националне катастрофе.

Јефтини тријумфализам већег дела медија, због пропасти пројекта „националне владе“, не јењава. Чак ни после јавно обзнањене чињенице да је ирско „Не“ Лисабонском споразуму ван хоризонта уклонило фатаморгану најављеног уласка у ЕУ. И то баш у тренутку када се овде преломила одлука о коалицији ДС – СПС „европски оријентисане, социјално одговорне владе“.

Било би трагикомично да се иза те лоше представе квазинационалног помирења, које је заправо хепиенд Осме седнице, не крију погубни сценарији оних фактора који су ово „помирење“ изнудили. Треба сакрити намере секте „милосрдних анђела“ о етапној дисолуцији државе Србије.

Сазнање о тој реалној опасности настоји се избрисати из свести људи кроз токове непрекидне информативне лоботомије.

Како смо доспели у улогу жртвеног јарца? Зашто се, и у име којег страха, чак и најхрабрији данас либе да оно чиме нас дневно засипају Сорошева, тајкунска и остала „инвазиона“ гласила, не назову правим именом?

Да ли је то страх од њихових власника, усвојеника интервентног глобализма, нове, сада западне, Коминтерне? Уверили смо се, преко бомби и томахавака, да је крајње некритички и непријатељски оријентисана према народу чију кућу треба макнути с пута. А добро је у том послу имати на располагању и домаћу радну снагу.

Најважнији задатак у непрекинутој информативној диверзији из листова и са телевизија је да стално држи забрављеном праву истину о сценарију дестабилизације Србије. О перфидном увлачењу Срба у причу о наводном етничком чишћењу својих комшија са Косова. А праве странице те приче написане су већ другог дана по објави Титове смрти. Тада је на насловној страни *Њусвика* осванула карта Србије на којој је Косово било означено црвеном бојом, као место прогнозиране ерупције албанског сепаратизма.

Нема никакве сумње да ће најновија испорука министра за лов на уцењене Хагу, с обзиром на садржај оптужнице, посебно „непоштовање конвенције о ратовању“ приписано Карацићевом човеку од поверења, на мала врата поново актуелизовати питање колективне одговорности васколиког српства. Тиме се отвара нова неопходна бреша за наставак уцена и већ испланиране послове даљег комадања Србије, која ће остати без мањина али и највећег дела територије. Санџак је пун оружја, а Војводина облепљена плакатама „Тачку на (србијанску) пљачку“. Нови председник Матице српске академик Чедомир Попов упозорава: „Ако се Војводина отцепи нестаће, а Србија ће ипак остати“. Како је већ речено – „Колико Србија треба да буде мала да не би била велика?“

Медијска димна завеса кризе око састава владе и фаворизовање „европских интеграција“, уз погрде патриотама који не би да дају домаће у руци за Соланину вересију на грани, обневиделим Србима нуди *Појемкинова села* Европе. Све то да над главом не би приметили маказе за кројење граница. Јако налик гиљотини.

Погубна цена (на)мирења

Београд, јун 2008; портал НСПМ

Велики *Он*, Тадић, наизглед доминира у улози предлагача „националног помирења“. Пројекта који би требало да значи да ће сукобљени баштиници Осме седнице, костимирани једни у „демократе“, а други у „националисте“, поново „јахати заједно“.

Тако је препоручио Герхард Шредер у посредничкој мисији у Београду око стварања ове неприродне коалиције којом ће из седла бити избачен ДСС и Коштуница. А све због лакшег и званичног признавања већ отцепљеног Косова.

Ипак, овај председник, са праменом у коси, нагнутих над енигму даље српске судбине, све више личи на истањену карикатуру која би пуцањем омогућила да оду обе српске покрајине. А после њих и области. Са севера поручују, као наговештај тог смера, да је, од недавно жуто окречена, „Војводина већ у Европи“. Тиме се кити огромни пано у „Инђији – граду европске будућности“. У Сремским Карловцима, у центру, можете у „удружењу повратника“, поред вина бермета, купити и обиље књига. На српском језику, које „сведоче“ о „геноциду почињеном над Немцима староседеоцима“ у „бројним конц логорима широм Војводине“. Чин свирепог и неправедног протеривања ових припадника Хитлеровог култур-бунда, који су стигли чак до Стаљинграда као трупе Вермахта, приписују се, наравно, Србијанцима.

На грб те аутономашке Војводине која би да се лагано искраде, домаћи од Бешке до Сланкамена, плаше београдске

викендаше констатацијом да су „подигли куће на немачкој земљи“. „А ови се“, забога, „враћају на своје“.

У сенци оваквих маневара даље судбине житнице Србије, сувише мастила се ових дана пролива на спекулације око састава најновије владе која би ваљда прогледала. А при том, превиђа се нешто што је белодано јасно. Та влада саставља се свуда, само не у Београду.

Да би то могло да буде изведено по рецептима о којима ни Орвел није сањао, потребно је подметнути причу о наводном националном помирењу, а у ствари уједињењу свих фракција криптокомуниста. А то је, од бомбардовања савезника, изведеног на највеће српске верске празнике, па до злоупотребе свих националних датума у историји, укључујући отмицу председника на Видовдан, свакако најогавнији безобразлук. Али и најопакија замисао.

То практично значи, ако и ова превара глатко прође, да српску „проевропску већину“, уз неколико хиљада корисника санкција и транзиције, припадника нове елите старог бољшевичког педигреа, чине не само они који очекују мрvice са њихових трпеза, већ и огроман број застрашених.

Јер, не будимо наивни. Ти људи, макар они који памте, али и преносе искуства својим потомцима, нису покренути према гласачким кутијама коалиције за Европу причом о повратку на беду деведесетих. Она их свеједно чека иза угла приближавајуће глобалне рецесије проћерданих девизних резерви.

Новопридошли, проевропски гласачи, из редова до сада ћутљиво неопредељених, врло добро знају да је у последња три рата Србију газила Немачка, а да је у Првом Француска обилато зеленашила на послатој ратној помоћи. У Другом, Енглеска урушила монархију и довела Тита. Бомбардујући, заједно са САД, српске градове а по наруџбама из његовог штаба. То је по концепту застрашивања, мало убедљивијег од овог недавног,

одлучило и судбину првих послератних избора, као и ових за председника и парламент.

Дакле, ти бирачи, поучени ликвидацијама „народног непријатеља“ из 1945, Голим отоком, али и петооктобарским паљевинама парламента и гласачких листића, као и препадима дугих цеви, гласајући за евроутопију обезбеђују живот своје деце од нових „хуманитарних интервенција“. По цену да ова немају праву државу. Макар да живе под окупацијом. Наравно, преостало мало поноса не износи цену (на)мирења на јавну расправу.

За све те гробаре Србије, наравно, пресмело је тврдити да по школи вештина припадају истој трупи која је на тој такозваној историјској вододелници 1988, од једног идеолошког циркуса и урушавања комунизма, направила два. И то назвала плурализмом. Према томе, тврђња да једино у Србији нису очекивали пад Берлинског зида, једноставно не стоји. Напротив, браћа Далтони већ тада нису могли да се сложе како да поделе плен долазећих промена.

Стокхолмски синдром у Београду

Београд, 2008; портал НСПМ

Хилари Клинтон добија у руке кормило америчке спољне политике. Њена прва изјава је: „Посао на Балкану није завршен“.

Показаће се, преко списка окружења новог америчког председника, сва испразност очекивања од обећаних промена... Бар кад је интегритет преостале Србије у питању.

Слика тима око Барака Хусеина Обаме, тим је више охрабрујућа ако споменемо заменика Бајдена и остале чланове демократског проалбанског лобија Клинтонових, укључујући и Олбрајтову.

Мелез, под строгим надзором окружења, непопуларним мерама државне интервенције, које асоцирају на Марксове лекције у *Кайишалу*, чистиће Бушове „Аугијеве штале“. Према пројектима ајкула са Волстрита.

То је објективан ризик кога је амбициозни Обама свестан, имајући у виду судбину реформатора Кенедија. Убијеног зашто што је кренуо против интереса Волстрита и у подржавање Федералних резерви.

Од Барака, добро осмишљеног најновијег америчког политичког брэнда, пропагандна медијска машинерија ДС ствара култ месије. На трагикомичној матрици „бродизма“ чак је формирана, још пре инаугурације Барака, својеврсна скојевска организација *Пријатељи Обаме*.

Регрутована је из редова извозника „ружичастих револуција“. Али, влада и њени гласоговорници отишли су и корак даље,

потенцирањем предвиђања да ће овај изабраник дела странке, који заступа најкрупније главешине Волстрита, бити глобални Робин Худ. Нека врста беневољентног председника и добротичитеља васцелог глобуса.

Зато је брже боље позван ММФ, да управља судбином српске економије. Да ли смо заборавили да је то идејни *spiritus movens* садашње неолибералне катастрофе, чији ће цех платити сиромашни? Америка ће, до сада најбруталније, упијати туђе уштеђевине и ресурсе спасавајући себе, тврде монетарни стручњаци.

Одједном, ова институција, која је преко својих експерата са „теткиног кауча“ оплевела Латинску Америку, Африку, одређује наш буџет, пензије, курс динара, цену грејања, превоза. Наводно, влада не може да се избори са сопственим расипништвом. И тако се догодило да 80 милијарди долара позајмица и јефтине распродаје бивше друштвене имовине није претекло да се отвори и неко радно место.

Број незапослених стрмоглаво расте, а властодршци долазе до кључног аргумента узрока кризе, оптужујући преживеле пензионере да је сваки од њих заскочио преосталих 1,7 радника. Преко ноћи, чланови ПУПС-а, једног од студова коалиције, прекомандовани су у следбенике Дракуле.

Како рече ових дана један од најбољих српских глумаца, изузетан у улози књаза Милоша, Александар Берчек „ма људи, не ради се о теорији завере већ о теорији намере, која се редовно претвара у праксу наше пропасти“. А она је у убрзању васцеле две деценије.

У том контексту, прецизно је одређен садашњи тајминг хрватске тужбе за наводни геноцид Србије над „њиховом лепом“, па и суђења Артмановој, на коме ће бити обелодањени документи, на чију се заштиту од јавности, током суђења Милошевићу, својевремено обавезао Хаг. Ради се о врло експлозивним, наводним „доказима“ о одговорности приписаној војном, политичком и полицијском врху Србије у енигми Сребренице.

Такав правац догађаја, који се већ препознаје, отвориће могућност Силајдићевим Бошњацима (што они већ најављују) за покретање нове тужбе за геноцид Срба и Србије над Бошњацима током протеклог рата у Босни и Херцеговини.

Суђење Караџићу, и Младићу, ако је обухваћено планом инжењера српске судбине, довешће на сцену заштићене сведоке врло високог ранга. Они ће себе откупити од пресуда допуном сазнања које су све обавештајне службе и личности, у режији СИА, учествовале у припреми средбеничке омче за РС и Србију.

И док Србија буде чекала на одговор „који не обавезује“ о исправности своје тапије на Косово, одвијаће се ЕУЛЕКС окупација, а у току је подгревање новог српско-хрватског, за сада, вербалног рата. Основни циљ те димне завесе је да завршне припреме за откидање северне покрајине, већ именоване евро-регијом, остану невидљиве.

Признавањем Косова, Црна Гора је већ дала пример успешне отплате обећане евробудућности. Војвођански „регионалци“ су понудили сличну идеју – идеју *свака вашка обашка*, обожаваоцима жирафа, дињем бившег Београдског пашалука, чији трактори не ору на патриотизам.

Живимо поново типичан трилер српског игнорисања историје. После одрађеног „пркосног“ рата против целог света, на шта се свела Слобина епоха у тражењу „херојског“ алибија за губљење предочених отимања територија, постмилошевићевска елита Србије изабрала је тактику екстремно обрнутог смера. Да буде онај последњи терен на земаљском шару на коме је већ посрнулој велесили, САД, унапред обезбеђена победа било какве политичке и стратешке иницијативе. После дебакла у Грузији, то је велики капитал, а можда и компензација избоксована од Москве. Да ли смо на прагу балканске Јалте коју као свршен чин прихвата Тадићева екипа..?!

Таква политика онемогућује некој евентуално добронамерној власти „националног спаса“ да Србија, типуюћи на (на)долазеће

нове јаке играче, искористи шансу да сачува своје границе и национални идентитет.

И у новопроглашеном рату Загреба и Београда, понавља се иста фингирана прича у којој су увек праве жртве они најнеобавештенији. Добићемо зато, у новом потпаливању балканске ломаче, нове националне хероје у министрима, новинарима, зашто не и председницима, који ће очас заборавити руковања, тапшања и повлачења по фоајеима у разговорима у четири ока.

Уосталом, због таквог могућег расплета жури и садашња власт и они који су је у својим камповима и невладиним инкубаторима излегли као скакавце наше будућности...

Заправо то је логичан, последњи стадијум озбиљног оболења елите у *крућу двојке*, чија је дијагноза – „стокхолмски синдром“. Да подсетимо, то је необајашњива заљубљеност силованог у силоватеља.

Балканско буре гаса

Београд, април 2009; часопис Огледало

Н ајављени „блиски сусрет опасне врсте америчког и руског енергетског пројекта у снабдевања ЕУ гасом“, догодиће се на просторима опасних балканских раскршћа.

Већ су увелико у току маневри великих играча у циљу задовољања приоритета за сопствени продор. Берлускони и Путин, у недавно потписаном споразуму, удвостручили су капацитет *Јужној тлока* на 40 милијарди кубика гаса. Руски експерти тврде да ће њихов гасовод „бити готов много раније“ од конкурентског.

„Немам ништа против *Набука*, али не видим одакле ће набавити гас“, рекао је за амерички крак гасних маказа, Путин. Каква „наивна“ упитаност. Његово мишљење очито дели и италијански премијер. Али не само он. Велико комешање око будућности енергије за Европу улази у фазу залета...

Бајден жури, у међувремену, на Балкан. Прво у Сарајево, па свраћа у Београд да обезеди његово „немешање у сопствене ствари“. Тај концепт у духу мирења са судбином српског дела Балкана, предодређеном у Вашингтону, подржавају домаћи „аналитичари“, подобни по владиним критеријима.

Нико, вођен лошим искуствима америчке имплементације резолуције о Косову и недавне препоруке Конгреса да се изврши „ревизија Дејтона“ не истражује какве су праве, засад скривене намере САД у односу на српске просторе.

Рецимо да се исламским земљама преузимањем целог Косова и утапањем Републике Српске у унитарну муслиманску Босну, отвори пут на нове концесије на православним тероторијама.

То је стратешка понуда награде исламу да се гасом напуни *Набуко*, и то из земаља у Азији, посебно на ободу Русије.

Исламски блок у предсобљу Европе, на самим вратима преостале Србије – је ли то „теорија завере“ или нацрт праксе? Рецимо, министар одбране, домаћи, по повратку из Турске, изјављује да смо са Турцима у рођачким односима. Као да кључни члан владе дува у једра америчког плана за Југоисточну Европу у коме се предвиђа повратак турске интересне сфере, као регионале силе, на Балкан. На томе се у Вашингтону ради већ више од десет година.

Истовремено, Турској се ставља до знања из Бона да се, преко Балкана, може граничити са Европом, али да у њу, вала, ући неће. Турска, Србија, Црна Гора, Македонија, Албанија, БИХ, заједно на мапи бесконачног пута у ЕУ. Тако некако слути после нескривене одбојности старе Европе да заустави инвазију клијентелистичких проамеричких режима да се убаштрају у ЕУ.

Албанија, Косово и унитарна Босна, коју намерава да створи дипломатска екипа на челу са Клинтоновом, уз подршку Турске, јак су адут да и *Набуко* добије гас. Од Алахових следбеника, који су узели за мету стари континент. Да би преживела као велесила, Америка је спремна на уступке и на рачун својих западних „пријатеља“. Ништа ново, зар не?

Како то увек бива, када је у питању борба за стратешку предност, средства се не бирају. Укључујући ту производњу даљих дестабилизација, нових сецесија на тлу Европе, посебно Балкана, простора где се америчка политика комадања држава и испровоцираних ратова, током протекле две деценије показује као најуспешнија. Управо преко ових „успеха“, Клиптонова дипломатија се наметнула Обама. Лоша прогноза за Београд.

Већ дуже време на удару је и Грчка, као једна од гараната изградње *Јужној џока*.

Ко су ти „закукуљичени“ анархисти који ломе кичму режиму у Атини? Испоставиће се, исувише касно, као и случају

Црвених бригада у Италији, да су ти неконтролисани „револуционари“, уствари, инструиране СИА банде. Или, ако хоћете, можете их назвати „отпором“ пројекту проласка руског гаса преко Грчке до Апенина.

У току је офанзива застрашивања на простору бивше Источне Европе. Некадашње чланице Варшавског пакта, до грла задужене, само ове године треба на име камате да плате 400 милијарди долара. Идеална је то позиција за Вашингтон да им појача жар антмосковске политике. Као у Украјини, недавно, када је Јушченко мрежу за транспорт руског гаса понудио на контролу Бриселу. Од председника Бугарске захтева се да, притиском на владу и парламент, раскине споразум о праву проласка руског гасовода преко бугарске територије. За сада тај покушај нема успеха. Чак се и Тадић држи.

Добро обавештени *Le Mond Diplomatique*, часопис који би се у глобалистичкој бујици медија могао издвојити као редак критички окренут темама неоколонијалне политике САД, упозорава у светлу свих већ повучених потеза у америчко-руском гасном гамбиту да ће до овог лета, најкасније, Вашингтон, ако не буде бољих опција, радити на дестабилизацији влада у Софији, Атини и Београду, са циљем да издејствује инсталирање нових марионетских гарнитура. А ради раскидања уговора о правцу проласка руског гасовода.

Ако се ова упозорења ставе под лупу, онда обриси свих политичких збивања, од прошлогодишњег изнуђеног изборног ултиматума Тадића, преко срамног дебакла радикала, за које се веровало да су брана сецесионизму, добија свој реални оквир. Све то неодољиво подсећа на оне сценарије српске унутрашње политике, сличне као јаје јајету, који се ређају на тлу Балкана још од Берлинског конгреса.

Српски парламентарни кокошарник, намеће се утисак, просто вапи за новом етапом пузећег јавног удара. Могао би настати усвајањем закона у коме министар унутрашњих послова

одређује подобност политичких партија, покрета, скупова, политичких слогана и обележја. Све то под мотом борбе против фашизма у Србији. И уз волонтаристичко тумачење закона од стране извршне власти.

Да ли САД заборављају, правећи перманентну пометњу на српској политичкој сцени, све у заустављању Русије и њеног присуства на Балкану, да буре гаса ништа мање није опасно од бурета барута.

Или баш намерно крешу варницу, јер су се односи моћи у свету, и економске и војне, значајно на кантару помериле на њихову штету. Све упућује да је у питању политика изазивања нових ратова, у којима су, бар до сада, САД редовно профитирале и продужавале век свог модела капитализма.

Док не зафали Србије

Београд, април, 2009; часописи Огледало, Нови стандард

У новом, а старом, поретку, који је уствари комбинација робовласничког статуса и кастинских подела међу припадницима балканских губитника, петооктобарска елита, по цену рушења свих елементарних моралних постулата, себи обезбеђује улогу капоа.

Они су задужени за „радости“ тамновања сужања које мори глад, губитак слободе и поноса. Свакога дана „еврократори“ најављују долазак (сточних) вагона који воде тамо где је рад пре нешто више од пола века ефикасно ослобађао од живота „инфериорне“ расе.

Ако већ није подлегао пропагандној матрици замене узрока и последице, обичан грађанин мора себе видети данас у Србији у концентрационом логору, чије су жице политичке и медијске обмане вешто уплетене око добро укопаних стубова срама, НВО споменика „српске геноцидности“.

Улога чувара и надгледника пљачки преостале имовине поданика, врх је у каријерама оних делова политичке и културне елите који су привилеговани чувари тајне у ком правцу се у ствари креће глобализам и у чему је суштина „људских права“ у балканском Гвантанаму.

Оно што је део њиховог задатка је да сопствени слуђени народ, опљачкан, обogaњен и понижен, увере да је то праведна казна за несхватање добробити које доноси новоорвелијански свет, где се од жртве не тражи само покорност, већ и усхићење силованог.

Булгаков је давно у *Псећем срцу* описао трансформацију псећег у шариковски људски подли менталитет напујданих халапљивих подмуклих гонича, који искључиво мисле на сопствени трбух. И спремни су да на команду приведу и изруче оне без шансе да се одупру њиховој набреклој подложности. Они само преносе наредбе да се на предлог ММФ мора кресати, штедети, одрицати, у корист њихових несмањених апетита.

Ти профитери ружичастих пучева, који су претходно прошли кроз експерименталне докторске руке СИА психолога, стручњака за НВО мутанте, који су опремљени за операције брисања историјског памћења и православне савести, само су наизглед наши суграђани. И управо та погрешна представа, док их гледамо на тв екранима, у разним будаластим перформансима, тера људе да се, авај, закаснело питају да ли нам се уистину догађа оно што нам се догађа, да ли је то омашка или смо жртве халуцинација, зависници теорија завере, јер да су „Амери“ хтели могли су да поруше баш све. А нису.

Заиста – могли су да поруше до последње фабрике и убију до последњег нечлана невладиних организација, али, онда, од кога би живели наши капои, већ навучени на оне милионе долара петог октобра и десетине милајарди потом? Кога за баснословне тантијеме да уче „демократији“ безнађа и кљукају преко медија као гуске „истинама“ својих газда, о потреби денацификације Србаља и покорности у име будућности наше деце? Она још нерођена добиће шансу да слушају нове старе мантре о „мапи пута за Шенген“.

Вероватно да ће им та предавања држати потомци садашњих гуруа из школа за политичку изузетност и коректност, који су прошли све тестове секти НАТО-а, Сороша и осталих усређитеља човечанства. Њихова помајка госпођа „Еееее“ већ је за њихово добро и на нашу несрећу преузела ингеренције које у пракси премашују овлашћења председника државе, њеног најмилијег ђака.

Данас као да се заборавља да су савезници још 1946, Британци из сопственог колонијалног искуства, а САД на традицији највећих домета нацистичке науке и пропаганде, прионули на прављење пројекта у коме се велики више неће сукобљавати око поделе плена. Што је била суштина досадашњих светских ратова (с тим да искључе Русе), већ да ће, признајући примат САД, све делити без свађе.

Та филозофија смислила је технологију производње немиких догађаја (у њиховој режији), намењених будућим жртвама, војно инфериорним, произведеним у кривце. Те секвенце криза, кажњавања и прања мозга смењују се таквом брзином и бруталношћу, уз спиновање потчињених домаћих медија, да субјект овог рата против популације губи сваку оријентацију, жељу за отпором. И на крају, очајници оптужују сами себе. Данас је немогуће проћи улицама од самооптужујућег лелека људи: „Ма ми Срби смо говна“.

Па то је оно што капои и њихове газде желе, јер дефинитивно је срамота у глобалном свету бити патриота, ожењен особом супротног пола, добар и брижан родитељ. Велики брат је отац и мајка и учитељ нашој деци. Зна шта је за њих најбоље. На полицама васпитних ТВ екрана је дрога, травестија, срећа истополних бракова, тријумф поткупљених гласова у парламенту, којим се у име равноправности отвара поглавље дискриминације већине од стране оних које не мучи питање да ли је добро да будућност креирају ексцентрици који се подсмевају репродукцији и опстанку нације рађањем нових чланова.

Или, како рече ових дана несташни министар финансија: „Ми смо добили подршку ММФ од 3,2 милијарде!“ Правилније би, наравно, било да призна – ми смо ради опстанка ове дружине на позицијама подстрекача ваше дужничке трагедије добили аконто новог задуживања вас и ваших потомака, новца да и даље подстичемо процес вашег осиромашења. Духовног, моралног и материјалног. До потпуног колапса нације.

Слободно пробајте да то преокренете. У бољем случају налетећете на гумени зид (пендрека) који ће вас вратити тамо одакле сте пошли. А ако га којим случајем и продијете, налетећете на жице и цеви НАТО куле стражаре са Косова. Могу они опет позвати газде да нас бомбардују, ако постане густо.

Да ли је то неко, којим случајем, рекао „Ма људи, канда смрди на диктатуру“? Ма није... наравно. То би само била још једна „теорија завере“, још једно муцање „говора мржње“. Што рече прогнаник Његош, „племе моје сном мртвијем спава“...

Осим наравно живахних „навијача“ на пансиону служби. Они су задужени да демонстрирају наше балканске, расистичке, хо-мофобичне и фашизоидне фрустрације и гнев... Уосталом, зато и јесмо под надзором, улисичени. Спремамо се, дан за даном, лекцију по лекцију, за један много свеобухватнији Хаг. Када нам свима докажу ендемску склоност геноциду. Или ћемо се откупити предајом нових територија. Док не зафали Србије.

Поглавље 5

На тезги

У сусрет невладиној влади

Београд, април 2009; часопис Огледало

Не радујмо се новим ревизијама буџета и новим позајмицама, под одређеним условима. Оне директно воде у изумирање делова популације неспособне за продуктиван рад. За преузимање пуне одговорности због оваквог геноцида над грађанима владе наравно немају храбрости. Оне су само сервиси ове банкарске неоколонијалне институције и зато лаконски саопштавају – то су услови „подршке“. Правац предстојећих догађаја у Србији, на бази искустава држава жртава ММФ-а у Латинској Америци, Азији и Африци, треба препознати у припремама за још једну пучистичку, политичку транзицију. Тешко да би се ту могли уденути некакви, макар наизглед, демократски избори. За разлику од 9. марта, када је, у режији краља тргова, оствариван услов за удар, коме се није придружила војска, преко 5. октобра, када је постигнута кооперативност генерала и делова полиције, заједно са ужим кругом СПС-а, уз икебану маса и ватромет опозиције, најзад је, после политичког удара ДС-а од прошлог пролећа, без таласања, изманипулисана изборна воља. То упућује на могућност да следећа владајућа гарнитура чак неће морати да крије чији је експонент – то јест, да је нека врста принудне управе светских банкара над Србијом. Улогу спасилаца играће организације које су се до сада скривале иза борбе за људска и мањинска права, права хомосексуалаца. Неће морати да се пререгиструју као парламентарна странка. Време је да невладин сектор, који је након 5. октобра изборио дисконитутет државности Србије

и промоцију њене искључиве кривице за све ратове, помогао признање Косова и ради на отцепљењу Војводине, престане да игра улогу владе у сенци. Реалних препрека за то више нема. Парламент је подједнаким напором опозиције и позиције дискредитован. Медији и личности директно спонзорисани од Сороша и невладиних огранака већ форсирају дискредитовање оних који су закомпликовали игру око Србије потписивањем пропуснице за *Јужни њок*.

Незахвално је у овом тренутку, немогуће чак, прогнозировать тајминг новог расплета. При томе, нико није забринут што смо постали парламентарна земља без истинске опозиције.

Србија на лизинг

Београд, јун 2009; часопис Огледало, портал НСПМ

У збивањима на српској транзиционој арени превише је систем(ат)ског насиља над логиком, да би иједна од „омашки“ владајуће елите, била плод случајности...

Рецимо, продаја капиталних објеката за сићу, уништење домаћег банкарства, једнострана примена ССП, гушење до колапса домаће пољопривреде, отварање олаког задуживања код најстрашнијег светског лихвара ММФ. И тако у бескрај.

Само што је аранжман од 3 милијарде позајмице одрађен са ММФ, уз укупне услове (рачунајући и политичке), који нису до краја транспарентни, а на путу је, наводно на јесен, још један „ребаланс буџета“.

У њему зјапи рупа у виду недостатка готово милијарде долара. Уз крпљење неизбежно иде смањење предизборно „назиданих“ пензија, као и одустајање од преузетих обавеза „социјално одговорне државе“.

А за промашаје, за економију деструкције млађаног министра, и покретање одговорности, наговештаја нема. Ни за оправданост даљег опстанка мастодонтске администрације, ухљедљених 28.000 партијских активиста, демократских стрина, ујака, сестрића, нико не пита.

Кошмар блиског слома, као резултат ове политике, буја. Мада, светска економска криза још није озбиљније погодила Србију. Јер, држава се, вођена памћу политике задуживања, ослобађа ризика да се замери својим грамзивим спонзорима од 5. октобра, док они профитирају на политици продаје српског

„породичног сребра“. За багателу. За све послове на нашу штету, јавности се потура објашњење да је то цена безвизног режима и уласка у ЕУ.

Истовремено, док се Србија пролама под теретом корупционашких скандала и нерашчишћених афера око досадашњих штетних аранжмана, вредних милијарде долара, председник тврди да је корумпирана цела нација, а не само повлашћени врх. Хапсе се „грамзиви“ лекари, шљункари.

Тиме су, заправо и жртве и инспиратори јуриша повлашћених олигарха, на преосталу друштвену имовину и буђеларе осиротелих, изједначени. Јер, јавна је тајна да су у системске законе и полуге власти свесно уграђени механизми корупције.

Србију је прекрио мук и потпуно одсуство свих демократских и медијских механизма да се реагује на све чешће нападе политичара и њихових сервилних медија на достојанство грађана који „револуционаре“ углавном доживљавају као оне Пекићеве скакавце.

Показује се да се, уз добро медијско застрашивање, рецимо отварањем истраге над новинарима, наводним инспираторима ратних злочина, мало преосталих из „седме силе“, спремних да НАТО оптуже за злочин над целим српским народом, лако да сатерати у мишију рупу. Јавност се не оглашава. Тим горе.

То што су све полуге и ове хајке у рукама кроатоцентричних кругова „другосрбијанаца“, снажно етаблираних у Београду, од НВО до самих врхова власти, никога не забрињава. Нити се ико досећа да је то из самог епигентра Србије, у ствари, подршка хрватској тужби за наводни геноцид.

Та клевета подигнута је против Београда уз тачну процену из Загреба да је маневарски простор Срба, после отмице Милошевића и изручења Хагу свих његових сарадника из редова политичког војног и полицијског врха, због такве освете ДОС-а према претходној власти, без икаквог ослонаца у моралу.

Неки дан, на Б 92, доживотни отац ДС и доживотна мајка и главна сестра клистирања Србије од фашизма, климају главом једном успаљеном саговорнику у студију који кличе: „Није Србија фашистичка али има у њој фашизма“. Па тако у бескрај. Јесте да Србија нема баш тотално ово, али ипак има прилично оно.

И даље, једини рецепт је просветљење: очишћење, самокаштиговање, опис мрака из кога смо изашли. Нешто као своје-времене „истине“ о Србима настале у агенцијама *Ругер Фин...*

На старту ове недеље Политика на првој страни приказује како свемирски оклопљен полицајац, јако налик војнику из „звезданих ратова“, „хапси неонацисту у Новом Саду“.

Маргиналне групице, од којих је бар половина исфинансирана да глуми опасност по режим и овакву тоталитарну „демократију“ извлаче се из шминкерница „служби“ и представљају се као примери фашизма у Србији. „Умножавањем десничарских група“, упозорава крупним насловом „стара дама“.

Мада, најмоћнија сила света, кривац за глобалну пошаст економске деструкције, у непрекинутом низу од Буша старијег, преко млађег, а изгледа и Обама, наставља амерички неофашистички поход. Са Балкана на Ирак, са Ирака на Авганистан.

Маршира и даље на исток и притиска своје штићенике у Београду да натоизирани Србе уврсте у регименте у новом *Драні нах остѿен*. Каква дегутантна замена теза. Срби ће се, наводно, спасити од дујања неофашистичких порива своје омладине, само облачењем исте у НАТО мундире. А пузањем своје елите пред ЕУ која је заправо варијанта новог *рајха*. Са престоницом у Бриселу, „да се Власи не досете“.

У међувремену, Шиптари, на инсистирање својих спонзора који су и финансијери НВО Србије, пристају да уместо Срба изгубе Косовски бој. Настоје, кад им је већ понуђено, да прогласе Албанцем Обилића (Копилика), о чему ће у свету одјекнути ових дана на свечаној промоцији преправљања српске историје. Заказаној у Лондону.

Дакле, западни „саветници“ припремају терен, преко *Еу-лекса* и притисака какав је била посета Бајдена, за стварање валидне тапије за државу створену бомбама. После отимања Косова и приклањања Београда сили уцена, НАТО стиче легитимитет као оверени творац нових држава, нове историје, новог човека. То није више само балканска ствар, већ основни тренд глобализације.

Дотле, српска политичка каста, сада већ сасвим сигурно решена да до бесмисла фингира некакву борбу опозиције и позиције, вишепартизам и демократију, обнавља пројекат свог бившег учитеља и вође Броза.

Намера им је да на челу југославенизиране (регионализоване) Србије остану доживотни играчи (формула *сваки са сваким*), и то у разним поделама карата, али прецизно обележених и са унапред испланираним добитницима.

Већ данас, ови властохлепци, толико сигурни у себе и своју несмењивост поузданих вазала, код ММФ-а залажу државу на лизинг.

Мини Јалта на столу

Београд, септембар 2009; портал Видовдан

О судбини Балкана поново се преговара, договара и тргује. Другим речима, ресетују се односи снага. Нобеловац Барак Обама звао је председника Турске Абдулаха Гула, а не Тадића, да се распита „каква је ситуација у Босни“. Дешава се то на самом старту још једног покушаја ревизије Дејтона, чији је Београд иначе потписник и гарант.

Ова огољена демонстрација америчке ароганције, пласирана је баш уочи доласка Медведева у „историјску посету“ српској престоници.

Можда ће се опипавање пулса између Вашингтона и Москве, започето наговештајем премештања штита у Медитеран и на Балкан, а затим и понуда САД Русији о заједничком наступу у Авганистану и у надмудривању око судбине Ирана, одвијати баш у балканском рингу. Свакако неће бити досадно, како је прижељкивао Коштуница. Нико се озбиљно не бави разматрањем тога шта „нова безбедносна архитектура“ стварно значи. А притом је више него јасно да је на сцени нови однос снага, који условљава нове поделе интересних сфера.

Мора се рачунати и на амбиције Турске да врати свој неоосмански утицај на Балкан. Томе се неће противити Европа, јер јој је свакако милије да се граничи са Турском преко Балкана, него да је прима у чланство.

Подсетићемо да је темељ започетог повратка Турске на Балкан зацртан у Плану за безбедност у југоисточној Европи (SECI). Било је то давне 1996, када се већ увелико планирала

агресија НАТО на Србију. Анкара је била снабдевач сецесионистичких муслимана у Босни оружјем, а логистички је била присутна и у сецесији Косова.

Српска спољна политика на четири ноге, која одушевљено обзнањује да је на „Титовом путу“ несврстаности, могла би да ували народу нови пар магарећих ушију.

Дакле, токови и тајне подземне дипломатије, како Милошевића, тако и гарнитура после њега, тек треба да се осветле. У ствари, наше даље маневрисање у борби за опстанак везано је за сазнања јавности шта се све заправо догађало од Осме седнице до данас. И да ли је збир српских пораза и несрећа пројектована константа у заједничком деловању страног фактора и овдашњих кооперативних паравојски, парополиција и паравлада? При томе, никако не треба губити из вида да Србија, у пуном смислу, никада није била до краја суверена, па ни данас. Још Санстефанским миром договорено је међу великима да провоцирање мањина и њихова тобожња угроженост у Србији буду онај свилен гајтан који се, по потреби, може затезати око српског врата.

Сребреничка „мамуза“ у парламенту

Београд, март 2010; портал Видовдан

Католичка црква, *Чека* и *Удба* биле су ненадмашне да од својих жртава извуку самооптужујућа признања. Исте методе користи и модернизована европска инквизиција, у понижавању и растакању Србије.

У најновијој серији изнуда и притисака, атлантисти намећу Србији, у виду самобичевања, „окајање“ Сребренице. Процес је управо и званично започету српском парламенту, разматрањем антисрпског предлога оптужујуће резолуције, ослоњене на пресуду Хага, која инсистира на наводно почињеном геноциду у муслиманској енклави.

У морбидној сеанси, кроз изнуђивање кајања за наводни геноцид, фигурише уцењивање власти сазнањима о закулисним радњама бивше и садашње елите, спојене данас у колицију. Али, ништа мање, постоји могућност откривања тајних „служби“ умешаних у контроверзна збивања, од Осме седнице до данас. Па и у организацију 5. октобра 2000.

Притом, мало је изгледа да се један, по класичном рецепту СИА пројектован, злочин, онај везан за наводни српски погром муслимана, а обављен од стране плаћеника, не припише целом, већ до крајњих граница изможденом и пониженом, народу. Над којим се, како је то исправно закључио Емил Влајки, спроводи „ментални геноцид“ и, као у реторти, експериментише „социјалним инжењерингом“.

А да је истинске жеље за праведношћу, једино би логично било да се на светло дана изведу припадници свих умешаних

парадржавних структура, учесника најновијих балканских ратова, и обелодане њихови контакти са главним инспираторима организованог злочина у Сребреници.

Подсетићемо да је, за НАТО, овај трагични догађај био неопходна иницијална каписла за претварање дефанзивног војног савеза у офанзивни – антисрпски и освајачки. По цену Сребренице, па тек потом Рачка, добијено је „право“ САД на Косово и нарко државу Бондстил.

Иначе, ни страни ни домаћи актери осмишљеног „геноцида“ нису, бар не до сада, пружили неспоран фактографски, озваничени увид у то шта се у Сребреници, заиста, догодило. На којим мотивима и у чију корист је тај злочин организован, уз свесно, скоро десетоструко увећање броја жртава.

Да не заборавимо. О потреби расветљавања Сребренице, на бази њима доступних сазнања о делатности тајних служби и паравојног фактора, ћутали су и ћуте, како припадници оног дела владајуће коалиције која вуче корене из Милошевићевог времена, тако и „демократске кртице“. Оне су, доласком на власт, углавном биле склонепрекидним извињењима за „српске злочине“.

Протеклих година су, следе за праве поводе, усвајање резолуције о Сребреници гурале углавном минорне странке, присталице независног Косова и Војводине, преко којих САД успешно перу руке за сва непочинства почињена на Балкану.

Главни актери последње иницијативе за наметање резолуције овога пута су кључне странке, бивши супарници, ДС и СПС, сада у истом чамцу власти, а вољом Америке и Немачке. То су, уз Ватикан, државе најзаслужније за разбијање Југославије, са нескривеним претензијама према територијама Србије (Косово и Војводина).

Окоснице власти понашају се, ових дана, као да је једино решење распоредити превелик терет захтева по глави становника. Мада, неупућеним грађанима, доскора сатераним у својеврсни гето, максимално спинованим дезинформацијама прозападних

медија, та „пресуда“ никако не припада. Јер, политика у Србији, од деведесетих до данас, вођена је на нивоима вешто смишљене замене теза и тајних, али и јавних, колаборација режима са гробарима српске суверености.

И управо уочи таквог могућег расплета, који је део никада непрекинутог рата атлантиста против Србије, председник намиче својој држави свилен гајтан инсистирањем да се усвоји „резолуција о Сребреници“.

Неки од коалиционих партнера ДС и СПС до сада су, млако, одолевали замци, која би да, до неслућене брзине, ојача процес даљег (само)оптуживања Србије. Али, када је на ТВ Б92 изнет само делић „прљавог веша“ сарадње владајуће елите са криминалним структурама, ефекат ове „мамузе“ страних ментора био је муњевит, и процес усаглашавања у писању предлога резолуције добио је убрзање. Преча је власт од судбине народа и државе.

О суштини припремљеног сценарија „откривања“ сазнаће се више када буде почео процес Карацићу у Хагу. У сваком случају, откривање нових детаља би свакако могло доктору Дабићу олакшати одбрану оптуженог Карацића.

То би се догодило када би, коначно, било обелодањено чија су наређења извршавали озлоглашени пси рата, мешовитог држављанства, али и под двојном командом од којих је једна била у обавештајним круговима НАТО. Шта би остало од наводног српског злочина у Сребреници, када би били именовани врховни закулисни команданти ове операције?

Наговештаја о томе да је злочин планиран и наручен већ је било у тврдњама да је успех тужбе босанских муслимана против Београда „искључиво омео ембарго ЦИА на неке строго чуване тајне“, а да су неке од овдашњих, још увек актуелних фаца у политици, вучјих апетита, и даље на кратком ланцу Хага. Као, уосталом, сведоци, калибра Ердемовића, који ће лажима спасавати сопствену главу од одговорности. То је већ уходана процедура Хага.

Без њиховог учинка свакако да би интервенција НАТО била отежана, а демонизација целе РС, као „геноцидне творевине“, готово немогућа.

Рупа на дну

Београд, август 2010; портал Видовдан, Нови Стандард

После саботаже свих кључних постулата суверености ове државе, петооктобарска елита дотакла је дно. Али и дно, гле, има рупу. И то таман по мери габарита ових гусара у политици, окупљених у транзиционом походу на Србију, а под лажном заставом демократије и слободног тржишта. Тај кратер под њиховим ногама, који прети да их „усиса“, већ је крцат смртоносним „отпадом“ њихове сопствене стратегије. Од лажи до фарисејства, од издаје до бруталне корупције, све до отворене отимачине. Чинили су то уз дубоко уверење да је дубина понора испод њихових обећања довољна да обезбеди заборав за сва недела и лажи, а да су спонзори ружичастих револуција вољни да обезбеде њихову доживотност на власти – по праузору Јосипу Брозуну. Ипак, хаварија униполарности светског хегемона САД опомиње.

Не мора да буде како су замислили. Казује. Почнимо од, недавно на интернету доступне, публикације СИА, анализе од 1970. до 1993. године, под насловом „Шта после Тита“. Поручићемо из штива, искључиво због добронамерне поуке, актуелним политичарима који су ових дана у паничној потрази за новом комбинацијом одлагања дебакла (рупа на чекању), да се управо из овог дневника – тајни Ленглија – може наслути и судбина свих извршилаца америчке империјалне воље. Примера има безброј, од Латинске Америке, преко Африке, све до Балкана. Понуђене анализе о оперативној употреби титоизма, несврстаности, самоуправљања, први су прави путокази који

упућују ширу јавност на сазнања о скривеној сврси *догађања народа*, о задацима четничким брадама маскираних комуњара, о дуплом дну – и НВО–демократа, али и дела наводно патриотске интелигенције.

Анализе СИА о менталном склопу титоиста и крајње бескрупулозним методама борбе за власт (рецимо између Доланца и Љубичића) објашњавају и смисао потоњих догађаја (рецимо срж флоскуле *И Косово и Европа*) и преображај већег дела називи опозиције (политичких крила служби), данас све више про–НАТО агилног. Или, једноставно, сви ови хазардери мислили су, или мисле, да ће, седањем за сто у чијем се кругу игра смртоносни балкански рулет, њих заобићи гвоздени концепт коцкања са судбином на балканском бурету, а то је да у овом рулету нема трајног добитника – осим за његовог организатора. Укратко, планере растурања Југославије и данашњег полома Србије, које свакодневно величају овдашњи медији под брњицом, још почетком седамдесетих интересовало је само једно: шта после Тита?

Ту је, пре свега, процена да „Русија, ни под каквим околностима, неће ризиковати европски, па светски рат у спречавању америчког сценарија за Балкан“. Показало се тачним да ће, у надгорњавању дебелог Словенца – привезаног за немачки ДМВ и војних обавештајних структура гурнутих у руке Ленглија још од 1948. године, бити отворена бреша за распад СФРЈ. Као пројектовани жртвени јарац, као оличење некаквог предодређеног српског геноцидног национализма, Милошевић је у опсервацијама СИА виђен већ 1987. године. Врло занимљиво, рекло би се и тачно, у предвиђањима СИА је да ће „екстремистички, квази-десничари са шубарама“ иначе орочени „кумови“, својим „бруталним узнемиравањем мањина“ и „наглашеним шовинизмом“, пробудити српски национализам свесно претворити у преговарачку омчу око врата Милошевићу. И тако га плански увалити у гротескну утакмицу за „најпатриоту“ на крилу

одабраних квази-патриота – наводних бранилаца Југославије, прекодринске браће, па Србије и Косова и Метохије. Наравно да су се они борили, али су, као „топовско месо“, уз паралелне нагодбе са сценаристима распада, нудили децу истинских патриота, организовали злочине на терет српског народа, где је заправо сахрањена, рекло би се заувек, мрачна тајна о Сребреници од које сви беже као ђаво од крста. А своје су наследнике слали у „добровољно“ изгнанство, у суседну Мађарску, да би их касније, пресвучене у пронатовске миротворце, амнестирали за остављање државе на цедилу. Сад ће им као повратницима градити и станове на рачун гладних – отпуштених с посла.

Једни су у том крвавом циркусу носили дресове с кокардом, а други свеже пропране петокраке. Трећи сегмент комуњара извукао се из „рата у коме нисмо учествовали“ и ступио у редове новог поретка, што дакако није садржај о коме би СИА причала за јавност. Они су још у радном односу. Свесно предвиђајући пуни смисао те суицидалне представе, у којој су Милошевић и Ђинђић због непоштовања сценарија платили главом, а преостала два кључна учесника квартета служе и даље као цокери – један у Хагу, а други у Београду, трећи сегмент увериће се да у америчким и британским плановима нема места за пријатељство. Још мање за дугорочно савезништво, лојалност или захвалност. Доживеће они међу нама, данас немоћним посматрачима, сви који претерају, сва понижења необјављене окупације, да и ову власт Вашингтон и поданичка квинта виде као презрене – а само је питање времена – и потрошене и одбачене извршиоце.

Такву улогу, свесно или не – нека суди историја – одиграли су Срби саборци Броза, у које се још куне пола Србије, а потом и многобројни њихови потомци из инкубатора титоизма. Слаба је утеха што поједине од њих, из чистог утилитаризма, па чак и слуге тоталитаризма – бивше комунистичке функционере и координаторе, обавештајне службе проглашавају херојима

демократије. Неки, показало се, имају крађу, а неки дужу употребну вредност, искључиво на бази количине штете и пометње које су у стању да направе на геополитичкој територији интересантној за НАТО империју, тамо где ће се под маском заштите људских, посебно мањинских права, формирати протекторати какав је данас ова територија – без трајно дефинисаних граница.

Трезвенији, а њих је све више, препознају у тој тарапани свесно приморавање дворских „аналитичара“ преобраћеног дела опозиције да се, као алиби, укључе у „освежену“ гарнитуру власти, предвиђену за коначно решење. Они имају понуду да буду, уз пратеће бенефиције и синекуре, наследници „спаљене земље“. Својим присуством у завршници докрајчења Србије, требало би да остану последњи заплунути у игри балканске шуге. И док се одвија ова игра између Тадића и Николића, са Чедом у фази загревања, а уз одобравајуће киблицовање уређивача најновије српске политичке мисли, ММФ се потрудио да човек из сенке, који ће још дуго бити потребан Западу, извиканом „победом“ на преговорима са монетарном аждахом, обезбеди одмрзавање мизерних неколико одсто пензија и плата. А то су сигурни гласови на будућим изборима за даљу регионализацију – парчање Србије.

Тврди се међу експертима да је тајкунски сој укључен у тај сценарио лабораторијски створен од соц-директора и криминалаца, и то планским увођењем санкција САД. Они ће све драгоцене делове територије и објекте Србије, када на миг буду банкротирали због „немогућности да врате позајмљене милијарде долара“, на име намирења, да предају у власништво страним зеленашима. Пробудићемо се тако у туђој кући – до јуче нашој – са ланцима поименичних, али и државних дугова (само Београд, за кратко време – скоро пола милијарде долара), и бићемо потерани да, са статусом робља, диринчимо за газде своје бивше дедовине.

Остаћемо своји и на својој земљи само ако схватимо сву озбиљност дуготрајних планова „опсерватора“ из Ленглија и до краја прозремо наметнуте стандарде новоговора глобализма о „тобожњим теоријама завере“, док нам се оне догађају као стварност и уходана пракса неоимперијализма и неофашизма.

И, наравно, ако престанемо да служимо њиховом наметнутом моделу политичке коректности.

Црни септембар дипломатије

Београд, септембар 2010;

портал Видовдан, Нови Стандард

У палати ОУН, пред очима целог човечанства, Србија није само проћердала право да брани сопствени суверенитет. Те вечери, тог црног септембра међународне дипломатије, Тадићева спољна политика бесконачних уступака и извињења отворила је брешу у примени виталних сегмената међународног права. Жртве агресије приморане су да тргују сопственом несрећом, уз озваничење новог принципа решавања конфликта наметнутих слабијима – „признавања реалности на терену“. То је, истовремено, опомена свим државама и народима којима је намењена улога Срба и Србије – да се не опиру. А има их онолико...

Истовремено, ОУН је, најавом да ће бити посредник у будућим преговорима између Београда и Приштине, уведена у улогу саучесника нагодбе *гај шџа гаш*. А тиме се брутално газе Резолуција 1244. Нова улога Ист Ривера постаће правило и пуно покриће за хегемонизам САД. Акт добровољног одрицања наше дипломатије од правде и од подршке немалог броја чланица светске организације – издаја гласова које смо до јуче упорно тражили – имаће далекосежне последице. Кобне не само по нас, већ и по све земље света које нису у позицији да претњом атомске одмазде бране принцип немешања у своје унутрашње ствари. Консензус у палати само је вео, направљен да прикрије и мазохизам жртве и тријумф целата – нешто као Минхенски споразум којим је махао Чемберлен после сусрета са Хитлером. Лош је то наговештај за другу декаду овога века.

Управо баратање дволичном политиком, а у оквиру њене љуштуре – флоскулом *И Косово и Евроја*, фингирањем борбе за целовиту Србију, када је она, очито, осуђена на лагано комадање, била је реторта америчког неофашизма протекле две деценије. У њој је створен модел за дефинитивно и несанкционисано разарање права малих држава да очувају интегритет и идентитет – гарантован њиховим укључивањем у одлучивање о судбини света, а настао на поразним искуствима Другог светског рата. Тадић и Јеремић, као добро конструисан тројански парип, инфичирани стокхолмским синдромом, прво су заобишли Савет безбедности, потом неутралисали „изнуђеном“ изменом Резолуције и Уједињене нације, и тако сакрили прави однос снага у оцени америчке политике. Тако су сопствену нацију, али и већи део света, ставили пред свршен чин: да се, у име силованог, у четири ока, погађају са силедијама и њиховим менторима какав ће пацифистички назив добити агресија САД и отимачина 15 одсто територије Србије у корист Албанаца. Каква ће судбина бити 150.000 логораша српске националности на тој територији, да ли ће српске светиње добити статус купуса који је поверен на чување алавој кози? То само Бог зна – и Вашингтон.

Српска дипломатија је, нема сумње, на последњој кривини избацила са колосека све оне грдне земље суочене са сличним проблемом подстицане сецесије, чија је Србија, данас, уочљива жртва, остављена на милост и немилост коалиције из 2008, која довршава посао коалиције из 2000. године. Изнуђени аплауз консензуса само је доказ пројектованог цинизма режисера ове представе. Они су, пре свега Србију, али и оне који су јој давали подршку, не само победили, већ и понизили и исмејали. Дакле, није поражена ни Влада, ни Скупштина, ни дипломатија, ни председник, јер сви су са својим задацима, до краја испуњеним, учествовали у овој незапамћеној карикатури одбране интереса отаџбине. Поражене су – што, на далеко ширем плану, није ништа мање значајно – све наде малих земаља, које би,

удруживањем гласова, у колико-толико ефикасном форуму Генералне скупштине, могле да контролишу политику САД – њене банкарске хидре. Понашање српског политичког врха, који је свесно ушао у добро испланиране чинове погубног симулирања националног интереса и покорвања диктату агресора, остаће трајно негативан белег деструкције међународног права.

О ширем аспекту дипломатског „преврата“ домаћа јавност, про- и антивладиног аналитичари, данас и не морају толико водити рачуна. Међутим, порука која је послата из Београда чланицама Савета безбедности, из чије је надлежности свесно искључен косовски проблем и пребачен у домен ексклузивног права одлучивања оних који већ две деценије плански уништавају Србију, отвара пут глобалним ломовима. Одлуком Београда да ће остати до краја при својој Резолуцији, Кина и Русија су упућене да убудуће вагају наше праве намере и моћи. А ми ћемо – у наступајућем следу догађаја, јер ни америчка неће горети до зоре – бити лишени потенцијалних савезника, оних који би, притиском нарасле сопствене моћи и у новој равнотежи снага, били ослонац да повратимо изгубљено – и то силом њиховог интереса равнотеже, а нашим историјским правом на отету територију.

Политика Тадића и Јеремића, тј. њихових ментора, успела је да Србију осуди на ону врсту вазалства какву је према Хитлеровом нацизму, својевремено, имала Хрватска. Али, Хрвати су имали луде Србе да их из два таква погрешна савезништва, као ратне губитнике, врате међу добитнике – чак им обезбедивши услове за темпирани излазак из авнојевске творевине, да би, сада, и од њиховог гласа, не рачунајући друге територијално острвљене суседе, зависео тај „улазак у Европу“. А то, по свему судећи, никада нећемо дочекати, управо због реваншистички монтиране позадине која прати овај српски дипломатски макакбр. Кома је, дакле, убудуће потребна ова држава као релевантни савезник – а савезништва остварују неки заједнички

интереси – ако је у стању да прихвати, као неспорне, верзије својих непријатеља за Маркале, Рачак, Сребреницу – исконструисане поводе за агресију и изрицање геноцидне кривице за целу нацију? Управо о томе, овај хроничар чуо је поштено упозорење (као дописник *Танџуџа* из Рима 1992. године) кроз изјаву тадашњег италијанског министра иностраних послова Винченца Скотија, које агенција није пренела српској јавности. „Простор Балкана, посебно Србије, биће експериментални полигон за изазивање и успостављање контроле над малим прљавим ратовима, а као модел који треба да буде примењен широм света. Зато водите рачуна!“ – поручио је италијански министар.

Могу Милошевићеви министри спољних послова данас бити не знам колико паметни у оцењивању поразног резултата двојца Тадић-Јеремић, али од Титове смрти постоји, заправо, континуитет политике оваквих поразних намера и последица по Србију. Зато српским историчарима, или аналитичарима, који имају пете и доступних докумената, тек предстоји посао да осветле период који је ових дана аналитичар и политиколог Миша Ђурковић описао као „невероватни амбијент симбиозе Сорошевих кадрова и њихових кумровачких, наводних, противника“. Зато, у свесно ствараној пометњи непрестано обнављаног „помирења“ четника и партизана, не чуди враћање на сцену питања Дражиног гроба, као и откривање, изнебуха, гробова стрељаних од стране комуниста, од 1944. године па на даље. Све се то ради како би се сакриле праве размере гробнице коју актери суноврата припремају за остатке суверености поверене им државе.

И на крају, зашто би ико данас у свету, после црног септембра, имао трунку разумевања и поштовања за народ који, ни једним гестом, ни једним покретом јавног мњења, није нашао моралне снаге да покаже неслагање са оваквом политиком? Да подсетим на речи Медлин Олбрајт, непосредно уочи Рамбџеја: „А ко каже да ти Срби уопште морају имати државу?“.

У мередову ЛГБТ

Београд, септембар 2010; портал Видовдан

Када риба прогута мамац – овога пута на удици је „парада поноса“ – господару игре, под условом да има полицајску батину и поуздан медијски чекрк, није проблем да је извуче на суво. Један колумниста чак и не крије да је цео перформанс организован да би, вели, силеџијска, фашистичка фукара изашла да бије. Он сматра да је то прави тренутак да се одговори на круцијално питање: „Ко влада Србијом, улица или држава?“ Дакле, и малом Ђокици је ваљда јасно да ће представа, која бројним активностима геј популације започиње некако упоредо са десетогодишњицом ружичасте револуције, кулминирати бацањем рукавице већем делу јавности. Јер, имајући у виду стицај свих осталих околности – посебно сумрак поноса државе – тешко је одолети понуђеном изазову. Акумулирана фрустрација свесно је усмерена на тему која сугерише наводну недораслост већине „европским вредностима“.

Као својеврсна замена теза, понуђено је маси, не да туче лопове на власти – од којих су тек поједини љубитељи ничим неограничених сексуалних опредељења, већ „веселнике“, притиском НВО буквално утеране у „тор“ параде. Истински презренима и опљачканима, чија је политичка воља покрадена, нуди се црвена марама на Теразијама, баш када политичка и економска криза улазе у запаљиву фазу. Ту сеансу форсира, обећавајући употребу силе, власт, преко спин екипе своје врхушке. То је плод добро одмерене процене да већина нема ни снаге, ни воље да се бави питањем: јесу ли, у овој држави без граница и

политици без морала, припадници истополних веза и njihова наводна ускраћеност, заиста, приоритетна тема?

Одабран је тренутак да се путем медија наметне превара како су „веселници“, тобоже, заиста угрожени, и то далеко више него неупоредиво бројније и стварне жртве уништених кључних стандарда за голо преживљавање. Управо они, подметањем разних парада, спречени су да скрену пажњу на себе, на трегедију својих укућана, децу препуштену бруталностима људског капитализма. Да ли заиста главна градска авенија са више права припада егзибиционизму, него колонама оних грађана који су се у немаштини и глади затекли неколико година пред пензију? Да ли је затварање Народног музеја и Народне библиотеке угрожавање права на опстанак целе нације, па, дакле, идентитета и оних који су само у сексу посебни? А та бламажа угрожавања људских права свих траје већ деценију, и нико да крочи на улице...

Заиста је нељудски исход дипломатије у Хагу и на Ист Риверу – сурово поразан – свесно бацити у засенак тензијом која се распирује до максимума како се приближава дан „параде поноса“. Али, као да нема критичне масе сталожених међу интелигенцијом да констернираној јавности објасни да власт – спонзор овог планираног судара хомосексуалних и оних који се држе традиционалних опредељења – не може у својој опакој намери никако да изгуби. Дочим, изгубиће обе стране које се гурају у полум.

Једна добитна комбинација за режисере је да Србија, окупљена у нему гомилу, поднесе као дрогирана бенседином парадирање „посебности“ у центру града које, видели смо на сличним окупљањима у свету, иритира. Са друге стране, ни још једно насилно „догађање“ традиционалиста, услед којег би шоу био претворен у nerede, није ништа мање корисна опција за власт. Ваљда овог пута нису планиране паљевине амбасада од пироманији склоних „навијача“? У првом случају, власт

би истакла своју пресудну улогу – никако не заборавити НВО и западне „пријатеље“ у дефинитивном преумљењу Србије – и био би то подстрек у „подизању“ не само сексуалне, већ и политичке културе. А то је, управо, у захтеву из Брисела, стигло у Београд одмах после расплета у Њујорку, уз ближе упутство да је то први тест у преговорима са Шиптарима. Дакле, Србија нема политичку културу – треба да је учи у скамијама наркодржаве. А непорецива је истина да је последњих десет година било више него десетине истинских разлога да се у руке узме усрана мотка и пође у центар, а до тога није дошло... Иза евентуалног лома на паради, могли би проклијати неки добро скривени сукоби интереса два блока у све виднијем сукобу политике и капитала. А одатле до извлачења нове сабље из корица – није велики корак.

Уверен сам да, у све запаљивијој атмосфери, управо тоталним игнорисањем тужне и ружне представе, дакле аветињски празним гледалиштем, треба парирати злоупотреби једне теме која у свакој средини тражи одговарајућа решења прихватљива за све. Зато, у знак препознавања преваре, треба мирно, док траје перформанс, напустити круг двојке. У празном центру Београда режисери и глумци биће сведени на оно што јесу – лутке у рукама лобија. Замислите само те бројне екипе, окупљене попут хијена у Београду, чије камере немају да забележе ништа осим празних улица, камено хладних лица грађана далеко од места „догађаја“, пуних презира према њиховом ТВ стрвинарењу. Не треба ради комоције диктатуре председника и врхушке допринети још вишем степену ванредног стања. Па оно већ влада под сомотском рукавицом новог правосуђа и потпуно потчињених медија. Да ли је идеолог догађања хо-мо-лезбо-травестије стриктно из домена политике, или пак из служби, тешко је прецизно одредити. Али се, ваљда, може на историји нешто научити. Све док је овако, све док Срби буду гризли без размишљања на сваки шарени понуђени мамац, било

да је у питању, данас Европа, сутра НАТО, а у октобру лов на „веселнике“, држава ће им бити ловина у нечијем мередову – онога који најбоље зна како и када српска риба гризе.

Када би овдашњи медији, посебно телевизија, макар једну недељу пре геј параде отворили поразну слику Србије у пропадану и нестајању, дубоко сам уверен да би „веселници“ изгубили жељу да траже право на изузетност и изузеће од општеприхваћених стандарда. Можда би показали пуну меру солидарности са заједницом у којој траже признати простор, али ваљда и интиму четири зида – ону која, усталом, краси сваку дубоку приврженост. Овако, биће „топла браћа и сестре“ злоупотребљени од истих оних који већ припремају да сервисирају буцаке у центру камењем, моткама и јајима намењеним парадерима, и који ће их после бранити од демонстраната употребом прекомерне силе. Зар заиста тих „пет посто“, присутних од античких времена до данас, у свим временима и државама, треба да буду полуга за дефинитивно медијско и политичко измештање Србије у пакао насиља и срама? Потребно је времена, истинске истрајности и грађанске храбрости, да се режиму изађе на црту на супериоран начин – аргументовано и одлучно, а не учешћем у арени једног, већ нероновски декадентног, режима, у коме би напаљене „мушкарчине“, са убаченим гладијаторима из шминкерница служби, требало да растргну „веселнике“ – осмишљене као „мученике“ нове религије. И то по жељи управо оних који их наводно штите, а преко малих екрана поручују да се парада мора одржати. Стари људи кажу да се мора једино умрети, али пожељно у кревету, окружен најмилијима.

Има ли Србија снаге да испљуне удицу, или макар покида натегнуту медијску струну, ако је већ закачена на лукаво подбачени мамац, те да се достојанствено удаљи ван домета мередова који чека наивне?

Ко и зашто дели Србију?

Београд, новембар 2010; портал Видовдан

Наизглед пријемчива кованица *друјосрбијанство*, која се одомаћила у политичком дикурсу, није реалан, већ спинован, карикиран одраз односа у друштву. Наводно судбински и трајно подељеном на две половине. Ту стратешку замку: да ли за ЕУ и НАТО или, наводно, пропадање без алтернативе, из дана у дан, уз максималне медијске обмане и намештена истраживања, гурају домаћи политички релеји страних неоколонијалних ментора. А суштина те комбинације – бруталне спољне интервенције, затим меке агресије, па пропаганде и наметања самомржње Србима – јесте лагана лоботомија нације, затирање њене свести и савести. Ту политику большевичке, а потом глобалне Коминтерне, подржава искључиво корумпирана елита – како политичка, тако и интелектуална. Сви они, заједно са тајкунима – новобогаташима, чине само малобројну, додуше моћну, од српства одрођену касту. Њихови покровитељи, са седиштима у Бечу, Ватикану и Лондону, задужени су за стварање балканских држава – франкенштајна, а тај лик и улогу имају све чланице бивше југословенске федерације, не само Србија. Постоји и постојала је – а, ако Бог да и историјске околности дозволе, и надвладаће, као окосница опстанка народа и државе – једина, аутентична Србија. Или је више неће бити.

Унутар те куће, на опасној раскрсници, по ружној традицији, поједини, нелојални станари, за туђ рачун, а за свој проценат, данас као и у прошлости, намећу неприродне и непотребне

поделе. Извлаче, као и у прошлим преломним фазама историје, цигле из темеља, и ту работу проглашавају неизбежним усудом. По њима, а о тој тези трумбета плаћеничка квази-литерарна булумента, то је наводно судбински ментални ген сталних и неизбежних подела српског бића. То је, веле, последица уграђеног ината, трибализма, паганства и којечега још. Дакле, Срби су сами себи, тврде, узрок пропадања, јер деле се али не и размножавају, са страшћу се међусобно сатиру у тим поделама, па их зато треба пресвући у нову кожу и трансплантирати им нови мозак – добро испран. У једној, по броју чланова маргиналној, проамеричкој партији, чак јавно изјављују да је то њихова историјска мисија. И тако још од времена крвавих атентата, где су се сукобљавале нахушкане присталице две династије. Сведоци смо, можда пресудне, етапе тог феномена – поништења нације од елите, која се у међувремену уплела и у стварање раскола у Цркви. Дакле, не само две Србије – потребне су и две цркве, да се приведе крају процес регионализације, како националног бића, тако и вере прадедова. А све то, да би се потомцима Дрезденског конгреса, неретко делегатима масонерије и највећих обавештајних служби, омогућио лагодан и трајан опстанак на власти. Овде се та истина, попут свирале за објаву истине о Тројановим ушима, назива „теоријом завере“. Да није, можда, инсистирање на јединству – „говор мржње“ оних који не пристају да буду слепи мачићи које немоћне носе на реку?

Инсценација параде на Теразијама била је само повод за „одбрану“ наводно угрожене државе. Уствари – завођење пузећег ванредног стања за одржавање ове и овакве власти без институција и државотворне визије.

Такав удар обављен је и у светосавској Цркви, кроз прецизну конструкцију афера и, Цркви несвојствених, јавних обрачуна, а награда стиже у виду финансијских нафора, па и поклањања до-недавне римокатоличке богомоље жељеном (ново)православљу.

Трајно запослени на оваквим пројектима нису никаква *Друџа Србија*, већ изванредан проценат неморалних индивидуа које су, преко партократског механизма поделе власти у коалицији, криминализовале институције. Закулисни креатори су актери текуће фазе дезинтеграције Србије. Они црпу своју политичку моћ и богатства управо на сукобима које провоцирају, а које треба представити као круцијална питања око којих је Србија, наводно, поцепана на две. И то, пожељно, заувек.

Раде то на исти начин као њихови идеолошки очеви. Увек привезани невидљивим нитима за туђи интерес – бивших колонијалних сила, црвене и НАТО Коминтерне. Тај сој није *Друџа Србија*, он је мали део симулиране Србије, који се лажно представља да припада корпусу овог народа. Манимо се, дакле, просипања магле.

Нажалост, српска интелигенција није нашла снаге и одважности да обелодани отржењујућу историју, толико потребну у овом времену симулакрума, поготову ону из које је потекао владајући сој – историју непобитних чињеница, а не туђих историјских школа, поготово оне ватиканске и немачке, која би политички описменила народ и омогућила, најзад, изборе ослобођене наслага комунистичке и глобалистичке пропаганде. Не кажем да је то лако, не кажем да је то без личног ризика, али кажем да је то могуће и да је то дуг према једној јединој Србији. Не треба зато избегавати борбу за ослобађање сапетог слободарског духа и правичности (мада данас изгледа као готово немогућа), а захваљујући којој се овај народ вазда дизао из пепела ропства. У овим временима полома државе и вере, одговорни смо, бар већином, што су нам се као вође наметнули клонови болшевијизма, окружени унуцима комунизма. Та номенклатура херметичког система власти, у коју је приступ онима из угрожених слојева практично онемогућен, није измишљена *Друџа Србија*. Они су једноставно одрођена квислиншка мањина која

је само изводима из матичних књига, а понекад ни тиме, већ само профитом, везана за ово тло.

Уместо поделе на две Србије, у некаквој симулираној равнотежи неслагања око најбитнијих питања, да ли је ико покушао да причу о узроцима полома Србије обрне наглавачке и констатује да се ова нација упорно дели споља, а у намери да се, кроз потенцирање и креирање унутрашњих сукоба и нагодбе око плена, овај простор очисти од нас и наших потомака? Ко је, дакле, покушао да објави белодану истину да овај народ, смештен на раскрсници туђих интереса, има само једну могућу идеологију: да слогом брани опстанак? У тој неиспричаној причи постоји само једна Србија.

Поглавље 6

Данајци ante portas

Промене, како то познато звучи

Београд, новембар 2010; портал Видовдан

// **С**лушај, кад ти буразер каже, све је у власти, каква платформа... ма приче, власт буразере и да поделимо министарства. Нешто ћемо дати Карићевима, а оне мале странке гњиде – марш... Доста је било уцена. Него изгураће ови лопови цео мандат, то немој да размишљаш. Дрпиће лову, назидати неки успех. Али наше тек долази... Стрпљење“.

Не смем да се окренем и уочим саговорнике, одмах ред седишта иза мене, у аутобусу, истинској школопоцији, у коју сам се увукао као слепи путник. На предњој и задњој шајбни залепљена Томина слика. Примило ме у Крчедину, подно Живковићевих винограда, а тврде да је у Ружиних воћњака искрчено. Рек’о вођа активиста: „Може и овај“. У бесконачном низу застајања у Новом Сланкамену, Инђији па Војки, прикупљају се фанови СНС за фешту двогодишњице. „Идемо у Арену“ – каже ми један румених образа, што сто посто деље сланину сапуњару свако јутро, а очи му сијају као да ће тамо жутаће бацати лавовима.

Како се аутобус попуњава, прикључују му се аутомобили. Већ иза Инђије – права свадбена колона, са заставама. Покушавам да направим статистички узорак путника: углавном мушкарци старијег доба, заостали још из времена самоуправљања, ћате, ситни службеници бивших зем-задруга, народ са бивших лангодних државних јасли. Има ту и избеглица, већ добро укорењених у сремским институцијама и ситном бизнису, окретних, говорљивијих од домаћина. И ова двојица иза мене – некакви партијски повереници – одишу провереним прагматизмом

прекодринских Срба, који, како ми једном рече један од њих у Батајници: „Не гледају само у свиње, као Сремци, већ покрећу бизнис“. Ко не верује нека погледа њине узорно озидане, богато опремљене куће – од Батајнице до Инђије. На пуш паузи, провоцирам око Пајтићеве и Јеремићеве најаве „војвођанске канцеларије“ у Бриселу – „раније нег’ што је било планирано“, а што су весело најавили јарани из ДС, дакле пре него што Србија и постане кандидат за ЕУ. Кад, један ће мени весело, акцентом који ми личи на дођошки: „Ма, ми смо човече већ у Европи, какви Румуни, ми смо већ у Бриселу“. Реко би човек да су му преци били бар три века по салашима, а не у врлетима Лике. Е сад, да ли је то политика Томине странке и то у два сегмента: србијански и војвођански, нешто слично ономе што је 1998. године неизласком радикала обрадовало Тадићеве демократе и „помогло“ Коштуници да се ратосиља нерешивог питања и Косова и Метохије – то ће будућност, врло ускоро, показати.

После пуш паузе, прилази ми веома zgodна млада жена са наочарима за сунце, из Бешке је, уписује све путнике у листу присутних. Нема ту циле-миле. Уписује и мене, под рубрику „симпатизер“. Тако сам се прикључио Томи, ал’ – „на растојање“. Сећам се да су у време Броза „спонтани“ дочеци, доласци, одласци, па чак и бацање цвећа под ноге Маршала, били у рукама тих малих, готово невидљивих партијских мрава. Изгледа да је то једино што данас функционише у Србији – као швајцарски сат. Питам девојку, пошто ми је уручила улазницу за Арену на којој пише *Промене за Србију*: „О каквим променама је реч?“. Она ме гледа мало запањено, како уопште копкам тајну коју знају само врхунски жреци. Уосталом, присећам се, и Обама је победио са слоганом *Хоћемо ѝромене*. „’Оћете л’ променити и ово?“, питам, показујући насловну страну *Политике*, где се захтева промена Устава, како би се омогућило „решавање питања Косова“. Млада активисткиња ми тврдо обећава да „Тома то неће дозволити“. „Добро“, кажем.

Када мало боље размислим, а гужва на аутопуту на прилазу Арени је већ толика, да идемо миц по миц, медитација већ постаје неки вид убијања времена. У међувремену, буја у аутобусу онај понос и напаљеност масе смештене у суженом простору, а сужене свести. О самој промени, то јест о њеној суштини, нико не говори. Осим ако се под променом подразумева промена *Курће и Мурће* на трулој кобили. Или ће, заправо, промена бити и то ако обојица заседну кљусету на леђа? Међутим, како је Арена ближе, тако расте и она енергија коју сам осетио и 5. октобра, када је маса од неколико стотина хиљада бујала око Скупштине чекајући „нешто“. Кораћ беше тада шеф параде, који је чекао некакав знак. Тада је главна промена било задати одлазак Милошевића, а после тога, очекивало се, настаће препород. И не би тако, осим за шачицу која је осмислила демократски пуч. Занимљиво је, наравно, да је „машина за измишљање промена“ довела у Арену и креатора промена од 5. октобра – бившег америчког амбасадора Вилијема Монтгомерија, који је ових дана, како са страница листова магазина, тако и са малих екрана, објашњавао Србима шта се заправо догодило у оном пучу названом револуција, који је његова влада финансирала са сто милиона долара.

Ту се сад већ увлачи доза скепсе у крајњи исход сценарија који је, немојмо се заваравати, по методологији *гојаћања народа* из времена Милошевића, педантно прикупио оне најнезадовољније али и најмање склоне аналитичком расуђивању, у један популистички караказан. Ти људи, покупљени добро организованом војском партијских активиста, потрпани у аутобусе, прозвани, убележени са плус и опоменути коме смеју, а коме не смеју да звижде (никако Русима, а није згодно ни Американцима), макар су се неколико сати свог живота, стиснути у најбројнијем аудиторијуму Арене, осећали мало моћније и мало напаљеније. Они чекају знак, ово је додуше само проба, да буду усмерени.

Кажу да су војници, стешњени недељама у рововима, искакали због напетости право на чистину – мада су знали да срљају у сигурну пропаст. Србија је тај ров, под опсадом беде, упљувака и увреда. Да, све је спремно баш за такву промену без промена.

Забијачке

Београд, новембар 2010; портал Видовдан

О ткако су попале јесење магле, фрушкогорје се утопило у непрозирну белину. Нит Дунав да се покаже, онако моћан, челично сив, како без шума гута простор пред собом, нит облака ни врбака на видику. А и виногради нетрагом нестали. Баш као и лабудови. Ни они нису препознатљиви оку у, белином прекривеним, лагунама које су се увукле у падине црвенкастог леса Јанде.

Ипак, заслућују се врбаџи. Из сплетова разуђеног корења, заривеног у глиб, допире препознатљив мирис трулежи и песка. Дунав га је издљубљао из најдубље своје утробе, баш из средишта матице, чије се дубине држе бродови. Готово до самих плутача, које обележавају пловни пут, људска рука довукла је, од обале до матице, четири камена зида уредно сложених стена.

Ту, у мртвајама заробљене реке, где надомак камених бедема лудују штукe и смуђеви, све прогањајући јага каутлера, понуђено је панонском диву да се олакша. Да таложи милионе тона песка и муља, и тако увећава аду, а себи додаје нову снагу. У измаглици Срем, преселио се негде између неба и земље.

Мој сапутник, који је, неки час раније, изронио пред стојадина, на лаганој узбрдици која води од Крчедина ка виногорју, бануо је из белине право пред браник аута. Кренуо, каже, „пешке у планину, па онда низбрдо, све до обале“.

Тако овде, сремачки претерано, тепају брегу као такорекућ „планини“. А бедеми од леса високи су највише до пар стотина метара и жуто црвеним лавинама повремено се роне право до

реке. До Сурдука низводно, и Бешке и Чортановаца узводно. А баш ту, између Јанде и Старог Сланкамена, све блаже опадају усталасане жиле Фрушке Горе. Тону, занавек, у црnilо плодног чернозема. Равница, коначно, надвладава брег.

Брана је чова тетовираних мишица, већ одмаклог пивског стомака, распуштене, дуге, као зифт црне косе. Фарбане – одаје јој одмакле године бели корен. Од оних је, све бројнијих у крају, које је рат, пре скоро четврт века, ухватио у менгеле – тада, мушкарце у најбољим годинама. И не пушта. А били су запослени, мање-више добростојећи, у полету окућавања. Поваљао их у каљугама фронтова, онако бесмислено, без пораза, ал' и победе којом би се макар „фалили у биртијама“.

Рат, сазнајем, „окончан без витештва, кô пувањак. А да л' знаш, новинару, да ми Аркан командовô.“ Тео да ме шиша, да се пријавим за стално код њега, ал' нисам дао. Тај није имô појма са стратегијом, кад ти Брана каже. Све му је сређивô онај Легија“.

„Нашли смо се, кад је све утихнуло, без посла, без пара, са голом гузицом на сремачкој ледини. Коју, брацо, на ангро купују тајкуни. И онај Тенис из Немачке, понегде се настањују Руси, има и Арапа. Немци ће да се врате. Кад ти кажем. Само што нису. А држава 'оће да преда странцима, преко домаћих лопова, 300.000 'ектара. А је л' узела од наших дедова? Еј... тамо још после 1945“.

Они у свему томе, у транзицији, не могу да нађу ни смисао, ни себе. „А 'ди ћемо ми, Сремци, кандар смо нешто побркали, вараду нас непрестано. Код мене сврати, под обавезно. Кућа иза лакат кривине, на почетку села. Тамо седим са женом. У кући набијачи. А у ствари... имамо ми још о шта да покажемо, да се по'фалимо. Ето кад дођу забијачке, новембра. Зачас ће. Ми, Сремци, држимо до обичаја дедова. Мада, од кад су под Титом најурили Немце, више је Крајишника нег нас“.

„Ти си новинар, кажеш? Да ти причам о свињама које су, кандар, паметније од нас, људи. Ето, забијачке, рецимо. Ујутро кад

заложимо казане, а допре дим све до кочина, свиње већ знаду. Дал' су ландрас ил' мангулице, није важно. Знаду. Њуше смрт, дошô тај дан. Њи'ов крај. И вриште, брацо, јооој како вриште, све од стра'а. Отимају се, циче, уво да пробије, срце да разбије. И тако посрћу и лелечу док и' држимо... отимају се све до казана.“

Гледа да л' ме је престравио ил' привукао причом, жели очито да се предам атмосфери ритуала у Срему, који није само клање брава. Забијачка је нешто као племенско породични пир, са церемонијалом и елементима жртвеника. Магијски ритуал, где се, у магновењу, замахом оштрице, у трену истине, раздваја живот од смрти.

„Тамо, брацо, на том месту 'ди чека судбину своју свиња, већ од синоћке су спремне ченгеле. Тамо их прекољемо и поримо. Црева на шприц, за кобасице. Даааа, прво жене црева да доооооо оперу – од гована, да простиш. Цигерицу и беле и црне бубреге о'ма' на роштиљ. Или у кавурму“.

И наставља, замишљен: „Свиње се отимају од пресуде човека. Од ножа. Све до краја. А људи, они, брацо, иду под нож или чекић у главу... ћутке. Причали ми, из рата, шта су радиле усташе овде, у нашем Срему. 'Иљаде стајали кô укупани. Чекали. Шта чекају, бог те једô...Ал' и нас су, ноћом, у последњем рату покупили, кô, мо'ш мислити, добровољце. Па послали у неку вукоједину, на фронт, нит смо знали 'ди идемо, ни ко нас шаље. Нит смо шта питали. Запретило. Свашта сам видô у Вуковару, не питај. А свиње, брацо, имају, тако кажу новине, имаду, срце кô људи. Ал' опет неће да куца у човеку. Кад га преседе. Та мани... мора да је то срце поштеније“.

„Ви, новинари, све знате, ал' не казујете по правди. Него онако, више уз власт. Разумем ја, ту вам је 'лебац. Новци“. Смеје се својој досетки. „А зову ме сви у Крчедину Брана. Баш ових дана умро је мој ратни друг Легија. Није онај прави, ма не, тако су га само звали, мог друга из рата. Однесе га рак за две недеље. Од кад смо се вратили са фронта, стално је ишô некако

намрштен, прек. Какво то време дошло, можда му дојадило па от'шò да не гледа“.

„Знам, брацо, за свиње, рецимо, да неће да се паре пред човеком, а ови на телевизији се јебављу пред камерама. Каже народ, да простиш, 'кò мршаве свиње'. Ма за њих су свиње – господа“.

„Треба и по тројица одраслих да зрелу крмачу, или вепра од 250 кила, окрену на леђа. Један обавезно свињу за реп, други за уши. А оне – вриште ли вриште. А човек, кад га воде он ни мр, клекне сам“, каже замишљено.

„Кад купујеш у радњи не мислиш да је било клања, вриске. Неће ни свиња да умре. Олако. 'Оће да живи, макар свињски...А ми – зар живимо боље, ми данаске гори смо од свиња. И шта чекамо и докле“, уноси ми се у лице, па ми заклања видик на шофер шајбну. А једва напипавам правац на влажној, маглом орошеној, линији асфалта. Баш се осећа мирис меке ракије.

Примио сам га у кола да му олакшам узбрдицу. Објашњава да, кад се спусти на другу страну, до дунавских врбака, „има тамо још преосталог јасена, добар је за ложење“, сутра ће да сече. На дивље. Наравно. „Сви тако“.

И као да коловоз хоће одједаред да полети у амбис камено-лома смештеног подно падине. Ал' врага. Устукне стрмек пред оноликом водурином, па се спуза ка обали и разуди у врбаке. Горе на вр', видимо да је помолило свој обруч сунце... А доле, магла прогутала село и равницу. Баш кò море! Панонско. Из њега вире кровови и врх звоника са бакреном јабуком...

Чују се кроз маглу моторке, оне са назубљеним мачем од пола метра дужине, зује к'о стршљенови. Брекћу трактори, претоварени кубуцима јасена, израњају па нестају у белини. О томе, о тој пракси шајкашког „допунског“ прихода, чујем од Бране, може се понешто сазнати само у кафани и око Калакаче. „Тамо 'ди газда Лаза испече сваке јесени и две тоне ракије, шљивове ал' и дреске. Само кад би неко 'тео да баш све исприча, о муци овдашњој“. Ал' неће. Срем је то. „Насукан“ на спруду фрушкогорја...

Отворен пут за унијаћење светосавља

Београд, новембар 2010; портал Видовдан

Коинциденцијом какву уме да приреди „господин случај“, наш патријарх, господин Павле, напустио је своје православно стадо баш када су папа Бенедикт XVI и наш председник, у Ватикану, разматрали далекосежне планове за будућност вере и државе у Срба. Разговори су, са даном паузе, тек толико да Тадић скокне на заседање Синода у Београду, пре упоко патријарха, настављени у Берлину, са Меркеловом.

Зато не изненађује што се, повратком председника из „историјске посете“ Ватикану и Берлину, још током величанственог испраћаја човека – свеца, оличења светосавља и очувања српске националне и верске посебности, разгорела борба за новог патријарха.

Има ли бољег доказа за то, од гостовања владике Иринеја (Буловића) на РТС, који признаје водећу улогу папе у хришћанском свету, а изјашњавао се, притом, у ударном термину, о профилу будућег патријарха, речима да је време за „савременог“ поглавара Цркве у Срба.

Тијанићевој телевизији одмах се прикључила Бујкетова *Политика*, којој је по мери Додиков миљеник владика Григорије. Њему је, опет, Студио Б, у фази кампање, понудио термин у веома гледаној емисији Агапе. Тезе Григорија и Иринеја су се, разумљиво, поклапале.

У сада већ јавно отвореном црквеном расколу, дубоко потцењујући народну памет, утркују се и сви остали жуто окречени медији, а не кријући да нови верски поглавар мора бити по

укусу Рима, Брисела и цариградског патријарха, иначе блиског Светој столици, чији примат у хришћанском свету Вартоломеј признаје и пропагира.

Када су у питању далекосежни, вековима непромењени, планови папства на Балкану, као да се олако, у светлу обећања датих Тадићу, заборавља антисрпска кампања Свете столице, која је кулминирала саопштењем Ватикана 3. маја 1992, кроз поруку секретара Анђела Содана, а у име папе Војтиле, да „српску агресорску руку треба одсећи“.

Као да се свесно предаје заборава да је *Тањуџи* свакодневно из Рима упозоравао о непријатељским изјавама Ватикана, али и италијанске штампе. Она је просто бујала од реваншизма због изгубљеног Другог светског рата на Балкану. Злокобна предвиђања, мени као тадашњем дописнику агенције, упорно је пласирао и будући врховни поглавар „црногорске православне цркве“ Мираш Дедеић.

Тај рашчињени поп водио је свакодневну кампању у просторијама међународног удружења новинара у *Via Mercede 2* у Риму, пропагирајући независну Црну Гору и њену независну цркву.

Деценија и по је сувише кратак период да би се архивирало ратнохушкачко понашање Ватикана, са Немачком као инструментом. То су, према садашњим непристрасним изворима, главни креатори распада Југославије и прави инспиратори страшног крвавог цеха који је пратио ту велику германско-католичку авантуру разбијања антихадсбуршке версајске творевине.

Зато је заиста тешко поверовати у званично саопштење о „искреној подршци Ватикана уласку Србије у Европу“, а још мање има места радовању што Света столица још није званично признала Косово. Јер то је уобичајено тактизирање Ватикана, који дела, али се јавно не изјашњава. Или то чини врло двосмислено.

Разлог је врло једноставан. Управо по најави ампутације Срба у Босни, папа је боравио у Скадру и обећао Албанцима на Косову државу. Око 3.000 католичких „волонтера“, а у ствари

шпијуна, послато је из Рима још 1992, прерушених у одоре хуманитарне помоћи Албанији, да припрема прихватне логоре за будући планирани „егзодус“ косовских Алабанаца. Сада знамо да су то, заправо, биле кулисе за НАТО интервенцију на Србију.

У том периоду, *Радио Ватикан* свакодневно, као и ватикански *Oservatore Romano*, посвећивали су највећи могући простор антисрпској ратнохушкачкој кампањи, посебно антиправославној пропаганди и тврдњама да Православна црква подстиче наводни геноцид Срба над осталим нацијама. Није био поштеђен ни покојни српски патријарх.

У марту 1993, новинска агенција је емитовала осврт, начињен на бази најаве америчких и ватиканских извора, да се у америчком Конгресу, под шифром Вирџинија, разматра план провокације на Косову (Рачак) који би легализовао НАТО агресију. Шта су радиле обавештајне службе режима, ако су страни извори најављивали неминовност агресије на Србију, и то читавих седам година раније?

Подсетимо да су, пре Дејтона, политички и дипломатски кадровици Слободана Милошевића, заједно са католичком организацијом Свети Еђидио, учествовали у стварању паралелног система на Косову, а данас активно учествују у владајућој коалицији или асистирају у НВО Србији. Све то са пуним увидом и одговорношћу београдске владајуће елите.

Данас су ти људи распоређени у моћном сектору разних про-америчких невладиних организација, или су координатори и главни уредници у информативном систему. Са таквом лажно патриотском елитом, до јуче брозистичком и комунистичком, данас атлантистичком, морали су патријарх, сада нажалост покојни, и Црква да бране оправданост постојања Републике Српске и Србије. Да штите Православље од покрштавања.

Може се за почетак поставити апсолутно логично питање – чиме је условљена та подршка Ватикана, али и Италије, обећана Тадићу? Шта ћемо њоме дефинитивно изгубити? Имајући пре

свега у виду планове Ватикана да померањем свог *Antemurale christianitatis* (*Прегзиђа крићансиџва*) преко Дрине, Војводину претвори у „екуменски“ простор. А заправо – унијатски.

У близини Новог Сада, јавили су државни медији још пре три године, планира се подизање „Богомоље помирења“ источне и западне Цркве. Пројектована је, према тим изворима, највећа црква у Европи. Ради се заправо о обнови идеје католичко-германске империје – здружених региона под Немачком, а са подршком Велике Британије. Сличне оној, каква је постојала за време Хабсбурга. Избор безначајних личности на кључна места ЕУ, како председника, тако и министра спољних послова, најбоље сведочи да ће се заправо о свему одлучивати у најновијем *рајху*.

Уз овако замаскирану ЕУ, као идеолошка компонента, како, после најновијих састанака европских лидера и папе Бенедикта, најављују страни извори, стајаће Ватикан, у напорима да се створи европски центар моћи, армиран Немачком као реалним прваком европске „светске владе“.

Та нова нова конструкција, која се развенчава од све слабијег Вашингтона, озбиљан је кандидат у новој расподели моћи, енергената и територија, која и настаје силаском Америке са сцене као униполарне силе.

У том контексту, Турској је, и из Брисела и из Вашингтона, понуђено да се врати на Балкан, али само до Калемегдана. Војводина иде у европску регију.

Српска православна црква је, за сада, под вођством Патријарха Павла, реална препрека у мешетарењу Немачке и Ватикана ради докрајчења растурања Србије. Зато је дат миг атлантстичкој владајућој коалицији да оствари свој једини, до сада више пута оспорени, циљ – заокружи ону „црквену владу“ која ће променити календар, Литургију и суштинско православно биће Српске цркве.

У међувремену, пред планирано католичење на Косову, које је црквено директно потчињено Ватикану, на више верских скупова лансирана је теза да су „темељи свих православних цркава на Косову католички“.

Ти православни кадрови, који то тврде пркосећи Артемију, виђени су да оснују будућу „православну цркву“ албанског Косова, што је ватиканско амерички пројекат који је у Београд донео потпредседник САД Бајден. Предвиђено је стварање и отцепљење „војвођанске православне цркве“, која ће бити у симбиози са „војвођанском нацијом“ и њеним, од српског створеним, „војвођанским језиком“.

Дакле, патријарх нам оде у најтежем тренутку. Да ли је то последње упозорење да се Срби тргну и узму памет у главу? Да дођу до владе која ће бранити веру, национални интерес и преосталу територију? Или ће и српска држава, и Светосавље, постати реликти прошлости, намењени да их полако прекрије паветина и шаш?

Медијске бабушке – промотери дезинформисања

Београд, новембар 2010; портал Видовдан

Новинари са више професионалних биографија – свака у функцији адвоката владајуће гарнитуре, од Тита па све до Тадића – узданица су демократије криптокомуниста, припадника ружичасте елите. Када би се јавност потрудила да упореди први, други и трећи – најновији професионални ангажман глодура најутицајнијих српских ТВ станица, радија, писаних медија и агенција, наишла би на фрапантну сличност ових ли(н)кова са бабушкама. У свакој чучи по неколико биографија, а повезује их „проходност“ кроза све системе и идеологије. Ови кадрови у „независном новинарству“, по задатку, обавезно избегавају кључне норме новинарске професије. Рецимо да, после лида (голе вести), објасне каква нас судбина чека од руку капоа које смо демократски изабрали. Довољно је погледати како, следећи матрицу Запада, медијске бабушке оправдавају серије агресија НАТО–а, при том понављајући упорно рефрен о некаквом „арапском пролећу“, а безочно превиђајући удар на Либију данас, Сирију сутра, Иран прекосутра и припрему реколонизације целе Африке, као и и делова Азије богатих нафтом. Они су, као релеј Тадићеве спољне политике, заслужни за то што је, на различитим медијима, реч „Европа“, само током ове године, поновљена ни мање ни више него 55.000 пута!

За њих је, према смерницама Вашингтона, који по свету неконтролисано и некажњено убија и засипа уранијумом, Гадафи

крвави диктатор а не човек који је установљењем златног динара, уз помоћ ОАЈ и ОПЕК, претио да обори безвредни долар којим САД тиранису светску економију. Из њиховог пера нећете сазнати да је управо зато осуђен на смрт од светске банкарске олигархије. Све трубећи о недостатку слободе штампе у време Милошевића, бабушке су, после удара од 5. октобра, од почетка корисници привилегованог статуса, а прате их синекуре високих примања, гарантованих функција у режиму, амбасадора у кључним дипломатским центрима.

Посленике оваквог новинарства нису у стању да дотакну и измаме им саосећање ни суманута слања беспилотних робота-летелица које, трагом прогоњеног лидера Либије и његове породице, бомбардују обданишта, школе, болнице. Баш као и на Балкану пре више од деценије. Да ли треба подсетити да су бабушке домаће, већ у то време, клицале на својим „независним медијима“ у прилог тог антисрпског интервенционизма, дрско објашњавајући да се ради само о рушењу Милошевића. Данас Гадафи – због кога „успут“ уништавају Либију, преузимајући уз помоћ бандита Ал Каиде и придружене СИА и МИ6 њену нафту у стилу Хитлеровог длицкрига – пркосно поручује: „Нико мени не може забранити да браним своју отаџбину“. Али, та истина није на репертоару хирурга овдашње медијске лоботомије. Јер, бабушке су управо ангажоване на послу упорног доказивања да се одбрана домовине сматра непотребном мисијом, непримереном усређитељској визији глобалног *џулаја*, са НАТО чуварима и са једним јединим газдом, који својим промотерима, повремено, са изразом презира, баца по коју коску са стола. Понизне не воле ни налогодавци, мада су им неопходни за одређену врсту послова. Они упорно потхрањују ноторну лаж о наводној искључивој кривици Срба за разбијање Југославије. И тако тече кампања утеривања самомржње као вида србомржње, све док од државе не остане оно око Тарабића шљиве. А дотле ће, ваљда, и сви апетити бити намирени. Укључујући и

оне медијских послушника. За друге и нема хлеба. Поред 4.000 већ отпуштених новинара-галиота у потпалубљу информисања, најављује се бацање у море незапослености још 400 само до краја ове године.

У свакој од тих привилегованих бабушки чучи чувар, а у њему опет чувар чувара „истине“ која је кључна за одржавање стања апсолутне окупације ума, произведене од антисрпских *џи-ар* агенција које су, на жалост, темељ данашњег српског информативног система. Како рече Џон Стаубер, амерички теоретичар који је са Шелдоном Ремптоном написао пет књига о „методама и техникама пропаганде на којима здружено раде владе, приватни интереси и *џи-ар* индустрија, после чије лоботомиије људи постају овце“: „Престао сам да се бавим професијом новинара од када сам схватио да је он само курир који *џи-ар* производе преноси до редакције“. Улога журналисте и у нас, по истоветној формули, своди се да најбрже могуће јавности ували симулакрум истине – онако како је скројена у агенцијама типа *Rager Фин*, најпознатије у обради и доказивању тезе о наводној геноцидности српског народа – знате већ, Улица Васе Мискина, Рачак, Сребреница...

У међувремену, страни партнери најистакнутијих бивших српских медија доспевају у посед драгоцених документација и фототека од оснивања најстаријих листова, и тиме припремају брисање прошлости српске нације и државе. Исто то приређују нам и бабушке на челу музеја, библиотека – у кључним културним институцијама Србије. У Новом Саду јесенас је, на конгресу са 400 делегата, основана *Дунавска медијска мрежа*, која ће – како се тврди у *Културном годашњу* најстаријег листа на Балкану – спречити да РТВ Војводине опет постане привезак Београда. Напротив, пројектом, који се издашно финансира споља, покренуће медије у Покрајини путем *Еџиџија*, најављује *Културни годашњак*. Збогом Београде, одосмо у Европу. Прво до Беча. У овом инкубатору типа Кумровца, биће на страним

донацијама васпитана генерација бабушки пожељног профила – новинара нове генерације.

Има међу бабушкама и курсиста добро извежбаних у страним информативним камповима, и та обука је на посебној цени. А њихова скаутска обавеза на избору подобне истине подсећа на први професионални живот већине њих. Тад су били у улози партијских гаулајтера и бдели, такође, над једином истином, а држали су шибу партијске казне, спремну за оне који то правило нису (ис)поштовали. Данас је то шут-карта са посла, у радном односу веома ретко сталном.

Породични педигре информативних бабушки углавном се врти у кругу бивше комунистичке елите, очева генерала војске, полиције, амбасадора, високих функционера партије на профитабилним местима широм света. Али, има ту, шаренила ради, и уцењене деце четника, па и потомака становника голооточког *Ћулаја*. Знала је и те како *Удба* – шта је чија судба. У другом новинарском животу пак, опробали су се, не мали број, као дописници и стрингери страних медија. Титов естаблишмент им је, својевремено, уз породични педигре, отворио прилику да савладају језике, успоставе контакте у светским престоницама и понуде се, када је избила криза распада Југославије, за очи и уши на Балканском лицу места. Било их је, у најгорим годинама санкција и ратова, свакодневно у извештавању радија *Дојче веле*, *ВВС*, *Ројтерса*, *Гласа Америке*, бројних западних листова, али и на важним позицијама домаћих центара за медије и у НВО. И где, тај други живот, код оних најистакнутијих, редовно се претвара у кључне позиције српског информативног простора. Догађа се то убрзаним темпом од када режим затискује све прозоре окренуте ка сазнањима о дубини и правим узроцима овдашње политичке и економске кризе. Сведоци смо, дакле, занимљиве инкарнације бивших новинара партије, прво у острашћене ратне дописнике – ослоњене искључиво на уређивачки

и пропагандни концепт својих централа, а затим у медијске преторијанце – „чуваре пламена“ петооктобарске револуције.

Постају сада плаћени на домаћем буџету – чувари салда октобарске назови демократије. А та владавина партократа је у последњих десет година промовисала дубоке, готово кастинске поделе у друштву, зацементиравши формирање непробојних политичко-социјалних кругова у повлашћеном врху, у којем се врте новобогаташи – потомци комунистичких лоза и феуда. Има ту, у функционисању бабушки, некакве неолибералне логике која влада, рецимо, и у NBA – добри играчи, да ли дриблери или специјалисти за непогрешиве шутеве из даљине, у сваком тиму су добродошли, све док постижу предвиђен број поена, сразмеран апанажи коју су добили у прелазном року.

Очито, власт се, мудро саветована од ментора – власника патента истине са више дна, побринула да управо бабушкама повери кључне позиције на палуби своје Нојеве барке коју чекају тешке буре на политичкој сцени. Они су бусола *новој српској њорейка*. Не пада им на памет да се упусте у откривање суштинског повода најновије уцене ЕУ о „привременом укидању безвизног режима“, због којих је, од 5. октобра, учињена серија судбоносних уступака у трасирању пута сецесије Косова, али и припреманих отцепљења тзв. Санџака и Војводине. А ствар је до краја једноставна и прозирна. Јавност је стављена пред избор: аминujte плебисцитарно садашњу квислиншку власт и њену праксу потписивања свих ултиматума, или се враћате у логор санкција. Али, то вам бабушке неће рећи. Морате схватити сами, а избора нема ни у овој најновијој понуди демократске Европе.

У трагању за деспотом

Београд, децембар 2010; портал Видовдан.

Међу аналитичарима је, у последње време, модерно трагање за најмање болним обликом вазалства Србије. Снева се политички лидер који би се, са минимумом штете по државу и углед народа, примио улоге наводног Стефана Лазаревића. Виђен као неизбежни партнер данас водећих демократа, све чешће се као кандидат за ту улогу безболног ропства спомиње „преображени“ Тома Николић, сада европски атлантиста. То је овај нови Тома који лечке скупља у Кнез Михаиловој гласове за промену Устава како би смањио Владу, државну администрацију и број посланика. А мож' да бидне да у тој промени – како терцира Вук – испадне и Коштуничина преамбула по којој је предаја Косова акт велеиздаје. А и Динкићу се, у тој иницијативи „у име грађана“, смеше још одрешеније руке у конфедерализацији Србије. Па ни Пајтић не би имао примедби што се баш „преумњени“ радикали хватају посла у исцртавању нових граница Србије. Нема ту ни помена од Огулина, Карлобага и Вировитице. А нема богме да грмне ни идеолошки отац Шешељ, који је пуштен низ мутну балканску бујицу од стране конвертита.

На челу СНС, Тома не крије да би се „самопрегорно“ прихватио рашчишћавања згаришта транзицијом „спаљене земље“ Србије. Притом, он је у изјавама болно искрен. По његовом мишљењу, биће (непре)болних услова да доспемо на листу кандидата добродошлих у ЕУ. Један од њих се управо остварио победом ЛДП Срба у конкуренцији за учешће у Тачијевој влади.

Ваљда следи, по Викиликсу, и признање Косова, које ће, по свему судећи, запасти „победницима“ на изборима које Тадић најављује за пролеће 2012. године. Свакако да није занемарљива, у том контексту, далековида изјава председника Бориса Тадића, дата још прошле године часопису *Време* : „Трагамо за моделом који неће подразумевати имплицитно признање Косова“, а цитира *Прес*. Као да ће се баш то вруће угљевље наћи у рукама бившег радикала. Треба подсетити да су, од стране атлантиста из Вашингтона, Брисела и Берлина, до максимума појачани, и иначе врло груби, притисци да се Београд мане флоскуле *И Косово и Европа*. То је поручено индискрецијом Асанжа и његовог дубиозног сајта, а стављено у уста француском министру иностраних послова. А не заборавимо да је управо то онај слоган који је Тадићу донео победу у пузећем удару 2008. године, омогућивши састављање садашње коалиционе Владе у коју је, изненађујуће, упао и СПС. Сада је, према иностраним проценама, време да маске падну, а да Тадић, у најмању руку, подели одговорност за груби заокрет у досадашњем сејању магле и одради све уступке предвиђене у директним преговорима са Приштином који су на прагу.

Спомиње се, по страним медијима, али не преноси у овдашњим, неопходност некакве „међународне конференције о Балкану“, о којој је париски *Фијаро* писао још пре две године као о неминовном „новом Берлинском конгресу“. Ту би се прецизирале нове геостратешке интересне сфере на полуострву. Ваљда је зато из Београда позвана Турска да се врати на Балкан, а ето нам и Саудијске Арабије у тзв. Санџаку, на позив Зукорлића. На тако нешто слутила је својевремена изјава Тадића, када је, прихватајући сугестије моћних суфлера при састављању ове коалиције непобедивих 126, најавио почетак решавања „историјског конфликта Срба и Албанаца на рационалан начин“. Управо од тога је Коштуница побегао 2008. године, решен да за опоравак свог ударманог рејтинга чека неко време где губитак

покрајина нико неће моћи да му стави на терет, пошто, очигледно, није имао са ким да их брани.

Евентуалну нову политичку конфигурацију у Србији чека и притисак на Београд да, после Статута, прихвати и референдум у Војводини. Шта је ту је – *Европа нема алтернативу*. Српске границе се, у том случају, нужно морају имати. Према ставу Вашингтона, „српске етничке границе нису у складу са оним геополитичким“, што је, надаље, „узрок дестабилизација на Балкану“. Зато САД, као израз „нормализације“, поздрављају прекрајање српских етничких простора. Немачки амбасадор у Београду то мало блаже формулише: „У ЕУ ће радо бити примљени и Србија и Косово“, каже. А британска баронеса – министар спољних послова ЕУ, као пилот пројекат своје политике, препоручила је Београду „добросуседске односе“ са том новом „државом“ и „нормализацију свих евентуалних питања са независним Косовом“. Хоће ли у те геополитичке маказе ускоро dospети Војводина, Рашка (тзв. Санџак) и југ Србије, па да се на крају баладе, тим кројењем по америчко-немачком шниту, коначно врати преткумановски дезен Србије – по свему судећи „главни услов стабилности Балкана“? За прихватање таквих консеквенци пута у Европу, петооктобарској елити заиста би добро дошао коалициони партнер из досадашње опозиције. А влада националне капитулације глумила би владу националног спаса. Са свим тим демократским белајем, Тома, чистих руку и савести, боравећи у лагодној нирвани опозиције, до сада није имао ништа. Али, није имао ни бенефиције власти. Чак се не може повезати ни са оним формирањем „меке диктатуре“, што нам је овдашња коалиција на власти упаковала за нову 2011. годину. Да подсетимо, почело се тоталитарним законом о медијима, законом о саобраћају (*кадија ће шџи, кадија ти суди*), реизбором судија по демократорским критеријумима. Тај би салдо био моментално уваљен Томи, уз услов поделе сласти владања, али и спремности на патњу даљег замлаћивања Срба под

још већим надзором ММФ-а, ЕУ и Вашингтона. Хоће ли он примити тај крст и ореол мученика за туђе демократске грехе? Уз њега су сложни и све бројнији напредњачки „покрштени“ радикали, а они староседеоци, пренеражени, остали су у мањини – такорећи у ропотарници историје. Нема сумње, и најновији ток збивања на Балкану узалуд подучава српске понављаче да је већина партија, и опозиције и власти, у ствари рођена као ванбрачно чедо или белосветских спонзора или „домаћих служби“. С таквим досијеима, који су у власништву гробара наше суверености, може се, наравно, водити само вазална политика. Чему онда толика бука око сваких избора, па и наредних, који се широм Србије најављују скупљањем потписа од стране активиста СНС и НС? Ако се узму у обзир америчке, британске и немачке поруке, које су, у ствари, најаву потпуног парчања државе, то ће бити избори за деспотску варијанту преживљавања Србије, али ближе изнуђеној „кооперативности“ и конвертитству, него сјају политичке мудрости и домишљатости Стефана Лазаревића. Тако размишљају они добро упућени у сва збивања од Осме седнице, преко 9. марта, до 5. октобра, који познају изданке ове политичке елите и границе њених могућности.

У СНС су се, пред улазак у историјску улогу власти, масовно окупили, поред обичних вишепартијских прелетача, познати писци, хумористи, а пристижу и глумци, песници. Ембахаде чекају. Сви они снагом свог инстинкта верују да ће нова странка, магијом чудесног преображаја, нешто од плена резервисати и за њих. У таквој ситуацији, тешко да ће потенцијални гласачи препознати припрему синцира за будућност вазалске Србије.

Увођење у црквени раскол

Београд, април 2011; часопис Печат, портал Видовдан

Минира се једини преостали стуб нације – њена светосавска Црква. Да ли је гурање тог тајног процеса у други план прави мотив надувавања раскола, који се, преко државних медија, стално наговештава после смрти патријарха Павла? Можда је халабука око *случаја Артемије*, која се продужава од Сабора до Сабора, идеалан начин да суштинске теме не дођу на дневни ред?

На мајском Сабору СПЦ, зна се већ у априлу, непослушни Артемије биће искључен из црквене заједнице. То најављује Његова светост патријарх Иринеј, а радо(сно) преноси ТВ Б92. Јер, то што ради бивши владика „није само против канона већ се граничи и са здравим разумом“. Његова светост упућена је и у „финансијске малверзације Артемија у располагању донацијама“. Али ето, мало се, рецимо, зна, у ствари ништа, о садржају недавног боравка патријарха у Америци. Да ли се тамо, поред осталог, упознао са овде мало тајновитим детаљима православног интегралитета који развијају САД?

Овде влада потпуно медијско ћутање о тој верско-политичкој матрици САД и Ватикана – „новом црквеном поретку“, предвиђеном прво у Српској православној цркви, а потом и у највећој – Руској. Оно што се да наслутити, јесте да текуће иницијативе за стварање „црногорске“, „косовске“, „хрватске“, а ускоро и „босанске“ и „војвођанске“ православне цркве, реално, воде у преименовање СПЦ у букет православних феуда. А затим следи и њихово стављање под капу проватикански

оријентисане Патријаршије у Цариграду, која и не крије амбиције да овде буде нека врста посредника Свете столице. А новоисторија – уз помоћ кадрова добро позиционираних емиграна у Београду – већ увелико настоји да брише дубоке кржаве трагове у српском бићу, а са њима и свест о неокајаним масовним гробницама – заоставштини католичког клера и њиховог вође и инспиратора Ватикана.

Још мало па се неће више ни спомињати јаме пуне православца, чије преживеле потомке сада као стадо терају у гркокатолике у Хрватској, а ускоро и другде, уз одсуство било каквог јасног реаговања црквеног врха.

Можда је халабука око случаја Артемије, која се продужава од Сабора до Сабора, идеалан начин да суштинске теме не дођу на дневни ред. Јер, тешко да позицију СПЦ истински угрожава шачица непослушних који служе по катакомбама. Стратегија развлачења *случаја Артемије*, у којем се, цунамијем владиних медија, групици свештеника даје публицитет, по свему судећи замађује неке друге драматичне промене унутар СПЦ; „новотарци“ представљају себе, кроз паничење око омаленог, непредвидивог, а кочоперног Артемија, као тешко угрожену жртву – на правди Бога. Екуменисти (паписти), наиме, тврде да секташи, који су заиста упали у добро припремљену замку замене теза, нису аутентични тумачи свете тајне. Деловање Артемија, на први поглед, гледано кроз објектив потребе канонског јединства, наликује смаку православног света, као и оцена из врха СПЦ да они који су пошли за њима, па и њихови потомци, „повлаче грех и проклетство“. То, по драматици, већ личи на анатему. Али, проблем у томе свему, онај суштински, јесте то, што је осуда бачена на део свештенства из и око Грачанице, које је једино на делу показало како није спремно да следи најновију политику СПЦ – прилагођавање доминацији безгрешног папе, и то без алтернативе.

Добри познаваоци историјата „екумене“ подсећају да се на Балканском шару ни данас не догађа баш ништа непознато. Више него икада, Ватикан је ближи проверавању православаца: прво Срба, па потом и Руса. Тамо је, у циљу придобијања и активирања екумениста, убачено око пола милијарде долара, а на домаће тле, има наговештаја, око 100 милиона. Тај новац се грана и према неким политичким пројектима успостављања партије демохришћанског модела, већ деценијама врло успешног у Италији и Немачкој. Из других помесних православних цркава има већ довољно порука Артемију да у Русији има снага које би да се одупру офанзивни паписта и траже савезнике на овом тлу. Можда и то жуља врх СПЦ?

Рекло би се да се у спору Синод – Артемије, чија залеђина и суштински мотиви, са уплетеним нецрквеним факторима, нису, бар засад, осветљени, дошло до фазе „пута без повратка“, поготово после најновијег јавног иступа новог патријарха Иринеја, са прогнозом Артемијеве екскомуникације.

Постаје све очигледније да је преуређење Православља, како то виде евроунијати без алтернативе, неизбежна цена опстанка Срба и Србије. Као, уосталом, и *йуџ* у *Евроју*, под условима које су дали исти они који су Србију, прво санкцијама, а онда и оружаном агресијом, довели на руб тоталног полома. Можда би требало консултовати нацију да ли и на ту цену пристаје.

Недавно, јавности је, коначно, успео да се обрати и сам рашчињени владика Артемије. Али како? Његово сведочење освајало је на мало познатом порталу на интернету. Према изјави Артемија датој пред камерама, циљ његовог смењивања, уз монтирање доказа, јесте да се прикрије „истински ‘грех’ што је успео да макар део Срба из избегличког таласа задржи на Косову“. Са становишта Запада и његових цркава, „грех“ није мали. Другим речима, Артемије се одлучно одупро плановима НАТО и Ватикана за потпуно преузимање Косова. У позадини је пре тога обезбеден унапред изгубљени рат у који је, као у добро

припремљену клопку, улетео Милошевић. Подсетићемо: не само да је у нашој покрајини никла једна од највећих америчких војних база, него се, према нацртима Ватикана, припрема проглашење српских манастира културним добром самопроглашене шиптарске државе. А у томе ће асистирати и пројектована „православна црква Косова“. Темељи те работе освештани су још током Бајденове посете Дечанима. А Артемије је, замислите, одбио да га прими у Грачаници.

Одмах по уклањању Артемија, Грачаницу – донедавно острво отпора светосавске СПЦ прозелитизму Ватикана – оверио је својом посетом Бернар Кушнер, озлоглашени први губернатор окупираног Косова и Метохије. Светски медији га увелико повезују са Тачијем у мрачној афери егзекуције око 1.500 отетих и заробљених Срба, чији су органи, према убедљивом извештају Швајцарца Дика Мартија, одузимани жртвама одмах после егзекуције. Они који су, међу отетим српским становништом на Косову, преживели, упућени су ових дана да кроз техничке преговоре Београда са Приштином аминују сецесију и сарађују са режимом криминалаца и убица у чијој је режији спроведен овај злочин – о којем је, кроз покретање афере о крађи органа на бази необјављених сазнања Хага, проговорила Карла дел Понте у књизи *Нејовање некажњивости*. У Вашингтону и Бриселу знају да ова жена, вазда жељна власти и утицаја, има компромитујућу документацију о дрљотинама НАТО, али и о кривичној одговорности шефова држава и генерала НАТО – починилаца злочина над Србијом. Али – како на то у својој књизи одговора указује Џефри Најс, њен тадашњи заменик – бивша тужитељка и данас прикрива сазнања да су злочини, укључујући онај у Сребреници, наручивани и монтирани од страних служби, а одрађивани преко шаролике братије са легитимацијама страних легионара.

Најс тврди да је споразум о ћутању постигнут између Америке, Хага и српских новодемократа, којима се касније

прикључио покајнички СПС. Све то уз пуну подршку НВО сектора и њихових „независних медија“. То је, по свему судећи, један од убедљивих разлога зашто су, са мало амбасадорског притиска, Далтони 2008. године одлучили да поново јашу заједно. Отварање *афере Артемије*, на начин како је то медијски оркестрирано, сведочи о отвореним намерама атлантиста да озваниче преотимање Косова и Метохије, а све тамошње православне манастире поунијате, уз упадљиво ћутање врха СПЦ.

Да ли се икада прозелитска политика Ватикана мењала? Историја сведочи да није. Прилагођавала се кроз разне крсташке походе, оружане и екуменске, у тактици покатоличења – прозелитизма. А Балкан је био и остао омиљена мета. О томе сведочи и Јасеновац, протерани Срби из Хрватске данас, али и они покрштени јуче. Управо зато је покојни патријарх Павле, на предлог о доласку папе Војтале, одговорио: „Добро нам не дош’о“!

Ко год понашање демократске секте у сарадњи са том политиком сматра само варијантом обичне бахатости, обогаћене несташном неолибералном похотом за поседовањем свега постојећег, погрешит ће. Ради се о добро обученим творцима „нове Србије“, у којој ће Срби бити сведени на прописане демо-стандарде. У том светлу, и Синод, и Артемије, и цео сукоб, имају само тежину олако одиграног туђег сценарија, чијег суштинског погубног садржаја његови извођачи у мантијама – можда не сви – не морају данас бити свесни. Али, сутра када прозелитизам зауца на врата? Сутра, владике, и бивше и садашње,... сутра ће бити касно.

Капитулација „без алтернативе“

Београд, август 2011; портал Видовдан

Опет ће Србија, ове недеље уз трубе Гуче, скретати поглед са суштине нове етапе косовске кризе. У том политичко стратешком играчку, а према сценарију наших проверених (не)пријатеља из Вашингтона и Брисела, Приштина и Београд, уз повремену асистенцију Загребца, разигравају сценарио дефинитивног комадања Србославије.

Док су очи уперене ка барикадама од балвана и туцаника на северу Косова, у које је пободен неосвећен крст (Црква се ограђује) и уз медијско разглабање хоће ли и када бити уклоњене у име „мира, разума и толеранције“, да се разумети, пошто се држава не сме бранити никако, да капитулација, заправо, нема алтернативу. Зато и промиче значај доласка првог контингента атлантских крсташа као оквир такве стратегије званичног Београда. Они треба да покупе пале заставе и отворе коридоре на којима су, према уговору, недодирљиви и неприкосновени. То је она НАТО коза која ће чувати балкански купус. Према изворима са Космета, у оном делу кооперативно расположених, добро плаћених НВО Срба, очекује се до краја године (ето њима весеља) око 7.500 НАТО терминатора. Не само да ће ратници Алијансе, која инсистира на „држави“ Тачија у пуним границама, својим присуством (не више замаскирани у *Кфор!*) дефинитивно зацементирати, од Вашингтона зацртану, границу између Србије и терористичке парадржаве, већ ће открити и прави садржај ових дана пуштеног мамца о „специјалном статусу севера“ у оквиру „државе“ – пијаце људских органа и белог

робља. Исто толико гаранција имали су хришћани изведени пред лавове у римским аренама. То је тек први чин. Јер НАТО ће, снагом реалног стања, уз логистику Бондстила, означити почетак краја суверености српске државе.

Испада да се овдашња јавност, која је покретна, забринута и борбена колико и она скувана жаба, радо предаје још једном „Рачку“. Наравно, прво је произведен повод, уз паљевину. Нема, дакле, потребе за томаховцима, аваксима и бомбардерима у околностима где је одбрана Србије управо добила наредбу из САД – ни маказ. Потпуно иста прича у инсценизији насртаја на Србију, али уз Рамбује *post festum*. Овај неће бити одбачен. Напротив, већ је прихваћен. Да подсетимо на савет америчке полиције потенцијалним жртвама силовања: „Ако не можете да се одупрете, покушајте да уживате“. Рецимо уз музику. Дало би се разумети са насловне стране најстаријег листа на Балкану, коме је Гуча ударна тема. Па, зар окупљање око пола милиона људи, претежно житеља овакве Србије (али не на Андрићевом венцу где столује човек који, мимо уставних овлашћења, располаже судбином државе и нације), уз трубе и свадбарски купус, не сведочи да је пројекат *йредседник без алтернативе* више него успео?

Сви они који, без правих аргумената, као кључног иницијатора политике етапне капитулације помињу личност првог човека, наводног самодршца, сугеришући да погудне одлуке он доноси сам и то у тренуцима не знам каквих слабости – аболтирају смисао добро смишљене тракалице. Ради се, заправо, о осмишљеном и вешто изведеном преносу порука – споља. Није ли, дакле, ипак реч о моралном успављивању Србије, да би се лакше поднеле ампутације? А све је, заправо, димна завеса, произведена на корист неколико стотина хиљада плаћеника режима, наспрам шест милиона обесправљених и опљачканих, лишених будућности.

Поглавље 7

Надреална Србија

Алајбегова слама

Београд, октобар 2011; портал Видовдан

У место спасоносног дуђења народне памети, која би постоктобарске квислиншке елите лишила полуга власти, њихови политички шибицари, испод жита, планирају нове видове кохабитације.

У том циљу је, као нека врста покретног моста између две обале власти и опозиције, кроз инжењеринг домаћих и страних „експерата“ настала СНС. *Српска најредна сџџанка.*

Цепање радикала било је, сада је још видљивије, само увод за разраду стратегије преживљавања незасите партократске пантљичаре која повезује обе групације.

У Србији је политика, очито, устоличена као вештина склапања најчуднијих, најморбиднијих комбинација у расподели онога што је од државе остало.

Како смо се уверили током ове две деценије, сви који су дефиловали на власти, редом, обележени су балканским синдромом потпуне политичке бескрупулозности..

Баш то и доликује чопору политичких карнивора, наследницима очева извођача протеклих „револуција“ у отимању и черечењу туђег.

То рестројавање, договарање и „федерирање“ у коалицијама по њима је најбоља превентива за евентуалну, рекло би се претећу експлозију народног незадовољства. А оно би, под притиском огромних социјалних и свих других тензија, могло да се деси. Под условом да му не буде извађен детонатор већ

опробаним моделима. Рецимо „помирења“ ДС и СПС из 2008. (које су испословали Шредер, западне амбасаде и тајкуни).

Ваља, другим речима, одговорност за све досадашње и будуће издаје и промашаје „размазати“ на све актере српске политичке сцене.

Нови политички противприродни блуд да се у Србији ништа не промени на бесконачном *йуиу ка ЕУ*, одвија се у виду развлачења Србије као *Алајбејове сламе*.

Рат билборда

Београд, мај 2012. портал Видовдан

Истински и једини победник предстојећих избора већ се зна. То је СНС, удружење отцепљених радикала у подухвату организовања, финансирања и подстицања виртуелног рата билборда. Чији „испеглани“ ликови својим спин слоганима убијају остатке здраве памети српске.

Јунаци овог рата, јавни или тајни, они из сенке, свим расположивим средствима мувања, обмањивања, који се оглушују о памћење грађана, а у улози некавих (фалш) крсташа демократије, попели су се на паносе.

И са тих билборда више не силазе. То су нови постмодерни „витезови“ српске политичке сцене, који своје назови спорове, у ствари представе режиране за јавност, обнављају што чешће могу. Најрадије ванредно учестало, тако прикупљајући харач на глупост и наивност бирача, који су их, у строго контролисаним процедурама намештаљки и вештачких, непоштених коалиција, наводно, законски устоличили.

Са *фойшош* осмесима, нагињу са билборда над политичку сцену на којој сеизи, коњовоци, потрчкала, скутоноше, воде међусобни рат до истребљења.

Лецима, спрејевима и ток шоу емисијама. А све увијено у дробке некакве назови кампање. Та битка медијских пиљара и пиљарица један је од најтужнијих призора правог домета ове демократије, која је вулгарно ископирана са Запада.

Српски политички амбијент, своди се, тако, искључиво на један једини циљ. Голу власт. Србија, изнутра потпуно окупирана

плаћеничким невладиним сектором, страним службама и квислинзима домаћег естаблишмента који раде на коруптивни проценат, бачена је *на лору* (ко први ухвати; у питању је шатровачки израз моје генерације 1940, за *Алајбејову сламу*, а (не)људи са билборда су само посредници у додељеним улогама отровне политичке бурлеске која ће се окончати као национална трагедија – губитком државе, историје, вере и језика.

Нема кога да том лудилу, чији је финале планиран за још један свети дан, српски Ђурђевдан, стане на крај. Баш сасвим свесно, празник састанка и бујања снаге – и траве и народа – злокобно је обележен као датум растанка са памећу и сваким отпором Србије да се одупре сатани, или, ако вам више лежи, глобализму.

Ни Црква, ни Академија, ни интелигенција не дају гласа од себе нити покушавају да упале светло у овој већ добро поднапитој предизборној крчми. Свако од потплаћених добитника је у руци стегао већ удељено, и не знам којим крајичком памети мисли да ће опште зло, које наилази, баш њега заобићи. Глупост.

Чак и они који су се, још суви, укрцали у *Нојев ковчеј* очекујући да их таласи цунамија донесу на острва где су већ раније „похранили“ покрадене народне новце, тешко да могу бити сигурни да их лихвари неће ликвидирати дроновима и покупити им паре.

Тек данас је у књигама и документима доступно да су амерички Јевреји, „мртви хладни“, обртали штедне улоге Хазара – своје браће по вери, које су, са швајцарских граница, после пробоја кроз окупирану Европу, војници са караула враћали у немачке логоре. Узевши пре тога, по налогу са „вишег места“, бројеве њихових банковних рачуна.

Ко се то усређио са својим западним „пријатељима“ и саговорницима? Милошевић који им је свесно или не помогао да, преко „преговарачких“ процеса и *Кфора* (НАТО), дођу на Балкан? Ђинђић који им је дао шта је дао, па се можда покајао

и због тога пао? Одоше сви, осим „мудрог“ Воје који је „вратио мандат народу“.

Тешко да ће ико вечно убирати плодове постоктобарске „демократије“. Сви они су само сецикесе и колекционари оних пара које ће на крају бити похрањене у трезоре Великог брата. Раније или касније.

На прагу пузећег удара

Београд, јун 2012; портал Видовдан

Коалиција Дачића и Вучића, која ће без сумње дуго управљати судбином Србије, благовремено је обезбеђена од одговорности народу за могуће фаталне последице политике која им је задата од ментора недавних избора.

То је договорено и системски урађено организованим садејством министарстава силе – полиције и војске. Која ће, под непосредном контролом Алесандра Вучића, бранити недодирљивост режима. Са „бокова“, све је обезбеђено пригодном кадрираним министарством (не)правде и потпуно потчињеним медијима. Оваква коалиција ставља Србију пред историјски судбоносан тест могућности голог опстанка демократије и самопрокламованог вишепартизма.

То јасно говори о правим циљевима и потпуној усаглашености стратегије око постепеног наступања пузећег удара у Србији. И будућих неизбежних кршења Устава од стране партија бивших (пара)патриота „промењене свести“. А све то ради прекрајања изборне воље и испуњења преузетих обавеза, што их је и довело на власт. Све ће се у времену које предстоји, завршити у беспућима *демократије*.

На почетку, поновиће се сценарио из 2008, када је вештим манипулацијама прекројена бирачка воља. Чему је, свакако, помогло *враћање мандаћа народу* од стране Коштунице, и неулазак ДСС у логичну коалицију са радикалима.

Тако је изведен маневар посредникâ Шредера и Монтгомерија, који је Тадићу и ДС-у гурнуо у руке неограничену шансу

да уђу у колицију са иделошким опонентом СПС. А потом, на крају баладе, очито плански, препусте трон радикалима „промењене свести“, као настављачима изворно досовског програма пљачкашке транзиције и предодређене судбине отетог Косова.

Јер, нема никакве сумње, још једно кривотворење бирачке воље било је најкомфорнији пут да се одбране све „тековине“ пуча од 5. октобра 2000.

Усијана столица

Београд, октобар 2012; портал Видовдан

Од тренутка када га је (не)позната рука гурнула у улогу куглице у косовском флиперу, српски премијер је ушао у зону жустрог „шамарања“ од стране успаљених играча (играчица).

Иначе, пре но што је на њу крочио, замео се, на тој плочи, траг каријера мноштва „приведених“ на жртвеник преговора. Неки су изгубили и главе – Слоба и Зоран, неки само позиције – Воја и Борис.

Ево, најављује се брзи наставак недавне партије из Брисела (врло успешне по кључне факторе и њихово посвојче Албанце), доласком министра Хејга, па Ештонове и, најзад, државне секретарке Хилари Клинтон...

Прштаће у Београду. Да се пожури у преговоре са Приштином, по сценарију који је већ скројен ван Србије.

И тако су (бивши) Слобини добили, на крају, усијану премијерску столицу и преговарачко жезло за Косово. За које се, узгред, ни председник није отимао. Сећам се, њега, Ивице, некадашњег портпарола, када ми је, 1997., у интервјуу за мало познати недељник *Оледало* рекао: „Ја сам прагматичан, моје време тек долази“.

Да ли је ово баш то време? Да ли промена Устава за коју ће се пабирчити такозвани консензус Скупштине, да ли прихватање територијалног интегритета Косова, као и резолуције о Сребреници под Тадићем, може Србији донети ишта осим досадашњих *обећања лудом радовања*?

Јер, није ли политика приближавања Европи, за коју стално следеју нове уцене, она покретна трака на којој се без обзира на пужевски корак или спринт, уствари, стално стоји у месту? Све празнијег стомака и све мекше кичме.

Берлин пожељан, Москва одгурнута

Београд, март 2013; портал Видовдан

Ако Николићева екипа настави да препушта територије алавим суседима, напујданим од НАТО-а, Москва ће о реалним гаранцијама за гигантски пројекат *Јужни шок* напослетку морати да се договара, не са Београдом, већ са онима који имају неоспорену моћ да ту Србију парчају.

На то упућују и сигнали после текуће рунде преговора Ештонове у Приштини и Београду, после које из Европе стиже процена да је Београд, за добијање (фатаморгане) датума, спреман да препусти све што се од ове власти тражи.

То су, дакле, односи снага на Балкану са којима је суочена Москва. Притом, интереси сарадње са Немачком, као кључним партнером за Путинову стратегију енергетског „освајања“ ЕУ, објективно сужавају маневарски простор Русије и на Балкану.

Реалност коју једноставно не могу заобићи бројни припадници партиотске Србије. Они који сањају и надају се „матушкиној“ руци избављења из садашњег полома државе.

Та навика, историјска, да се окрећемо Русији када су све опције већ (улудо) потрошене, јесте искушење за руску дипломатију.

Већ јаче од деценију, тачније од 5. октобра, од Запада наметнути и плаћени пучисти помажу да Берлин што лакше и успешније Москву, практично, избаци са Балкана, испуњавајући тако налог Америке.

Дакле, Москви, опкољеној НАТО ланцем и одсеченој од Србије, објективно остаје само пусто обећање да *Јужни шок* неће бити на удару. Другачије не би планирали ни започели изградњу

гасовода који је, на мишиће, али уз прећутну подршку Берлина, избацио из игре амерички *Набуко*.

У великој политици, очито, нема пријатељства, савезништва ни части, већ само голог интереса. То управо сукоб *Јужни њок* – *Набуко*, јасно илуструје. Но, Москви нико не гарантује, осим можда Берлина, да ова влада, на миг Вашингтона, неће почети да потплиће гасовод баш када стигне на границе Србије. Све је са уцењенима могуће. Они не заступају свој народ, већ своје газде који их имају у шаџи.

У тој великој игри немилосрдне логике искључивог интереса, Србија може тражити раме за ослонац, не на бази сентимента, већ превасходно кроз процену ко јој је кроз историју највише пружио, а најмање тражио заузврат. Уклапајући тако свој, српски, са руским интересом. Искуство цара Николаја, који је 1914. емотивно и неприпремљено похитао у помоћ браћи на Балкану, јесте трагично. Остао је без државе и без главе, а Русија је, у пуном замаху индустријализације и демократизације, посечена завером британске агентуре, домаће интелигенције, убачених комуниста и банкарских лисаца.

Дакле, кључни услов и данас јесте да се упаре потребе једне мале и једне велике земље. Такви савезници за Србију свакако нису ни Америка, која отима „оно што је пропустио Ајзенхауер 1945“, ни Немачка, ни Енглеска, ни Француска.

Свако заваривање да ће Путин изаћи из чврсто постављених оквира своје добро разрађене прагматске стратегије у оквиру капиталистичке породице којој, хтели – не хтели, припадају и Кина и Русија, а ради спасавања конфузних, подељених Срба, чиста је илузија.

У процепу

Београд, март 2013; портал Видовдан

Наслеђена Тадићева политика *ЕУ без алтернативе* натерала је Србе на понизно узмицање. Србија је зато у фази преобликовања у колонију, као заробљеник „реалне ситуације“.

Недовољно свесни, сведоци смо удара на државу. Јер, управо то је беспоговорно прихватање ултиматума који индиго напредњаци Вучића и социјалисти Дачића називају „споразум“ у Бриселу, а чијом применом *де факто* почиње завршни чин растакања суверености државе Србије.

Декларацијом лажне државе Косово, а после капитулације Београда око судбине севера покрајине, нападнут је и југ државе Србије. Моравска долина – капија и геополитичка жила куцавица. Последњи адут преживљавања Србије као иоле респектабилне државе.

Та предаја народа и територија прикрива се дневним таласанњем о корупционашким аферама, отварањем геј свратишта за VIP, које величају медији, а иза чега јачају притисци Београда на оне Србе који још неће, на територији матичне државе јужно од Копаоника, да уђу у Тачијев тор пун вукова. Уз потпуну равнодушност овдашње јавности.

Све то протиче у, све присутнијем, дефетистичком „реалистичком дискурсу“, како све гласније размишљају и доскора борбени аналитичари патриотских сајтова. Они данас износе натукнице, увијене у реторичке обланде, да се бирачко стадо и вера у демократске промене данас никако и не могу бранити. Ни

одбрани. Барем не у условима (само) окупације. А поготово не са килавим чуварима и пастирима из растројене опозиције.

Јер, истиче се без зазора, који се, иначе, побожно гаји у односу на јахача владајуће политичко-економске апокалипсе, чувари су безуби, а пастири политички импотентни. Без плана акције и жеље да заталасају мртво море, у шта се претворила Србија.

По неким доскора незамисливим тезама, које се подастиру јавности, оној којој једва откуцава патриотско било, а плућа на мах само хватају кисеоник у овој верзији загађене демократије (која све више личи на бонапартизам и терор поткупљених медија), треба, наводно, као једини спас, чекати да се карнивори наше политичке сцене потамане међу собом.

Пошто је потрошена флоскула *све је боље од жуђих*, дошао је изненадни захтев да се највиши државни акт – Устав, везивно ткиво суверености и последња брана политичком самоубиству, промени. Да би се, је л' те, накнадно „оверио“ неуставни *Брисел*. Тражи председник лично. И зато је актуелно форсирање дијагнозе *безалтернативно смо окупирани*. Шта да се ради, осим да се ништа не ради. Јер, радио не радио, свира ти окупациони радио. Да ли је то *Слободна Европа*, или *Глас Америке*, мало је важно.

Али не дозвољавају било какав заокрет набоље страни спонзори. Газде експеримента над Србијом, који је, за наук „остатку света“, показна вежба како се кроте народи. Како им се, пршљен по пршљен, ломи кичма, а на патрљке власти бирају колаборанти.

Они, дакле, задовољно трљају руке. Нико не указује на, за нас отежавајући, моменат потпуне сервилности свих постоктобараца укључујући и ове квази напредне. Јер, макар и свуда губила, америчка политика овде, уз садејство послушне Немачке и ЕУ, увек успева. На Балкану. А најбоље – у Србији. И то је по свет далеко опаснија и шира прича, од наше трагедије која траје. Ова најновија, више од две деценије.

Циљ је наш пристанак да се држава удави у самоокупацији, да се цвет њене омладине примора на бекство и продају мозга.

Да се прихвати промовисање криминалаца у назови елиту. То је лекција не само нама, него и другима. Јадно.

Само у обновљеном моралу и храбрости може проклијати нада у избављење. И, можда, прорадити ерупција нагона за самоодржање.

Видовданска обавеза, непристајање и освешћење

Београд, јун 2013; портал Видовдан

Српска самопрокламована елита демонстрира еклатантни недостатак модела за опстанак државе, нације, културног и историјског наслеђа, па и вере предака. То је постало до бола видљиво пошто је Бундестаг издиктирао ултиматум о условима почетка такозваних приступних преговора.

Ради се, заправо, о оквиру не само за потпуно признање Косова, већ и за коначну капитулацију, који квислинзи треба да, у име „прихватања реалности“, прогласе победом и то баш на Видовдан.

Не, и сто пута не.

Нећемо пристати да нас као слепце воде у провалију. Треба јасно рећи да њихове лажи неће заживети као коначна истина превараната, од којих неки, предосећајући коначни слом, одвезују чамце од пробушене лађе (као, рецимо, херој са теткиног кауча).

А докле, нови „вођа“ наручује аплаузе сопствене кл(о)ака штампе. Ускоро ће, као у време Стаљина и Тита, ономе ко први застане у аплаузу новом брозизму, бити суђено за велеиздају.

Цела та, на власти окупљена трупа фолираната демократије, на брзину „обучених“ у политичким радионицама страних фондација, неуспешна је као домаћин државе из простог разлога што су сви њихови потези – ништа више до гегови политичких клоновна, смишљени у спин штабовима иностраних спонзора.

Ту спада и називи „европеизација“ Србије, о чему се премијер расписао у симулакруму некаквог (мртворођеног) компромисног патриотизма. Иза кога дрско позивају на нужност јединствене подршке нације њиховом мафијашком опстанку на власти. Данас аплауз за Косово, сутра за Војводину.

Све се то, за иоле добровидеће, огледа у простој чињеници да меч у коме, подједнако непоштено, нацији задају аутоголове и власт и опозиција, има искључив циљ да утакмица пљачкања и деструкције од стране поново уједињених баштиника Осме седнице траје бар цео овај мандат. И то – по њиховим правилима игре, са њиховим судовањем и њиховим медијима.

Намећу се закључци, а уверен сам да нисам усамњен у прогнози, о могућем тоталном полому Србије ако изостане значајан преокрет. Који свакако није у томе да нова гомила мангупа, опет из њихових редова, дохвати оно мало преосталих ресурса у свим доменима, од државности до економије.

Ваља се, зато, усмерити ка једном до сада, чини се, недотакнутом питању – како из коматозног сна пробудити 95 одсто лузерске Србије, у коју аутор, са правом, убраја и себе?

Ни примисли, код отварања ове теме, нема о методама криптокомуниста и њиховог пучистичког *Ошйора*, насталог на матрици обавештајних служби нове Коминтерне. Србији није потребна још једна „револуција“ твитованих зомбија, у спектру од црвене, преко жуте, до црне. Потребно је, на националном нивоу, освешћење у самим темељима нације, у свести, понашању, одговорности према будућности, а затим – јасан непрестанак и преображај.

То је, спреман сам да верујем, остварив задатак, који захтева целовиту платформу за национални опоравак и опстанак, за цивилизацијски преокрет у менталном коду овог, револуционарним „пречицама“ ученог, народа.

Само такав народ, данас збуњен наметнутим поделама и најавом поновног „шетања опанака“, могуће је, историјски

неодговорно, вући кроз намештене клопке, од стратишта до стратишта. Да би, са три милиона мртвих, најзад изгубио вољу и супстанцу да опстане.

Вођење такве политике свело се на пуштање српске крви и затирање семена. То су радили и ујединитељ, и разјединитељ, и спорни вођа са „ветром у коси“, а колаборационистички „пацифизам“ нове власти лишава Србију шансе да се респектабилном моћи одвраћања, не ратом, ратосиља експанзионизма суседа – како ватиканских крсташа, тако и исламских фанатика.

Ови квислинзи који глуме власт, а заправо су само извршиоци туђих налога, свесно увлаче нацију у клопку НАТО да преостали српски подмладак наоружа својим плановима и командантима и потроши га за сопствене циљеве. А, истовремено, наше историјске непријатеље уведе на преостале неразграбљене територије.

Од нас се тражи да сами себи намакнемо омчу реваншизма још једног повампиреног *рајха*. Они не желе да „прљају руке“ тобожњих хуманитараца и демократа, ако већ овде имају своје покорне слуге на власти.

Пре свега, треба одбранити Цркву. Јер се, као последица наметања лажне револуције „октобра“, и Православљу, овде и сада, пред нашим очима, догађа подела интересних сфера – између католичког крста, гомиле убачених секти, али и турског полумесяца. Пренаглашеност светковања Миланског едикта у Нишу и удворички карактер у подилажењу ватиканској подвали екуменизма, као варијанте прозелитизма, јасно о томе сведоче.

Ради се о „преумљењу“ Православља и напуштању Светосавља, по препоруци „реалиста“ да је то једина шанса за преживљавање, да морамо да „променимо свест“, али корак по корак, кроз унијаћење. Да будемо неки други, послушни и приковани галиоти на лађи новог поретка, а не Срби.

Пред Србију се поставља потреба да онемогући и нову Јалту, ову балканску, у којој велики играчи – Америка и Немачка (са

стране мотри Русија) – нуде Турској утешну награду за рампу ка Европи.

Оперишући и даље сомнабулном флоскулом о судбоносној важности датума за ЕУ, ова нова генерација Титових следбеника служи се технологијом својих очева. Купује време да би преостали домаћи задаци били обављени.

Изађите, коначно, храбро пред нацију, са правом истином о узроцима полома. Почните, господо другови, већином децо Бровове номенклатуре, радну акцију за колосек на коме ће опстати достојанствена Србија.

Дакле, спреман сам да закључим, неће се Србија одбранили пузањем, ни у Бриселу ни у Њујорку, већ непристајањем на пресуду, стрпљивим повратком самосвести, достојанству и раду, те обновом кредибилитета.

Та Србија је упућена да досегне мудрост и храброст упорним стварањем истинске интелектуалне и патриотске елите, њиховим чврстим повезивањем, прво у политички блок покрета, а затим, ако Бог да, у владу националног спаса.

То се не постиже повременим протестним „шетњама“, које, малобројношћу учесника, заправо све више охрабрују власт на нова безакоња, од кршења Устава, до лажиране борбе против корупције, у којој главни лопови и даље имају статус недодирљивих.

Без Цркве, оне патријарха Павла, а са унакаженом просветом, која одгаја робове, медиокритете, фалсификаторе, преваранте, са окупираним, срамно кукавичким медијима, шансе за препород нације не изгледају велике.

Али, ако је у Србима остало још трунке Светосавља и оне, историјом потврђене, спремности појединаца да уоче, не само своју, већ и туђу муку, онда је време за почетак који нико не може омести.

Похитајмо зато, за почетак, да у критичком преиспитивању сагледамо колико је, свако од нас на *фарми* од Србије, ушао у вешто намештену клопку, увучен у трку чији је резултат намештен

у идеологији *у се, на се и ѿога се*. Све по цену одрицања од љубави, морала и Бога.

Ваљда треба оставити потомцима макар оно што смо од предака, спремних на највише цене и одрицања, наследили. Државу.

Никада неће признати да су признали

Београд, 19. април 2013; портал Видовдан

Потписивање Споразума о сарадњи и придруживању, између Европске комисије и представника (не)легалних власти на Косову указује на нагло убрзање раскрајања Србије.

Главном актеру ове чудовишне, изузетно опасне работе уништења међународног правног поретка и легализације споља инспирираних сецесија у „међународно признате државе“, жури се да заокружи свој посао на Балкану.

Одвија се све то паралелно са покретањем велике сеобе Африке и Блиског истока у суицидално изманипулисану Европу. Реч је о пројекту новог, а по угледу на САД, мелтинг пота, зомбираног микса раса и религија. Они ће бити бесловесна гомила будуће јефтине радне снаге.

Чин понижења и двоструке улоге преговарачког тима из Београда, поклопио се са даном посете премијера Москви, када је Вучић премијеру Медведеву рекао да ћемо и даље сарађивати са Русијом, не уводећи санкције. Али ћемо се „понашати рационално“.

А у ствари фраза да „нећемо никада признати независност Косова“, после споразума у Стразбуру, коначно се легитимише као потпуно бесмислена флоскула.

Том фатаморганом из арсенала огољене демагогије се, као штакама, подупиру Вучић и Дачић, после сваке нове етапе капитулације пред захтевима Немачке. У ствари, њеног ментора САД, које вуку све конце. Никада они неће признати да су у Бриселу признали све што је од њих тражено. Само још да народ то потпише као референдумско опредељење Србије. Биће на томе доста посла.

На стази леминга

Београд, октобар 2014.

Н а дан када је у парламенту проглашена још једна реконструисана влада транцизионог суицида, Србија је за нови корак ближа понору. А упорна на стази леминга и тетура се иза вође обневиделог од ничим неограничене моћи... Суицид здравог разума обавља се корак по корак, наметањем бирачима „дечијег језика“ којим са народом комуницира предводник.

То је навежбана комуникација „курсиста“ политичке шизофреније. Њеним наметањем преко штампаних и електронских медија плебс је постао неосетљив, можда и слеп, на питања правде. Несклон да се, у тој апатији, суочи са правим учинком својих „вођа“.

Ефекат је потпун, пошто је, очито услед дугодишње информативне лоботомije и наметања комплекса кривице, народ онеспособљен да се окрене освешћењу. А при том најављује се да је свака сумња у добре намере колонизатора, малтене, равна кривичном делу против народа и државе.

Много је сличних поучних трагедија околних нација, које још нису „обавештене“ о свом ЕУ потонућу, губитку суверености и контроле над ресурсима, а већ уведених у неоколонијални статус периферије Европе.

Треба то имати у виду у тренуцима саопштавања јавности листе чланова (нај)новије владе, дакле имена капетана, кормилара и официра са прамчаног моста већ опасно нагнуте Србије.

Уместо прекаљених чувара националних интереса „кадрих стећи и утећи, и на страшном месту постојати“, пред нама је још

једна гарнитура српских криптоитоиста пресвучених у евроунијате. Они се, како је то већ постало уобичајено, искључиво преко грбаче својих бирача, такмиче за личне гаранције опстанка на површини (власти). А то води ову државу у ништавило.

Бурлеска је формирање најновије владе, дуга читавих месец дана, мада је, према добијеној већини, СНС могла да је обави за дан. И прионе на посао. Што помно обећава њен шеф у свакој прилици када се обраћа јавности, а то чини често и патетично.

Већ две године је СНС на власти, а резултата нема, само нови дугови, и све то одвија се вртоглавим убрзањем пропадања.

Управо тако се, од двехиљадите, смењују политички ветрокази, који, из фазе квази-демократских или квази-патриотских ларви, преко ноћи „промене свест“ и прометну се у лептире либералног капитализма.

На светло дана, после сваких „демократских“ избора, излазе, тако, нове марионете невладиних влада. (Пре)узимају обећане синекуре и апанаже, постају миљеници фондова, кључни амбасадори оних који су, још од седамдесетих, направили прецизне планове о комадању Србије.

Арчење државе

Београд, новембар 2014; портал Видовдан

Коначно је од владе објављена Агенда да се „први пут у разговорима са ММФ обухвата судбина кључних 12 српских јавних предузећа. И то из области енергетике и телекомуникација“, а то указује на прави смисао текуће неоколонијалне транзиције.

Очито да се оваквом стратегијом домаћих компрадора, најављује дефинитивни прелазак комплетног суверенитета Србије у руке страног фактора – Светске банке и њених плаћеника.

„Економским убицама“ зову њене експерте који су, после растурања СФРЈ, усрећили и Украјину и довели је у хаос тоталног грађанског рата, уз америчко провоцирање Русије да се упусти у замку сукоба са Европом.

Наиме, весници „демократије“ од 5. октобра, који су нас после, корак по корак, владу по владу, привели „добровољном“ ропству, већ су „пуни као брод“.

Они воде рачуна искључиво о интересима оних који су их, финансирањем пуча, довели на власт. Већ је огавно слушати те позиве да им се да – те сто дана, те две године, те све четири. Аман.

Од када је наступила петооктобарска „промена“, да би све после Тита остало исто, све је виднија суштина. Да о судбини Србије одлучују стране и домаће службе. Под њиховом контролом је и „надгорњавање“ две групе брозових идеолошких потомака.

Тај процес је кобна замена теза. Чиста превара око увођења „демократије“ коју воде троцкисти, доваспитавани на курсевима неолибералне економије и пљачкашке транзиције. По

задатку, државну имовину преливају у џепове страних ментора уз свој проценат.

То траје, интензивно, последњих 15 година, и то по истом обрасцу, без обзира ко је на власти. Јер овде је једина идеологија – идеологија моћника, пљачка. Наизменично *доџађање* и *ог-џађање* народа све време организују исти фактори.

Сада, после последње велике преваре, оне са стиропором и политиком напредњачког „патриотизма“ која је, преко ноћи, „променом свести“, еволуирала у прагматизам препуштања државе уз проценат, можда је последњи тренутак да се отвори јавна дебата о правом циљу ружичастог преврата.

Сагледавању истине да је 5. октобар, по својим мотивима, највећа превара новије српске историје. У том возу, у који је Србија укрцана, свака станица је погрешна, а последња је понор.

Уосталом, сада се већ јавно објављује на страницама *Политике* како су носиоци „револуције“, уствари преврата, Ђинђић и Коштуница, све време били под оперативном командом СИА која је имала штаб у Будимпешти.

Често питају овог хроничара – „Па добро, све то знамо; а шта даље?“. У реду, ако знате – онда признајте свој досадашњи ескапизам прво себи маните се дописивања са лажно патриотским сајтовима. Начините иницијалну капислу за један једноставан, а не баш самоубилачки храбар, гест.

А то је – рећи себи и другима: „Не пристајем да ме даље лажете и третирате као овце за стригање“. Скуп тих појединачних енергија налик је вулкану, који не риче увек у знак упозорења. Понекад се лава тихо пришуња ка гротлу. А онда и провали.

(Над)реална Србија

Београд, новембар 2014; портал Видовдан

Србија се прометнула у опаку политичку бурлеску. У том миљеу, такозвана „већина“, у коју се куну режимски статистици, рекло би се митингашки слепо следи Тому и Александра. Пљеска њиховом каламбуру на политичкој позорници.

Баш као на сеоским вашарима, гледаоци су заблени у *хокус њокус* трикове, *саг ња видиш саг ња не видиш* шегу кад је реч о интересима државе.

Многи међу присутнима, застрашени мукама и понижењима непрекинутим – под разним видовима и одорама – од такозваног „ослобођења“ до данас, надају се да ће им и преци, али, ако да и Бог, и потомци, опростити ту врсту себичне небриге.

Да ли ће историја, једног дана, ово мирење са крилатицом *не може шутити са ројалтијом*, препознати као заиста једини начин голог опстанка у невремену? Као још једно шетање рајетинских опанака (у модерној верзији)? О томе нека своје каже време.

Дотле, водећи ликови текуће надреалне представе – надреални су председник, у одори краља Ибија, и надреални премијер, дублер Радовану III.

На крају представе, баш како је предвиђено у сценарију, они бивају „херојски“ савезници до јуче противничких Вилотића.

Смештени су ови српски водећи надреалисти под исту шатру, у једну заједничку представу, као два јунака јединствене комитрагедије.

У питању су „звезде“ напредног „преумљења“. У ствари – спрдачине. Ово шегачење са судбином Србије је, рекло би се,

(оправдана) казна огромном броју оних који својевремено нису разумели горку најаву Зорана Радмиловића о доласку ових и оваквих времена. И то – као „награде“ за шеретско хвалисање вредностима животне филозофије „чланова библиотеке“ и обожавања свега што нам долази са запада. Па и најгорег треша поткултуре. „Ах, тај Цо“ – вапио је за својим идолом Радован III.

Својевремено, за време лагодног самоуправљања и грицкања Титове капаре за будућу пропаст Србије, раздрагани уживаоци црног хумора површно су читавали поруке и лажног краља Ибија и, мислили су, баш оригиналног Србина, Радована.

Управо ти ликови, којима су се са симпатијама потајно дивили као краљевима вица, сада су смртно озбиљни господари њихове судбине.

Само онај који је пажљиво пратио српско – и позоришно и политичко – глумиште последњих деценија, учава да је беспомоћни гледалац валпургијске ноћи поигравања са српском историјом, које куминира од времена сценске славе још једног политичког клоуна – *краља Ђрђева*, па до садашњих гевова „преобраћених“ радикала, али и привидног глуматања квази-опозиције наводних демократа.

Лакомост Срба на испразни виц и гег показује где смо најтањи. А то је полазна тачка, за оне који нас познају, а не нам желе добро, за већ припремљени експеримент сумануте транзиционе представе. А она, како видимо, није уопште комична.

У целом том игроказу вишеспартизма и лажне демократије, али истинске пљачке, дотакнуто је дно суверености и, у међувремену, нестао је из *Аишељеа 212* онај раздрагани смех поклоника Ибија и Радована у оригиналу.

Сада гледамо самозадовољно насмејане ликове двојника. Једног у Бајчетини или Њујорку, свеједно, са преголемом свитом, а другог у сталном „зујању“ између Меркелове и Путина. А све у целодневном преносу на малим екранима. Бурлеска у дневним наставцима једне непрекинуте серије.

Зоран Радмиловић, због кога су поједини обожаваатељи гледали свих 200 представа, ишао је далеко и талентовано, чак маестрално продирући у опасном истраживању колико су Срби спремни да у свему, ама баш свему, виде прилику да се подругну себи, нацере, па и мазохистички себе самопонизе. Све не би ли били другачији, недодирљиви за уобичајене критерије.

За разлику од славног глумца, који је ту златну жицу за перформанс ван свих граница досадног, уобичајеног и помало монотоног, свакодневног, добронамерно упозоравајуће извлачио, све до последњих представа. Да би се, превременом смрћу, преселио у легенду. Двојници су, међутим, Радмиловићеву креацију карикирали по мери својих бедних улога и намера, у подспрђивању на рачун свих смртно реалних и озбиљних тема данашње српске стварности. При томе, не одлажу они костиме.

Не одлазе кући без шминке. Не, они се максимално труде да импровизују на тему опстанка државе. А – *власи, што сам ја*. Официјелно, Вучић брани самовлашће речима „мени нико не може да заповеда, осим народа који ме је изабрао“. Руку на срце, ту је надмашио и Ковачевића – аутора, и Зорана – импровизатора његовог текста о феномену Радована III. Овај је, дакле, четврти.

Зоран би, пошто би скинуо шмину и костим, одлазио својој кући. До следеће представе, у неприкосновену приватност. Имао је истинске пријатеље и истинске обожаваоце. Овај Иди и овај Радован, ако се бурлеска настави, повероваће на крају да је она „огромна већина“, коју су медијски и статистички измислили – стварна. А аплаузи – искрени. Е, то је још преостала енигма – у чему ће све ово завршити. Хоћемо ли, неми и непокретни, само чекати?

Дотле ће се одвијати представа под насловом *Србија на њујуу без алтернативе*.

Који је то друм, докле, где... зашто. Ма, није важно... Па добро – на најбољем путу у библиотеку, или у лудницу – то му, према садржају свакојаким и свакодневним лагарија и замајавања

монтипајтоновских неуспелих пренемагања, а у сценографији од стиropора, изађе на исто.

Човек би се упитао, добронамерно, има ли још игде овако трпељиве, а постојано магарчене публике. Која, рекло би се, неће да види голотињу чак ни кад је глумац без смоквиног листа.

Поглавље 8

Бриселска клопка

Од жртве до послушника

Београд, април 2015; портал Видовдан

С тварно, чему је служила та неискрена упитаност домаћих медија (*Полијтика*) о правом смислу недавне поруке државног секретара САД Керија, како је Србија „на линији ватре“? Какве ватре, чије и зашто?

Биће, ипак, да је то јасна и недвосмислено уцењивачка порука САД, упућена гарнитурџи „напредних мекушаца“ на власти – „Или сте са НАТО, или сте против“. Средине нема, а све то темпирано је пред планирану кампању проширења сукоба у Украјини и наметања, по сваку цену, рата Европи (заправо Немачкој) против Русије.

А ако Меркелова настави да одбија понављање Хитлерове авантуре, овога пута планиране превасходно за интересе англоамеричког банкарског лобија и енергетског картела, јер, по Бжежинском, „Сибир, Боже мој, припада свима“, следује пресељење исламских фундаменталиста на тло ЕУ. Куда другде, него преко Балкана, који, милом или силом, мора бити „проходан“ за тај крсташки поход.

А зна се шта следује „небеском народу“, ако одбије налог Вашингтона – да се јасно разумети из поруке бахатог силеције нацошког менталног склопа, Керија. Биће Србија третирана као противник на линији будућег фронта Вашингтона против Москве, виђеног да се простире од Кијева до Солуна. Дакле, доста напредњачке комедије и ЕУ и Русија, време је за драму. А ако је неопходно, и за нову српску трагедију, поручује нам Кери.

Дошао је, изгледа, тај час, када ова влада мора под хитно да одради оно најбитније, за шта је и доведена.

Пре свега да убрза и доврши капитулантску стратегију оне претходне. Заокружи учинак жуте, Али Бабине дружине, која је утрла пут ка Бриселском споразуму, оплевела Србију, и измакла се „пуна к’о брод“, да влада, сакривена у змијској кошуљици коалиције СНС–СПС. Као контролор из сенке. И позајмљивач недостајућих „експерата“ (кадрова).

Осуђени смо ми у потпалубљу да хвалимо „промену свести“ те исте посттитоистичке елите, да, од жртве НАТО-а, деценију и по касније, постанемо следбеници стокхолмског синдрома. Волимо свог силоватеља и у њему као Мило видимо гарант своје безбедности.

Јер, гласно размишљање у владајућој коалицији „протестантски рационалног“ мисаоног склопа, јесте да нам „нема живота без Немаца“ (али и Америке). А шта ако је, када се сви послови обаве и од Србије отме све што вреди, дакле, шта ако је управо обратно? Да ли ћемо бити третирани као испражњена, непотребна кеса и тако одрпани, никакви, такоређи без гаћа, бити, најзад, „добродошли“ у ЕУ? То, за сада, није тема актуелне идеологије прагматизма протестантске рационалности. Сада је то већ наметнуто као нова Библија, која налаже умињавања крвнику и његовим слугама у Бриселу.

Тако историја српства, која никако није започела са Вучићем, како то иначе мисли овај надобудни „реформатор“, лако може, баш са њим на кормилу, нестати. У ништавилу. И због његовог личног откривења „рационалног преобраћеника“ – да се све може принети на жртву у Србији, осим личног интереса њеног вође.

То је само парафраза владарске логике и успона, до нивоа доживотног господара српских судбина, његовог узора Броза. Зато је врло симптоматично што, паралелно са успоном Вучића (уз његову деификацију, алармантно сличну Брозовој) и

стварањем његове удворничке камариле, назови интелигенције, Србију југославизују по убрзаном поступку.

Баш као да нам је намењена судбина да будемо четврта, последња, овога пута (кон)федерација држава „република“, сложних у једнакости „народа и народности“.

Цунами миграната

Београд, новембар 2015; портал Васељенска

У замену за пуста, лажна обећања о уласку у ЕУ, ако будемо „кооперативни“, НАТО агресори усмеравају нам стотине хиљада миграната из пакла Африке и Блиског истока, који су претходно створили теписима бомби. Од Ирака, преко Либије, до Сирије.

Светске агенције драматичним тоновима описују експлозивни „тромб“, сачињен од ових несретника, којима је намењена злехуда улога да буду људски штит, иза кога се крије за сада непознат број милитантних муслиманских екстремиста ИСИЛ.

Та опасна људска бомба, чија експлозија може очас од Балкана направити нову Украјину, положена је на правцу коридора Грчка – Македонија – Србија, баш на „линији ватре“ о којој је, недавно, злослутно пророчки, проговорила америчка администрација.

Претећи нам да се манемо седења на две столице, од којих је „свака у другој соби“. А незапамћени талас избеглица, још од времена протеривања Срба из Хрватске, покренут је са ратних попришта која су, заједно са САД, створили управо они, ЕУропљани.

Рекло би се, међу песимистима, да ће овај крвави циркус, који се циљано сели на Балкан, са потенцијалима новог жаришта у Европи, завршити етапним изгоном Срба у тундре Аљаске, или где год. Незаштићени смо и небрањени и од поветарца, а камоли од нових *Олуја*.

Баш као у време сеоба под Чарнојевићима, а као рестл кусурања велесила, после Аустријско-турског рата. Јер, територија

Србије је неспорно потребна САД – тамо је, на окупираном Косову, њихова џамбо база Бондстил – али, ако је могуће, без Срба. Баш као и на Косову, које је, налетом НАТО, отето од Србије.

Сада се судбина Косова шири на матицу, зарад настанка калифата ИСИЛ, највернијег савезника у пројектованом новом *Drang nach Osten*-у, овог пута у режији САД.

За пројекат „новог Стаљинграда“ и прибављања „топовског меса“ преко учлањења у НАТО, Србију још увек већинских Срба, тешко да ће приволети „милом“. Без обзира ко је тренутно издаје и предаје. Или продаје.

Људских права за унесрећене нигде. А бегунци из тог пакла, започетог као *арајско њролеће*, даве се масовно у Медитерану. Или, ако су преживели, као нужни део пртљага морају да обезбеде маказе за сечење бодљикаве жице на запреченој непријатељској мађарској граници.

Логорском оградом се, од стотина хиљада несретника, који су у очајничкој потрази за избављењем, ограђује управо „висока цивилизација“ ЕУ. Која пропагира мултикултуралност, али у Србији, а не на својој територији. И с тим, да главни сабирни центар креиране несреће буде баш Србија. Да ли је довољно велика реторта за тај сатанистички експеримент САД, и то финансиран некаквом црквицом Запада, а заправо о нашем трошку?

Танјуг на отпаду транзиције

Београд, фебруар 2016; портали Видовдан, Васељенска

Ђаво је, ипак, дошао по своје. *Танјуг*, од краја овог месеца, више неће имати коме да пише. Ни да јавља. Јавно мњење Србије пустило га је низ воду. Уз пуни ангажман свих петооктобарских власти, укључујући ту и „напредњаке“. Уместо информисања, потурили су ТВ и таблоидне перформансе. Сви они заронили су у информативну каљугу. Србија је, дакле, на најаву гашења своје државне агенције, „ником поникла“. И не оглашава се.

Једнога дана, не тако далеког, постаће сувишне и националне фреквенције, РТС, *Радио Београд*, одавно ћутљива Академија наука, а на крају – и екуменска СПЦ. Имаћемо, поред српског, још два званична језика – енглески и арапски. Бива у Африци таквих држава, које никада нису ни престале да буду колоније. А Србија, везаних очију и запушених ушију, корача у тај статус. Као леминг на стази ЕУ курјака и вучића им.

Ако се прогнозе и најаве испуне, агенција која је, као и часни официри и војници 1999. (од)бранила, ако не целину територије, а оно часно име већински слободарске Србије, биће скинута са „вештачког дисања“.

Јесте да *Танјуг* није био мета НАТО ракета 1999., када је погођен и „томахавцима“ ућуткан РТС, већ само непријатељске медијске пропаганде. Али, ова новинска агенција, солидне репутације чак и међу водећим у свету, деценију и по касније успешно је торпедована од ЕУ. Захтевом Брисела да је се држава Србија одрекне, тако што ће престати да је финансира.

А клиничка смрт, уз медијску, следи после друге неуспеле продаје, објављене ових дана. Цена за агенцију, која је некада имала 450 новинара и педесет дописништава у свету, те покривала сталним извештачима сваки већи град у СФРЈ, била је тричавих 380.000 евра, колико, рецимо, кошта апартман неког осредњег партијског кадра СНС. Каква (о)тужна симболика на 15 година од „револуционарног“ октобра, када је *Таџуи* први пут у својој историји стао.

Тачно у поноћ, 5. на 6. октобар, био сам сведок тог изнуђе-ног срамног чина, тада већ као његов бивши новинар. У потпуном мраку, са скамењеним новинарима поред својих радних столова. А онда је *Таџуи*, следећег јутра, добио инструкције да је дана 5.октобра „провалила“ под куполу парламента и покуљала „истинска демократија“. На багеру. Никако државни удар.

А херој овог чина, багериста Џо, који је „отворио“ врата потпаљене Скупштине (са све гласачким листићима) па потом и бесрамне пљачке Србије од стране плаћеника Сороса и СИА, симболично означајући почетак предаје суверености и територија Србије и њеног духовног блага – шта је са њим?

Данас је он, сазнаје се из медија, емигрант у потрази за хлебом. Негде је измештен у Европу заједно са афричким мигрантима. А и Србија је тек на корак од статуса црног континента, жртве колонијалне окупације и силовања од стране беспризорних атлантиста.

И управо због брисања трагова горде, борбене и слободарске прошлости Србије, провладин Курир, да ли можда за рачун бившег шефа СИА Петреуса (скривеног у сенци), а будућег неприкосновеног газде свих српских медија, купује Политику и Новости од немачког WAZ-а.

Од Бода Хомбаха, медијског силеције на Балкану, коме је својевремено врховни „кум“ Ђинђић, кумовски, за багателу, пренео, као газди, практично на поклон дао, најбољи медијски бренд Србије. Сада Хомбах напада Тадића да је покварио

његов даљи процват за рачун српских тајкуна који вуку конце и у најугледнијим новинама.

Госпођа Соња Лихт се, као душебрижница „поправљања демографске структуре Европе“, у име НВО сектора, који ће се лукративно богатити на овој сеоби народа, гостујући на *Ал Цазири*, залаже за милионе добродошних.

Нема ко да пише ни анализира, у медијима је најављено да ће, поделом акција старим и садашњим тајкуговцима (зграда не припада агенцији и та прелепа палата на Обилићевом венцу је већ безецована), на истеку октобра, бити означен крај државне новинске агенције. Оне која је најпозванија да заступа национални, а не само владин интерес. А они су у Србији одавно у потпуном раскораку. Зато и страда агенција.

Тањуи је основан на темељима и знању позајмљеним од *Прес бироа Авале* који је припадао монархији. Зграда *Тањуиа* била је, пре рата, банка удружених задругара монархије, па немачка ратна команда, па *Угба*. Богата биографија која заслужује крими роман. Још ако отворе коцкарницу...

Ликвидацијом државне новинске агенције, много пре него променом власника два „најугледнија“ српска листа, које одавно час упрежу (уз помоћ амбасадора и експерата службе), час испрежу, наизменично, опозиција која долази на власт, и власт која „пуна к’о брод“ одлази у опозицију, биће потврђен статус информативног протектората у Србији.

Све то, без икаквог видљивог отпора медија, јавности, али и опозиције. Они, у реду пред шалтером за исплате, у улози дворске луде, аминују све редом гласним ћутањем, као пристанак на потпуно потчињавање обрасцу информативне кретенизације и тоталног дезинформисања ове несретне земље.

У сваком случају, оно што је *Тањуи* бранио и одбранио током агресије, та херојска три месеца медијског отпора западној спин машини, а то је – право Србије да не прихвата диктате и уцене ни под бомбама, после Бриселског споразума и

фактичког прикључења агресору, НАТО, дефинитивно постаје мртво слово на папиру.

Наређено је, дакле, Србији да обустави финансирање своје новинске агенције. Задато је, потом, и учињено. Погодак право у крму и компас преосталог „информативног Титаника“ из бивше Југославије. *Танјуг* сада беспомоћно плута на пучини транзиције. Таласи га носе као непотребну медијску олупину, свима на сметњи.

Та агресија, чија је жртва и *Танјуг*, данас се одвија без употребе томахавка (до даљњег), а најокрутније – кроз багателну приватизацију српског „породичног сребра“, великих система у које спада и национална медијска мрежа, на челу са *Танјугом*.

Уствари, показало се, поигравањем са судбином *Танјуга*, *Политике* и *Новости*, да су сви „преображаји“ уређивачке политике, од „патриотске“ до глобалистичке, лажирани мечеви квази-демократа и квази-великосрба.

У таквој политици, и новинарству за једну колико-толико одговорну медијску кућу, државну новинску агенцију, какав, је упркос свему, остао *Танјуг*, места нема. Јер, нема, пре свега, државе. А онда ни политике, коју би државна агенција заступала.

Преливање изборних сплачина

Београд, 2016; портал Видовдан

Једна категорија Срба, генетских конвертита, ЕУропејаца са празилуком, лумпена гласачких намештаљки, спремних за било коју понуђену нову „веру“, опет је умножена. И то видно.

Доспели су, као претплаћени, а потплаћени, гласачи онога ко је на власти, плански, у центар политичких збивања на изборима. Посебно од времена *дојаћања народа*. Постали су некакав *систем сйојених судова* за претакање *народне воље*, којом је, за политичке потребе злоупотребљаван косовски мит. Али и правдан пуч „револуционарног“ октобра.

И тако даље, од планираног поверења Воји, *човеку коме се њледа у очи*, а кога је у први план избацио октобарски пуч, па преко „протестног“ седења на стиропору за избор Томе, *народној њредседника*, дакле све до изборног превр(а)та 2012., који је издигао новог (пре)великог самодршца, логично – од стиропора.

Копију оног са прославе Дана младости на стадиону ЈНА, кога су монтирали Словенци, решени да се подсмехну већ потрошеном култу великог вође. Што „јанезима“, ни дан данас, не прашта добар део Брозом омађијане Србије.

Ти ротациони Срби склони су да, на сваки понуђени мито, промене изборну свест. И вољу. За њих је симбол успеха она врста политичког ријалитија, у коме јунак, од поцепаних патика и одеће клошара, доспева, мало пешке, више хеликоптером, до самих врхова (Анда). Начисто непрепознатљив, као успешан, у првокласној алпинистичкој опреми модерног тајкуна, утопљен,

ушушкан, од посебне категорије гледалаца обожаван као супермен „демократских промена“.

Али то бива само за најталентованије новосрбе, одабране на каastingу у дубокој дискрецији „специјалних центара за обуку нових лидера“. Ту „привилегију“ дорађивања лика, а потом и дела, али и њену понекад превисоку цену, тешко да је избегао, или ће избећи, иједан од политичких манекена поститиоистичке Србије.

Наставиће се та комитрагедија државе и народа српског, осим ако ћутљиви посматрачи, све празнијих стомака, у тренутку освешћења, не одлуче другачије. А дотле, новосрбе – митомане Титове комунистичке монархије и клијенте агентура Запада – „пале“ у операцијама предизборних грозница на обичну гурку. Кад год, и како год им то затреба. И напред и назад. Ови несретници, притом, желе да верују да ће макар и најмања Србија, макар у шнитама, а као четврта Југославија, некако сачувати нешто. Свакако не – достојанство и границе. Сувереност је, такође, већ прошлост. Али њима остаје све што је мрнуто на брзака. Од освајања Дедиња, до данас.

Зато, слепо и послушно, теледириговано следе творце овакве Србије, која би требало да, у режији Запада, поново одигра ту, већ два пута оверену, кобну улогу распада. И тако се олако преда сецесијама и планираној добити великих играча, али и хијена из суседства, које чекају да им западне која коска. Ови ротирајући Срби, понети фол емоцијама из „дивних прошлих времена Тита“, непоздани су следбеници до прве прилике – смене (пре) великих вођа. Уз сталне аплаузе лидерима компрадорима, смештеним за воланом шклопоције (наслеђене од Тита).

Зато ти слепи путници српске збиље, како год себе представљали у различитим улогама и промењеним сценаријима – од четника почетника, до фанатичних мрзитеља било чега и кога, па оданих љубитеља баш тог истог што су кудили – нису жртве ниједног човека, ниједног режима, ниједне идеологије. Они

су вољни и свесни саучесници зла, као планиране политике намењене осталим сународницима, принудним сапутницима.

Резултат тих изборних гурки је да Србија, увек изнова, заглави у још дубљи полом, са још више жртава, редовно – још више опљачкана и девестирана. Као да се то време опет приближава са пролећем и изборима, чини се, опет – без избора.

У току је још један, нови план који ће још боље показати да се у Србији, још од 2000. па све до данас, све владе бирају и контролишу споља. А кадровске одлуке доносе, искључиво, обавештајне службе СИА, МИ6 и ДМВ.

Данас већински део Србије ћути. Опоменуто је и застрашен порукама и предањима својих родитеља, које су пак њихови родитељи задојили страхом *во вјеки вјеков*, од учинка страховладе *Озне* па *Угбе*. То је наслеђе „ослобађања“, када је Тито, још 1945, отворено рекао: „Нека Србија зна да је окупирана“.

Тај је страх креирао све категорије оних „спремних на прихватање реалности“. Тако је „ротирајућим Србима“ дат знак да следе криптокомунисте у транзицији, а на путу лажног патриотизма.

Окупација Србије, она коју је, декретом, објавио Броз, ни данас није престала, само се мењају обрасци и гарнитуре анти-срба, по наследној феудалној лози.

И зато, када се о ванредним изборима спекулише *хоће-неће*, заправо се прети, и увек је у игри нова „гурка“, захтев каналисања бирачке воље у антисрпски интерес. То је дужност оних, које премијер крсти као *йреумљену Србију*. А покрштава их у протестанте. Али, само фиктивно. Истински, то је, једноставно, немогућа мисија, осим у ријалитију напредњаштва.

Избори(јада)

Београд, субота, 16. април 2016; портал Видовдан

Дилеме нема, Вучић је већ победник, мада је изборна трка за председника тек започела. То нам предочавају многи – и агенције за истраживање јавности, и новинари, и колумнисти *Полиџике*. Откуд то?

Та сигурност у прогнози, у друштву плуралистичке демократије? Реч је о политици у којој новинари више прате караване, него што на њих лају док пролазе. Шта би друго. Оданде долази коска, или чак „тањир супе“.

Оних храбрих појединаца, аналитичара из *мрачних деведесетих*, из времена *Слобо*, *Сагаме*, сад нигде нема, да се огласе против вишепартијског једноумља.

Ту и тамо, Весна Пешић по дужности, али њу више не узимају озбиљно. Поготово нема видљивих примедби на макијавелизам „свемоћног премијера“. Јер, у задатом геополитичком оквиру на Балкану, где је Москва инфериорна још од двехиљадите, а САД доминирају, вероватно је боље имати икаквог партнера, него пружити алиби да се истопи и оно мало, претежно формалне и вербалне, неутралности. А притисци Запада јачају у том правцу.

Мада има и процена, додуше само у кулоарима, а у вези са „тајанственим повлачењем“ у Сирији и декларацијом из Москве, да се спољна политика окреће „полицентризму центара моћи“, читај – новој подели интересних сфера. Овога пута, то би могла бити нова, и „балканска Јалта“.

Све то проширује јато прелетача – бивших, како патриота, тако и глобалиста, у *евројейски йреумљене* медијске кооперативце власти. Данас они Вучићеве малобројне преостале противнике, или оне који то само глуме, „плаше“ својим прогнозама и саветују да остану у мишјим рупама. Уверавају их да седе тамо, за њихово добро, а зарад неке синекурице.

На шта ће све то изаћи, видеће се.

Дакле, до 24. априла предстоји обавезно учествовање у изборном циклусу и циркусу. Нешто попут некадашњег Дана младости, сада – дан „изборне радости“.

Према бројним проценама, које подвлачи и све присутнији „аналитичар“ *Полиџике*, Вучић нам је писан до 2020. Најмање до тада. А можда и наредних „10 до 12 година“, већ како се покаже у кривинама.

Дакако, то шофирање расклиматаном Србијом, а све на путу за Европу, уз не мали ризик по лично здравље *йфрајма*, чија је „компресија“, то јест борбени дух и издржљивост, на издисају, биће у знаку неизвесног краја.

Рецимо да ће Србија, како се то већ припрема око „злочина над Јеврејима на Старом Сајмишту“ (не спомиње се у јавности да је Србија била под немачком окупацијом, а логор формално под јурисдикцијом НДХ), настојати да се самопрогласи за земљу злочина над Јеврејима, иако то није била.

И тако се скоро изједначи са Хрватском, која, притом, помор Срба минимизира, накнадним открићем садашње елите, да је и недићевска Србија имала свој „Јасеновац“.

Полиџика саветује да се опозиција спрема не за ове изборе, већ за оне следеће, да за четири године имају кандидата који би изашао на мегдан Вучићу, који је тренутно „без премца и конкуренције“ (ово је кључно). И зато Мухарем Баздуљ у *Полиџици* не може, чак и да хоће, а да помало не тера шегу и не подсмева се, у најстаријим новинама на Балкану, оправдано, рекло би се, очитом одсуству изборне „неизвесности“.

Има ту, у том писању, које познаје историју, пуно истине. А још више босанског духа умешног поигравања са „реалностима на терену“, чему је, видно, на свој начин, склон и сам премијер.

Дакле, познате су му варке са Запада око двоструких стандарда, али и бруталности кетманског духа Истока, итекако вековно калемљеног, посебно у Босни.

Тај тешко ухватљиви гриф отоманског макијавелизма, да је баш све дозвољено, а унапред опроштено ако донесе резултате, некадашњим „Пашићевим радикалима“, додао је још војвода Шешељ. А добро уочио АВ.

Готово да у српским медијима више ни нема критичких осврта на ту најновију кетманску реалност. Тако нам вечити колумниста *Полиџике* Јакшић, открива како је „патриотско новинарство опасна илузија“, те да сви треба да унисоно дувају у исту, разуме се – глобалистичку, тикву.

Све се више роје медијски посленици око трпезе већ виђеног победника, што је дан прогнозиране победе СНС ближи. То подсећа на ону чувену опаску енглеског лорда, пред галопски дерби године: „Нека трче сви коњи, а нека победи најбољи, ионако су сви из моје штале“. Дакле, питање избора, и не само у Србији, првенствено је питање „штале“ из које долази изборно „грло“, и кладионица које су у договору са газдом. Није у питању, када се одлучује победник, само тркачка форма, већ и читава леза (не)дозвољених средстава, којима искључиво „власник“ свих „грла“ у трци одређује ко ће понети ловоров венца. А њему донети уносну награду. Свако добије своје – народ представу у којој помисли да нешто одлучује, фаворит победу, а прави победници – реалне и опипљиве користи.

Куд плови српски брод

Београд, четвртак, 12. мај 2016; портал Видовдан

Сазнасмо коначно, од логореичног двојца Мишчевић – Јоксимовић, истину, да „судбина уласка у ЕУ више није у нашим рукама“.

У ствари, једина опција јесте мир по цену наших територијалних и националних уступака.

Упркос том покору од дипломатије, рекоше: „Идемо даље истим путем“. Очито – онако како креатор политике глобалног хаоса, САД, српску лађу желе да усмере. Отуд и топла Керијева порука и честитка победницима ванредних избора. Јер се држимо задатог курса.

Из најстаријих новина на Балкану, *Политике*, управо смо обавештени да ће бивши шеф СИА Дејвид Петреус, у име америчког инвестиционог фонда ККР, који је готово већ овладао најбучнијим електронским и писаним медијима Србије, постати власник овдашњих посрнутих гиганата чије дугове купује.

А увелико се, уз кооперативност НВО, ради на старом плану – брисању постојећих граница стварањем нових регија, будућих република на територији Србије.

Сведоци смо, у међувремену, свакодневних понижавања и вређања већинског народа. Све етикете о „лењости“, „геноцидности“ и „неукости“ лепе се Србима упркос херојској самоодбрани у досадашњој историји претрајавања и чудесном опстанку током наметнутих рагова и инвазија. Како Турака, тако и Германа.

Та политика перманентног уништавања достојанства српске нације има све одлике подмуклог, нечујног торпеда, усмереног у најрањивији део – национални понос, достојанство и одважност.

Оно што није успело санкцијама, бомбардовањем и посипањем осиромашеним уранијумом, који је тек дугорочно смртоносан, одрадиће политичка класа прихватањем свих, па и најгнуснијих и најглупљих заповести Вашингтона и Брисела.

Некима се, ипак, чини да се ближи крај замајавању, да су адути потрошени, а прети цајтнот необављених послова. Зато су комшије пожуриле са својим захтевима и уценама. Те Давутоглу, из Бања Луке, где је позван као гост, тврди да су Турци у БИХ своји на своме. И да ће тако остати. А у Србију ће, рекао је, још пре обарања *сухоја*, „послати коњицу“. Да чујемо и тај (познати) топот, па да се Србија, евентуално, пробуди, тргне из еврофилског мамурлука и увери да пловимо у супротном смеру од званичног и обећаног. Само да није већ касно.

На Србију је одавно навучена лудачка кошуља. У врло опасним временима спутане су јој руке и ноге.

Повратак који „обавезује“

Београд, недеља, 3. април 2016; портал Видовдан

Повратак војводе Шешеља из Хага, изгледа, представља енигму, временски прецизно уграђену у даљу пројектовану вртешку на политичкој сцени Србије.

Проценом да Воја одлази у политичку пензију, Вучићев „аналитички“ медијски ветроказ показао се лошим у процени. Осим ако то није једна од уобичајених спин порука СНС, код којих непогрешиво важи правило *Све је ишако, али је ујраво обрaјино*.

За многе, ово је „неочекивано“ помиловање Шешеља од стране једног чисто политичког и антисрпског суда. Тешко да ће он, када поново преузме и формално вођство у странци, ући у клинч са Вучићем. И његовом проамеричком политиком. Нити ће на њеног експонента насртати у свом познатом стилу.

Јасно је, међутим, да ће Воја наставити да кињи Тому, с којим, наизглед (зачудо), дели проруске ставове. А опет, не подноси га. Има ту нечег иза кулиса и политичке реторике. Дакле, и надаље, а још жешће, мета ће бити Николић и позиција коју заузима, а жели да је обнови у другом мандату.

У проширеном, једино реалном оквиру, тек предстоји анализа истинских повода за одлуку Хашког суда, која, гледано са геостратешке дистанце, и не мора да буде изненађење.

Дакле, што више хаоса у главама бирача, то боље за обнову поверења онима који су 2012. дошли на власт са једним умерено патриотским приступом, а кренули даље да владају *ДОС-овским* и глобалистичким. Но, нису били први који су правили такве

заокрете, по принципу – пред изборе говоримо оно што народ хоће да чује, а после избора радимо оно „што морамо“.

И зато, једини који се, у целој овој гунгули, могу радовати повратку на сцену, свакако мање радикалног, Шешеља (већ је позвао своје да изађу на изборе на Косову), јесу они који, мада формално поражени на изборима, у кошуљици СНС-а наставаљају да владају, ако не свеукупном Србијом, а оно њеном имовином. И даљом судбином.

То што су они, наизглед, раздијена и немоћна опозиција, не треба да завара. Штавише, утисак је да ће се, на предстојећим изборима, гласачко тело СНС-а, што и јесте сврха ванредности, изјашњавати пре свега о томе да ли да Вучић има до краја одрешене руке и настави без проблема позајмљену политику у улози „беневоолентног деспота“.

Притом, биће верификован као оправдан, привид и превид већине на политичкој сцени, да је влада под контролом Запада, а пре свега Англосаксонаца.

Дакле, истински зависна од њих, а много мање од ширег и ужег језгра из редова бивших радикала, који су га, заједно са изманипулисаним бирачима, довели на власт.

Ти „напредни“ радикали надаље тешко могу очекивати неки проширени изборни берићет. Напротив, многи од оперативно неспособних сарадника и министара испашће из композиције. Платиће, они, цех за сва неиспуњена обећања премијера.

Истовремено, наставиће се јачање владе у сенци, такозване невладине владе, у којој ће још отвореније на сцену изаћи ликови који су, и у претходним властима и преко НВО, контролисали ону истинску власт у Србији, спроводећи одлуке страних центара моћи. Од економије, до културе и црквених питања, где се, сви заједно, клањају пред олтаром толеранције и екуменизма.

Тешко да ће Шешељ, који је „разбио Хаг“, јер му је то Хаг, руку на срце, омогућио својом, поред осталог и правничком,

некомпетентношћу, загазити у ова кључна осиња гнезда. Пре свега, мислимо на НВО и банкарске картеле који владају Србијом.

Из свог тамничког искуства, Воја тачно зна које су евентуалне слабе тачке система, а готово да их нема, а где су бастиони и смртоносна минска поља лоших нагодби. Боље него многи други, Шешељ је на својој кожи осетио технологију доминирајућег система принуде, којим САД, када наводно „попусте“, само траже, и углавном добију, више.

А баш на линији те интуиције – комбинаторике и реторике, а, ако треба, бруталне демагогије, његов најбољи ђак је корисник Шешељевог макијавелизма. Мада су неки склони да тврде како је Александар патентирани власник најнапредније варијанте ове политичке вештине. До сад, у оваквом виду и ефикасности, непознате у биографијама српских политичара, који су, вољом судбине, пре великих сила ломили судбину нације.

Недић је, рецимо, испао генералска наивчина. Можда и због околности да је био под директном окупацијом, а не на челу самоокупације која глумата сувереност и војну неутралност. Тек ћемо видети како ће Воја решити ту енигму да остане доследан досадашњем себи, а, опет, буде прихватаљив за овај млитави и тешко сварљив модел отпора – правимо се мртви, па нас неће појести. Но, не треба сумњати у довитљивост и највиши степен сналажљивости оригиналног балканског Макијавелија. Иначе не би преживео све тамнице и непријатеље и, на крају, прогласио победу над Хагом. Без обзира на закулисне интересе, то јесте велики успех Шешеља, али и морална обавеза.

Самодржац на ауфенгеру

Београд, петак, 26. фебруар 2016; портал Видовдан

Поверовати да је Вучић, снагом личне харизме, постао српски самодржац калибра, малтене, руског цара Ивана, који је добио надимак *Грозни* из чисте пизме непријатеља (јер је спасао Русију од расула), блиско је заблуди. Политика пристајања премијера на све што се од нас као „кандидата“ на „путу ка ЕУ“ тражи (захтева), објективно, води у супротном смеру – у губитак суверености српских историјских простора. Али, тачно је да *корак-по-корак* инсталирање симулакрума премијера као „свемоћног“ и „свеодговорног“, јесте знатно олакшано овдашњом рајетинском навиком схватања политике. Све у стилу – *зна Баја шћа раги*.

Питање је, заправо, ко је истински *Баја*, и какве су му праве намере. Тешко да је то само Александар. А док се то не установи, све се своди на ризик да се најважније одлуке и судбина државе олако предају „вођи“, који подсећа на громобран без ваљаног уземљења. То је у Србији већ виђено, за вакта Слобиног.

Управо се зато у српској прошлости, без ваљаног и правременог размишљања о погрешним правцима и одлукама „вођа“, лакше гинуло, него размишљало. А данас се тај вид политичке непромишљености, као талог који се само увећао у титоизму, користи као начин да се, корак по корак, у тишини, улога суверености смањује и „разблажује“. Као бајаги – нико то не примећује. Јер – *зна Баја шћа раги*. Све то догађа се из избора у (ре)избор, зарад некакве коске или мрвице бачене са изборног стола „верним присталицама“. Јер, новинари су или партијски

активисти, или нико и ништа. Дакле, самураји који имају вредност и опипљиву цену само онда, када имају господара за кога се боре. Ако треба – да положе и сопствену главу да би сачували газдину.

Такви вредно граде опсену о „моћном и незауостављивом премијеру“, кога „курирски“ медији стално, а, замислите, неуспешно обарају. Исто као и они, који га, као тобож политички противници, проглашавају за диктатора, тврдећи да је он налик Брозу, чиме само постаје још „већи“ и „значајнији“. А да расписује изборе кад му се ћефне само да би још више увећао личну моћ.

Баш тако је оценио угледни аналитичар НСПМ Слободан Антонић, који је ванредне изборе својевремено приписао искључиво неутољивој Вучићевој сујети, мада се, очито, ради о продужењу рока за довршење споља наручених послова, започетих још 5. октобра 2000.

Такви аналитичари и назови критичари само јачају репутацију премијера као јаког човека који све контролише. Да ли су такве кампање спонтане или наручене – показаће време, као и то, да ли су ти критичари свесни да тако подижу рејтинг Вучићу.

А цела предизборна халабука производи се, као „димна завеса“, буквално пред старт новог мигрантског „цунамија“, са којим се ова власт суочава уз пуну кооперативност према притисцима и наредбама споља.

Оглашава се критикама као и „иначе редовни критичар“ НСПМ и „деснице“, Весна Пешић. Гле иста она Весна, која је, у освит изборне преваре 2012, у интервјуу *Слободној Европи*, рекламирала пожељност победе двојца Николић – Вучић.

Али се и даље „антивучићевски“, „критиком“ култа личности, којом се заправо код присталица цементира ауторитет премијера, избегава изрећи суштина колонијалне позиције Србије и улога у томе 5. октобра који су својевремено славили 2000.

Оглашава се, као антирежимска, осведочено лажна опозиција, и то као део политичке фарсе, о Србији „на коленима“, пред „незауостављивом вољом диктатора“. А сви избегавају оно најбитније, а то је да није ствар толико у Вучићевој свевлашћу, колико у диктатури странаца над Србијом у чијим рукама је председник само алатка.

И притом сви ћуте о томе да у Србији у ствари влада неваљана влада и то преко страних експерата, НВО, а уз асистенцију прозападних медија.

Никако се не скида са репертоара текућа опсена политичког кабареа, добро уходана, са омиљеним прваком свих екрана и насловница. Он, вештинама еквилибристе на жици „неутралности“, али и мађионичара транзиције, заводи забленуту публику, тако да они не примећују шта се догађа ван шатре. А догађа се нешто крупно и судбоносно по Србију.

И биће тако, све док, по „неумољивом диктату“ овог медијски промовисаног „аутократе“, Београд између круга двојке и Дедиња, и власт и опозиција, „пуна као брод“, не буду имали друге, него да аминују све обавезе сличне оној уочи Сретења. После којих постоктобарска Србија постаје празна љуштура од државе, без реалних полуга власти, без институција, граница и највреднијих ресурса, са којима одлазе и територије. Прво Косово и Метохија, па...

Такође је наивно веровати да је у рукама Вучића, уз онолику булументу саветника и експерата, до кључних министара у влади делегираних од ММФ и корпорација, уз кадрове Г17 и ДС и утицајне амбасадоре и дипломате англоамеричке империје, заиста сконцентрисана неограничена моћ. А притом, све ради скривања правог налогодавца српске пропасти, оног који доминира. И у квази-озбиљним недељницима и дневним листовима, теза је да је политика Србије последица искључиво „његове неспутане самовоље“.

А нико од тих критичара, при томе, не доводи под сумњу то што је Вучић преузео управо мејнстрим ружичастих демократа из двехиљадите. Пре свега, њихову политику послушности према Западу, према обавезама дефинитивно потписаним у Бриселу. То је она резервна варијанта меркаља тајминга. Све доци смо пуштања низ воду жртвеног јарца док му истиче употребна вредност. Отуд грозничави стил владавине Вучића и стална изборна кампања, непрекидно откад је дошао на власт. Све то делује као одлагање тренутка његовог суочења са истином суштинске немоћи, у односу на западне моћнике.

Као да сви, у ствари, добро знају да се евентуалном заменом Вучића ништа не би суштински променило. Уз утврђени, забетонирани ток политике (руко)вођене споља. Ма какви из Брисела! Из Вашингтона, драга публично. Има и оних који сугеришу да би, у случају промена, само дошао неки нови и гори Вучић. То тврди, рецимо, перјаница сајта *Нови стандард*, Цвијановић, његов глодур, и наговештава да би тада, највероватније, било још горе.

Заиста, ако Вучић једном и оде, да ли ће се политика у Србији променити? Уз овакву апстиненцију народне воље, тешко да ће се доћи до једне нове, некомпромитоване елите и поузданог савеза суверениста.

Наговештаји новог „Берлинског конгреса“

Београд 2016.

Све гласнијим промовисањем „Рамбујеа 2“, као преосталог излаза из ћорсокака у који су запали бриселски преговори, призивање великих сила као једино могућих арбитара у спору око коначног статуса Косова, уваљује Србију у концепт поновљеног Берлинског конгреса од 1878. Дакле, реално предстоји промена граница. Наметање даљих одрицања, прихватање нових обавеза. А у међувремену, у текућој спољној политици све се своди на чекање наше дипломатије у предсобљу. Шта ће и како ће се о јужној покрајини, али и о судбини Републике Српске, кроз могућу ревизију Дејтона коју намећу Англосаксонци, договорити и нагодити велике силе? Тачи већ сада жури са тврдњом да ће Албанци, на крају овог процеса, добити и руско „Да“ за ону фамозну *столицу*.

А већ су његови „косовари“ кроз царинску унију ушли у „безгранични“ однос са Тираном и на крају тог процеса следи стварање *природне Албаније*. Овај амерички концепт поступног запоседања Балкана прогутаће и Македонију, до тада ће и Косово прогласити сопствену армију у будућој конфедералној Балканији, НАТО калифату.

Дакле, уместо консензуса нације око неопходности проглашења окупације отетог дела територије, „замрзнутог кофликта“ блаже формулисано, преговараће се под којим условима и колико ће, и шта, од преостале Србије о(п)стати. Неоспорно, могу се очекивати ризикантни по нас резултати тог цењакања јер ће све бити зготовљено по опробаној блеферској пракси која влада око

коцкарског стола великих. А у којој Америка, спонзор Албанаца и исламиста, ем држи најбоље карте, ем је неумољиво наметљива у захтевима. И држи НАТО на ланцу у близини.

Све подсећа на некадашњу ампутацију Босне у корист Аустрије. То је својевремено одобрено право бечке монархије на окупацију већинских Срба у БИХ, а издејствовано уз подршку Британије на конгресу коме је председавао Бизмарк. Где је главна брига Русији било проширење црноморске Бугарске, у чему није успела.

Али таква работа, која наликује на „компромис“, била је и Јалта – када је Србија, иницијативом Черчила, који је изигравао Бизмарка, даривана комунистима. А верификовано је парцелисање Србије, уз сагласност Стаљина већ раније обављено у Јајцу. И то на УЖАС и две покрајине. Све по идејном пројекту Лондона, а без присуства српске делегације. Показало се да се и тамо, на Јалти, обавила нагодба око привремене поделе интересних сфера запада и Москве на Балкану. У њој су српски монархисти били нежељени партнери свим странама. И данас историчари ћуте ко је, и зашто, ту најпреданије радио на сакрани грађанске Србије која се од истребљења, које је уследило од 1944, није опоравила до данас.

Доводи се Србија, дакле, поново, као теле на улару, баш као у Берлину, Версају, или Јалти, без консензуса нације коју и какву будућност хоће, ропску или слободарску, на својеврсну преговарачку пијацу велесила. За коју не важе кодификоване норме одлучивања у оквиру ОУН и коначног усаглашавања одлука преко права вета у Савету безбедности.

Одлучује се поново о цени предаје територија иза леђа нације без икаквог питања како грађанства, тако и највиших институција, парламента, САНУ, а посебно СПЦ, која се јасно определила против признања, или и чак поделе Косова.

Испада на крају, пред „пресецање косовског чвора“, и то туђим мачем, да државни врх на своју руку, руковођен изгледа

само својим од раније прихваћеним обавезама и интересима, омогућава аукцију и, не дај Боже, и даље парање свих балканских простора насељених Србима. Баш оних који су вековима на удару сецесиониста и њихових ментора, твораца балканског грозда банана од нових државица... Сада, по *ад хок* формули, пресуђује се око судбине Косова, сутра слично прети и Санџаку и Војводини, као понуђеном плену, накнади за доживотни опстанак на власти ове најновије „елите“, састављене од мутаната прозападних НВО, окупљених бивших и лажних патриота, и „монархиста“, у ствари запослених на истом послу колаборације.

И једни и други – и „демократе“, и „патриоте“ – данас су партнери Запада за свођење Србије за под шљиву, а у садејству са геостратешким брокерима велесила. А оне све, без изузетка, немају вечне пријатеље. Превасходно имају вечне интересе. И то – искључиво своје.

То потврђује и сама Москва „која нас никад није бомбардовала“, ако погледамо низ историјат братства. Потврђује поштено и отворено руска страна да смо увек „имали њихову пуну подршку само онда када су нам се интереси потпуно поклапали.“ А да ће зато подржати све одлуке ове и овакве власти. Коју, зачудо, у Москви не виде као компрадорску, или бар јавно не кометаришу њене реалне учинке на том плану. Из *Сиуџњика* се то бар не види.

На шта ће то на крају изаћи, то варакање, ако је јавно прокламовани приоритет Србије и даље *улазак у ЕУ по сваку цену*, а ЕУ, у међувремену, чак пркосећи Трампу, инсистира на санкцијама ЕУ према Русији – то само мали број зна. Београд је, немојмо се заваравати, стратешки, многи ближи партнер НАТО него Москви, а атлантисти чак не крију најгоре намере према Русији. Са којом, нова заблуда, наводно имамо еквидистанцу у „неутралности“. Притом, ова власт нема никакву гаранцију од Алијансе на неповредивост граница и заштиту територије. Напротив, под сталним је претњама НАТО око Косова да би

реализација резолуције 1244 ОУН била схваћена као напад на Атлантски савез. И да ће бити узвраћено силом.

Ако је тако, онда је макар потребно објаснити јавности одакле толика сигурност власти и њених аналитичара у повољан исход „Рамбужеа 2“. Знамо, притом, да је први Рамбује био безусловни захтев за капитулацију Србије. Наводно, сада смо заштићени и под кишобраном Москве и далеке Кине. Али – где то пише? Где је потписано? Ближе стварности реалне политике велесила јесте то да је и противницима, али и такмацима и повременим партнерима Америке – Русији и Кини – мање упитно да, после, гасоводом и *иуштем свиле*, пређу преко ризичне Србије, макар платили царину Америма. На рампи Бондстила.

Пре то, него да буду загарантовани бранитељи Београда изложени ризичном *армајегону* који би експлодирао у епицентру личног окружења НАТО, у коме је Србија. Велика је енигма на шаховској табли ко је заправо против кога, а ко са киме, и да ли и српски и албански пешаци, као и у претходним временима, само отварају партију да би по потреби били жртвовани.

Претпостављени оквир конференције о Балкану, на којој ће ЕУ представници и ОУН, евентуално, бити само посматрачи, може понајпре да буде наставак експеримента над Србијом, и даље заробљеном у неоколонијалној реторти. Из које је, још пре три деценије, најављено рађање најновијег поретка неолибералног и неонацистичког насиља и грабежи.

У сусрет тако невеселом расплету, који се по историјској матрици наслућује као неизбежан, једини могућан, власт се одлучила на плашење народа. Не би ли се, кроз дизање тензија, аферама горива и воде, учинио мртвим послушним. А ако баш неко и дигне главу, против „компромиса“, што је мало вероватно („опозиција“ која је за предају Косова – сигурно не), биће по новом пакету закона, који је у припреми, и *’ајшења*. „Него шта. *Демокрајски*, баш као после Октобарске револуције.

Прети „Балканија“ (четврта Југославија)

Београд, 18. октобар 2016; портал Видовдан

У целој гомили флоскула и заклинања у функционисање државе у борби против криминала, нема ни трунке од најаве сузбијања насилника из Приштине у реализацији претње о стварању *йрприродне Албаније*. Са њом ће се Приштина и формално ујединити када куцне час, а у оквиру тог против-природног пројекта – иначе званичног и нескривеног плана Тиране, одобреног на Западу.

Све се одвија плански, у организацији ДМВ, Тиране и Вашингтона, који је, као појачање, на Косово и Метохију довео и *Ал Каида* и друге фундаменталисте.

Ништа, дакле, кад су Срби и Србија у питању, од истинске и благовремене заштите својине, оног што је капитализму (коме, дириговано, стремимо), наводно, свето. А што, једино, историја сведочи, и производи ефекте на агресоре и варваре.

Напротив, терористичка НАТО „држава“, која, у ствари, од самопроглашења функционише искључиво као булдожер Албаније, само је охрабрена. Баш као и њен главни покровитељ САД, где Обамина администрација владајућих демократа предњачи у овом најновијем насиљу над Србијом.

Ништа мања није ни немушта речитост тоталне немоћи народа, *јласно ћушање* оних који су Александру Вучићу дали поверење и на последњим изборима. Пошто су већ два пута преварени.

А остали су – преко 50 посто Србадије – у мишијим рупама неучествовања. Мисле да је то, ваљда, алиби пред историјом и пред прецима који су нам оставили прву независну државу на Балкану.

Све то, свакако, неће зауставити процес даљег, давно планираног, парања Србије, и поред бајки о фискалној консолидацији, тапшања по рамену влади и премијеру да су „фактор стабилности“ и да „уживају врхунско поверење“ глобалних монетарних бандита из ММФ и Светске банке. Чији је најновији циљ, ни мање ни више, него, под покровитељством НАТО, окуплање Западног Балкана у још једну Југославију.

Антируску, наравно, али и антинемачку, ако затреба. А то, пре свега, одговара Британији, главном мешетару у Србији. И њеном америчком огранку, који решава судбину не само *Брејзиџа*, већ и исхода избора у САД.

Јер, нипошто, па чак ни по цену још једног светског рата, не сме доћи до стварања осовине Берлин – Москва. Србе, дакле, корак по корак, убацују у планирани *Drang nach Moskau*, са онима који су у томе већ неуспешно учествовали. И то у време, када затегнутости између Вашингтона и Москве готово пуцају од тензија – највидније кроз необјављени постојећи рат ниског интензитета око Украјине и Сирије.

Четврта Југа, са радним насловом *Балканија*, замишљена је са Албанијом као центрипеталном силом. Као још једно сабирање са неријатељима, погубно по Србе. Баш пред кључне ломове на светској геостратешкој сцени.

Све то се очитује у поступцима каштиговања и претњама упућеним балканским малим *Русима*. Уз претеће похвале премијеру да је и његов пут – *без алтернативе*. И зато Вучић у Паризу, у наговештају новог Версаја, „не признаје границе на Балкану“ и говори о измаштаној „царинској унији на Балкану“, која ће – то не каже – прерасти у конфедерацију Албаније, Бугарске, Црне Горе, Босне и „Косова“ са Србијом. Окруженом, тако, исламистима, вехадијама, црвеним Хрватима у Монтенегру, са докрајченом РС у срцу, а Војводином која ће следити пут Новог Сада – будуће културне престонице Европе и која ће се, још чвршће, држати *Мителоройе*, а не Београда. Неће бити да је тај избор баш случајан.

Вучић ће, све кршећи руке, као у Београду и Нишу, гурати овај пројекат аутопута у *Балканију*. Настао из реторте западних сила, које су кроз целу историју гурале балканце у верске и политичке сукобе. А уједињавали их само да послуже као „топовско месо“ за њихове пројекте.

Српски премијер тврди, у улози миротворца између неравноправних страна (од којих је једна – она албанска – једнострано фаворизирана), а насупротив интересима свог, српског народа, да овакви, са незалеченим ранама, територијом и имовином коју нам краду на очи, „морамо живети једни поред других“.

Дакле, поред оних који су починиоци тих злодела. Ми и наши осведочени архинепријатељи, који управо намеравају, прво подземно, да доспеју испод Копаоника.

А да их ми, дотле, градећи аутостраду за Приштину и Драч, убрзамо да дођу до своје имовине у Нишу и добром делу источне Србије, коју купују новцем од дроге и трговине органима. Да ли је то могуће? У Србији, изгледа, јесте.

Штавише, морамо живети „једни са другима“, поручује премијер. Само једно питање – под којим условима? Да ли сличним оним, наметнутим актом из Приштине, о одузимању Трепче, рудника који је, још за време Немањића, био стуб краљевине, па накратко царства, и темељ православних задужбина.

Са православним манастирима који ће, само је питање времена, припасти самопроглашеној, а уствари од Американаца створеној, „православној цркви Косова“. Свештеници, школовани у Грчкој (а спонзорисани од САД), већ чекају испред врата српских задужбина да реализују овај пројекат, за који је задужен Вучићев пријатељ Џозеф Бајден. Ради се о „интегралној православној цркви“ коју је смислила протестантска Америка, а за њено остварење погодне услове, изокола, ствара њихов протестантски штићеник на кормилу Србије.

Ми Срби, са окљаштреним територијама и нападнутом већом и историјом, треба да похрлимо у загрљај новог братства

и јединства, опет са онима који на отимачини граде свој новостечени идентитет.

Не бива то, на дужи рок, без мора крви, показала је историја досадашњих Југославија коју, по мери својих геополитичких потреба, изнова обнављају премијерови англоамерички пријатељи. Са новим цехом, који је, до сада, већ бројао милионе глава. Разуме се – претежно српских.

И сада је потребан само неми *климоџлав* остварењу западних империјалних циљева, преко исламизације целог Балкана, до Саве и Дунава, макар у првој етапи. А све то, под претњом рушења државе споља и наводно неизбежних грађанских ратова, понављања страхаота деведесетих, као једине алтернативе. Дакле, по методологији Сребренице и Рачка, ради се на конструкцији повода за украјинизацију Балкана.

Поглавље 9

Надметање око кључаонице Балкана

Ко држи калауз?

19. маја 2017; портал Васељенска 7.

Цела фертутма око (не)ириродне Албаније „све до Ниша“, којом Београду прети ноторни убица, миљеник западне алијансе, Харадинај, а у име хибридне државе Бондстил, НАТО калифата, своди се на дипломатску брзопозетну партију геостратешког шаха.

То је симултанка Вашингтона са Пекингом и Москвом. Лондон, кобајаги, само кибицује из сенке, сада са независне позиције *Брејзиџа*. Ситним играчима у оквиру овог раскусуривања титана, у коме Лондон, (нео)колонијални мераклија, хоће слободне руке, неће остати ни мрвице.

Мат, или реми, нека нова, овог пута балканска, Јалта, одлучује о будућем позиционирању не само водећих актера нове геополитике света у предсобљу Европе, већ аутоматски и о судбини Србије. Бивало је тако од Сан Стефана до Берлина, Версаја и састанка Стаљин – Черчил – Рузвелт. Овог пута смо на аукцији као поражена и демонизиована страна. Тим горе.

Вашингтон настоји да одређује висину „царине“ за пројекат Пекинга (делимично растерећење САД од хиљада милијарди дуга Кини). Иначе, *Појас и иуи* је, према последњим сазнањима из британских медијских извора, „енглеско кинески пројекат“, као нова етапа глобализма.

У њему ће без сумње, председник-бизнисмен Трамп, ако се, под маском Велике Албаније, САД и британско *црно ѿлемсџиво* домогну кључног дела коридора *иојаса и иуша* Македоније и Југа Србије, одређивати путарину. Не ми.

Стога најаве из Вашингтона „потпуне промене политике на Балкану“ више личе на мамац, варалицу из радионице Трамповог саветника, зета Кушнера, који добро стоји и са Соросем, и са Тел Авивом, и са демократама Клинтонових.

То је она прича о двоструким стандардима и аршинима западне, у основи увек агресивне и неравноправне, бизнис политике и дипломатије. Коју, к’обајаги, српски полтичари не разумеју.

Па онда шире фаму преко својих таблоида о „опасности од Тиранске платформе“ као да она није скројена у Вашингтону а оверена у Бриселу. А тек пуштена у промет из албанске престонице – *да се Срби не досеће*.

Довољно је прелистати историјат *Призренске лиге* и мотиве настанка Албаније као британско-аустријског пројекта смишљеног да Србија (*мали Руси*) не изађе никада на топла мора, па и то као „коњоводиоци Русије“.

Тешко да ће Трамп опстати ако се не буде држао те матрице пројекта за цело столеће – новог спасавања капитализма, ма шта да је, мислећи или озбиљно („исушивање мочваре“), или само лансирајући као предизборни спин, причао пре избора.

Изгледа тренутно да су САД најбоље позициониране на југу Балкана, нарочито после предаје мандата од стране македонског председника Иванова сорошоиду Заеву, и улажења Црне Горе у НАТО. На путу је *дубока глобала* да задобије пуну контролу кључаонице Балкана, моравско-вардарске долине.

Поједине личности, које током партије испадну из комбинација и са плоче, прекриће паветина и шаш историје. Као и Милошевића и Ћинђића у сличним геостратешким симултанкама. Они су од почетка имали улогу фигура за жртву кад куцне час, мада тога изгледа нису били до краја свесни.

У току је надметање дипломатијом као „ратом другим средствима“, или игра слонова на балканској трави, између САД, Кине и Русије. И то у предсобљу Европе, под претњом губитка контроле сукоба интереса, све до ивице рата, чему је Америка и

иначе пословично склона, у форми сталне тактике уцењивачке стратегије, интервенционизма, ако треба – до размера *армаједона*. До сада је овај каубојски блеф успевао, све до Сирије и Крима. Што сведочи да Москва има своје проритете, али у које ми *йромењене свестии*, свакако, не спадамо.

А управо је Вашингтон политичким притиском на Иванова, док није капитулирао под претњама Великом Албанијом, добио Македонију. Циљајући прстом и на југ Србије. Не водећи рачуна, по обичају, да би све могло да се измакне контроли у овој симултанки која све више добија на убрзању, пре свега – у ризицима по Балкан. Своди се све на *йтакнуџио макнуџио*, а у дипломатији дубоке сенке коју крече масни наслови српских таболида.

Сваки несмотрени потез доноси губитак иницијативе и урушавање зацртаних планова. Западни су безобзирно освајачки неоколонијални, источни кинеско-руски отварају „перспективе мирољубивих трговачких коридора и осигураног добитка и за придруженог (млађег) партнера“.

Мада, очито љубоморна Индија, некада наш најважнији неврстани партнер, тврди да је „Кина нови колонијалиста и да ће пројекат *Појас и џуџи* мање партнере увући у дугове а затим им одузети и суверенитет“. Никад сви задовољни. У историји ништа ново.

Нема сумње да досадашња свеприсутносна доминација неолибералног унилатерализма, на било којој тачки глобуса, представља голу присилу новог нацизма у експанзији.

Она друга политика тандема Пекинга и Москве делује пак као промишљена варијанта капиталистичког комунизма који нуди сарадњу (под условима моћнијег и богатијег), али и мир и просперитет. Градиран, наравно, за све учеснике по величини и заслуги.

Земље у успону као Кина и Русија немају потребе за ратом. Оне у опадању моћи, попут САД – имају. Виде у њему шансу да поправају разваљено, уз огроман профит за себе.

Путин је од кинеског модела узео тачно колико му треба да би збунио Вашингтон, а НАТО представио као неотворени кишобран забоден у задњицу наивних, који се отвара тек кад продре унутра, у желудац државе. А то онда није заштита, како се обећава, већ агресија обављена изнутра, а наставља се према споља, што видимо на примеру надувавања велике Албаније.

Дугорочно, то НАТО „гостовање“ које паразитира на организму, као и канцер, погубно је по суверенитет „штићеника“. Види се и у Француској која се, од деголизма, вратила атлантизму, поставши тако немачки протекторат. А Немачка је, опет, то исто, само на узди САД. Само ће вам Јелена Милић, која је у обавезама према спонзору Алијанси стално ван себе, тврдити супротно.

Видно је да претње свођења Србије на преткумановску, упућене преко тиранског релеја из Вашингтона, Берлина и Лондона, иначе главних ослонаца нашег премијера, „не плаше“ будућег и формалног председника. Тај *Гордијев чвор* неспорних чињеница о испреплетаним интересима великих на Балкану и трговини територијама и коридорима, руку на срце, Вучић не може да размрси у улози *малој од кухине*. Па и не покушава.

Нови талас ратних будбјева, од стране кобајаги Албанаца жељних освајања Србије, у ствари је јасна опомена Вучићу, пред одлазак у Пекинг, да случајно не мења с(а)вест и не седа без одобрења за коцкарски сто велике политике. Што је, својевремено, покушао са минимумом жетона Слоба.

А тамо у Кини, сазнајемо преко преноса РТС из Пекинга, уз пратњу клавира који је лично свирао Путин и уз интонирање незваничне српске химне патриотског сентимента, *Тамо далеко* (исте оне коју је из Титовог затвора пустио Милошевић), некрунисани председник, без сумње, добио је јаке понуде и захтеве *сирена*. Од Москве, али пре свега Пекинга, којим се обавезао не само на Западу. Како би иначе са њиховом подршком (многим неразумљивом) недавно комотно ушао у изборе. И

добрио апсолутну већину за председника, не само из СНС, већ и од проруских и „прокинеских“ бирача.

При томе, видимо из Русије, саветују њихови аналитичари, „треба проширити овлашћења председника“ (да ли је могуће још?) „суоченог са агресијом, брзо ојачати српску војну моћ да се одупре успешно Албанцима, БИХ муслиманима и амбицијама из Хрватске“. Дакле – на три фронта. Да ли је то неки покушај бољег позиционирања на табли Прешевске долине наших руских и кинеских пријатеља према Трампу?

У сваком случају, „неутрални“ АВ се нашао у позицији оног пешака коме је суђено да или вратоломијом и срећом постане „краљица“, или да буде поједен надомак изласка на други крај табле. А таквом расплету га гура и досадашња неумерена лична амбиција и уз њу усвојена тактика сталне промене свести која је, како видимо, у светском тренду као средство за фабриковање нове генерације лидера од стране *губоке ĩлобале*.

Имамо већ целу гарнитуру клонова таквих вођа са квалитетима пуне кооперативности према банкарима и институцијама ММФ и Светске банке. Превише моћних код куће, на шта велики жмуре, а мањих од маковог зрна према спонзорима споља. На тој листи су сви шефови држава који су вољом *ĩлобале* на европској сцени.

Преко ових глобално диригованих неолиберала на кормилу држава, ефикасно је последњих месеци узвраћен ударац започетом повратку националним државама. У наглој промени смера ветрова у геополитици, искусни редитељ и глумац ових дана је прокоментарисао (наравно са своје прагматске тачке гледишта) „не бих волео да данас будем у кожи Вучића“.

Мада, са друге стране, „гарант стабилности Балкана“ очито ужива у ретро варијанти новог највећег сина у чије је папуче ускочио још 2012, под маском првог потпредседника владе. Он покушава да се, као и Тито, бави политичком трговином користећи валуту без истинске признате и прихваћене подлоге,

несврстаност. А видели смо од 1990. до данас на који начин је та политика, која се после пада Берлинског зида преименовала у неутралност, била смртоносна за Србе у Србији. Посебно преко Дрине и на Косову.

У недостатку бољег решења, а у трци са временом да успори Вашингтон на коридору, Москва предлаже концепт четири неутралне православне државе на Балкану. Али за сада се нико не оглашава да се придружи Београду.

Паметном довољна поука, али не и подављенима у спин стварности, где се у политици искључиво маше *лажним заштвама*, а не појасом за истинско спасавање. Не још дуго. Сат крај шаховске табле откуцава исход, али и час разилажења магле. Све ће бити јасније, мада без веће вајде за публику.

Утеривач „реалности“

Београд, 30. мај 2017; портал Васељенска

Некако у исти мах када је из ЕУ дошло шест „добронамерних“ заповести српској влади како да даље успешно унапређује политику колонизованог дужника, „процурила“ је за јавност индискреција око суштине мисије изасланика америчке дипломатије (нижег ранга од министарског) Хоит Брајана Јиа.

Упућен је из Вашингтона на Вучићев канабе, а у улози утеривача нових уступака Београда Приштини и Тирани. И то баш уочи инаугурације АВ од премијера у председника.

Вучићу је предочено „будуће повећано присуство САД на Балкану“ и, без сумње, шта се све од њега очекује у новој улози, по америчким оценама перспективног и кооперативног шефа државе.

Помоћник заменика државног секретара САД, у сенци поверљивих разговора са премијером, одрадио је у ствари смернице око даљих будућих стратешких планова Америке на *иуиу свиле*.

Дакле, сличан посао као и у Македонији где је, очас, за разлику од највиших званичника ЕУ и „европског“ НАТО-а, сломио председника Иванова. Натерао га да власт преда „тиранској“ коалицији проалбанског сорошоида Завеа.

Да се наслутити да ће, после његове мисије код премијера, лакше ићи са толико оспораваним формирањем војске Косова, коју обећава Харадинај, а за које је потребно „препознати“ само пет српских посланичких гласова после предстојећих избора и формирања нове владе у Приштини. Неће то бити баш

неизводљиво у корпусу преосталих, подељених и застрашених Срба на Косову.

Они су, објективно, смештени у гета „за заштиту“ као вид споразума са Приштином у Бриселу, а у поступку „решавања“ питања њиховог даљег опстанка.

У међувремену, српска јавност сазнаје од бившег заменика директора СИА Стивена Мејера да ће „ускоро доћи до промене граница на Балкану“, очито као реализација заоставштине управо преминулог Збигњева Бжежинског, својеврсног Фауста задуженог за истребљење и *малих и великих* Руса.

Он јесте коначно умро, али његова замисао, парчање „непоуздане Србије“, наставља да живи у плановима америчких стратега и после најновијих избора.

Ни мање ни више, САД се оглашавају ових дана, без тражења пристанка Београда, као „опсерватор понашања (лоших намера) Русије“ на овим просторима. Уз препоруку Вучићу да се обавезе на високи степен скепсе према политици Москве, посебно у Србији.

Истовремено, Србији се намеће улога мине на пројектованом *Појасу и иуишу* Пекинга, као средство будућих уцена и евентуалних изнуђених нагодби са преовлађујућом улогом САД.

При томе је у јавност пуштен (индискретно) дан раније и део извештаја НАТО за Балкан који је био на дневном реду конференције у Тбилисију, Грузија, у којем се Србија оптужује за „сејање тензија на Балкану“ и тиме грубо руши мит, створен искључиво за домаћу употребу, о Вучићу као „фактору стабилности“.

Оно што посебно изазива пометњу у редовима Вучићевих „аналитичара“ је како његову реторику *час шам час овам*, уклопити у постојеће стање међуамеричког рата око импичмента Трампа.

У том сценарију демократе из САД су, под маском уједињавања Европе, давно инсталирале владе проамеричке бирократије. А уз помоћ сорошоида заустављају евентуални повратак националних држава као оправдану реакцију на мигрантске цунамије.

Србија је још једном огледни експеримент у старој реторици глобализма која је активирана још деведесетих прошлог века. И већ се у кулоарима атлантиста третира као нови пилот пројект НАТОленда, неки кажу – и Сорошленда, истовремено.

Да ће бити тако овом је новинару, тада дописнику *Танџуиа* из Рима, предочио, још давне 1992, будућу улогу Србије као „полигона малих прљавих неоколонијалних ратова“ тадашњи министар спољних послова Италије Винћенцо Скоти.

Али, текст послат агенцији, вољом групе уредника, будућих оснивача Сорошеве агенције *Бетиа*, пребега из *Танџуиа*, завршио је у кошу. Као и друга упозорења из Рима шта се све спрема Балкану и Србији.

Италијански министар Скоти најавио је да ће се, преко повремених смена партократија, како из позиције тако и из опозиције, управљати остацима Србије (забележено у књизи овог аутора *Балканизација Африке, африканизација Балкана*, 2007). И зато не чуди да Вучић, мимо сваке логике европског пута, гура Србију у некакву „царинску унију“. У ствари – у пројекат конфедерације са Албанијом, где ће Срби у *Балканији* имати подређену улогу у односу на Арнауте.

У тој концепцији, Србија је, на жалост, поново добила улогу огледне баште нарастања антихуманог и антислободарског пројекта новог модела јефтине колоније која је под самоокупацијом и мало кошта. Каштигована и демонизована, све време као пример за опомену онима који би покушали да се одупру моћнику.

Од „ЕУ без алтернативе“ до „алтернативе“ без ЕУ

13. јун 2017; портал Видовдан

Срболовка западне Алијансе до краја је затворена уласком Црне Горе у НАТО и доласком Сорошеве гарнитуре на власт у Македонији.

Русији су тако замандаљена врата утицаја, а Меркелова је, истовремено, најавом *Маршаловој иллана II* „самодовољног“ развоја Западног Балкана, „без уласка у ЕУ до даљњег“ (*на свето никад*), осудила регију на улогу „бантустана“, некакве нове конфедерације за окупљање „европских урођеника“, забетониравши статус Балкана као „вечног предсобља“ западне цивилизације.

У ствари, Меркелова само враћа точак историје на *K und K* аустроугарски модел крајина, балканског заштитног тампона Европе према Турској. Али и према растућој напасти исламског фундаментализма – ИСИС, америчке антиевропске казнене коњице.

Тако би Срби, по налогу *Mutti*, запатили интересно „братство и јединство“ у још једној Југославији. И то са вехабијама, бугарофилима, својом нарогушеном, на ислам провереном браћом. Потом Арнаутима, па расрбљеним Србима Црне Горе, на све то још и озаконивши отимачину Косова и Метохије од стране Албанаца...

Цинизам, без икакве сумње на нивоу суицидалног моралног (ауто)геноцида Срба, осмишљен у историјској реторти ватиканске, вековно дволичне, политике према Православљу.

Пројектом званичног назива *Берлин њлус*, Немачка је коначно открила да је у Бриселу, на њен налог, иза кулиса „преговора“, напуштена идеја уљуђивања *балканске крчме*. Е да би колико-толико била прихватљива за ЕУ „цивилизацију“.

Том изненадном променом правца од *ЕУ без алтернативе*, до *алтернативе без ЕУ*, постао је очигледан и прави досадашњи учинак „напредних“ компрадора српске владајуће елите.

Они су, у сенци *ошварана њолавља* за приближавање фата-моргани ЕУ, још од 2012, утирали пут наруцбама из Берлина које, заправо, воде парчању Србије. Од препуштања Косова и Метохије, па све до проглашења Немаца – „домаћинима“ Војводине како се то катастарски изразио председник.

Понуђени пројекат је, у ствари, безусловна директива европске газдарице свом миљенику у Београду, да се, уз данајске грантове, помогне (корак по корак) преображењу планиране „царинске уније“ (наводно Вучићеве идеје) у некакаву конфедерацију Албаније, „Косова“, Србије, Македоније, Босне и Херцеговине, а вероватно и Црне Горе – *Балканију*.

Дуго је грађена та клопка за коначну дисолуцију Србије. У њој би Србима, уместо версајских Хрвата, сада, као партнер, били прилепљени Албанци. Миљеници Вашингтона, Брисела и Берлина. Све то намамљивање и манипулисање, нешто као бућкало за наивне Србе, јасно провирује из мамца названог *фондови за развој реије*.

А аутобанима ка Драчу и Подгорици, које обећава АВ, па ка Бару и Боки, отвара се, у ствари, могућност потпуне контроле Балкана од стране шесте флоте НАТО и парирања наводној „руској претњи“. О чему непрестано звоца Вашингтон.

Могао се овај развој догађаја и претпоставити. Али „аналитичари“, они дежурни на ТВ и страницама најтиражније штампе, поготово они отворено прорезимски, чувају се те горуће теме Балканије. Коју је, иначе, лансирао још „дисидент“, отац ОВК Адем Демаћи, као гост Београдског круга, 1999. у

Дому омладине, сада – Америчкој кући, поздрављен бурно аплаузима чланова ГСС и демократа *Београдској круји*. Томе је сведок овај хроничар.

Тај правац наше судбине заправо је у надлежности будућег јавног предводника ЕУропског крила НАТО – Немачке. Реализација је то старог америчког *Плана за југоисточну Европу*, SECI, на чијем је челу био кум Зорана Ћинђића (подсетимо – „немачког ђака“), коме се ових дана предлаже споменик. Све плод до плода петооктобарске „револуције“ која је изродила, сада је већ јасно, најгору трулеж титоизма као нову (само)окупацију Србије.

Бездно (уз)напредовале мочваре

23. јун 2017; портал Видовдан

Балканска каљуга, препуна партократских алавих крокодила, постала је огледно добро за узгајање политичких и свих осталих врста настраности „балканске“ верзије глобализма.

Тај амбијент организованог хаоса већ деценијама одабрано је место рађања *ружичастих револуција, гојањања и одјањања народа* (по потреби), васкрса фараонског култа личности међу Србима.

Све се одвија у наступајућем цивилизацијском сумраку 21. века, обојеног цинизмом наводне борбе за људска права и демократију. А заправо, све је супротно и најбоље видљиво баш на судбини балканских народа, гурнутих, од деведесетих на овамо, у трибалистичке и верске сукобе и цивилизацијски суноврат.

У том светлу, као још једну победничку етапу транзиције у недођију историје, ваља гледати кич представу обнављања бронзизма кроз реинкарнацију новог фараона, ако је могуће сличног оном из Куће цвећа. И то у лику и успону млађаног „сина“ највећег сина, који ће, само је питање времена, бити оверен перформансом *дана радосији*.

Све то зарад дефинитивног тријумфа изопачења свега преосталог нормалног у Србији. Нападнутог свим могућим и расположивим преварама спиновања и дезинформисања.

Народу је, том методологијом, већ добрано посувраћена свест. Оном народу српском који се, иначе, кроз историју одликовао пружањем бескомпромисног отпора свакој врсти присиле поробљавања и мењања културног кода.

Управо су због те жилавости Србе и изабрали глобални магови као најпогодније показне заморце у лабораторији *мелџини њоша* у који намеравају сатанисти да стрпају све *бојајисџиво различийосџи* које им је на располагању, и тако српски пород претворе у безличну, послушну масу небрањеног, немоћног родља.

То је логична етапа тренда разградње националне свести и патриотизма, који глобалисти упорно крсте у шовинизам. У том се кључу може оценити и убацивање *новој Холбрука*, Хоит Јиа, булдожера убрзане албанизације југа Србије. Па натурање *Ју Ес ејџ* експерта, „наше“, у ствари њихове, Ане, за новог председника владе. Убачени су ти ликови, као кључни цокери бивше америчке администрације, у захукталу игру дестабилизације и повратка суверенизму који је најавио у свом предизборном програму Трамп.

И то се, не случајно, догађа баш на тлу Балкана, као својеврсне тврђаве клинтонизма. Све наде прете да потону у бездан ове политичке мочваре која ће се, не дај Боже, показати као предубока за брзо исушивање.

До тог времена, биће мешања и даље десуверенизације Србије од стране Трампу супротстављене бивше администрације *дубоке државе*, а преко њених оданих кадрова размештених у државној администрацији. И НВО сорошоида, наравно. Слично као у Црној Гори и Македонији, бићемо под агресијом бруталног мешетарења, које се испуњава и приликом састављања ове владе.

И све ће се глатко одвијати и даље у домену пљачкашке транзиције под монтираном главом стокраке сорошевске НВО хидре. У, суштински, „невладином“ владању званичне владе. Која ће, у кључним доменима, бити некакав инструмент управљања Србијом *на даљинац* – директно из софтвера неолиберализма и банкарских картела.

Остају само кулисе на Балкану, некакве привремене, врло нетранспарентне могуће „нагодбе“ велесила. Оне која нам, као врховно постигнуће и утеху, нуди балканску Јалту.

То је руски експерт за Балкан Пономарјева ових дана назвала „непрекинутим одласком Русије са ових подручја још од 1991“.

Та фатаморгана еквидистанце објективно највише користи вучићевској „неутралности“ а поткрепљује се и некаквим повременим „намигивањем“ Москве према Београду.

Зашто Москва пристаје, макар и привидно, да на Балкану игра на *дај штиа даи*? У датим околностима, а заклоњена иза политике смоквиног листа *иџак не можемо биџи веџи Срби од Срба*? Показаће се тек када се саберу резултати *америчкої рулеџа* на Балкану.

Нови култ стари калуп

24. октобар 2017; портал Видовдан

Грумен, на салдо *ѝробара* и доскорашњег председника Томе, док се опраштао од политике предајући штафету Вучићу, бацио је нико други но „Велики Брана Црнчевић“.

У свом аманету, тексту за часопис *Печайѝ*, био је мање оптимиста него приликом оснивања нове партије отцепљених радикала – СНС, у чему је и сам учествовао.

Поручио је: „Срби, купујте свеће, улазимо у вековни мрак из кога ћемо тешко изаћи“.

Онима који памте времена парадирања апсолутизма и диктатуре „највећег српског сина“, још од 1945, оправдано се данас рађа зебња да је и ова Вучићева „неутрална“ Србија, баш као и својевремено Титова „несврстана“ СФРЈ, веома мало присутна као озбиљан фактор одвраћања насртаја на њене границе и сувереност. Али, далеко успешнија и примамљивија као предјело сервирано за нови ранг нацошког глобалистичког напада на Русију.

Москви је пак, као и раније у историји, 1941. или 1999. рецимо, та позиција Србије драгоцено братско алармно звонце упозорења. О правим тактичким намерама Запада.

И то је једино логично објашњење, па и „оправдање“ за тешко схватљиву прагматичност „подршке“ Путина Вучићу, а тиме и његовој политици непрекидних уступака у куповини времена.

И то увек дива пред изборе, а када би евентуално у истинској опозицији могло да се промоли светло политике стварног уважавања националог интереса. Уместо зоре независности и опоравка, Србија, практично, има статус тактичког флипера

велесила на Балкану, и то као Србославија. Даноноћно је на агенди закулиских планова НАТО алијансе. Зато је држава економски сломљена и девастирана, финансијски и трајно потпуно препуштена маказима неолибералног капитализма.

Све јој се упорније намеће будућност лабаве конфедерације регија. Србија је осуђена, и то се да наслутити у досадашњем билансу Бриселског споразума, да се потпуно повинује диктату споља и „међународној реалности“.

Броз је себи, уз асистенцију Католичке цркве у земљама Трећег света, пре свега, дизао лични рејтинг историјске личности кроз праксу (проНАТО) „несврставања“.

Ни данас у Србији са Вучићем то није битно другачије, само је преформулисано у *неујтралности*.

Броз је практиковао, као „несврстан“, наоружавање „ослободилачких“ покрета у земљама тек деколонизованог Трећег света. Слањем из Србије пуцаљки у Либерии, Сијера Леоне и на попришта *арайској њролећа*, где је доспевало, посебно у Либији и Сирији у руке фундаменталиста, прича се само понавља.

У улози арбитра, баш као и Тито својевремено, шта је тероризам, а шта ослобађање, нашао се данас и АВ, у покушају реинкарнације историјске улоге Титовог модела. При том, Вучићу не недостаје Брозов *хокус њокус* таленат у мешању карата.

Остаје му само незахвална дужност да објасни Србима како су и зашто, после свих уступака на путу Србије у ЕУ *без алтернативе*, а кроз високу цену *ојварања њојлавља*, Србима практично поново уведене „рестрикције за улазак у зону Шенгена“. У ствари – враћене визе, чије смо укидање скупо платили потписивањем ССП Ђелићевим пенкалом.

Порука, боље роб него гроб

7. децембар 2017; портал Васељенска

То је и преовлађујућа дилема у јавности, после циничне понуде *узми или остави* коју је, поводом „неизбежности трајног мирења и пријатељства између Америке и Србије“, упутио Атлантски савет. Инкубатор за оркестрирање грађанских ратова на Балкану.

На ову историјску питалицу – да ли пресећи *Горгијев чвор* око истинске независности и историјског континуитета – власт, склона опстанку по било коју цену, чини се, већ има одговор. За сада, избегава да га јасно артикулише, већ маневрише и опипава пулс нације у такозваном „унутрашњем дијалогу“. Купујући тако време само за себе, а без намере да се дође до истинског националног консензуса.

У међувремену, све су јаснији обриси сценарија будуће завршне опсаде, такозване „неутралности Србије“. Врши се притисак дипломатијом и спин медијима, страним и домаћим. Па тек ако затреба – репетираним оружјем. Наводно, за наше добро, али – *без алтернативе*. Прети нам, дакле, да и званично будемо насађени на једну, НАТО, али и лишени друге, резервне, руске столице.

Да ли ће Путин, средином децембра, када му на ноге дође АВ, као и 2000. имати „разумевања“ за стварни однос снага Москве и Вашингтона на Балкану, где су Руси хендикепирани још од чувеног „Не“ 1948, или ће нам, осокољен успехом у Сирији, предложити да, рецимо, будемо европска Куба, са нешто половних мигова, или кинеска Северна Кореја, али без атомске бомбе?

Не знамо, но сазнаћемо. Овде то, на жалост, редовно долази касно. У међувремену, улога дисциплиновања *малих Руса* са обе стране Дрине додељена је, коме другом, него Србима по злу и вероломности знамом, присилном *Партнеру за мир* – НАТО. А све зато како би се то помирење силованог са силоватељем реализовало без много буке. И без приметних трзаја повале-ног. При том имајући као пожељан циљ – свршен чин слегања раменима у међународним односима неравноправних, а посао, по могућству, обављен без употребе *шомахавка* као средства убеђивања.

Тако би, како планирају атлантисти, за свагда било обављено учлањење Срба у војни савез глобалног нацизма. Дугорочно, то Србе сврстава у пешадију још једног ранга, онаквог у коме нису хтели да учествују у два светска рата, плативши због тога познату енормну цену, од које се бројчано никада нису опоравили. Данас им лекције о моралу и хуманости деле они који су се сврстали на супротну страну – у окриље истог крвника и агресора.

Пацификација Србије је прави пут, сматрају наши (не)пријатељи, да трајна опасност по европски мир из правца Балкана, а од стране „бунтовних Срба“, буде отклоњена. Уствари, пре ће то бити победа америчког стратешког интереса свеобухватне окупације Балкана, где би Србија неповратно ушла у састав проширеног Бондстила, карауле стражаре САД над европским глобалистичким *џулајом*, познатим као Европска Унија.

Дакле, крхка и измождена, па и десеткована, Србија суштински присилно, а само наоко добровољно, „иде у кревет“ са НАТО силоватељем, а то ће АВ, ако већ мора, најбоље умети да на свим медијима лепо објасни као „незаобилазну реалност“. А поздравите, одобравањем ове мудрости, вође ново-елита, ако већ народ, до сада, није опамећен „изгубљеним ратом против целог света“ и потоњом октобарском „револуцијом“ из НВО касарни.

Упућиван је већ деценију и по да „мора“, као и све остале земље на списку, да прихвати ружичасти синдром „препуштања

без отпора“. Јер, „од кога не можеш побећи“, поручују из Вашингтона, „пригрли га“. Ако нема друге – и „без тоpline“. Па макар и добио сиду.

То је идеја водиља ЛГБТ поретка, са поруком да ћеш и такав силован живети дуже – не мора и часније – него да се опи-реш. У потоњем случају, увек ти се може десити да, по кратком поступку, будеш ликвидиран ако са њима ниси сагласан, кад се пресуди тамо где се одлучује. То бива од Букурешта до Триполија. У Дамаску је омануло...

Постоји неколико фактора који указују на добро смишљену стратегију коришћења бруталних притисака и из окружења, а биће у пакету тобожњег пријатељског приближавања САД и Србије. То јест, победничког враћања Америке на место злочина из 1999. „Јер“, како поручују из Вашингтона, „наши послови још нису завршени“.

Нулта Србија

13. март 2018; портал Амика

У пародији вишепартизма, започетој још деведесетих, која је од октобарских „промена“ све учесталије фарса од демократије, *и прва и друга Србија* коначно су се међусобно понишtile на ниво моралне нуле.

Обавиле су то темељно на недавним изборима. Све данас потпуне политичке *шабуле разе* и идеалног амбијента за калемљење било ког од тоталитарних изума.

Одлазе са сцене коначно и фалш демократе и лажни четници. Заједно са својим вођама. *Сви, сви, сви*, смештени испод цензуса историје.

Од 2012, у сталном успону је Вучић, он крчи пут ка позицији некаквог апсолутистичког самодршца. А са њим и камарила кључних саветника и из ко зна каквих сектора. Следи, дакле, та замена потрошених. Али несумњиво и награда, масне синекуре и ослобађање од сваке одговорности такозване опозиције Милошевићу.

Зато и даље тече упорно обележавање мартовског мита некаквог устанка против Милошевића баш „када је био најјачи“. А у ствари, тиме се из године у годину само одржава обавеза чувара пламена прве *ружичасте револуције* у Србији која је 9. марта требало да буде понављање нарученог сценарија из Букурешта. Са планираном истом судбином владајућег брачног пара.

Бивша глодурка *Полијихке* Љиља Смајловић изборне успехе Вучића у оваквим околностима види као „врхунске умеће јер је за њега изборна битка за свако село – Стаљинград“. Због те

чињенице отцепљени дериват *жуџиџ*, Јеремић, закаснио је дефинитивно на недавним изборима са програмом *јомирења грађанској и националној* као програмом Народне партије са којом је, држећи истурену слику Ђиласа, ушао у изборе.

Тај још непотрошени изум, *џинк џанк* Запада претходно је већ, у унутрашњем дијалогу, увлачењем у своју матрицу САНУ и СПЦ, као и највиђенијих ликова естраде и стручњака, оба вио АВ, и то преко тима за осмишљавање изборних превара.

Јер, политички активизам напредњака, у свим до сада успешним кампањама, непогрешиво усмеравају бројне првокласно обучене *деливери јуниџ* са консултантске осовине Блер – Кембел. А досољавају експерти обавештајних трустова мозга.

У целом том игроказу, огромна већина Срба је затечена. Већ деценијама. Ћутљиви су, али и уплашени, као и свака изманипулисана већина. Она, у ствари, нема свог аутентичног представника у политичком рингу.

Догађа се то поигравање са Србијом у све убрзанијем ритму у оквиру геостратешких превирања око Балкана, изабраног за последњи ров глобализма у Европи.

Посебно на прилазима Србији где коло воде земље *Вишеградске јрује*, од недавно и Италија, која такође фаворизује повратак к себи. Ногу је повукао и *Брејџиџ*.

И баш у том побуњеничком окружењу, Србији је одређено да буде тврди савезник идеологије неолиберализма, монета за поткусуривање управо оних који су је у два светска рата и уочи 21. века готово докрајчили.

Поглавље 10

Балканска безбол палица

Медијско докрајчење

25. април 2018; портали Васељенска, Амика

Н ајава да ће амерички инвестициони фонд ККР преко бившег првог човека СИА, Дејвида Петреуса, уложити још око 300 милиона долара у потпуну доминацију глобалиста на овдашњим ТВ станицама, међу кабловским оператерима и у домаћој штампи, сигнал је да се приводи успешном крају пузећа колонизација српских медија.

Како ствари већ сада стоје, стратегија Запада *освоји и покори* компрадорским елитама изнутра, уз помоћ медија трабаната, *а без испљаченог мейка*, очитује се у потпуној пацификацији домаћег критичког промишљања. За које нема места ни у једном од медија, чиме се постиже потпуна нирвана парламентаризма и демократије. Та тема која је до јуче бола очи „борцима за људска права“ Соње Бисерко и Наташе Кандић, одједном није више интересантна. Ни у Вашингтону, ни у Лондону, ни у Берлину. Управо су одатле, а због „одсуства слобода“, рушили и успешно срушили, уз бонус од уложених 100 милиона долара, Милошевића. Уз „демократску“ помоћ поражених учесника Осме седнице либерализованих комуниста.

Колико демократа, а колико сецикеса – уверили смо се. А ситуација је данас неупоредиво гора, посебно стање медија који су у време „тиранина“ Милошевића као опозициони, а под контролом Сороша, имали претежан утицај у јавности у припремању пуча *Гојшов је* 2000. године.

Вест да је Петруес без много буке „прошао кроз врата“ провучена је „испод жита“. Или, како се сада популарно каже, „уденута

је *исцод радара јавности*“, окренуте у међувремену ријалитијима Шешељевих и Вулинових перформанса. Циљ је, као и увек до сада, успешно дизање магле над домаћом стратешки погубном политиком предаје медијског простора, Београдског аеродрома, присвајања Нишког и све ближег признања „Косова“. Наиме, вербални „бал под маскама“, препун лажног патриотског бусања уходаних галамција и провокатора, добро је дошао и у суседној Хрватској, обузетом сопственим скандалима. А добија први степен важности у српским медијима управо захваљујући Петреус матрици. То је спиновање и прикривање преко изазваних бура у чаши воде, какав ће рецимо бити и реконструкција владе и крајњи исход избора за градоначелника Београда.

Поход вестернизације и вулгарне комерцијализације овдашње *седме силе*, сведене на испразни сензационализам и операције *лажних засијава*, углавном се огледа кроз прозирно преузимање стила CNN или посестрима *Ал Џазире*. Присутна релативно дотерано само на ТВ Н1, нешто мање замаскирано, као *домаће а ситрано* на такозваној државној телевизији РТС. Али највидније и у паметовању трилатералног „аналитичара“ са Дедаиња *Болеиша*, из водећег дневника *Политиика*. Он и екипа још не могу да се ману клинтонистичке инерције у блаћењу Трампа. Мада је то данас, када он, звали су га „Пинокио, лудак са дубоком државом“ или без ње, и то ћемо сазнати по обичају касно, одлучује о судбини Балкана. Не само Косова, него, колико сутра, и Војводине или Санџака. А то писање је, бар наизглед, крајње непродуктивно и за самог Вучића.

У томе се истичу сви недељници, да не прескочимо лист *Данас*, а следе новоотворене телевизије. Стиче се тако утисак да Петреус медији и технологија далеко више утичу на председника и његове одлуке, него што он наводно диктира њихову уређивачку политику у којој је и даље на командном мосту недируто новинарско и културолошко језгро *Друје Србије*.

То иде дотле да „прво“ аналитичко перо најстаријег листа на Балкану колумном директно прети Вучићу да се случајно не поведе и седне за столицу „националистичког“ Орбана. Очито са дебелим залеђином Вашингтона, соли памет првом човеку државе. Та пракса тешко да је виђена у журнализму од настанка па до данашњих дана.

Јаја на око или кајгана

23. мај 2018; портал Видовдан

Воштана маска (лажне) ведрине и (неоправданог) оптимизма, са којом АВ свакодневно излази на ТВ екране, тешко да може прикрити прави смисао његовог „визионарског“ пресецања косовског чвора. А то је порука председника јавности да у овом тренутку постоји фактор који ће боље очувати Србију и Србе него СПЦ.

Дакако, следи закључак који се просто намеће. У питању је његова председничка реалполитичка видовитост, којој народ није дорастао. А ни црква. Или, прецизније, једини компас у завршним преговорима, наводно са Приштином, у ствари са Вашингтоном, биће већ договорено у Бриселу. То је, доброно већ реализован, садржај политике у вези са коначном судбином фамозне *сџолице* у ОУН косовских Албанаца.

Чак ни бирачима из напредњачке партијске војске – оних сигурних 25 до 30 одсто – тешко да ће лагодно пасти, а без претходног убедљивог медијског плашења „грађанским ратом“ и „потпуном пропашћу државе“, то самопорицање косовског завета, е да би све глатко прогутали и погурали на наговештеној референдумској сцени, онда када на политику *сџани-крени* одрицања од Косова, „у име будућности наше деце“, буде требало да се стави потпис – народа, а само формално политичара. Обавезујући, дакле, и за историју и потомке.

Текст на *Новом Сџандаргу*, потписан са Весна Пешић, који, руку на срце, одудара врцавошћу и живим стилским фигурама од њеног уобичајеног деценијског стила неолибералног

„поповања“, тврди да, он, Вучић за то „нема муда“. Рецимо пристојније *кохонес*. Да потпише обећано.

Међутим, утисак је да би салва увреда и тешких квалификација на рачун председника, од стране Пешићке, или колективног аутора, како год, требало да председника, повређене сујете, ипак натера на акцију. Да му „обезбеди“ прилику да докаже супротно. Како има „муда“ и то још онолика. Како је, уосталом, својевремено освануло на насловници *Инфомера*.

А време, руку на срце, не ради за њега. Јер договор се мора формализовати и то што пре. Без даљег одлагања. То је и став *Друге Србије*, и окружења госпође Пешић које је, сетимо се, и започело предају покрајине још после октобарског пуча. За демо(н)крате био би, од стране другог, обављен неугодан посао пуштања низ воду Косова, а са потписом „освешћених“ радикала. Прави и дуго очекивани знак за „уједињавање“ опозиције.

Али и сигуран пут коначног повратка на политичку сцену, на власт, опет у седло са бисагама где још има преосталог еспапа. Но, била би то и слатка освета за „патње“ у опозицији још од 2012, и за сушу на рачунима ових промотера транзиције људског капитализма. Какве ли случајности – готово свих, редом, унука номенклатуре Брозовог комунизма.

Уосталом, о свему томе ће одлучити првенствено, као и до сада, страни фактор кроз процену да ли су им напредњаци потребни и за фазу после капитулације. Ако нису, онда је гопођа Пешић у једноме макар у праву. Вучић маневрише веома вешто и максимално одлаже да покаже карте. Ако већ не може до у бесконачност.

Но, није он од оних гаврана који ће на прву провокацију лисице тек тако да испусте сира. Јасно је то и ауторки књиге *Можеш ти тио*, *Весна* па се зато латила потраге за јајима ове лукаве птице, као могућом слабом тачком.

И то баш током дуела АВ са њима никад прихваћеном православном црквом и њеним *смагом шамјана*. Али, није једина.

Рекло би се преко ноћи, готово цела аналитика *групе* и парапатриотске, *и преће Србије*, напрасно се уписује у Светосавље.

Поједини аналитичари неочекивани судар АВ са Патријархом, који га је доскора воздизао као спасиоца Косова, „лава на бранику“, ипак гледају и на као једну од могућих, а до сада тако бројних, *фалс флеј* операција председника. И верних му саветника и *деливери јунијис*. Са јасном поделом улога од стране режисера комплетне српке драме, ко се „жртвује за народ који га не разуме“. И, према сценарију, одлази на крају, али поносан, премда несхваћен. Вероватно и доживотно обезбеђен. У сваком случају, одлагања више нема, а ни „неутралности“. Још мање – седења на две столице у две врло удаљене глобалне карауле. Једној на истоку, другој на западу. Дошао је крај глуматања бурдановских дилема. Остаје само она, једино нама интригатна, али не и пресудна јер, чини се, на шинама смо тобогана за ништавило. То је даља судбина јаја. Да ли на око, или као кајгана. Са, или без сира.

Дириговање безбол палицом

26. мај 2018; портали Видовдан, Васељенска

Треба ли схватити као дискретни пробни балон нуђења „гаранција“ Вучићу од стране САД, недавну изјаву директорке Центра за атлантске студије, у улози „портпаролке“ НАТО, из које се дâ разумети да ће Србија бити поштеђена даљег парања ако Косово припусти у ОУН.

Дакле, да „добровољно“ легализује улазак отете територије у састав НАТО калифата, а зарад даљег о(п)станка своје већ окрњене целовитости. Можда је то повод одлуци Вучића да се, и поред већинске воље народа, супротстави статусу замрзнутог конфликта и по њему – очито боље обавештеном – могућем рату. Поготово ако је Мек Алистер, уместо датума за поглавља, донео у Београд ултиматум из 1914, али у америчкој верзији.

Косово би, у ствари, геостратешки, са свим расположивим ресурсима, где су се већ углавили као хоботнице Олбрајтова и Кларк, припало Америци, чији су Албанци само терористички огранак и продужетак већ испробане *Al Kauge* и ИСИС. Са командним центром за овај „европеизовани ислам“ у бази Бондстил, где се увежбавају наводне „оружане снаге Косова“. А могу им се очас, кад затреба, придружити незапослени момци у пуној кондицији из центара за мигранте, браћа по вери.

Био би то преседан добровољног одрицања од већ окупиране територије који би, по оцени независних ескперата, „дефинитивно окренуо свет наглавачке“. Истовремено, предаја Косова би у потпуности оправдала неизбежност, повратак

неоколонијализму као најновијој фази глобализма, сада у неонацистичкој верзији.

У сваком случају, у питању је преседан којим би се овдашњи председник заувек уписао у историју по јавном и дефинитивном одабиру капитулантског прагматизма, по било коју цену и без рока трајања добровољног ропског статуса у људождерском капитализму, нечег до сада неприхватљивог и незабележеног у међународним односима. Дакле, питање: бити, али по коју цену, баш као и у Шекспировој трагедији.

Госпођа се, наступом на ТВ са националном фреквенцијом, понудила да одговори на питање, утисак је – као „беневоолентни“ саветодавац из домена реалполитике, изјавом да би се проблем Косова могао најмање болно по Београд решити попуштањем, с тиме да Србија, на другој страни, не буде губитник у већ покренутом територијалном спору од стране Хрватске. Али и у разграничењу са БИХ. Што подразумева, ваљда, и замрзавање дежурног претећег отцепљења Санцака којим, мало-мало, маше Угљанин.

На први поглед понуда гарантује – нећемо узети Санцак ни начињати Војводину преко територијалних претензија Загреба ка левој обали Дунава. Што је, иначе, само обнова праксе НДХ, данас „охрабриване“ из Вашингтона, а некада од стране Хитлера. Али само ако се одрекнете покрајине која је неопходна атлантистима. Макар и озрачена.

Колико год то било болно, у насталим околностима распада фронта одбијања окупације, што се догађа после двехиљадите, све то има своју горку, али реалну тежину. Она је, разуме се, највећа на плећима хиперактивног председника.

А суштина, која га неумољиво притиска од када је као председник прихватио ту одговорност да одлучује о даљој судбини Србије, наизглед сам, али руку везаних раније преузетим обавезама, јесте да се сва обећања и „гаранције“ НАТО и атлантиста своде на директну разбојничку уцену силеције. Чиме се за

пристанак на отимање територија и ресурса нуди, *прихватањем реалности*, батина над главом.

Или, још циничније, то личи јако на савет хирурга који предлаже, за ваше добро, да Вам одсече, тврди, гангребозну, наводно већ изгубљену ногу. А све да вам тако спасе живот. Будући да сте пацијент у агонији, везан за кревет и вештачко дисање, нема друге него да поверујете.

Наравно да стоји и могућност да „болници“ у ствари не треба ваша нога, то је само почетак операције, него и сви витални органи. Од којих сваки има енормну цену на мање-више легализованом тржишту где богати и моћни, силеције из атомског клуба, купују себи продужење живота. Одавде до вечности. А империје обезбеђују нове просторе за своје ширење.

И зато се о операцији може размишљати пре теоретски, само под условом да гаранције за исход не буду оне врсте које су добијали Караџић, Младић и Милошевић. А хирург који маше скалпелом, САД, свакодневно демонстрира „право“ суперсиле да не трепнувши одустане од споразума, уговора и свог потписа на њима. Нема никаквих поузданих потврда да ћете заиста преживети, шта год понудили. Напротив, ваш потпис је само стимуланс за тотално черечење.

На прагу новог детанта?

13. јул 2018, портали Видовдан, Амика

Лидер неког новог америчког прагматизма, Доналд Трамп, отворено хвали Путина пред блиски сусрет у Хелсинкију

Уз погрде на рачун, по њему, немачки ускогруде Меркелове, он планира да баш на Балкану, епицентру неоколонијалних аспирација Берлина, отворити тезгу новог детанта.

И тако, досадашњу политику САД конфронтирања по сваку цену у сваком кутку глобуса, замени вештим цењањем. И потом договорима.

Колико год могуће и што успешније у корист пуне америчке контроле балканских коридора и фаворизовања неког источног, борбенијег од дриселског НАТО, као тампона између Берлина и Москве. Притом, политичку *Mutti* нашег председника лукаво оптужује да „тајно шурује са Русијом и да је у ствари енергетски зависник Путинове политике“.

Али, све то ново позиционирање којим САД одсецају ЕУ од кључних токова светске политике и приближавања Азији, њеним огромним тржиштима и потенцијалима, своди се на демонстрацију нужне и неизбежне поделе утицаја са главним ривалима. Што више, ако је могуће, да буде по агенди САД. А да, притом, на Балкану, кључаоници свих геостратешких и енергетских коридора, Америка што боље компензује губитке претходне администрације на Блиском истоку. Па Азији. Србија је ту само летећи жетон у игри, и то у туђим рукама.

За САД, Балкан је идеална почетна станица новог детанта. Једино још на овим просторима, поготово у послушничкој Вучићевој Србији, Америка успева да диктира и намеће готово све своје услове.

У присутној агонији неодрживости трајне глобалне свемоћи промотера само једне силе, САД, својевременог актера октобарског преврата 2000. године, Србија, по руској аналитичарки Филимоновој, „неутрална“, без правог савеза и обавезујуће потпоре, одсечена је од потенцијала *Брикса* и Шангајског удруживања, и само је јалова варијанта *несврстивања* које је затрпао пад Белинског зида. А поново у улози Буридановог магарца, „рашчеречена на две столице у две различите собе“. И зато, по логици нових геостратешких струјања, међу првима неумитно доспева на кантар деобног биланса још једне Јалте.

То предстојеће укључивање велесиља, у ствари *нови формати* не-више-бриселског преговарања око Косова, на чему, перући руке од одговорности за досадашњи биланс, тајно раде и у Београду, у много чему ће наликовати и на Берлински конгрес. Пре свега – по захтевима Запада да се Београд, по цену необавезујућег обећања о признању било какве одрживе суверености, коначно одрекне Косова. Али и РС.

А по нечему ће чак подсећати на Вестфалски мир, по диктату тада најмоћније силе, Француске, успостављен још средином 17. века, као какав-такав спасоносни детант међу европским велесиљама у вихору верских, заправо хегемоних ратова. Признате су, у име тог „мира“, нове државе и нове границе, уз прво успостављање међународног поретка.

Тада су настале Шведска и Швајцарска, чеда дуготрајних верских ратова унутар хришћанства. А сада би то могло бити најпре „независно Косово“, као уступак тајном америчком савезнику, исламу фундаменталиста, па велика Албанија. Амерички носач ракета и авиона у држави Бондстил. У коју ће ускоро бити прогутана и Македонија.

Вучић ће, по планираној предаји Косова, даље бити уцењен, да у источни НАТО, као својевремено Тито у *Балкански њакт*, укључи и Србију, методологијом Ђукановића.

Да ли то Русија заиста може да спречи, и по коју цену, или, подршком Вучићу, која је више формална и питање је колико истинска, Путин држи руске карте и даље на балканском столу, бурету барута, јер бољег решења нема, остаје отворено питање. За сад. Том темом се домаћа аналитика, разумљиво, не бави. Сувише је чупава у овим „вуненим временима“ обновљеног ти-тоистичког једноумља. И пуне контроле медијског простора који је, фактички, већим делом у рукама СИА. А још увек везан за стереотипе CNN.

Дакле, на прагу је, на традиционалним просторима српских земаља, као вид обновљеног „детанта“, развлачење преостале српске *Алајбејове сламе*, у функцији дефинисања трајних интересних сфера. Или макар успостављања мини услова сарадње међу актерима тријумвирата Вашингтон – Пекинг – Москва. Притом, због раније војном и информативном агресијом приграђених кључних позиција, несумњиво су у тој работи на Балкану САД у предности у односу на Русе и на Кинезе.

Све ће се, зато, одиграти без суштинског утицаја оних о чијој се кожи ради, Срба. А по свему, и уз јако мало маневарског простора како за Пекинг, тако и за Москву, уз несумњиво високу цену коју ће платити за пролазак и *иуи свиле* и, евентуално, „турски ток“. Но цена ће бити највиша и ненадокнадива за Србију, сведену после свега на преткумановску.

Ипак, председник Вучић, после катастрофалног бриселског, па неуспелог унутрашњег дијалога, где је трошено драгоцене време, уверен је да се само *новим формацијом* преговора, бацањем врелог косовског кромпира Путину у шаке, може решити *Гордијевој чвора* Косова. Који он лично доживљава као омчу око сопственог врата.

Штавише, као незаслужени претешки збир туђих пораза, окачених њему. Дочим, он лично бележи само победе од 5 према 0. Али само против Албанаца, никако њихових супервизора – Амера и Немаца.

Догађа се тај нови детант као последица пројектованог доласка Трампа на чело САД и превагом, и у Америци, новог реализма у виду суверенизма, у још увек водећој држави света, што ствара нову климу релаксације међу државама голијатима. А то је – уважавање стварног односа снага и *реалној* реализма, где се неумитно глобално тежиште преваге моћи полако премешта на Кину у савезу са Русијом.

Наравно да Србија опет касни у сагледавању својих шанси те репозиционирању у новим односима снага, баш као и у време пада Берлинског зида. Вучићева власт још увек отплаћује антитете давно непостојећој администрацији Клинтонских и амбицијама Сороса да се меша у кружне токове светске политике. Што, наравно, не може и без упетљавања агилног и амбициозног АВ.

А тај губитнички двојац неолиберализма својевремено је, придобијајући за то и Брисел и Берлин, решио да, као најбоље решење, глобалистички отпор Трампу пружи баш на Балкану. Ако је већ пропао у Америци, а ЕУ се распада на првобитно стање *йросшој збира* држава, нација и граница.

И зато, после краха глобалистичке стратегије, тек ових дана суочене са неминовним променама, „напредне“ *жуије медујске јуске*, на челу са *Полиџиком*, покушавају да изађу из клинтонско-соросевске магле. Сувише касно, сувише мало, рекли би у Америци. Без трунке стида и полагања рачуна за последице свог услужног неолибералног „новинарства“, које се простачки и аполитично утркивало у блаћењу „султана“ Ердогана од 2011. и „лудака“ Трампа последње две године, од којих данас и те како зависи опипљив домет присуства Русије на овим просторима. Укрцавају се, ових дана, дежурни „напредни“ паметњаковићи

АВ из *Политике*, РТС и других медија у воз супротног смера. Где свака наредна станица неће, ни за њих ни за њиховог главног уредника, ни за иностране супевизоре, често власнике, као до сада, бити погрешна.

Све се, дакле, нужно мења од времена Буша и Клинтоних да би у основи, што се Америке тиче и њеног продуженог утицаја, што више остало исто. То је та велика загонетка правог садржаја „трампања“, над којом аналитичари журнализма у Србији „ломе“ своје устајале мозгове.

Дакле, због досадашњег тренда политике српске елите, који је немогуће исправити преко ноћи, а од 5. октобра директно усмерене ка полому Србије, издаји на парче, редослед догађања, по свему судећи већ спакован, могао би изгедати овако.

У *новом формату* наставка разговора следи понуда од стране „трамписта“ и придружених реалиста о размени територија. Којом, као, „добивамо“ север и то је алиби победа АВ, наводни *win win* компромис. Али, стварно губимо стратешки југ као једини преговарачки адут, још увек нашу кључаоницу моравско вардарског коридора.

Пут ка легализацији је референдум, изнуђеног правца, па свеобухватни споразум о нормализацији са Приштином, који је алиби за доношење нове резолуције уместо 1244. Где се Русија и Кина, што би то чудило, „управљају“ према референдумски израженој „слободној“ народној вољи.

А затим, на конференцији о Балкану, могла би бити потврђена неспорност нових граница и држава. Баш као својевремено Вестфалским миром, па у Берлину 1878. Тада је Србија, што се дуго крило, добила крњу сувереност, и то непрестаним растезањем права мањина. Да би, као таква, била *фактор стабилности* Балкана, али по цену предаје својих територија.

А морала је, на захтев Аустроугарске и Немачке, да се одрекне браће са друге обале Дрине. Што је поново чека око питања даљег опстанка дејтонске РС.

Нама Србима, традиционално суштинским губитницима и у добијеним ратовима, за које смо гинули у милионима, али и у миру, следују инвалидска колица. Са осакаћеним државним труплом. И'ладовина најнапреднијим међу нама – под шљивом УЖАС-а. Уосталом, шта ће у тој „удобности“ ноге и руке. Када је већ памет лоботомисана.

Вучић у флиперу велесила

17. август, 2018; портали Видовдан, Амика

Ако Србија и даље буде ропски покорно следила политику туђих геостратешких интереса и наставила да жмури у убрзаном ходу на стази бездржавља, онда ће се добровољно одрећи суверености. И саме себе као државе. А таква стратегија ових дана управо доживљава своју кулминацију.

Под мотом да је куцнуо „прави, најповољнији тренутак за корекцију граница са Албанцима“, владајућа номенклатура гура пројекат препуштања ОВК-у, у ствари НАТО-у, највећег дела Косова и Метохије. Уз само делимичну, декоративну компензацију на северу.

Амерички стратеги су пак, у међувремену, бацили око и на прешевску долину, својеврсну „кључаоницу“ за улазак њихових „крсташа“ из Азије у Европу – све то у корист проширења НАТО калифата, под именом некакве „велике Албаније“.

Да се наслутити, из најаве Стива Бенона, идеолога Трампове изборне победе, задуженог да прекраја ЕУ из неолибералне у конзервативну по мери Трампових планова, изван заокрет у досадашњој тактици САД.

Кроз Бенонов интервју агенцији *Срна*, лансирана је понуда нове администрације САД да се ангажује на „креативном“ прецепању косовског чвора.

Најављује се форма нове флексибилности – рекло би се, нагодбе у оквиру тријумвирата велесила, некакве могуће „балканске Јалте“ око Косова.

Из власти, у међувремену, даноноћно халабучу и на СПЦ, која није сагласна са поделом Косова, сугеришући да заправо треба лудо да се радујемо најновијој иницијативи, по којој за *јако много од своја* добијамо *бар нешто* више од *ништа*.

Но, то је сасвим у складу са очекивањима председника који је, већ раније, наговестио сву генијалност „добитничке“ формуле *боље ништа него ништа* за излазну тактику предодређеног губитника – Србије.

И тако се Србија, некритички и немушто, препушта, по ко зна који пут, а без икаквог увида у садржај и крајње последице, текућој, нановијој закулисној арбитражи најјачих светских играча.

Они излазе из сенке и од Брисела преузимају надлежност за будућу судбину окупиране српске територије Косова и Метохије. Али и Србије у целини.

Москва се, додуше, „интимно“ не слаже са том најновијом „креацијом“ компромисне отимачине за малу накнаду, које се први сетио Титов хроничар са Галеба, „отац нације“.

Али истиче да ће „поштовати одлуку српских власти“, то јест Александра Вучића. А знамо каква је та одлука, једино не знамо којом ће подвалом бити уваљена као „већинска воља“ српског народа.

Ако занемаримо нијансе „које то мачке боље лове мишеве, црне или беле или шарене“, на сцену су изашли арбитраи некаве најновије Јалге, Балканске. Овога пута су то, све редом, капиталистичке земље *par excellence*.

Већ се у резултатима разговора Трампа и Путина у Хелсинкију назрео тај заокрет од „кључног“ посредовања ЕУ око Косова, дефинисавши тако најаву краја временске клопке за лоботомију српске јавности о некаквом *уууу* у ЕУ.

Сада је макар јасно да ће то, као следећи корак, бити искључиво пут Србије у НАТО, и да ће на томе и остати.

О нама се, дакле, поново погађају партнери јасних геостратешких амбиција ка максималном профиту и проширењу

интересних зона. И зато они воде рачуна искључиво о сопственим интересима.

Ништа ново, али Срби као да воле да заборављају и понављају лекције из историје које нису добро спремиле и положили. Од 27. марта па надаље.

Трамп је, стога, само корекција једне неуспеле политике покушаја светске доминације Клинтоних заувек. После пораза на Блиском истоку, нова администрација настоји да нешто надокнади на Балкану, где САД још увек доминирају.

Тако је стратешки увек било, јесте и биће. Иначе не би СФРЈ била сложено размонтирана на Савету безбедности, играма око вета, када је изгубила функцију у прорачунима тада премоћног Запада. Таква иста логика примењена је и раније, приликом њеног (привременог) обнављања у Јалти, у договору САД и СССР, а уз асистенцију Черчила. Мало се тога суштински променило у тој методологији цењкања великих преко грбаче малих.

У новом надметању око Балкана, више него икада до сад, наш председник лансиран је искључиво у улози обичне закотрљане куглице којој такмичари одређују смер и дужину опстанка у игри. О томе би могао ближе Борис Тадић – о непрекидном „шамарању“ и шутирању у доњи део леђа.

Свестан да су му папазјанија и сукоби различитих интереса последња шанса да ипак остане у игри, Вучић изјављује да се проблем Косова, али сада и југа Србије, може решавати само „посредовањем“. Читај – усаглашавањем интереса великих сила. А има ли, у текућем дилу велесила, нешто и за државу Србију, или само за њеног председника и свиту, питање је сад?

Вучић се вешто котрља у условима консензуса да је свима од користи у распродаји „преосталог драгоценог есцајга“ Србије. А да сваки од играча геостратешке коцке понаосод, баш од њега очекује највише.

И тако, без икакве критике у медијима „пријатеља“, успева да опстане, у функцији „кокетирања“, од једног до другог обећања.

Уза све то, приде иде и незадржива ампутација материце из које је порођена српска државност.

Лавирање Вучића од једног дегажмана до наредног, више је него понижавајуће и мучно. Јер, ради се о новим и новим наставцима једне те исте НАТО игре, конципиране тако да ми „у публици“, неми посматрачи, будемо једини прави и стални губитници. И то – уз прећутну сагласност. Јер док „мора да губи Косово“ на парче, пошто је л’ те, иовако тамо више „немамо ни метар“, дотле има услова да се одржи и он, и номенклатура. Већ пуна као брод.

То су правила игре, која, будимо поштени, није осмислио председник, већ је после „демократа“ и сам увео у праксу као идеологију подаништва неолиберализму.

Бреме кукавичлука

1. септембар 2018; портали Видовдан, Амика

Не прође дан, а да се председник кукавица, заробљених у клетки времена, не огласи, орочавајући, преко зупчаника невидљивих оку, свеколикој јавности и задатке, и њихово време испуњења. Али и кукумавчећи о мукама које њу, вазда у погону, држе доживотно прикованом на вратима објављивања будућности.

То су, само наслућујемо, претешки тегови обавеза, окачени руком искусног мајстора. Баш тамо где је свакој кукавици највидније и најболније. Име му се, том мајстору, да ли случајно, никада не помиње. А ваљало би знати ко је тај који иза времена кукавичлука стоји и одмерава нам судбину, чинећи нас, до у бескрај, учесницима играказа сталног ишчекивања, уприличеног као својеврсни *perpetuum mobile*.

У том надређеном квази-напретку, његови зомбидији, које вазда кукавица подсећа ко су, шта су и у чијем систему живе, а припадају му и душом, али и органима, има да ћуте. И трпе. И раде. И само чекају још једну нову порцију диринчења. Али не могу, у свету који су узурпирали творци кукавица, ништа да промене у ходу тачно баждарене суморне судбине робова оваквог времена.

И тако – из дана у дан, из сата у сат. Ма, на пола сата. И тада, само накратко, кукавица закука над собом и својим свакодневним одрицањем од животних радости, а све зарад нас и нашег добра. Они који пате од несанице слушају све до зоре. Па од зоре надаље.

Објављује „сигурну будућност“ наше деце. Али – само ако схвате радости рада у беспоговорној послушности. О чему, мало-мало, птица кличе и прецизно обавештава шта као награда, али само кроз зној и рад, следи у испуњењу задатог времена. Послушнима је да слушају. Кукавицу. Зарад будућности целе нације, чија је сатница смештена у лошу бесконачност.

Нема кукавици, у том сизифовском рвању са обавезама, ни дана предаха. Па ни брчкања на мору. Нема лешкарења коме је обичан народ склон ако му се иоле дозволи. Не, јер ако затаји програмирање времена кукавичлука, може да се из магије покорног послушања одједном прене васколико српство. А где би то одвело, ни Бог, који је, чини се, на Србе заборавио, то не зна.

Бивало је то већ у историји, када су Срби, ненадано, због кварова на механизму клатна историје, искакали из задате им судбине. Па, како неки тврде, и изазивали скоро па пропаст машинерије на којој је устројена будућност света и мајстора кукавичлука.

Повремено, кукавица своје делање представља као најуспешнији модел доживотне посвећености народу. А који је, кука, лењ и познат по занемаривању тачности и дисциплине, те му је таквом потребна мач-казалка над главом. „У моје време биће изграђено још више аутопутева него у време Тита“, поручује гласник српске будућности и као да се спрема да себе објави за још већи и важнији фактор од оног запечаћеног у саркофагу Куће цвећа, где је, иначе, време стало.

Али, где малера, уруши се потпорни зид овог (пре)великог обећања. И то на клизиштима која, ето, никако да умире потпорни зидови које гради туђа рука, а за наше паре. По трећи пут за пет месеци.

Не дај Боже да су у истом стању и зидови целог „коридора“ државе – институције, војска, полиција. Мада, да се схватити, у плану је још један овако солидан бедем. Код Прешева.

Тамо је у току *дубинска сондажа* мајстора за цртање колонијалним лењиром, а са идејом изградње некаквог *балканској зида*,

где би *држава Бондсџил* поставила своје рампе, ради разграничења дођоша у Стари свет САД, са Европом. Али и установила, притом, царинарницу на путу кинеске свиле и руског гаса.

Биће да се баш у наше време, кукавичје, пројектује, а да нас нико не бринује, баш на нашем прагу, кула вавилонска нове ере трговинских и пратећих ратова између великих зидара. На најзгоднијем месту, где да се одвајкада испипава и ломи рука за свемоћ. Бивало је то већ толико пута у временима прошлим, увек када су се у лагумима разних мајсторских ложа цртале нове границе.

О томе, додуше, не јављају кукавице овдашње. Ни оне које мере домаће, ни оне које баждаре комшијино време. Али се се то некако да̂ наслутити између кукавних похвала *компроми-сном разграничењу* од досадашње историје српских територија, у форми досад невиђеног давања *нашеї за наше*. А *разграничење* – само што није. И бива да је већ укуцано у „механизам“ предстојећег мајсторлука. Још се, ваљда, само чека најбоље време.

Откукано је јавности да оно у Грделици, што се збило, то отклизавање, да се то, ето „ипак и очекивало“. Да ли то важи и за ово што се најављује за јесен, око „проклизавања“ Косова? Јер као да је већ кренуло отпуштање Старе Србије, ако је веровати току „дијалога“, у ствари монолога, преговарачких кукавица, које у том хору *за свадбе и сахране* држава и суверености сложено учествују.

А гласници будућег „компромиса“ као да се најпре обраћају својим творцима – све не би ли их задивили својом доследношћу у послушности задатим роковима – па тек онда народу, опхрваном лошим слутњама.

Где ће, обећавају „први пут у историји без изгубљене главе и испаљеног метка“, „за ништа добити – нешто“. Не зна се још шта. До сада тога није бивало на Балкану.

Док играказ траје, подсећају да је време Срба и Србије само наизглед у току. А да је, за добро свих нас, заустављено

у магичном кругу препуштања симулакруму којим господари оглашавање кукавице.

И заиста, такорећи претворени у уво и око, преживљавамо, као свакодневно чудо, програмирану (без)гласност. Нема тога, рекло би се, данас и сада, који стварно верује у могућност истинских промена у закованом времену кукавичлука. Штавише, већина стрепи од објаве нових „клизишта“, ка још црњем и горем.

И слушају – покорно, безгласно, беспомоћно... Погнути, пресамићени, како доликује тамо где је кукавица искључиви господар времена. Или ће се ипак, у задњем трену пред коначно препуштање „одбројаном“ времену, одједном зачути аларм будилника, који само чека своју мисију и *моментум* за објаву новог времена, које се не мери кукањем.

Што би значило да је време кукавица пред сметлиштем историје. Да то није доказано, током векова, већ много пута у историји, одавно би свако време било орочено и заустављено тиранском руком великих мајстора. А то се, до сада, ипак показало немогућим. Да се испоставило као могуће, Фукујама би испао истински пророк, а не само још једна орочена кукавица.

На раскршћу алтернатива

29. октобар 2018, портали Видовдан, Амика

О но Вучићево „никад против Меркелове“, изречено на Блумбергу, све у спинерском маниру, треба ипак схватити условно. Баш као својевремено заклињање на верност политичком „оцу“ Шешељу и „очуху“ Томи.

АВ је опет на раскрсници. Овога пута, пред дилемом – које гаранције и гаранте одабрати? Да ли је то наставак *йуџиа без алтернативе у ЕУ*, или окретање суверенистичким иницијативама Трампа. То је кључна дилема која се намеће пред Вучићем, уочи париског сусрета са Путином и Трампом.

Заиста, да ли и даље упорно „маневрисати“ са Меркеловом и Бриселом, који остају заглављени у овом западноевропском НАТО, који Трамп више не жели да финансира на уштрб буџета Америке и бесконачно куповати време у изнудици, симулацијом путовања у *нигде*?

Или се, још пре предстојећих избора за амерички Конгрес, који би, руку на срце, могли да озбиљно пољуљају Трампа, прикључити рушитељима глобализма и кампањи европских „повратника суверености“?

У име председника САД, ту „десничарску интернационалу“ предводи Трампов саветник за Европу Стив Бенон. Даљи симулакрум „неутралности“ српске спољне политике, која левитира између два непомирљива тabora, чини се, тешко да је могућ.

Тим пре што су, пред председничке изборе у САД, званична Србија, њени кључни медији и председник лично, оптирала за

губитничку страну, видећи је, политички кратковидо, као сигурног победника.

За разлику од „аналитичара“ *Друџе Србије*, који и данас у „напредној“ Србији угодно живе од Соросевих синекура, а који тврде да је Косово Трампу седма рупа на свирали, претеће оглашавање Меркелове, преко специјалног изасланика у Београду, да Вучић мора и *де јуре* признати Косово, има вредност аларма.

Упозорава одакле ветар дува, а и поруке стижу. Само формално из Берлина али, у ствари, из штаба клинтонаида, чији је Меркелова, као и бриселска бирократија уосталом, доживотни дужник. Америка, наиме, на основу споразума са пораженим *рајхом*, ставља свој потпис под име новонаименованог немачког кацелара још од 1946.

Овој гарнитури, на челу са *Mutti*, канцеларком мутне биографије, својевремено држављанком Источне Немачке, Обама је предао штафету неолиберализма, тобож „слободног света“ али у зао час по ЕУ. Тек пошто је његова партијска наследница Хилари изгубила од Трампа.

Руку на срце, канцеларка има много крупнијих немачких унутрашњих брига од амбиције да коначно легализује сецесију Албанаца, омогућену агесијом још увек моћне *дубоке државе*, чији је Меркелова била и остала пуки гласоговорник.

И зато су најновије претње из Берлина да Вучић остане на путу предаје Косова *без алтернативе*, најпре доказ да је Балкан, са и данас јако укореењеним клинтонистима, што се жели прикрити од стране глобалиста на власти, један од кључних ровова битних за опстанак „мочваре“.

И једино преостало сигурно ловиште за њене крокодиле. Али и погодна замка живог блата за „утапање“ Трампа. А тиме тријумф његовог опонента Сороса, пре свих. Макар и по цену потпаљивања још једног балканског бурета барута. Ако друге смицалице пропадну.

На другој страни, радикализам повратка суверености и де-монтаже ЕУ, који се, под палицом Бенона, отвореног непријатеља глобалисте Сороша, већ дуже време испољава, од Пољске преко Мађарске, Словачке, Италије, све до Аустрије, па и у самој Немачкој, потогово у Француској Ле Пенове, наговештен је и у Скандинавији, већ је у комшилуку Србије, а по многим ставкама подсећа на ону идеологију из које је нестрпљиво, власти жељан, Вучић, пребегао још 2012.

У међувремену, једно крило неолиберала, глобалиста у Србији, пошто је прелетело у власт, *и даје и не даје* Косово, а друго, заглављено у *пешчанику* прошлости, окаснело за догађањима, гласно и даље заговара прихватање сецесије... без накнаде.

Куне се глибом мочваре као демократским рајем. И једнима и другима ваља прст на чело од када се председник САД Доналд Трамп, баш ових дана, одлучио да себе представи као „непоколебљивог нацоиналисту“. А Орбан досољава ту живу рану мондијалиста аутошовиниста, изјавом да је „Брисел за рачун глобалиста усмеравао све протекле сукобе, првенствено оне на Балкану“.

Да ли наредне потезе Вучића у новом геополитичком оквиру његови претежно британски и израелски саветници, несумњиво склони *брејзитиновању*, осмишљавају у одабиру нове *безалтернативности*? Евентуално нешто сувереније, и Србије са дефинисаним границама. У друштву држава, претежно бивших чланица Варшавског пакта, којима ЕУ више није идеал и једина опција.

Недавно је Кустурица, да ли случајно, у интервјуу магазину *Недељник* подсетио на Ататурка и солуцију „хуманитарних пресељења“ од које нису побегли ни Туђман и Милошевић под патронатом „преговора“ које су диктирале САД.

Да ли у том грму лежи опција за *сви Срби у једној држави*, али по којој цени, да север од Ибра можда буде враћен под некаву лажну ингеренцију Београда, уз светлије перспективе преласка и РС? А да ли је то оно *нешто за нишита*, питање је сад?

Наравно, уз то, као неминовна, иде и „понуда“ дефинитивног прикључења хипертрофираном источном крилу Северноатлантског пакта, без глуматања петинга, планираном тампону који Трамп намерава да убади између Берлина и Москве. То би Вучићу отворило персепективу можда и „доживотног“ вође али и захтевало додатну „корекцију“ веберовске свести.

Најкрупније жабе тек пристижу

14. новембар, 2018; портал Видовдан

Понижење које нам је председник Макрон уприличио у Паризу, не споменувши српске преголеме жртве у Великом рату, а сместивши, притом, нашег председника у дипломатску *мајарећу клују*, дочим Тачија одмах уз скуте најмоћнијих, до сада је најогавнија жаба коју, уместо Александра Вучића, гута цела Србија. Али, оне најкрупније, смештене удобно у *Блер ексџресу*, послате из Лондона преко Берлина и Тријумфалне капије, тек су на путу за Београд.

А једва да је јавност некако сварила увредљиву будалаштину, лаж века, да је Србија бомбардована искључиво да се „заустави Милошевић и тако спасу цивили“. Могао ју је изрећи Јенс Столтенберг, генерални секретар НАТО, током заједничких маневара НАТО и ВС, само још на овдашњем тлу. У држави којом управља компрадорска власт, а у томе јој помаже аутошовинистичка елита *Друје Србије* и НВО влада у сенци.

Само у колонизованој медијској тунгузији долази у обзир да се овако безочно фалсификују чињенице о агресији 1999, или без гласа званичног протеста омаловажава положених више од милион српских живота, што је урађено крај гроба Незнаног јунака у француској престоници.

То је могуће само у протекторату који је, приклањањем пропаганди МИ6 и СИА, коначно доведен на ниво стокхолмског синдрома – да његови зомбији отворено и блудно обожавају агресора и његове шибе.

Можда је долазак Макрона баш она најављена „лабуђег пјева“ мочварне политике у Европи, за коју је Трамп припремио свој сценарио наплате НАТО дугова, што је поново споменуо у Паризу. Док његови ЕУ суверенисти, на знак саветника Бенона, чекају пролеће, да на изборима за Европски парламент потврде своју незадрживост у успону.

Макрон би морао журно у Београд на испуњење задатог од Меркелове. Док му не истекне гаранција, већ начета наглим падом популарности у самој Француској. А све да би се, на препоруку демократских „обманиста“ дубоке државе, ипак некако потпуно дочепало Вучића. И то у улози још једног важног „саветника“ за балканске вукоједине.

Дакако, Вучићу заглављеном имећу глобалистичке сциле и суверенистичке харибде није лако. Али је исто тако једноставно утврдити да у тај положај није допао водећи политику примарних интереса својих бирача и Србије. Управо супротно. Заступао је вољу оних који су су му, од агресивног и речитог *радикалског вундеркинда*, обезбедили да, уз пратећу промену свести, постане венецијански лауреат папског прозелитског капитулантског мира на Балкану.

Поглавље 11

Борци у блату

Од Калиша до Маракеша

28. децембар 2018; портал Амика

Рекло би се према све масовнијим процесијама овдашњих све бројнијих теразијских суботара, ни биланс пучистичког октобра, ни прави резултати узалудног драња Ђонова на зимским демонстрацијама од пре две деценије, нису довољна школа лаковернима који мисле да улица решава све.

Ето их опет недоучених, самоуправљача, под будним надзором транзиционих настављача Титове номенклатуре, предметних поново у демонстранте. А на позив специјалиста за транзицију туђег у своје.

Закулисних играча нестрпљивих да се врате на главну позорницу, да што пре изађу на црту „напредним“ бумбарима који би само за себе сав мед. А неопрезне, заскочили су их 2012. и отерали у цветну власт и сласти. То је данас једина идеологија у клубу повлашћених да се играју политике. Час као власт, час као опозиција.

На задати миг нове револуције, опет табанају, у десетинама хиљада, на Титовом путу, између факса код Калиша и зграде РТС – *Увек нечије Бастилје*. Све да у Србији, заглављеној између зла и горег – напредњака и њихових идеолога, а сада „опонената“ досиста – падну на пароле како треба отерати садашње, е да би се тиме вратили они стари који лопови више нису јер су, наводно, променили свест и навике.

Притом нико не спомиње, од силног пиштања и рике вузела, шта је са оним безгласним становницима енклава, најбеднијим и најугроженијим њиховим сународницима јужно од

Ибра. Њих, у најновијем раскусуривању власти и опозиције, а свих њих заједно са заједничким им пријатељима у НАТО и ЕУ, нико не спомиње. Нешто у тој политичкој представи као да жестоко заудару на договорену демагогију.

Но вратимо се у престоницу, која би, да није реконструкције трга, могла да добије своју репризу догађаја из двехиљадите. Баш такав је, као генерална проба „револуционарног” 5. октобра, тамо приређен на дочеку оне најмасовније, највеселије, а најмање истински српске и светосавске, Нове године. Оне 2000, која је претходила рушењу Слободана Милошевића.

Тада се, на смотри и провери бројности, окупила она импозантна, критична маса која је 5. октобра 2000. потпомогла и легитимисала преврат као *ружичасту револуцију*. А уз чинодејствовање на бини крај биоскопа *Јагран* трилинга Вука, Весне и Зорана. Убеђених атеиста. И најавила опело режиму Милошевића.

Елем, палили су ватреним говорима своје следбенике до дубоко у ноћ. Баш као и на *вукомобилу*, 1996. и 1997, када су, као револуционарна апокалипса, крстарили авенијама залеђеног Београда. И полицајцима поређаним као кегле поклањали цвеће док су се ови, у ставу мирно, пред њима смрзавали у кордонима. Одвијала се та вежба отпора, све до раног јутра. Надоградњом револуционарног духа онога што ће уследити на јесен.

А остати упамћено као паљевина српског Рајхстага и почетак ере тоталног бездржавља и предаје суверенитета англосаксонцима, као и будућег одрицања територија на парче. Све у корист суседа. Да наводно коначно будемо *као сав нормалан свети*.

Није него. Заиста, недостајао је на позорници само још Милошевић у улози набеђеног *великосрпској националистике*. Но вероватно да је Слобу, баш те „најсрпскије“ и „најправославније“ ноћи у јануару, спопао *јулски синдром*. Те му је његова *добра вила* сугерисала да се не брине о ономе што му се испред носа само привиђа. А то је да је стотинак хиљада „православаца“ на једну ноћ, заједно са *Удбиним* инстант „четницима“ Вука и Шешеља,

оних који и даље држе петокраку на другој страни ревера – зарчило сав расположив простор од хотела Москве па све до Калемегдана. Ови, понављачи зимске варијанте октобра, ту бројност тек треба да достигну. Ако планирају нешто стварно.

Дало се осетити у маси те вешто подваљене православне присутности у стиснутом „револуционарном заносу“, да све одише запаљивом енергијом којој ће само неко у једном тренутку принети шибицу.

Па добро, збило се то 10 месеци касније. Но где је у свему томе, у тој очитој подвали Светосављу, безбедносна аналитика? Да отера маглу председнику испред очију, како би увидео шта му се, испод балкона позоришта, спрема?

А некада смо, седамдестих, тада млади и напаљиви, код *Зоне Замфирове*, на дочеку Српске певали Синђелићу, а богами неки у пола гласа певушили и оде Ранковићу и Крцуну, *најсрбима*, сјер у веровали легенди да су ови (заправо истребљивачи Срба и Православља) наводно тајни (*е да се Тито не сејти*) про-Срби. Баш као и са овим сада променама.

Ретко је ко од нас, свеже православних, такорећи приправника, претпостављао да смо заправо бели мишеви у Тависток експерименту, још за Тита започетом, зомбирања Срба. Како би заувек остали „православни“ Југословени на Титовој џади. Полиција је упала тек после поноћи и, онако формално, водила на информативни разговор. А новогодишњи „дисиденти“ су се, до следеће Српске нове, шепурили као национални хероји. Биле су то претече несретних октобараца који своју дечицу подучавају да револуције нису, поготово не ове, чин пролетаријата, него средство њихових вођа за продужење лозе и статуса. А те, показало се, судбоносне „Православне нове“, у ствари на генералној проби крипто комуниста да, испод православног бадњака, Србији ломе кичму и мењају свест. Није било *Удбе* ни у траговима. Да бди, као у она Титова времена.

Било је само рокерски бучно и некако заверенички весело у припремама за рестаурацију исте троцкистичке лозе, али под другим идеолошким знамењем: лажног вишепартизма и неоколонијалне *демокраијуре*.

Будућност Србије непоткупљиви

8. фебруар 2019; портал Амика

Ако оваква Србија, данас у пеленама робовског најма и владавине послушника западних картела и надаље о(п)-стане, позиционирана без јасно профилисаног учинка непоткупљиве, потпуно нове елите, ако не напусти досадашњу *стазу леминџа* ка фатаморгани ЕУ, мрка капа њеној будућности.

Поготово ако буде и даље беспомоћна чекала резултат ломљења руке Трампа и Меркел клинтониста у Бриселу, на кључном питању који ће од два клана поцепене Америке сутра терористима подарити *државу Косово*. И *столицу у ОУН*.

У том случају, слаба вајда од владавине Вучићевог „напредњаштва“, штавише – очигледна је штета од даљег останка овог модела *ауторитарне стабилнокраије*. Поготово од њене прозирно коруптивне стратегије „неутралног“ посматрача даљег парања државе којом управљају. А на чије територије све отвореније претендују и најближи суседи.

Овакво стање државе Србије, бачене *сламке међу вихорове*, у центру је даноноћне логореје режимске пропаганде која је у сталној изборној кампањи. У непрекидном објашњавању лудом и збуњеном српству како је све, ама све, све... што чини председник – само за добро народа и будућности. А да је она само у њему. Вучићу. Баш оваквом, какав јесте, посебно од 2012.

И зато данас, када владајућа партија прети још једним изласком на изборе, пре свега да се Вучићу ојача кредибилитет у испуњењу задатог, оправдано се поставља питање треба ли само

они поткупљиви, све од базе па до врха, да ексклузивно и даље одлучују о судбини државе. А у име свих осталих.

Ти апстиненти су, уистину, чак и у несређеним или лажираним списковима, у најмању руку подједнако бројни као и они који излазе на биралишта.

Треба се зато, у тој предстојећој работи, чувати још једне представе испод *балканске шайре*. Уприличене да се и овога пута одузме политички простор онима, а то је огромна већина, које традиционално нико ништа не пита још од 1945. Ни родитеље, ни њихову децу, сем ако нису „ревидирали“, нити ће долазеће потомке. Ако до избора, уз такве услове незадовољних, заиста и дође, бирачи ће моћи да се одреде први пут између ничим, па ни Уставом неограничене моћи вође, и владавине прегнућа и евентуалних поборника идеје и праксе националног спаса.

А том концепту и те како би помогао покрет ИТ Србије, нове елите истинских диплома, носилаца знања и способности и познавалаца светских прилика. То су, данас у политичкој заветрини, хиљаде младих, доказано способних Срба, навелико цењених у глобалним рзамерима владавине најновијих технологија и комуникација.

Они раде из Србије, за оне најуспешније у свету, равноправно, одричући се у старту помисли на корупцију. И одбијају да се због још уносније зараде отисну у туђину. Они и себи, али и Србији, и те како доприносе поштеним радом, знањем. Уз солидне зараде, које су гаранција да не морају у ред за паштету и сендвиче.

Они, и само они, побијају у самом корену стратегију, прихваћену од компрадора, да за наш новац доводе стране компаније које профит од домаћег робовског рада држе боље износе. А посредници, домаћи политички тајкуни са тендера, свој проценат склањају у пореске рајеве.

Само таква Србија, покренута и охрабрена покретом *сџар-џаја* и *младих њредузетника*, ослоњена на домаће знање и

самоувереност, неће бити ни политички, ни у оном још директнијем виду, корупмирана и манипулисана. И зато би тој Србији, гураној ка егзилу као вишак, све досадашње власти, посебно ова лажних диплома и партијских послушника, најрадије виделе леђа.

Јер и те како знају, ови на власти, да ће они у будућности бити – можда их је и десетине хиљада данас, још неокупљених и неорганизованих кандидата за нову елиту – једина озбиљна, зашто не и победничка, политичка снага. Која није подложна уценама и не обитава у досијеима служби.

Кад пролеће касни

18. март 2019; портали Видовдан, Амика

Петооктобарски капиталци, све нестрпљивије, вребају шансу и тренутак да у „анархији“ некаквог *балканској њролећа* искораче у први план. За сад у најави у „блиске смене Вучића“, што тврди нико други него видовита Весна Пешић. Јер, вели „политички је уздрман је пошто нас није одвео у ЕУ“.

Имајући у виду да је ова Ванга *Друје Србије* са *вукомобила* зимских шетњи 1996. поткопавала Милошевића, а потом подстицањем кампање белих листића 2012. ослабила Тадића, да би на *Слободној Европи* најавила добродошлицу ни мање ни више него Томи и и Александру, њене изјаве, колико год била данас сматрана истрошеном, ипак не треба олако схватити.

Јер, одавно се перципирају као незваничне поруке западних центара моћи. Прво су ишле преко српских „елитних дисидената“ деведесетих. Па потом кроз кадрирање и праксу постоктобарских влада. Које, споља руковођене, послушно вуку кључне конце српске политике. И унутрашње и спољње.

Да не би пушка на Косову опалила *сама од себе* у трећем чину, очекују сви из бивше опозиције, а ту се, поред Тадића, Ђиласа и Јеремића, убаштрава чак и престарели Мићун.

Зато, у поново узаврелом балканском котлу, притисак претежног дела протестантске „улице“ на владајућу номенклатуру, а без виднијег помињања кључног питања – будућности Косова, може бити схваћен и као додатни притисак на Вучића. У ствари – истовремено и као алиби за самодршца да пожури са

Косовом и испуни оно на шта се обавезао 2012. и потом се, чим легне потпис на међусобно признање Београда са Приштином, уклони са политичке сцене.

Да би убрзали историју, Вучићу дају још 30 дана да испуни своју мисију. И потом оде. Или ће 13. априла *sic!* „дићи Србију на ноге“, као што су двехиљадите успели против Милошевића.

Уосталом, није ли књижевник и аналитичар Мухарем Баздуљ, лоциран негде на пола раздаљине разлика између позиције и опозиције, и између досовског *Времена* и Вучићеве *Политике*, дискретно најавио да више, у овим околностима, „није време за неутралност“.

Има ли снага, идеја и иницијатива за истинску промену система политичким средствима, а не улицом, за замену главних актера транзиционе *демокраијуре* изласком на изборе до сада политички и гласачки пасивне Србије?

Некако, цео перформанс око фамозних такси смештен је „испод шатре“. И личи на представу једног, већ уходаног, путујућег циркуског ансамбла. Који се седам година кретао између Брисела и Београда, а сада је усмерен на Ист Ривер.

Нагодба велесила

21. мај 2019; Политика

Александар Вучић није добио званични благослов СПЦ за план разграничења Србије са самом собом, али, у улози похваљеног „јуначног лава“ и заштитника, може, у даљој „одбрани Косова“, што се Сабора тиче, рачунати на политички маневарски простор досадашње тактике одуговлачења и врлудања. Без страха од анатеме.

Дакле, добија од СПЦ одрешене руке за даље преговоре неретно започете у Бриселу, а у ћорсокаку између такси и оптужбе за геноцид. О чему онда даље преговарати, питају се мање упућени у финесе црквене дипломатије. Једноставно је: време и његов проток нису брига владика.

Поготово ако се спрема нагодба, под притиском нових сконструисаних оптужби на рачун Србије, а наравно – зготовљена за потребе Приштине. Баш као својевремено Сребреница и Рачак.

Иза расплета чвора „компромисом“, поделом Косова, Синод неће никада званично стати, али уважава „реалност“ да *не може шуй са ројатим*. Та формулација води, некако, ка редусу тајне дипломатије. И, могуће, отвара пут Вучићу, прецизније – америчком председнику Трампу и његовој администрацији, која би да косовски чвор, за разлику од Брисела и Берлина, расплиће на Савету безбедности. И то – новом резолуцијом, уз цењкање са власницима вета који би могли да је оборе, Русијом и Кином. Али и одобре, уз одређене услове и модификације.

То је оно што Вучић до сада није хтео гласно да обелодани као, наводно, „свој план“, премда је само у улози гласника. Другачије у датој констелацији односа снага и не може бити. Али је, можда, за јавно представљање „плана“ куцнуо час на предстојећем заседању Скупштине, најзад посвећеном Косову.

Пошто је, у саборском саопштењу, СПЦ опрала руке од евентуалног саучесништва у оваквом *расипљивању чвора* у поводац за званични Београд ка „компромису“, да се, уз извесну компензацију, приклони *реалности на ширину*, Црква ће сачувати опције за будућност – да се колевка и светиње, кад тад, поврате, у новим геостратешким околностима. Али, за Цркву је време сасвим релативан појам. *Једној дана* у Призрену.

Дакле, никако опција да се, са Вучићем као новим Чарнојевићем, стави на чело као арбитар и иницијатор нових српских сеоба. Које, међутим, нису искључене ако највећи део Косова постане део *велике Албаније*, чиме би се поновио сценарио *Бљеска* и *Олује* из 1995. Наводно, договорен у оквиру глобалистичке концепције пресељења народа, о чему се, на притисак Америке, разговарало у Карађорђеву.

Уосталом, ових стотинак хиљада Срба не би ни преостало јужно од Ибра, што се ондашње коалиције на челу са СПС тиче, да није било непланиране интервенције владике Артемија, данас изопштеног из СПЦ, и Оливера Ивановића, прошле године мучки убијеног, *не зна се од кога*. Њих двојица, данас – један најурен из СПЦ, а други покопан, зауставили су народ и испред себе, као гарант опстанка на целом Косову, ставили Бога, блокиран мост и Грачаницу.

У датим околностима, Црква је, пред Вучићеву преговарачку голготу, посегла за једино могућим – да за њу време не тече исто као за секуларну Србију, чији су политичари у преговарачком цајтноту. Она ће чекати нове околности да се Косово поврати.

Отуд само привидна противречност – да је Вучића Патријарх на Сабору, малгене, канонизовао као „браниоца Косова“,

и истовремено одбацивање Трамповог „компромиса“, иза кога је АВ залегао и са којим ће, сва је прилика, изаћи пред парламент и нацију.

То посебно наговештава и министарка за европске интеграције Јадранка Јоксимовић, изјавом да се „бриселски споразум заглавио у приштинском блату“. Оно што је, међутим, прећутала јесте да је то блато само метастаза клинтонистичке мочваре, која је најдубља баш на Балкану. И где крокодили ипак не одустају од замисли да, преко Меркелове и Макрона, минирају Трампа у припремама за освајање другог мандата, будући да би споразум у вези са Косовом имао огроман значај за његову кампању.

Наравно, ако Вучић буде образложио парламенту и, неизбежно, нацији, оно што је изнео пред екуменистичку већину у врху Цркве, да, у *борби за Косово*, као неизбежност *реалности*, следи признање нове државе на сопственој територији, кајаће се. Јер, остаће записан и запамћен у народу као владар који је предао колевку српске државе, и то без праве борбе, каква доликује Видовданском епу.

А ако то не уради – опет ће се кајати. Јер, биће осуђен на улогу *лава* кога су, на крају, савладале бројне оштрозубе белосветске хијене, сувише гладне да би бесконачно играле у његовој представи куповине времена да испуни бриселску (за)клетву.

Ближи је АВ, а то говоре искуство и његова *веберовска* прагматска реторика, уверењу да, у опонашању Вестфалског „компромиса“, за који се залаже у име нових ментора, нико неће остати потпуно празних шака. А да су на такав начин, својевремено, „погашени ратни пожари у Европи“. Зашто не – и на Балкану?

Опроштај оном који не зна за покајање

28. мај 2019; Политика

Зашто би злочин који је НАТО са предумишљајем починио над српским народом 1999, а имао за последицу близу 3.000 мртвих, уништену инфраструктуру, миленијумску пошаст тешких малигних болести, заслужио наш опроштај? То се, иначе, све чешће сугерише у име *помирења*. Помирења? Са чиме и са киме? Са онима који не признају чин покајања и поново дивљају, хапсе диљем севера Косова? Разуме се – уз прећутну подршку својих западних ментора.

А недавно су приуштили НАТО химну, *огу радосићи* атлантиста у срцу Србије. Без искреног извињења за почињена злодела. Дакле, уместо утврђивања истине, правих криваца, суђења пуштахијама које данас за злочин награђују ресурсима Косова, поново смо „геноцидни“. И све зато *јер не може шући са ројайиим*.

Па онда, ако је заиста тако да смо занавек *јоражени на Косову*, нема друге него да се иселимо. Све од Прешева до Хоргоша. Да нас наше тајкунске поглавице у међувремену трампе за своје орочене рачуне, и то као најјефтинију радну снагу у Европи, ускоро и свету.

У име *заштитаћене* будућности, оно што преостане од млађарије аванзоваће у НАТО солдатеску, са огрицом Алијансе око врата. Благословену од Ватикана као нововерци којих је све више у суседству.

Да ли се заборавља у српској, секуларној али и црквеној дипломатији, да је папа Јован Павле Други, још у Скадру, дан пре увођења санкција, маја 1992, Косову обећао независност?

На митингу у Скадру. А дан пред увођење блокаде Србије, затражио од НАТО да у Босни „одсече српску агресорску руку”, ваља да не омета у акцији Алијин резервни штаб делегиран од НАТО, а смештен у Кисељаку. О свему томе је овај, тада дописник *Танјуга*, известио агенцију из Рима, где је био акредитован дописник.

И после свега, слушамо бајке о „добром папи Фрањи“ а заправо језуити Франциску, „који воли православне“. Као да се вековима нисмо, на сопственом искуству, уверавали у то да Ватикан мења методе, али не и суштину прозелитске политике.

А о *ојрошијају* трубе домаћи политичари, посебно НВО, дајући клерофашизму шансу још једног некажњеног потпаљивања Балканског бурета. Није ваља да неко верује како се најновији поход *Росу* на север Косова одвија без благослова Шредера и Блера? Они су, иначе, редовни *грађи јосћи*, или чак *савейници*, нашег председника.

А својевремено су, уз помоћ кртица из редова ВЈ, награђених потом дипломатским синекурама, измислили некакву непостојећу антиалбанску операцију *Пошковица* са наводним геноцидним намерама Срба према Албанцима.

И где, Шредер и норвешки амбасадор имају данас образа да трубе о неминовности НАТО *инијервенције*, агресије против „српског геноцида на Косову“. А годинама је у оквиру НАТО разрађиван тај антисрпски сценарио.

Овај извештач *Танјуга* из Рима је, 4. маја 1992. године, послао информативној редакцији агенције извештај под насловом *Пошљивање Косова*, емитован у генералном сервису, о плану атлантиста под радним називом *Вицинија*, који су разматрали амерички конгресмени, чланови албанског кокуса, истакнути појединци Трилатерале, да се „на територији Косова испровоцира инцидент“, тада још неименовани Рачак. Који би био повод интервенције бомбардера НАТО и оправдао отцепљење Косова.

Тај масовни, а уговорени, егзодус Албанаца, чекали су већ припремљени прихватни логори на територији Албаније, и више од 1.500 новинара, спремних да америчку интервенцију преточе у *мисију мира*. Једном ће, ваљда, историја расплести, само да не буде прекасно, зашто се слепо, баш као и у ранијим погубељима у којима су Срби другима стварали државу, а своју разграђивали, од 1990, опет, срљало у припремљену клопку.

А није мањкало упозорења од иностраних пријатеља шта нас чека ако омане врхунско умеће у дипломатији или руски фактор. Беше то време када је Шешељ махао пактом са Русијом и Белорусијом. Нешто је побркао човек и у парламенту, држећи лекцију свом бившем ученику, па је споменуо и Украјину. Индијанци су опростили геноцид уљезима Јенкијима. Ено их данас у резерватима, на опијатима, да лакше забораве да је Америка једном била само њихова.

Од Курте и Мурте до компромиса

28. јун 2019; портали Видовдан, Амика

Када Срби хоће да неког представе као дозлабога лаковерног и трпељивога, кажу да је магарац. Међутим, однедавно самокритички, што им иначе није својствено, вајкају се открићем како су већ деценијама (на)магарчени.

Од Александра до Тита, па од Тита све до Вучића. А ми, прави магарци, сведоци ове истине, поучени искуством теглеће марве, некакао ипак нисмо тек тако склони наметнутој промени укорееене свести у *ЕУројску*.

Поготово по питању суштине толико нагањаног *комѝромиса*. А, од недавно, тај вид афирмације прихватања препорученог, не баш слободарског и поноситог вида судбине, важи за *биѝи или не биѝи* свих на Балкану – и људи, и магараца. Своди се на добровољну сагласност да нас, по вољи и потребама, натоварене терају како им се ћефне. У кас на узбрдици, или претоварују мимо сваког резона. Углавном гоне, ивицом амбиса, у непознате гудуре. За које тврде де су краћи *ѝуѝ у бољу бугућносѝ*.

Тај појам, *комѝромис*, а само преко наших леђа, некакао не иде у нашу магарећу памет. Рецимо, добробит *комѝромисне сѝаје* на *комѝромисном ѝлацу*. Јер то би, како магарећа интуиција наслућује, значило да је може запишати, или срушити, чак присвојити, сваки од обесних комшија. Или опоганити, онако успут, сваки силник у пролазу коме ваља хитна пречица преко имања српског. Али и наше магареће отаѝбине.

Бранили бисмо је ми магарци, то древно заједничко имање, али нема ко да поведе. Стварно не доличи магарцу да буде на

челу, осим када тегли. И баш зато, јер се не дамо додатно магарчити баш сваки дан, газду то гадно вређа. До безумља. Ваљда зато, све ближе смо идеји да нестанемо са тла српске *сѣрадије*.

Иначе, на латинском ми смо *asinus vulgaris*. Обично *балканско мајаре*. И зато, нема нас на фенси ТВ *фармама*, а срамежљиви и скромни, мада обдарени, нисмо ни становници сексуалних *загруја* овдашњих моралних бизгова.

Некада живахан, дурашан, радан магарац, у бившем социјализму чак истицан као пример вредноће трудбеничке, симбол прилежности, али и бунтовног *револуционарној* духа, сада је само сенка некадашњег себе, хваљеног ударника.

Али, од када је *брајтсѣво* и *јединсѣво* равноправних бурага пропало, свакако не због наше памети, магареће, све нас је мање. Преморени смо, неухрањени, незаинтересовани за дружење, а и за продужење врсте. И магарцима је постало јасно да овде више нема будућности.

У ЕУ...друга прича! На америчкој, а опет српској телевизији Н1, ономад, јавили да су у ЕУ „магарећа права заштићена посебним законом“. Све на захтев бројних хуманитарних *Еуро-иљана*, љубитеља права копитара. Наравно, само оних са европским пасошем и жигом.

Дакле, према ЕУ законима, који се строго поштују за разлику од овдашњих који много не разликују људска од магарећих права и обавеза, прописано је колико ЕУ магарац дневно ради. Колико се одмара, колико му следује сена и зоби, *за се*. И колико сламе, *иода се*. Готово да су европски магарци у бољем положају и од људи овдашњих, камоли магаради.

Овде важе, не само за магарце већ и за све остале трудбенике, само обавезе. Штавише, од када је уведена та *демократија* на *евројском иуишу*, проширио се глас да су *сви, сви*, ама баш *сви* у *сѣрадији* гадно насамарени. Зато, макар у име нас магаради, а добро би било да нам се придруже и остали, ми би понешто о нашој, магарећој судбини. Када већ остали само климају главом.

Као *asinus vulgaris*, видите, ми нисмо демократе. И зато међу нама нико није поверовао да је крађа оног јужног дела српске ливаде „демократско питање“. Али, нисмо ни републиканци. Мада се спуће кроз које табанамо и кршимо се под самаром, бар званично води као независна република.

А јашу нас, и то наизменично, или дрчни *Курџа*, или метиљави *Мурџа*. За нас копитаре, то ко нас је опкорачио нема баш никаквог значаја. Нити чини било какву разлику у положају. Хране нас и овако само обећањима. На самару вучемо оно што они приграбе и покраду... А краду на фатове. Али сложни су, брате, и када се, фол, прегењају, а тек кад се договарају. Поготово о компромисима, *дођеш ми.... дођем њи*.

Некима од нас јавио се глас, када је већ догорело до копита, да треба да се подигнемо на (две) ноге. Не би ли и боље чули и разумели поруке оног Орвела. Кажу да је тај видовити писац, још од 1984. па надаље, прорекао да ће владајуће свиње на фармама од држава бити *изабране* за доживотне газде. И не само магарцима. Да ће јахати све редом. Бесконачно.

Можда је зато последњи час да се ми магарци, шта ће остали чинити то је за сад тајна, изјаснимо. Да овако не може(мо) и нећемо више. Да објаснимо како трпељиви јесмо, али до неке мере. Наше, магареће (бескомпромисне). А да је наша снага и памет и издржљивост, подсећамо, посађена на четири ноге, а људска само – на две.

Поред доброг слуха имамо и репове, па њима терамо дебеле преухрашене муве подгузаче. А они – јок. Трпе муве, и оне најкрупније, политичке изметаре. Зашто је тако одвајкада у *сџрадији*, ми магарци не разумемо.

Биће да је и то некакав (трули) компромис између народа и оног кога му редовно одаберу или подведу да га води. Или просто глупост. Још већа од магареће. Навика да се препушта баш свака одлука јахачу, „газди“. Сазнаће се... ваљда.

Једно је сигурно. Ми магарци умемо и да се укопамо у месту и откажемо послушност пред амбисом. Јашта? Дочим људи... писаће историја, ако буде кога од пера и куражи.

Две Србије један путић

24. децембар 2019; портал Амика

За две, само наоко подељене, Србије од пресудне важности једино је, на жалост, да не престане текући неолиберални, за њих и спонзоре им, берићетни суноврат у распродаји државе.

Зато се текућа предизборна кампања своди се само на отимање око ексклузивног права на привилеговано неконтролисано богаћење. А не на понуду програма кључног заокрета од ове праксе.

Тај је модел, октобарским превратом, наметнут у форми *револуције*, а искључиво за потребе оправдања клинтонистичког *хуманистичарној* неоколонијалног интервенционизма, као добар изговор за наметања НВО сорошевске манипулативне демонкратије.

Све остало, што називају *илурализмом*, обична је фарса. Димна завеса над две деценије дугом девастацијом Србије, њених ресурса и институција.

Ових дана, у још једном изборном ријалитију, чији смо не само посматрачи, већ и све масовније уведени у улоге збуњених статиста, или директних саучесника, планирана збрка доживљава кулминацију. Највидније у симулираним ратовима легија поткованих жабаца кркетана из редова партијских војски.

За све њих, задихане у још једној у низу тобож изборних кампања *за наше боље суџра* и *злајвне јодине*, није довољно упозоравајуће, да би се зауставили пред суновратом, гласно упозорење Париза о контрапродуктивности проширења ЕУ на Западни Балкан.

Изречено је то недавно, од деголистички све јасније експонираног, али и германо-скептичног Макрона. Иако ротшилдовско

банкарско чедо, француски се председник лагано приклања тренду јачања суверенистичког блока који предводи Трамп. И све се грубље ослобађа загрљаја Меркелове.

Да не буде забуне, нова етапа прилагођавања капитализма покренута је само зарад очувања кредитбилитета овог доминантног система. Посебно у оквиру нација које су у све већем расулу, нападнуте миграцијом и раслојавањем, погођене нестанком средње класе. И зато се враћају очувању граница и мерама протекционизма, када је неопходно и неизбежно.

Све бранећи се од колосалних сеоба покренутих *демократским* НАТО интервенцијама, оне се убрзано враћају суштинском, а не декларативном, очувању суверенитета. Јер то је, чини се, једини излаз из лавиринта банкарских шпекулација и сеоба истинске производње и иновација, пре свега у Кину. Која се све успешније намеће као светски лидер, први међу једнакима.

Стоп замајавању евроинтеграцијама, поручено је Вучићу и преко Гренела, Трамповог изасланика. Све до расплета, до времена нових геостратешких разграничења, некаквог новог Дејтона. Можда Јалте, или како год се звало предстојеће раскусуривање у оквиру мултиполарности и промењених односа снага велесила. Вероватно неког новог, модернизованог Вестфалског поретка.

Доналд ће се судбином Балкана, у форми цењкања са преосталим члановима *ирилобале*, Русијом и Кином, озбиљније позабавити тек ако обезбеди други мандат. Дотле ће, у тору *малої Шенјена*, у сталној агонији тапкања у месту, самозаваравања о приступу европском обиљу, слабо храњена, али постојано мучена, упорно блејати редовно шишана Србија.

Дакле, у нову 2021. годину, улазимо, декларативно, *на даљем иуџу ка ЕУ*. А са, на више климавих столица насађеном, *неуиџралноишћу*. Преспаваћемо још једно урушавање Берлинског зида, овог подигнутог око ЕУ.

Ту нирвану Београда, по свему судећи, неће променити ни изборна већинска порука Британаца послата Џонсону на

изборима – да дефинитивно отвори пут *Брејзији*, уклони и преостале барикаде за бег Британије из конструкта еуронацизма Берлина, склепаног по потребама неолибералне агенде бивше америчке администрације.

У тој смрдљивој утроби глобалистичког удава, батргају се, већ две деценије, елите. Данас *йрве*, локално патриотске, а ипак глобално послушничке, али пре ње и оне *Друје Србије*. Само наводно опозиционе, а неискрено грађанске. Увек спремне за *канабе наџодби*. Баш као и у време Милошевића.

Уцењене су, међутим, и једна и друга да играју, као она циганска мечка, на *ланицу* својих досадашњих корупциналних досијеа. Увек припремљених у руци заједничког налогодавца, а са функцијом претеће бејзбол палице. Или камције.

Ништа боље није са улогом дресираних медија. Једни су, као, *режимски*, је л' те, *йаџриџско вучићевски*, а други кобајаги *независни*. И једни и други сеју *балканске мајле*, да се не би видела права суштина неоколонијалног система у *Сџрагији*.

У једном су се ипак, ових дана, сложили и РТС и Н1. Представили су победу Џонсона и неминовност *Брејзија* као истинску трагедију Британије и грешку „заведених маса“ некаквих „националиста“. Не рекоше – патриота и суверениста.

Дакле, и даље испод радара замлаћиване јавности пролази суштина: да главно жариште кризног тумора није, толико, разуларени апсолутизам појединца и сарадника му, јер је он само неизбежна последица прихваћеног неоколонијалног система, таквог у коме функционишу и бивају награђени само компрадорски послушници.

Свирала од зове

Београд 2019; портал Амика

После киселе ойрошњајне вечере са Мојеринијевом и осћајком йрохујале администрације Брисела, дуго, мучно йуиовање Београда у ЕУ је йред лакай кривином изнуђеной заокрећа. И ойрошњаја од досадашње ЕУфорије свих йосйокиобарских елија. Па и ове найредњачке. О томе своје мишљење износи Драјан Милосављевић, йензионисани дойисник Танјуја из мноих држава.

Искусни медијатор на просторима Балкана, Карл Билт, објашњава да се „ЕУ креће у правцу стратешке катастрофе на Балкану“, а да „Макроново ‘не’ Македонији и Албанији имплицитно значи и вето за Србију, Црну Гору и БИХ“.

Да је, зато, заокрет неизбежан указује и најава да, уместо уклањања у ЕУ, Париз предлаже Србији йривилејовано йарйнерсйво са Бриселом.

Ветрови промена осећају се зато и у најновијој реторици АВ који тражи окретање ка себи и балканском Шенјену и то свих „сиротана“ са западног Балкана одбијених од европске милостиње.

Али, ништа мање, заокрет курса сагледава се и у практичним корацима владе која се, потписом у Москви и окретањем Евразији, али и најавом одласка премијерке Брнабићке у Пекинг, економски све снажније, упућује новим хоризонтима. А тек овлаш покрива плаштом некакве апстрактне лојалности „дањем путу у Европу“, али „као суверене државе“.

Та освежена стратегија Београда логична је последица развејавања магли на светској геополитичкој сцени. А изазвана је

променама у односу снага велесила, али и нескривено циничне политике ЕУ према Србији. Коначно обелодањене у својству пуког привеска Трампом уздрмане *дубоке државе*. – оне која је изгубила председничке изборе и пређашњу моћ.

У међувремену, све је виднија журба „слонова“ који се селе ка „балканској трави“ од Сирије, где се *неочекивано* устоличила руска војна премоћ, све до Македоније, Албаније и Косова.

Ту би САД, рачунају стратеги Трампа, извесно компензовале промашај претходне администрације, прескупо ексклузивно право на газдовање на свим тачкама *глобале*. И надаље држећи се Балкана, као врапца у руци, дакле Моравског коридора према Европи.

Користећи до сада стечену предност успостављених монопола. Од присуства својих кртица разних профила, преко банкарства, медија, до владавине из сенке у свим државама западног Балкана.

За ту планирану завршницу ексклузивног надгледања коридора и присуства крај њега из Бондстил карауле, на правцу којим једноставно морају да прођу и кинески *јуџи свиле* и руски гас, Трампу је потребно учлањење преосталих апстинената од атлантизма у „источни“ НАТО. Како неутралне Србије, тако и дејтонског недоношчета БИХ.

У сваком случају све три стране у Босни спремне су да заједно уђу у *мали Шенџен*. Ово су прво дискретно најавили медији, позивајући се на извор у Бања Луци, а сада се потврђује и вешћу да ту могућност разматрају главешине у колективном председништву БИХ. То би у предизборној кампањи јако обрадовало гласаче садашњег председника који циља и други мандат, рачунајући и на *вин вин* решење на Балкану.

Ако нагодбе буде, продисаће у року *Турски џок*, а и већ пристижу композиције из Кине за брзу пругу на балканској деоници *јуџи свиле*. Трамп је очито вољан за трговину, не за армагедон Клинтонових. У том погледу, јавља се мали несигурни зрачак на крају тунела, рано је рећи светло.

Све то олакшава преусмеравање позиција Вучићеве стратегије у оквир истовременог комуницирања и са Гренелом око „брзог, а компромисног решења око Косова“, али и до сада немисливог гостовања најсавременијег руског ракетног арсенала на маневрима са војском Србије. Све то – уз наглашавање важности веза Србије са Кином и Русијом. За нову Вучићеву стратегију, где чуда, има разумевања и главна лобисткиња НАТО у Србији, госпођа Милић.

Како рече један од западних аналитичара, намеравана свеобухватна *американизација Балкана* шанса је да се, први пут преко свог пуног присуства на том простору, САД директно граниче са Европом.

Цело то претумбавање могло би, објективно, водити варијанти „окретања балканских држава једних другима, без даљег тражења милостиње од ЕУ“, али и те како под надзором духа Версаја или Техерана. Без Немачке, а са скривеном надом за Србију да ће једном ипак сићи са трасе поплочане од комада Берлинског зида.

Јављају се, у међувремену, међу скептицима, никако југоносталгичарима, страховања да би реализација одлука самита Вучић – Рама – Заев угурала Србију у проблематичну подређеност „федерирања“ у оквиру „конфедерирања“, како се својевремено, за позицију Београда у Титовој Југославији, подругљиво изразио Бакарић. Но, веома цењени руски аналитичар Панарин, преноси портал *Фактш*, уверен је да ће Београд бити „водиља Балкана на челу четврте, конфедералне Југославије“.

Са друге стране, војни аналитичар из миџеа и даље непоколебљиво проевропског крила, блиског *дубокој држави*, на ТВ Н1 тврди да је присуство необориве руске ракете С 400 „већ јако узнемирило запад“. А *Слободна Европа* додаје да је Меркелова „разочарана Вучићем“.

Два корака од стида

Београд, 2019; портали Видовдан, Амика, магазин Таблоид

Амбиција да нешто очито недовршено, налик *йрвој йлочи* положеној у утроби брда, наизглед напуштено, буде главна престопа железничка станица, делује баш збуњујуће. Готово сумануто...

Када сам се лифтом за 13 особа, у вакууму лишеном станичне вреве уобичајене на раскрсницама људских путева, а као једини пристигли путник аутобуске линије 36, спустио низ гротло станице Београд Центар, први утисак је био да сам учесник на церемонији упока. У гробној тишини. Ваља је тако и у утроби пирамида.

Наднешена огромна бетонска плоча, из које вире снопови зарђалих арматура, плаши. Личи на одшкринути поклопац саркофага припремљен за фараона који би, рекло би се, радије да се овековечи у хаосу градилишта, него у цвећу. Као господар много започетог, још више недовршеног.

Кроз стотинак метара широки бочни отвор назире се огољени други обронак рупетине, у коју је смештен Београд центар.

До тог недорађеног дела јаме воде мермером и хромом налицкани перони. Назире се, на супротној страни, некакво успавано градилиште, повађени стари прагови али и гомиле бетонских, нових, којима ће кинески изођач радова, када се једном буде захуктао у реконструкцији, дати некакав смисао и недостајуће достојанство.

А док чекам *БГ воз* за Батају из правца Франша и Вука, полазна станица Овча, не Панчево, како би по мени неуком ваљало

да буде, чини се као да ће се сваког часа прљаво сиви масив плафона обрушити и сахранити цео пројекат.

Заједно са колосецима и готово празном композицијом *руској воза* који неће саобраћати до Новог Сада. Не бар наредне три године. Због кинеско руске кооперације, „брзе пруге за Нови Сад и Пешту“. Дотле је брзина *дејејца* далеко испод оне којим су хитале прве парњаче на линији Београд – Ниш, а у другој половини 19. века.

Док чекам објаву разгласа која се у празнини станице тунела одбија од зидова па расипа у једва разговетну информацију, а ипак, гласну, док седим сâм на клупи, пада ми поглед на *Полиџику*.

Страна пета, изјава тек опорављеног од „озбиљних кардио проблема“, а већ после два дана „поново на послу“, мада по таблоидима „од смрти делили су га само минути“. Дакле, *Вожд* обећава: „Оставићу Србији много више него сви пре мене у смислу километара путева и пруга“.

Не каже, додуше, ни председник, а ни *Полиџика*, да ли ће примат над правцем за ЕУ, који, наводно, по Грудјешиневој, Стојаковићевој и Црнобрњи, и даље *нема алијернаџиву*, ипак имати НАТО аустраде?

А сливају се, према плану, све од Драча и Сарајева, па до коридора према Нишу. На који је, и од стране *мочваре*, и непредвидивог Трампа – локално суверенисте, глобално ционисте, располућена Америка бацила око.

За сада је неизвесно ко добија изборни *чек њош* на Балкану, у коме је и АВ куглица у рулету. Док партија траје, нека *БГ* клатара...

Цео амбијент станице, свечано отварање више пута током непрекидних *изборијага*, преливања изборних сплачина из спојених судова у онај предвиђени, вазда победнички, подсећа на понављање историје. Са Брозом и Јалтом. Нарочито на непрекидност трајања никада неискорењеног култа међу Србима, о доведеном највећем сину, суђеном као доживотном добитнику.

И зато пројекат Прокоп, као довршен, могао би се комотно звати, и бар доживотно, *Вучићево*.

Тито је волео да се по њему зову градови. А доглавницима је, великодушно, дозвољавао станице. И луке. Ранковићево... Кардељево... Према томе, сину највећег сина, југоносталгичару Александру Другом, *Вучићево*, Прокоп на дар и славу.

Била би то и политички неписменима, трајним сиромасима, радницима на одређено време неодређеног трајања, већинској клијентели *БГ* композиције, најзад разумљива симболика успона са самог дна политичарења у Србима омиљеном радикализму... Нада да постоји и неочекиван, несхватљив, али ипак дохватљив, добитак. Чак и у намештеној политичкој лутрији.

Али, фотеља ујединитеља нечег што је иначе доказано неспоживо на Балкану, није баш сигурна Вучићу, поред таквог мангупа калибра Раме. Конкурента и власника највеће плантаже марихуане на свету, а главног кандидата *СИА*, иначе склоне трговини наркотицима баш преко балканске руте.

Без сумње, *мочвара* би се радије определила за Раму, а не за могућег прелетача ка Трамбу. Који опет напушта привремено јато. Овога пута, гусака у жутој магли, које гласно гачу на цијиним телевизијама о непочинствима власти. Баш оним које су, од *октобра*, саме патентирале, у *најпредњаке* делегиравши своје најспособније кадрове, *НВО*. Упадљиво ћуте о могућој *Балканији*, о *охридској Јуџославији*, у кругу двојке. А било би логично да Вучића руше баш на тој идеји. Е да није заједничких газда! А ови у возу, овако знојави, уморни, преплашени од „навијача“, нит о томе причају, а вероватно – ни не размишљају.

На крају крајева, идеја *Балканије* пројекат је њихових спонзора од деведесетих, Клинтонских, и давни прокровитељ албанских троцкиста, школованих и од *СИА*, а упоредо и од бившег *КГБ*. Па како се погоде о интересним сферама.

Додуше, за сада бар, можемо сазнати од бившег бабовог миљеника Љајића, вечног *министра за све и свашта*, да од овога са четвртом Југом „нема ништа“.

Значи има дима, има ватре. Од Мухарема Баздуља, дежурног аналитичара про-Вучићеве *Полиџике*, сазнајемо да је „предлог *малої Шенјена* неозбиљан“, али само зато што овдашњи, очито необдарени памећу, не схватају све предности обновљеног братства Срба са спорним, а алавим суседима. Тако се бар да разумети из најстаријих новина на Балкану.

У доколици ишчекивања светла на крају тунела, од Франша шетам. Перони вриште накалемљеним луксузом који се грубо судара са голим бетонским сводом. У подземљу, испод шина одакле се рачвају излази на пероне, тек неколико метара широк ходник. Чини се, бесконачне дужине, онако празан, а ни живе душе.

Док, одједном, на истеку једног од лагума ка колосецима, у који је очито ушао грешком, трежећи у мору стрелица и ознака свој воз, врисак избезумљеног старца који се изненада смандрљао са перона, очито залуталог негде из провинције – па у прокоп. Једног од оних, који сатима лутају престоницом тражећи добро скривену нову *главну станицу*. Обавезно почну од оне бивше велелепне, рекло би се предобре за овај Београд, па реквириране за потребе репрезентативног, оног *на води*.

„Где ћу да пишаааам?!“ виче старац панично. Као дух из Аладинове лампе, из кртичњака који се пење на перон, извири глава железничара. И упутство. „Видиш тамо на крају ходника, попни се уз степенице, па поред благајне“. Старац окреће на лево круг ваља му брзо назад, на сâм почетак одакле се запути, а за њим издајнички мокар траг. Остарило се, све у чекању *брзих њуџа*.

Изнад поклопца саркофага од станице, ништа. Само обећања да су ово тек темељи будуће палате. Некакав железнички *Скадар на сувом* који се зида украј *Београда на води* будућег *Вучићграда*. Већег и лепшег од некад Брозвог, милогорског.

Већ на први поглед јасно је да је то, што се нуди оку, празно а бљештаво, недовршено, а и тешко је снаћи се око проблема упишавања. А само је у служби некакве потемкиновске журбе, која је дошла и прошла, да се сиромаштву баца прашина у очи. Како ће, све, ама баш све, у Србији бити исто као у Прокопу... *Једној дана*. Док стигнемо до задње станице – закључане чекаонице ЕУ.

Вагони су изнутра ишарани безбројним црним графитима, а споља преливени слаповима разнобојних спрејева. И цела композиција подсећа, онако, у једном комаду, истегнута тридесетак метара на шинама, на новогодишње карневалске кинеске змајеве. Асоцира и утробом вагона, али и спољашњом, визуелном агресијом порука, на бунт са асфалта. Увезен из белог света који је овде пао на плодно тле транзиционог хаоса и немаштине.

Воз, после задржавања од мање од два минута, креће даље, према Батајници. Остаје непун сат клацкања па стајања, па чекања воза из супротног смера, а кроз коридор дивље градње и још дивљачкијих километарских депонија. Време је за читање новина, дремуцање. У столицама тврдим, али анатомски скројеним.

Стајања у вагонима нема готово ни случајно, осим у шплицевима. Ко нема новине може да се бави читањем графита написаних фломастером који испуњавају сваки сантиметар унутрашњости вагона. То је права ризница емотивних исповести, и невино платонских, али и *хард њорно*, па изјава верности клубовима, *Звезде* и *Партизану*. Ређе, политичким партијама и вероисповестима. Мада има и тога.

То је нека врста легитимација душе путника склоних натписима, модерној верзији крајпуташа. Порука претежно оних младих, које су време и околности, рекло би се, никада обесмишљеније у Србији, са све мање вере у људе и међу људима, гурнули у гротло живота. Тренутно у ову похабану, али ипак сиротињу неопходну композицију. Која је део те и такве надреалне стварности.

Одмах лево од улаза у вагон пише разговетно: „Annet ј...м се за 10 евра, тел 060...“. А само два корака даље, са унутрашње стране покретних врата, такође јасно читљиво, исписано је: „Стид је тај који ће спасти свет“.

Као да је то и Србија данас. Заглављена између немоћног срама и рекламиране проституције, и као бенефита, и као најкраћег пута да се опстане. Па и напредује, догме.

На расклиманим шинама, које у ред доводе стране компаније и биће све супер. За коју, још изборнију, годину, која чека иза угла. Па и у станици Прокоп, *Вучићево*.

Старо братство нових мафија

Београд фебруара 2020; портал Амика

Током, од ЕУ и домаћих компрадора вешто програмираног, одуговлачења на путу ка тобож учлањењу у ЕУ, а током бактања око *ошварања њојлавља*, шишана Србија, ошишана је до нуле.

За непуних 20 година транзиционе пљачке, у бонаци *сша-блокраишије*, само спорне приватизације донеле су домаћој мафији преко 9 милијарди долара. А налогодавцима споља – далеко више. Рачуна се, бар 100 милијарди „испумпаних“ у *њореске рајеве*.

Сада, када је Србија доведена на ниво *сшаљене земље*, на њој преко ноћи ничу привилеговано финансирани и бонусима исплаћивани ветропаркови и мини-електране. Али и расте – марихуана. Наравно, на великим огледним плантажама, да случајно не заостанемо за Албанијом. Те да власништво Раме над оргомним засадима ове атрактивне биљке, којој се тепа *вуйњра*, не буде ексклузива на просторима будуће *Балканије*.

Политика, Политике

Да је то више од уобичајених спекулација „непријатеља власти“, сведочи и прорезимска *Полишика* под насловом на првој страни да је *Србија њуна малих Ескобара*. У тексту са наднасловом *Усион балканској каршела*, провукло се и да „опозиција оптужује да се са ухапшеним власником плантаже Предрагом Колувијом у току привођења чуо политички и породични врх око председника Александра Вучића“.

А све то сазнајемо из најстаријег листа на Балкану, на дан разговора Вучића а са Путином. Чија телевизија *Россия 24* открива наводно нове *индискретије*, да је отац министра Стефановића умешан у скандал са Крушиковим минама. О чему је, руку на срце, супротно „злонамерним“ тврдњама Н1, да је „Москва опет у кашњењу“, још пре више недеља, пре свих светских и домаћих медија, известила *Russia Today*.

Баш том грудвицом покренувши лавину *Бирна*, НИН-а и бугарских новинара, која је изнедрила грдне и изгледа непроболне муке и министара, и владе, и самог председника.

На своме разорном путу, изнудила је и откривање наводне руске куповине обавештајних информација у Србији. То је *теоретичарима завере*, а сада се ту убацио и унук чувеног Примакова, дало нове поводе. Па се тако, у коментару који је „молодјец“ дао на руској ТВ, сазнаје да је „шпијунска афера само скретала пажњу са Крушика“.

И то баш у време када се Председник „опорављао“ у ВМА, склоњен од непријатних питања новинара кога, заправо, у афери *минирају* mine. И у чијем су дворишту, заправо, *посађене*.

Кроз писање *Политике* да се наслутити да смо у поступку прављења некакве, малтене, *слободне зоне* за блиску *безграничну* сарадњу нарко картела бивших република и околних држава. Значи ли то да се, под фирмом балканске *шенијене*, ради о повратку на старо, а у обланди новог?

Да нам поново следује конфедерална форма *брајтсџива* и *јединсџива*? Сада – прекречених комуниста, компрадора, тајкуна и политичких мафиоза. И то из целе *реије*, а у обланди имитације ЕУ која управо, кроз текуће расуло грабежи око плена и позиција, показује своју неолибералну пљачкашку суштину.

А не може, притом, да се, на свечаности поводом седам деценија постојања НАТО, усагласа чак ни око тога шта је, заправо, тероризам, иначе њихов главни извозни производ за Балкан. Од ноторних усташа до фундаметалних исламиста.

На Титовом путу, опет

За време Тита и несврстаности, СФРЈ је била главни *иуш*. Не свиле него дроге, а и шверца цигарета преко Јадрана. Али, и илегалног снабдевања оружјем по америчкој наруџби лажног ватрогасца, светског интервенционисте, *народно ослободилачких* терориста, сецесиониста. Баш такви су нам отели Косово, по наруџби бившег Титовог ортака, Вашингтона.

Тада, када смо *живели најбоље у историји*, то се звало „успешном политиком“. Неки би да је понове и данас, у доста измененим околностима, тврдећи притом да Вучићева неутралност није исто што и Титова несврстаност. Није него!

Све то на самом почетку, док очекујемо Албанце и „Северне Македонце“ без пасоша, да преко коридора похрле у централну Србију, догађа се под фирмом *малої Шенјена*. Нешто, рекли би скептици, попут вешто прикривене улазнице за неку четврту Југу. Којој су „браћа“ Албанци у својим програмима, насталим на идеологији *Призренске лије*, као њен будући епицентар на потезу између Тиране и Београда, уместо *реџија Франкештајн*, наденули бенигно име *Балканија*.

За то време је у Београду, где ври од афера везаних за лажне дипломе министара и штете по државу од приватизованих послитића око оружја, али и цене еколошке струје, коју је држава уступила на продају привилегованима, поново немоћ. Иста као и 1941, 1990, а посебно 1999. Поготово после „разоткривене“ афере наводног шпијунирања од стране Русије. Опет смо *сирак џужни без иђе икоја*. Посађен укриво, а на неколико климавих столица.

Кекеци се спрдају

Да би, после свих олако прихваћених обећања о *уласку без алтернативе у ЕУ*, цинизам о дефинитивном „минирању“ пута за ЕУ био жешћи, кумовали су, обзнани пројекта у Новом Саду,

председници неких од кључних раздијача Титове Југославије. За чији нестанак и дан данас Запад искључиво окривљује Србе. И њихову наводну „геноцидност“.

Међу њима је, поред велепоседника Едија и власника бизниса од 80 милиона евра Заева, који је заменио спорно име своје државе за чврсту валуту и климава обећања, и председник Словеније Борут Пахор. Он је био најмлађи члан словеначке делегације која је, напушањем последњег конгреса СКЈ, означила почетак парања СФРЈ. Као најмлађи председник омладине Словеније, члан комунистичке партије од пубертета, међу првима је, средином деведесетих, променио свест, и са Кучаном и Рибичичем подметнуо сепаратизам у темеље заједничке државе.

Баш је он дошао у Нови Сад, да *НВО јуџенг*, на конференцији 300 младих лидера, подучава како да *обнове Југославију*. Али – без Словеније и Хрватске.

То је понављање историје, које Београд оверава поновним покретањем *Плавог воза за Ужичку републику* и носталгијом за 29. новембром, Даном републике. То је више од сарказма, а мање, само, од потпуно невероватног. Бар када је у питању мерење краткоће српског разумевања поука историје. О томе би могао да сведочи и понуђени запис дописника *Танјуја* од пре, ни мање ни више него, непуне три и по деценије. Но, ни то бирачком телу АВ, по свему судећи, неће представљати ишта осим слепе мрље на пуно сагледавање трагике српске историје и на латентну политичку неукост народа. Како изгледа, генетску предиспозицију поданика свих данашњих *вождова*, за 180 степени окренутих од саможртвовања као концепције њихових и наших дедова, а окренутих аутошовинизму и разисторији. А *ифроменом свесћии*, преко унапређености на путу за компрадорско-робовску *лумиен масу*. Ако је ишта сигурно, АВ је променио ток српске историје. Где ће све то завршити, ваљда ипак неко зна. Није нужно да то буде *Он*.

Амерички бокс испод балканске шатре

Београд 2020; портал Амика

У светлу текућих бројних афера, које само наизглед прете да уздрмају актуелну власт, очито се ради о намештеној и из једног центра синхронизованој, лажираној борби *кеч ез ју кен* стила.

И то уз здушно посредовање европских парламентарараца у улози судије у тој фарси назови борбе за праведније изборне услове, али и наводне офанзиве против корупције и за ослобађање судства.

Али управо оваква, суштински непроменљива власт као раздржава, обеснажених институција, идеална је и елитама и налогодавцима. И зато је *йуџиовање у Јевроју* замишљено као бесконачност. А свакодневне приче о напретку у *оџварању њо-џлавља* бивше уреднице Шешељеве *Велике Србије* само су жвака за малу децу.

У међувремену, непобитна сведочанства, документи о непочинствима политичких и тајкунских мафија обеју страна, обавештајни пунктови непрекидно убацују у предизборну представу чим она почне да губи темпо и уверљивост опсенарског наговештаја доласка *новој, љраведнијеј* доба.

То је ударна тачка српског предизборног риалитија, са циљем да се гледа у екран, а не кроз прозор, шта се тренутно у земљи догађа. И шта је наредно за продају. ЕПС сутра, вода и ваздух прекосутра.

Дâ се, са мало преостале разборитости, сагледати да је, у ствари, цела стратегија повратка „опозиције“ назад на врх, у суштини, истог политичког кова и манира као и текућа одбрана

власти. Која је својевремено промовисана тако што је ДОС власт изгубио на „изборима“, а тек по заповести – предао конкурентима. *Парадигмалима*. Али, под условом да *Куриша* заврши започето око Косова, око чега се либио *Мурџа*.

И ту се, у том прећутном споразуму, укрштају давна и јавно откривена склоност ка муљању и проблематична трговина оружјем обеју страна. Рецимо, ДОС-а у грађанском рату у Либерiji. Уз асистенцију истог посредника и мита за промену адресе крајњег корисника. У питању је било 60 тона *калашњикова* и муниције, употребљених за геноцид либеријске власти над сопственим народом.

Томе је, као оптуженик у Хагу, сведочио одбегли председник Чарлс Тејлор, изручен од Нигерије, а пренеле агенције. Како и детаље о обиму трансакције, тако и „наруквице“ дате у Београду да карго испорука шест летова, преко Конга, насловљена на Лагос, ипак заврши на крају у Монровији. Што је било суштински незаконито пословање, додуше са формалним покрићем.

Тако да ће, по свему, на крају предизборне баладе, и гарнитура дежурних бојкоташа и преговарача из опозиције остати и даље на истој, досадашњој, опробаној неоколонијалној платформи. Заједно са влашћу.

Зато се Србија, за разлику од Русије или Мађарске, неће никада отарасити НВО сорошевских емисара *дубоке државе* и пресудног мешетарења ММФ и Светске банке.

Штавише, из крила *дубоке државе*, очито у циљу смекшавања отпора према уласку у НАТО, баш као и у Црној Гори и Македонији, најављено је „неограничено финансирање медија у Србији“. Поготово локалних, које се формално обавља преко USAID фондова и донација.

Ни власт ни опозиција тај систем једноставно не могу да сруше као манир прихваћене подложности. То је разлог што се Србија налази у стадијуму коруптивног малигнитета, дубоко прожета метастазама страних агентура и лажних Сорос добротинитеља. Оних који владају из сенке и овом Владом.

Уместо темељног заокрета од политике *окиџобра* и даљег инвестирања у туђе профите, власт позива, чак и преко званичних канала, прилив миграната на домаћу територију. Тобож – као радне снаге. Али и за подизање обећаног наталитета, кроз „трајно насељавање напуштених делова Србије“.

Тако су АВ саветовали из вазда „пријатељског“ Беча, који има свог првака Курца. Али не и другог начина него да нам смрси конце мигрантским хормонима, а исламом као преовлађујућом вером будућег *малої Шенјена*. Ако данас не, већ сутра. За 15 година број муслимана у свету је порастао за целу милијарду, ваља подсетити предлагаче насељавања.

Знају властодршци, којима је у руци и порески нож, и доходовна погача поданика, да програм истинског препорода и ослобађања од спирале даљег задуживања може изнети искључиво нова, економски продуктивна, иновативна и некомпромитована елита. Како политичка, тако и пословна.

Рецимо, споменута, предузетничка, уједињена у покрет АТ Србије. Као могућа нова средња класа, уместо оне истребљене, или најурене. И зато су млади ИТ експерти на мети новог пакета „напредних“ драконских пореских закона који ће заменитим, за младе стручњаке стимулативан, модел паушалног опорезивања.

Припреме режима за потчињавање ове потенцијалне нове Србије су у току. Присилом и уценом усисаваће ИТ у редове својих повереника, или, могу слободно да купе карту без повратка за иностранство.

Макар и пропала она милијарда евра коју данас доносе Србији. А занимљиво је да се за овај кадар просвећених и способних опозиција није заинтересовала. Па да их гурне као организовану снагу испред себе. У прве редове *један од њеј милиона*. Јер, то би подразумевало преокрет, заиста напредан, у односу на досадашње стање. Које је симулирање бриге за народ.

Одлазак са власти и једне и друге *Курџа-Муриџа* комбинације, коју би једино они могли да покрену, као први услов

подразумева одбацивање присуства НВО као паралелне власти у сенци.

То би значило – тренутно незамисливо – ослобађање од окупације Србије од стране прекречених потомака назови ослободилаца њихове феудалне лозе, а до дана данашњег одржаваних у својству принудних извршилаца ликвидационе пресуде над Србијом, која се систематски спроводи од Дрездена до данас.

Не би зачудило зато да су и „преговори око изборних услова“, уз обавезно посредовање европских „добročинитеља“, обична димна завеса. Можда последњи кец из рукава спонзора независног Косова, како да се тим фамозним сагласјем свих обезбеди консензус око промене Устава и тако легализује предаја Косова. И то – у подметнутом оквиру некакве *балканске антиантје* коју је осмислила и наручила губитничка Сорош компанија, у надгорњавању са Трампом.

При томе, пред носом обеју Србија, у лажном предизборном клинчу, руку везаних обећањима и раније прихваћеним обавезама према клинтонизму, стоји спасоносни пример окупљања суверениста. Од Америке до Британије и све већег броја европских држава, што поздравља и Русија. Којима би могао, да има овде политичке воље, да се окрене и Београд. Овако... Србију докусурују – зар не?! – интернационалисти свих боја.

Недођија Србија... све до краља Ибија

Београд, 2020; портал Амика

Ето нас на изврнутим калдрмама даљег посртања, како по развалинама свакодневних афера, тако и у тумарању амфитеатром грандиозног новог трга Београда, будућег постоља споменику оснивача Србије.

Тај монумент ће све више асоцирати и на величину и значај самог *кѿишѿора*. И то у улози живог двојника давно почившег Стефана Немање, а вазда благосиљајући *живој и ѿрикљученија* председника нам.

Све мање оспораваног као новог државотворца, који Србију, по цену која мора да се плати у „реалностима међународног односа снага“, ако мора и на коленима, *баш као и Жујан ѿрег моћном Визанѿијом*, „предводи“. Макар само у голи опстанак, ако нема бољег.

А при том, ту је крај нас, изнад нас и у нама свакодневно. Узвишен и замишљен, ништа мање од оснивача Србије, над судбином народа и државе. И није од лива, већ од крви и меса. Али и непресушних идеја и „златних“ обећања, непознатих још од оснивања државе. Право из Брозових папуча, у његове чизме, па уз Немању. А опет – ако провиђење и неки нови устав да...

Према већ препознатљивом дизајну, ово је још један, најновији, англосаксонски спин за још дубљи ниво замајавања Срба, ништа мање успешан од стратегија *27. марта* и *5. октобра*. Да се камуфлира ко их куда, и докле, води.

И то заштићен, надасве помпезним, дизањем споменика Жупану, а рекло би се – ипак најпре себи, актуелном председнику

режима који тврди да је баш под њим Србија најнапреднија у својој историји. Не само у региону, него и шире. Да је неуспело било би комично, као у Скопљу рецимо са „њиховим“ (пре)великим Александром и монументима имитације Хеладе.

Али овако, и после свих тријумфа прелета и промене свести, делује све то у Београду, после свих адаптација и успутних коруптивних шпекулација и нагрђивања престоног града кичем и фушерајем, од Славије до Књаза Михајла, па до најновијег трга, а ширењем „бетонграда“ на Немањин легат и неоренесанс прелепе, отете па напуштене, железничке станице, делује, дакле, застрашујуће. Али – све мање опомињуће. Јер, као да је касно.

Зна се, тамо где треба, ко на ту најновију симболику *Београда на води* гледа искоса и сумњичаво. *Клевеће и лаже док друшћације каже*, а упркос анализама полиграфа о кристално чистој истинољубивости *кишићора*.

По, разуме се, свим питањима, па и питању ове одлуке да се грандиозни Жупан постави као некаква бронзана стража на улазу у најновији Београд. Онај на води, који је вођиних стремљења, и *лекс сиецијалиса*, удружено дело. Висок је ризик, како пролази време – све већи, бити против ове визије. Нешто слично памте само старији, још из времена обрачуна са *народним нејријатшељем* после 1944, па до укидања Голог.

И зато нема баш много таласања јавности око тешко разумљивог премештања *на Сави ћуирије*... на суво. А, са друге стране, приказивања напретка *злајних јодина* као репрезентативне лево слагалице макета изложених у велелепној палати, достојне гробнице фараона.

У међувремену, одвија се пресељење сваког ко себе сматра иоле вредним, напредним, из старог, у *нобл* Београд за елиту. Онај *на води*. И у овом феудализму, властела ће, дакле, опет пребивати у кулама.

Али биће и физички одвојена од плебса, жарковима. То је њима *сеоба* у ужи круг двојке и на Дедиње, борбом *ираћегова*,

дала. Ту демократију. Те они, тврде, нису баш тикве без корена, макар да су од лозе *шумаца*.

О таквој *ријалисти* Србији, о НВО надгледницима овог кукавног гнезда, медијски блесиметри дојављују свакодневно. Врло прецизно. Оно што газде и наручиоце мерења једино, од грдних дојава, то је – пад самопоуздања. Самосвести овог кукавног народа у улози пацијента балканске лудаје.

И зато је, заправо, нормално да се, после *јуџа без алтернативе ка ЕУ*, одједном, без објашњења, и без упита упућеног јавности, српска лађа наређеним заокретом обрће из дводеценијског правца у ЕУ, према балканском пакту са НАТО. Ка југу, дакле.

Некаквом *шененском брајстиву*, јединству са Албанцима, несталним Македонцима и фундаменталистима из Босне. Све је то нормално само у ријалитију ненормалног, који је све приметнији оков јавне свести и савести.

А Милогорци, у међувремену, превагнуше око даље судбине СПЦ у *врађедовини* им. Са доста ћутања и *мирних йројесџа* јуначне *йро срјске* „опозиције“. И уз чинодејствовање владике Амфилохија, по сокацима.

Прође то уз упадљиво немешање Београда, заузетог оправдано мега потрагом за малом Моником. Која се, ето, срећно окончала, а потом, опет уз дужу паузу и поново пресудну апстиненцију мештана, хватања и *Малчанској берберина*. Да ли ће овај „успех“ масовне потраге некако ипак бити приписан бројним трупам полиције и њеном ваздухопловству и дроновима, или видовитости актуелног министра, остаје тек да се види.

Но, не чини се преосталима, при здравој памети, баш прихватљивом реторика похвале Вучићевског аналитичара из „Погледа“ *Полиџике*, у објашњавању готово немуштог реаговања председника у вези са спорним законом о слободи вероисповести у *Милојори*.

Уз објашњење да ће та одмереност Вучића на шамар Ђукановића СПЦ и целој Србији, на крају, приволети Мила у *Шененију*.

Што је, да се разумети, важније од 800 година Светосавља у постојбини Србије, сада *Милој Гори* Ђукановићевих *комитија*.

Дакле, назад на југ, ка судбини од које никада нисмо стварно одмакли, у братство и јединство са Албанијом. Без обзира што нам „тиранци“ и даље својатају и отимају свето Косово.

Оваква Србија оваквих *ново-жујана*, све више наликује Дизнијевој *земљи чуда*. То је истинска недођија незамисливих свакодневних уврнутости, а непознатих у реалности озбиљне државе. Али, могућих у цртаћу у коме некакав балкански Петар Пан, зашао у педесете, и живљава своје неостварене пубертетске фантазмагорије, по којима за њега не важе закони гравитације.

И склон је или сузама, или неконтролисаном бесу и увредама, ако не добије аплауз. Све испод ока меркајући како реагује командни мост, али и родбина из шаптакнице. И једни и други су организатори ове балканске шарлатанијаде и индиго верзије посртања некадашње Југославије, сада као *Србославије*.

Разигран је балкански Пан у свом царству, само наизглед политичких, детињарија и несувислости и вештих предмета, двоструког салта, узлета и прелета. А дотле, збланута партијска војска одобрава. Кличе свом, ни у чему недостижном, хероју. Све се поклапа са секвенцама анимираног филма о одбеглом „несташку“ кога не занима стварност, жели и креира искључиво немогуће, а земљина тежа за њега не постоји.

Ту је, зато, у мизансцену овог каламбура неопходан зли Ђилас као *кайетан Кука*, Јеремија као *јрви официр* гусарске „опозиционе“ палубе, кључни министри Мали, Неша, Вулин као потенцијални *крокодили*. И најзад – спасоносна Ана, *Звончица*.

Ту су и, као гомила *безбрижних дечака*, посланици, као „каубоји“ и „индијанци“ у парламенту. Разиграни у „дебатама“, а на даскама глуматања вишестраначја које свима њима живот значи. Саставни су део политичке бајке, у ствари – још једног балканског кабарета на бурету барута.

Док српски Пан учи и кинески, поред свих осталих језика којима влада, Србија левитира у одсуству елементарне представе шта је надаље, као вечну „напредну“, у наредним годинама, очекује.

Осим што је спуштен изборни цензус, да циркуска арена буде шаренија, а понуда лавовима већа. Све је без реакције јавности, која је везаних ногу и руку на терапији добровољног самопоништавања достојанства и памети.

Смештена је у лудају парапатриота, па радикала *ајћрејдованих* у напредњаке. А изругивање њиховом примитивизму, иначе маестрално оличено у *Радовану Трећем* Зорана Радмиловића, вешто је окренуто данас у, ни мање ни више него, непорециву и непромењиву афирмацију свега тога, ужасавајуће реалног, постојећег и владајућег... Што је крајње понижавајуће. Као што је и латентна, а прикривена, Радованова склоност капитулацији пред Вилотићима, а све *за добро народа*.

Све што *Он* предузме, проглашава се за врхунску памет савременог *Баје* који *зна шћиа ради*. И претвара, плански, у фестивал таблоидне, неизбежне опште среће, што је нација стављена под жезло бившег имитатора *Радованових* гегова, узнапредовалог, корак по корак, на трон балканског *Идија*. *Он* дан-ноћ, са ТВ екрана и са насловница новина, кличе, у самопохвалама, својим досадашњим враголијама. Све је *за шћеде* и *збої шћеде*, „нааароде мој“!

Парламентарна лакрдија

Београд јануар 2020; портал Амика

Дакле сви маневри, па и понуда Председника о смањењу изборног цензуса на 3 посто, биће даље свођење парламентарног живота на чисту лакрдију. На изборно квази-надгорњавање све бројнијих *идија*. Оне владајуће и све више оних квази опозиционих, а у међусобној свађи и надгорњавању. Како је усталом и наручено из штаба *џинк џанк* за Балкан.

Наводни „опозиционари“ се сукобљавају око сврсисходности бојкота, а у ствари, све се своди на подмукле маневре. На конкуренцију и тајминг да се у задњи час посегне за банефицијом посланичког мандата. У питању је поново пракса – ових дана смо сведоци – набијања цене за одлуку о „ипак“ изласку.

Али, ниједна од тих странака, макако себе титулисале, од *сџаса до монархистџа*, па до „отцепљених“ *1 од 5 милиона*, није истински суверенистичка па, дакле, ни искрено патриотска. Нити се суштински бави таквим програмом, а још мање идеологијом.

Сви оне, у оквиру генералне матрице *реалној и мојућеј*, што је премиса владајуће партије, само се прилагођавају игри моћника око нове поделе интереса на Балкану. А под фирмама које треба да пруже бирачима илузију о новом, у ствари, раде по такту који им се задаје.

То је у вези са нашом *маленкошћу као државе*, поручиће, ту и тамо, као алиби, нова елита. Али, то стање и те како годи њиховим потребама. До скора у окриљу фаворизоване ЕУ, владајућа номенклатура, прелетом ка новом патронату Трампове администрације, настоји да сачува приходовано. А отето.

Они су коначно схватили да су се Трампове САД, у лику Гренела, озбиљно прихватиле раскусуравања са *дубоком државом*, клинтонизмом, Сорошем, меркелизмом.

И зато Трамп убрзано, и за сад успешно, ради на новом концепту омекшавања ове власти. Не одричући се, наравно, пређашњих приоритета САД на Балкану, а наметањем поновног отварања авионских линија и железнице од Београда до Приштине.

Уз магловите изгледе Вучићу добијања Севера Косова ако се „гавран“ одлучи да, са предумишљајем, ипак малчице отвори кљун и испусти парче сира... Неће то ићи нимало лако јер се ни Меркелова, у име *мочваре* и Сороса, не предаје. И наставља да форсира *мали Шенјен*. Концепт кога се Вучић истовремено држи, док попушта иницијативама изасласника Трампа, Гренела.

Он лавира у времену нове Јалте, која, по методологији сличној оној „оригиналне“ Јалте, дели интересне сфере у свету. И то у сенци, од стране Запада намерно покренутог, *хладној раји*а Београда и Подгорице, што коначно на насловници признаје чак и провучићевска *Полиџика*.

Велики се, у ствари, раскусуравају у оквиру *џрилобале*, а избацивањем, из сфере утицаја, губитничке Немачке. Тројци жели да се прикључи и Велика Британија, *Брејзиџом*, па ма шта јој од преосталог ћара остало.

У таквом прегруписавању, које је покренуо трампизам, у жижи је „непредвидиви“ Доналд. Што је, опет, такође само нова матрица најновијег капитализма. Оног, у преласку из неолибералног у спасоносни суверенистички.

Кроз промену смера, до сада неолибералног, глобализма, на удару су овде, а тек ће бити, председнику Трампу – не само током изборне кампање него и даље – врло несклони подземни изданци досадашњих сорошоидних НВО. Али, све видније, и експоненти отвореног сорошизма и гарнитура зависника фондова USAID и CIA у медијском простору. Редом они, који су

се преиграли током изборне кампање фаворизујући Хилари, а плујући Трампа. У најмању руку некоректно.

Третирајући америчког председника – као *Полиџика*, рецимо, па *Данас*, *Време*, НИН – као кловна. А и сликом, такође, на Н1 и РТС пре свих. Јавни сервис је чак нашао за потребно да у емисији *Око*, „Све прве даме САД“, прикаже обнажену будућу супругу председника када је правила каријеру као модел. Да ли је то заиста било примерено и паметно, остаје тек да се види.

Прочишћење чека, раније или касније, добровољно или не, недељнике и листове минорних тиража, који су себе представљали, мада на лагодним субвенцијама из иностранства, као *џлас независности и слободе новинарства*. Иди бегај, где тога има, рекли би, овог пута оправдано, дежурни ботови, чији је задатак да буду аутентични тумачи интереса и политике неке од поданичких *Србија*.

Ако ништа друго, после изборног смога, који се коначно диже изнад све три *Србије*, појављује се, рећи ће песимисти до краја разочарани у исходите око изборних шетњи *један од њеј милиона*, макар приближно права, слика потпуне политичке руинираности *најзначајнијеј фактора на Балкану*. Чије све владе, почев од оне прве петооктобарске, себе лажно представљају као суверене и неутралне.

А заправо су компрадорске, и преко, мање или више вешто медијски генерисаних, спиновања и непрекидних афера, прикривају ту суштину. Напредњаци, али прожети највештијим кадровима *демокрајској* ДОС, само су ту технологију, као вештину распродаје ненаслеђеног, начинили, чини се, недостижном у даљим помацима транзиције.

Не чуди то, ако располажу огромним капиталом, врхунском манипулативном технологијом и, уз помоћ *деливери јуниџис* и експертских саветника типа Блера и сличних, поентирају преко орвелијанског *министарства истине*. И зато, док се

са „командног моста“ *глобалокрајије* не нареди супротно, имају, бар за сад, *лагну* већину у гласачком телу.

Са Гренелом се полако припрема клима за *комиромис око Косова*. Али, тек пошто Приштина скине таксе и после одређене паузе о којој збори Председник, а током које ће бити објашњена величина тог *усиџа* Београда. Власт се, истовремено, прави мртва, нема и глува око текуће кризе коју је изазвао Милов закон о наводној *слободи* вероисповести, којим је СПЦ протерана из Црне Горе, са намером да јој се одузме имовина и сакрални објекти, грађени и стицани кроз векове. О томе се, јасно и недвосмислено не изјашњава ни власт, ни Синод, ни „опозиција“.

Цела ујдурма политичког живота, посебно избори, заказани за пролеће, помоћи ће утврђивању лажног легитимитета текућег експеримента у Србији, земљи која је, још од октобра 2000. реторта у новом типу колонизације, а са циљем да се обезбеди привидни легитимитет демократије, а истовремено до краја обесмисли њен прави смисао и проверене вредности, од чега су најважније оне у сфери поделе власти.

А истовремено, да се обезбеди лидеру, заправо само намешнику „страних саветника“, што више вануставних овлаштења. И да се он, притом, што јаче обавезе на послушност на кратком ланцу иностраних спонзора. Сагласних да им је свима користан, укључујући и Москву, која и данас жмури над владајућим „самоплуралним“ једнопартизмом напредњака.

Уосталом, ништа ново и оригинално. Томе је стремио и Милошевић, па био проглашен за диктатора, а сада ту матрицу копира кинески и руски капитализам. Све да се устроји око једне странке и личности изнад свих, и да се обезбеди максимална контрола поданика. Ми смо, дакле, и даље само покусни кунџи, као и у време самоуправљања и несврстаности, а не изузетак.

И зато би било погрешно и неправедно за све у Србији искључиво кривити било коју од *Србија* које данас играју ову тужну представу нарученог сценарија. Елите и лидери су, ипак,

само извођачи – глумци и статисти – у тој лакрдији од представе демократије и плурализма.

Ко ће, коначно, на јавној сцени Србије, на којој још хара културни, медијски и политички „бунд“ *Друје Србије*, обелоданити вриштеће истине о улози и правим налогодавцима дефинитивног полома савести Србије – за сада се нити зна, нити види. Америка ће се, прети Трамп, повући са Балкана, ако не добије уверљиву подршку. Ови на власти свакако неће, по преласку *Бриселској Рубикона* у трампизам, желети повратак у наручје Меркелове која, уместо нечега чиме се може махати као победом од шест према нула, не нуди ништа. Дакле, наставља се пут *унутрашњеј дијалога* Вучића са самим собом, око макар околишног признања Косова. А уз постепено условно гашење, уз додатне бенефиције, кампање *оштризнавања*. Уосталом, ту ће губитник изборног рејтинга бити онај који је обавезе потписао у Бриселу. А не Вучић.

Продаја савести зала коб Србије

Београд 2020; портал Амика

Изјавом да ће Србија већ ове године бити суочена са ултиматумом око признања Косова, „који се не може одбити, али га он не може прихватити“, Вучић је пиранама из редова „опозиције“ упутио примамљиву понуду.

А то је, да са његовом СНС партијском војском, на изборима формирају легитимну већину у Парламенту, а потом и учествују у промени Устава, и тако поделе одговорност за срамни чин.

Конкретно, да допринесу укидању преамбула и клаузуле највишег државног акта о недељивости Србије, и потом народу, у коалицији са СНС, потуре референдум сагласја са капитулацијом.

Биће да је то мамац, пре свега Србији, од стране отпадака од некада тврдог језгра демократа и демократског круга, који се не одбија. Као ни изборни цензус од 3 посто за посланичку фотељу, која ће бенефитима уминуту душевни бол и оправдати издају. Не прву. А јато заинтересованих кандидата све је веће.

По разноврсности понуде за изборно сагласје са оваквим манипулацијама „владаоца“, предизборна Србија не заостаје за благодетима „шведског стола“.

И зато прелетачи, све учесталије, приступају као саучесници владару у његовом царству корупције савести. Све по мери и потребама режима да створи слику демократије и фер услова у започетој изборној кампањи. При том, напуштају дојучерашње савезнике, дојкоташе.

Међу њима су и бивше ведете *досманлија*, политичари, глодури, аналитичари. Припуштени су коначно на политичку

позорницу која њима *живој на високој нози* значи. Све у циљу потврде наводне спремности АВ на „фер и поштене услове“, а без другог избора осим да се победник већ сада зна. То је СНС.

А уважавање тог, стално присутног, трансфера политичке савести и праксе, чије конце вуку споља, битан је данас хендикеп оног дела жуте опозиције која је, од доласка Трампа на место председника САД, остала, рекло би се, трајно заглављена у глибу сорошевско-клинтонистичке *мочваре*.

А ова је на Балкану најдубља. Рекло би се – баш у Србији. И зато је већи проблем дојкоташа како зауставити Трамповог Гренела у договарању са владоцем, него срушити самог Вучића. Коме, по питању *ко коси а ко воду носи*, приписују и моћ коју не поседује.

За њега, Вучића, поједини из опозиције, међутим, тврде да је увео Србију у кавез *парламентарној монархији*. А могао би се човек упитати шта су ови демократски *широви* из револуционарног *октобра* у протеклих седам година предузели да до тога не дође. Осим што су се, све време, делили међу собом око плена, по матрици парамецијума. И сада егзистирају као фиктивни конкуренти власти, по њима, искључивог кривца за све: и за трећи балкански рат, а и за корупцију, ону после *октобра*.

У клими ишчекивања, ништа више не чуди. Поготово не што је све више „вођа“ мини странчица, склепаних да би се ушло у стампедо лова на 3 посто цензуса. Који је – где! – предложен милошћу владоца. Кога куде. Ако цензус и не достигну, ту је макар бенефит од учешћа у буљуку изборних аутсајдера окупљених Вучићу *на извол'ше*, а у вајмарској атмосфери будућег парламентарног хаоса. Где ће се тражити *чврста рука*.

Чак двадесетак листâ је у понуди. Њихов број и галама треба да сломе оне дојкоташе који се још премишљају, или тврде паразар око изласка на гласачка места у задњи час. Да тако допуне утисак о функционисању вишестраначја *у де факто једнопартијском илурализму* Вучића, што је аутократски модел овдашње *демокраијуре*.

Суверенистички трампизам или неолиберални фашизам!?

Београд, октобра 2020.

За разлику од бриселске политике празних обећања Београду, а истовремене отворене подршке ЕУ претензијама Албанаца, Трамп нуди да садашње ровове раздора на Балкану затрпа инвестицијама и тако, за разлику од претходне администрације САД, развојем региона, донесе мир на корист и Срба и Албанаца. Он себе представља као спремног да тргује, не и да ратује. Рад је да инвестира у оквиру некакве *економске уније*, слободне за приступ свима на Западном Балкану.“

САД је називају „слободна зона неометаног протока капитала и људи“, а Александар Вучић – *Мали Шенјен*. То је идеја коју је први пласирао Брисел, али је само вербално подржавши, у виду пустих обећања, а као удицу бачену Србима за стварање неке врсте проалбанске, претежно муслиманске, *четврте Југославије*.

И ето ових дана Аљбина Куртија, пиона Тиране, како нариче да су „преварени“, јер је Трамп преузету идеју *Шенјена* претворио у „четврту Југославију, и то у корист Срба“. Нема сумње и зато што ће у језеру Газиводе, које сада носи његово име на захтев косовских Срба, упецати сигурне гласове на предстојећим америчким председничким изборима. А тамо ће сваки глас, због неизвесне трке, вредети злата.

У првобитној идеји још једне *Јује*, поникле у реторти *мочваре*, коју је од потписивања споразума у Бриселу спроводила, корак по корак, Меркелова, централни фактор те бизнис

конфедерације били би – муслимани. Са штабом у Тирани. Уз асистенцију, ништа мање антисрпског, Сарајева. Да Трамп мисли озбиљно и просрпски, његов заступник за Балкан Гренел уверава и преко резултата београдске рунде разговора.

Увек ће се наћи они, и то из редова клијентелистичког жу-тализма инспирисаног потребама *мочваре*, упорног да подави балканску кампању Трампа, да га исмеју и оспоре. Као што су то учинили и после уводне рунде у Вашингтону, тврдећи, рецимо, као лист *Полиџика*, да је све „шарена лажа за потребе освајања другог мандата“.

Но, постоји један необорив аргумент у српској историји – Србија је као држава напредовала само онда када би се стекли услови да се њени интереси поклопе са најмоћнијом земљом у кругу моћних. А да, успут, Србија прави неизбежне компромисе, на које су приморане мале државе да би задобиле *врайца у руци*. У односу на обећаваног *јолуба на ирани*.

То што је Трамп изабрао да, преко десанта и развоја на Балкану, оспори ратну политику својих конкурената, ону из деведесетих, сасвим је стратешки предвидиво и логично. Али, то је и бенефит Србији, понуђен са америчке стране, и искључује НАТО као противника, а Балкан као потенцијално обновљено ратно жариште. На шта, иначе, циљају демократе сличним сценаријом као у Белорусији, не би ли на балканској грбачи ломили Трампа.

Сада би, први пут, на територији некакве конфедерације интереса, а не политике и националних надгорњавања, Бондстил био гарант новог стања, а не, као досад, упориште амбиција Албанаца ка средишту Србије.

Такав покушај прагматског решења могао се и очекивати од бизнисмена који је и први човек политике САД. И жели да на томе месту остане још један мандат. Али је и заговорник новог, источног НАТО, који би искључио учешће Немачке и

Француске, и знатно смањио трошкове Алијансе које претежно сноси амерички бирач.

Све то, дугорочно посматрано, није никакво „спасавање Вучића“ како би да представе домаћи антитрамписти, везани за пропагандну матрицу *мочваре*, нити оправдан разлог да им се у тој халабуци придужују проруси, потплаћене парпатриоте. Који су се, где чуда, одједном нашли заједно са жутима у оспоравању иницијативе Гренела, и то на истој платформи као и њихови *кобајаџи* смртни непријатељи.

Што на ТВ Н1 водитељки Ради, побегуљи са РТС, рече Пановић, сада члан уређивачког одбора РТС, а некада главни уредник *Данаса*: „Још мало па ће жути заступати кинеске позиције“. Мада су, још колико, јуче тражили избацивање Кине из Србије.

Притом, не треба губити из вида и сазнања да *мочвара*, форсирајући преко „опозиције“ још једну *обојену револуцију* у Србији, као, само против Вучића, у ствари намерава да, на миг глобалиста, спречи легализацију резултата управо препорођене политике јачања америчког утицаја, али сада у корист Доналда Трампа. Што он чини доларом, а не као они, *џомахаваком*. Али они гађају Доналда и да би спречили потискивање свог савезника ЕУ, а посебно Берлина, са ових простора.

А ако успе у свом науму економске консолидације Западног Балкана свакако, логиком обезбеђивања улагања профита, следује нови тип владавине у Србији и повратак државе. Уз пуно присуство институција. Које ће бити гарант за америчке банке и бизнисмене. То, нужно, повлачи демонтажу другог крака из досадашњих корупционашких маказа, *Мило, Ацо*.

Ради се о томе да у Србији, а то је тема за размишљање израђованим елитама брозизма, на кормилу неће бити места ни за жуте ни за црне. И једни и други су функционисали на неолибералној матрици транзиције, управо оној коју Трамп базично оспорава, глобализму и свету без граница. Трамп је заговорник, ако је неопходно, и протекционизма, пре свега у домену

производње и трговине, а уместо штампања долара и прављења финасијских балона. Управо се тим, *ex nihilo* створеним капиталом, финансира ропство Европе *свјетској влади* неолиберализма. Али и подмазивање администрације ЕУ, изабране од претходног Вашингтона.

Тактика Трампа је, „мени најпре, јер Америка је на првом месту, али и теби део, као лојалном партнеру“. Није он никаква мајка Тереза, и та логика може да чуди само политички наивне. Велики бродови нерадо мењају свој историјом зацртани основни правац, и остану оно што јесу без обзира ко је на кормилу.

У то се Србија уверила и на Берлинском конгресу 1878, када се, додуше уз невољни пристанак савезничке Русије, одрекла својих историјских простора у Босни и од Аустрије, уз то, добила само услов(љ)ну независност, уз диктат да њену судбину до данашњих дана одређују мађине, што су Албанци и те како искористили, још под Титом.

Срби су грешку поновили и након скупо плаћене победе над Германима у Првом светском рату. Морала је Србија да прихвати, показало се – кобно по њу, стварање Југославије само за потребе Хрвата, Словенаца и мађина, е да би под један кров окупила своје сународнике. Испоставило се – накратко. А дуго-рочно је себи ископала гроб државности и националног поноса.

А сада јој *србојугославени*, титоиди, актери 5. октобра, финансирани тада од Трампових противника, глобалиста са 100 милиона долара, држе лекције како треба бранити Косово. Гурнуто у сецесију, још од њихових дедова и очева, у предлогу уставних промена уочи усвајања несретног устава од 1974.

За Србију је сада најважније да се заустави стратегија која траје од деведесетих, свођења њене територије на предкумановску. На простор *испод њири шљиве*. Тренд очувања Србије, који рекло би се, нуди Трамп заједно са инвестицијама, сасвим се уклапа у кључни слоган његове политике заустављања глобализма и форсирања суверенизма.

Како видесмо –по цену провлачења кроз катран и перје до садашњих неолиберала, што је, наука ради понижавани Вучић, већ одрадио због инвестирања у кампању Клинтонових. Јер нема бесплатног ручка у Вашингтону, зна он. Спасевајући своју позицију, а мислећи на постизборне прилике у САД. Делује да Србија, у „модерном“ значењу појма суверености по мери јеврејских лобија, као апсолутно чиста, за мале не постоји, али постаје млађи партнер Трампове САД. Не њен противник. Како је то планирано у Бриселу и Берлину.

Тако би Београд поново обезбедио гаранције које су на овим просторима важиле само од Јалте до Брозове смрти. Али, фараон Тито, коначно отварају очи историчари, а недавно откривају и медији, мада „несврстан“, био је, у ствари, антисрпски експонент англосаксонске политике, и те како зависан од обилате помоћи. Интересантно је, и не може промаћи оку, да државни медији, после Вашингтона и Београда, управо пред долазак инвестиција из САД започињу, први пут од Титове смрти, отворену кампању раскринкавања његове мрачне улоге у страдању Срба и Србије. И да се у томе, одједном, надмеће најстарији лист на Балкану *Полиџика*, са *Оком* РТС.

Ваља зато очекивати да ће Вучић, ко год победио у новембру, бити под притиском да понови Брозов сценарио кроз потписивање некаквог новог Балканског пакта са НАТО. Што би значило да ће циљати, преко притискања Србије, на смањење утицаја Кине и Русије на Балкану, али и на избацавање Берлина и Париза са балканских колосека.

Но, о томе је ипак прерано говорити као о реалној могућности Трампове политике, која жели да макар успори Сија и врати пренесену производњу америчких компанија из Кине назад у Америку. У интересу, пре свега, средње класе Американаца, која је његова бирачка база. Та политика против Сија могла би, међутим, Трампа скупо коштати.

Према досадашњем току изборне кампање, „најконтроверзније у америчкој историји“, Трамп се потврђује као изузетно живац борац, као (пре)тврда орах за све досадашње покушаје дискредитовања који би га избацили из игре. Никако као клоун, марионета, како су га листов клинтонисти представљали чак и код нас.

Док га овдашњи жути медијски најамници и даље ниподаштавају. Поготово после наставка вашингтонске иницијативе око Косова. Трамп се, у наметнутој борби против наслеђене администрације, па Пентагона и обавештајних служби, доказује као стратег оне „средње“ Америке која би да очува државу очева, устава од 1878, Џорџа Вашингтона и Томаса Џеферсона, те да се тако САД – „врате себи“.

А пре свега – федералном устројству у изворном облику. А оно је драстично нарушено, већ дуже време, булдожером *обојене револуције* против Трампа која се води чак и током пошести короне. И то не само протестима руље разбијача, већ и потпуним отказивањем послушности председнику готово свих гувернера демократа. Који тако, посредно, подстичу на дивљање *твиттер* техником напаљених инстант левичара из окриља демократа. Подсетимо да је, сличним путем планираног распада по шавовима, пошла и СФРЈ после усвајања, у суштини конфедералног, устава 1974. године. Писаног по истој матрици *закулисе* интересних лобија најкрупнијег капитала, којима је насилна демонстрација СФРЈ била експериментална реторта за глобалистички пројекат. А потом је дошао 5. октобар, претходно изнуђен санкцијама и агресијом, обилато финансиран од ове групације која сада руши легалног председника САД. Био је то само дериват стратегије неоколонијализма у коме се већ две деценије копрца Србија. Том пројекту су се, најбрже и најгорљивије, прикључили чланови и њихова деца из Титове троцкистичке номенклатуре.

Ови капои сорошизма данас су, у својим ТВ и штампаним медијима, најгрлатији противници недавног заокрета спољне политике која је рада да се Маршаловим планом САД за Балкан,

у оквиру некакве економске уније, слободне зоне, подигне мостове међусобног поверења и сарадње на Балкану. Да дође тако, после година јалове бриселске дипломатије, крајње негативног скора за Београд, до успостављања поверења које су својевремено агресијом докрајчили управо *тjомахавци* Клинтонових.

Бивши Трампов портпарол, Дарен Бити, тврди да се против председника, од стране обавештајних служби „оданих пучистима“, води „иста врста операција подстицања масовних побуна, каквима су скидани са власти неолибералима непожељни лидери у источној Европи и Африци“. А да је на челу тих операција бивши *краљ етjике* Обаминог режима, Норман Ајзен. Наводно ће његов већ спремни тим, који чини више од стотине пробраних адвоката, злоупотребити надлежности за предројавање гласова поштом, како би оспорио и резултате избора, у случају да они буду у корист Трампа.

И зато није случајно да је Хаг, до кога је очито допро, коначно почео суђење припадницима УЧК – убицама, куририма Пентагона. Председник је недавно критиковао управо војни врх, због досадашње политике „ланчаних агресија и масовне производње оружја“. Он би искључиво да преговара, а да притом и тргује. Никако да непрекидно ратује у самопроглашеној улози САД као светског полицајца.

Чак у околностима пошаста короне, која је готово самлела успехе његовог почетног привредног дума, Трамп верује да ће освојити други мандат. И несмањеном жестином одупире се агресији клинтонизма, свих оних који, са заједничким „генералштабом“, у глобалистичкој *мочвари* обилато подмазују машинерију анитрамповског предизборног хаоса, и то претежно Сорошевим капиталом. Али тренутно и гурају „ружичасту револуцију“ у Белорусији, не би ли Трампа увукли у конфликт са Путином. Неуспешно. Ту је Лукашенко тек споредан лик.

У целој тој папазјанији, Трамп не крије своју амбицију да да поруши, или макар суштински промени, све међународне

институције глобалиста. Да демонтира све кључне полуге моћи *свештске владе* у сенци. И то редом. Од Светске трговинске организације, до оне здравствене, па и да изврши реформу НАТО, и од агресивног освајачког врати га на првобитну позицију одбрамбеног пакта. А да притом и драстично смањи финансирање његовог европског крила.

А баш су ту улогу Атлантског савеза, као освајачког мача, од Балкана па до Блиског истока, крајем прошлог и почетком овог века, глобалисти, клинтонисти и обамисти, претворили у инструмент агресије.

Његов противкандидат, престарели, сенилни Бајден, тек је, у недостатку бољег решења, прилепљен као заштитни знак кампање демократа. Сви они оличавају ону Америку крупног капитала која се, још 1922, организовала око идеје окретања фашизму, наводно у борби против долазећег комунизма.

То је била Америка привилегованих, Морганових банкара, Форда, Волстрита, Варбурга и Пентагона, која је финансирала Хитлера. Планирала је, пре тога, током *Њу дила* 1933, по сведочењу генерала Бредлија, „државни удар и смакнуће Рузвелта“. По свим индицијама дошла главе Кенедију, а настоји, тврде поједини амерички медији, да се свим средствима реши Трампа. У сваком случају, до сада је вешто скривано да су њихови идеолошки преци били кључни финансијери нациста у *гранју нах осџен*, па преузели, после пораза Немачке, хиљаде нациста. Запослили их, од СИА до ракетних полигона. И поставили за планере овакве немачке ЕУ, против које је Трамп.

Тај нови неолиберални фашизам огрнут плаштом *интервенционистичкој хуманизма*, непомириљиво је супростављен повратку суверености, Трамповој идеји водиљи, која у земљама бившег Варшавског пакта, прикљученим, ЕУ, стиче све више присталица. И следбеника.

Та фашисоидна матрица господарења светом из средишта *мочваре*, коју би Трамп да *исуши*, невиђена по бахатости, иде

чак до подстрекивања грађанског рата па и до распада америчке државе. Све то, не би ли била заустављена идеологија повратка суверености и одбране домаће производње, за њихова вакта исељена у *рај* јефтине радне снаге, Азију. А врхунски цинизам њиховог имиџа, да им је *кобајаџи* црно најважније у домену људских права, јесто то што су управо они потомци бивших власника робова у Америци. Конфедералисти који су довели до крвавог сукоба између севера и југа. Али, време хегемонизма једне супер силе у улози светског полицајца прошло је успоном Кине и Русије, па Индије. То је Трамп схватио на време и у правилној процени нових односа снага и јесте основна вредност његове преговарачке политике, која је онедавно ојачала мир и на Блиском истоку, а охрабрује то што наговештава и демонтажу Балканског *бурейша баруџа*.

Јахачи корона апокалипсе

Београд 2020; портал Амика

Победа неолибералног интервенционисте Бајдена остварена је пре свега захваљујући заведеним бирачима тамне пути и имигрантима *хисијаносима*, обећањем некакве социјалдемократије у досад тврдо капиталистичким САД.

Али, трвде добро упућени, којима је онедавно забрањен приступ кључним друштвеним мрежама, и садејством тајанствено одбеглог вируса *короне* и канадског програма за бројање гласова послатих поштом, *Доминион*. У коме, наводно, има и наручене памети српских програмера.

То је још једна успешна операција *лажне застџаве* у САД, и то прва извојевана на домаћем тлу. Настала је из потребе да се избегне још један пораз неолиберала, демократа, од републиканаца. Методе *ружичастих револуција* вратиле су се тако у руке својих твораца као тољага, да се обрачунају са Трампом и његових 75 милиона бирача, после инаугурације стављених на потерницу као „терористи и актери државног удара на Капитол“.

Трампу, у фебруару, следи суђење пред сенатом по овој оптужници, којим би могао да буде онемогућен да се врати у политику. Дакле, амерички *џермигор* је у току, а *иљошина* у рукама медија и портала везаних за победнике демократе. За које Чомски тврди да су управо они *јрави џерористии*. За остали свет, поготово Балкан, ово све је збуњујућа и онеспокојавајућа реалност устоличена у, под Бајденом нескривено тоталитарној, Америци.

После објаве из Вашингтона да ће „Западни Балкан бити један од шест приоритета спољне политике нове администрације“, узнемиреност у Београду расте. Пре свега, због бојазни од даљих намера милитантне елите демократа која поново говори о својој водећој „месијанској“ улози у свету где САД већ два века сеју ратове на којима гомилају утицај и богатство. Третирајући, притом, после пада *зига*, цело човечанство као своју прћију. И уређујући, у том глобалном *џулају*, послушност батином НАТО.

Цео тај експлозивни ријалити од политике, због расула у подељеној држави са највише жртава од пандемије, подсећа на хаос разорене цивилизације виђене у филмовима *Побеснели Макс*. Поготово када америчку химну на инаугурацији пева окултна Леди Гага. Обучена као весталка на церемонији окупљених највиших припадника демократских „секти“, наводних бораца за ставове и права ЛГБТ. *Ми Ту* за „збрињавање“ емиграната на туђој грбачи. Себе они доживљавају као левицу позајмљену од Сандерса, а објективно – поткупљени су и смештени у десном цепу банкарско мафијашког картела. Све то, упаковано у баријере од бодљикавих жица и под будним оком десетина хиљада припадника националне гарде, подсећало је на апокалиптично предворје хада, царства сатане, пре него на гостољубиви травњак који позива на доручак покорне *йоїлавице* са обода империје. На доручак, *дружење* и *дојговор*.

Конфузију у ком правцу ће се кретати та шизофрено подељена држава, чији лидер притиском на дугме може да уништи свет, повећава и састав пратеће посаде оцвалог Цозефа. То је тим *иарџијских друјарица*, борбених амазонки, заговорница интервенција у утеривању америчке демократије – Камале Харис, Ненси Пелоси, Хилари Клинтон и Викторије Нуланд.

Ове даме, окићене перјем јастреба, заговарале су и покренуле својевремено серију *ружичастих револуција* (и) грађанских ратова. Од Београда, преко Блиског истока, до Украјине. То је,

дакле, неизбрисив, злослутни исход увођења отвореног изборног тоталитаризма у САД. Победници су испливали на врх као наплавина мутне пене, а на врху *корона* цунамија. Пандемије, која је бацила свет у хаос и немогућност да ваљано прати и сагледа све консеквенце најчудније и најпрљавије изборне трке у целој историји САД.

У том галиматијасу, свесно превиђајући очигледност последица по мир на Балкану, сорошевски медији у Србији – предњаче поједине телевизије и часописи – надмећу се у плувавању пораженог Трампа. Сеирећи над неизвесном будућношћу бившег председника.

Има додуше и ретких и стидљивих спорадичних процена у остатку слободних медија у свету, али и код нас, да ће Доналд наставити борбу на челу некаквог патриотског покрета републиканаца. И да је „немогуће Америку вратити на стари колосек и пиједестал светског жандара“.

У сваком случају, најмање је спорно да не би било Бајдена на челу САД и повратка агенди неоколонијалног глобализма да није било *ковида 19*. А постоји све оправданија дојазан да ће даље погонско гориво покорвања света овим биолошким оружјем у сатирању нормалности бити присутна перманентна *ковид* окупација. Све нових и нових сорти вируса, који ће наметати атмосферу ванредног стања и диктирати потребу нових и нових вакцинација, све под маском спасавање од „неумитног“ истребљења људског соја на планети.

Заиста, питање је како би све данас изгледало да Клинтон „обманисти“ нису употребили, са успехом, сва расположива нелегална средства да сруше конзервативизам републиканаца? Притом, отворено се спекулише да ће Бајден брзо у дом за пензионисане лидере. Да ће преко његове наследнице, као нови председник, можда већ за коју годину, сигурно, у другом мандату, управљати Америком, ако је могуће и светом, интересни картели, као „колективно председништво“.

Поједини независни аналитичари то одавно наслућују као „светску владу картела банкара и власника друштвених мрежа, самоупрегнутих у улогу орвелијанског ‘министарства за истину’“. Све уз подршку јастребова из Пентагона, FBI и CIA, и послушника из Светске здравствене организације. Цела дружина која је сложено измакла тепих Трампу испод ногу је на окупу.

Има процена да је глобалистичка елита само паразит скривен у љуштури државе САД, да отворено и охоло не мари за границе и сувереност, али и средњу класу и раднике. Да је спремна, уза све даље ризике, на тајну сарадњу у пројекту лансираном још у време Клинтонових и Обама који, су са Рокфелерима планирали претварање Кине у амерички радни логор. Мада се ова замисао нове колонизације најмногољудније државе света омакла захваљујући конфучијанској мудрости КП Кине. Те ова израста у економски супер силу и модел капитализма у коме држава помно контролише корпорације. Уместо обратно, како је пре свега у САД. И зато је пораз Трампове визије *исушивања мочваре* и обнове суверенизма, неоспорно, враћање тока историје у пакао неолиберале. Ако успе, следи етапно затирање свих слобода „због *короне*“, а у ствари брзо покораване света започето *ружичастим револуцијама*. И сабијање у матрицу експерименталног *ковид* логора. У тој општој паници и безглављу које потреса и ЕУ, овдашњи „аналитичари“, претежно из окриља *Друје Србије*, јуре што дубље назад, у каљугу клинтонизма, бајденизма, а НВО сектор поново шири крила у антисрпској пропаганди и још жешће диктира афере повода за „нужну“ промену српске свести у аутошовинистичку, ропску. Која ће, кад тад, морати да се сложи са Бакиром да „Срби нису добар народ“ и са Ђукановићем, да је „СПЦ творац геноцида на Балкану“. Тврдећи да су сви мушки преостали Срби „азијати“, у најбољем случају потенцијални *Мика* склон силовању као генетски записаном коду. И зато су *сви* они, *сви... сви...*, а не первертирани појединци, који се на Западу слободно и отворено и агресивно удружују

у первертиране елите, кандидати за преваспитавање будућих следбеника нових култова *ѝлобале*.

Стога сви политички пророци глобалне среће, који су протекле две деценије ласкали погрешним проценама „демократског домета транзиције“, не виде разлоге за бригу о могућем повратку политике Хилари и Олбрајтове на Балкан. Већ разуберавају народ, и причају како смо наводно „заборављени негде на крају редоследа Бајденовог програма“. Који се, на супрот овим абровима, већ у првим данима мандата јавно огласио намерама повратка америчко-немачке супремације, наводне бригае о демократији (и) на Балкану.

А у прилог тог ведрог оптимизма нуде уверавања о специјалним везама АВ и новог, а добрано остарелог председника САД, који нас је у улози потпредседника, за Обамина вакта, видео као „кандидате за конц логоре“. А упадом у Високе Дечане и агресијом на владику Артемија, кога је поменуо после изнуђене екскомуникације, по амерички, „оде кучкин син“ – покушао, и поново ће, да рекламира ново америчко и васељенско „интегрално Православље“. До кога, између осталог, ваља доћи и разбијањем СПЦ.

Заседе Титовог пута

Београд, мај 2021.

После потврђене пресуде генералу Ратку Младићу на казну доживотне робије, нове власти у Црној Гори биће изложене још већем притиску *губокој* Запада да озваничи, као „историјски непобитну истину“, како је почињен геноцид у Сребреници.

А заправо цела конструкција, наводно од стране Срба „планираног злочина над муслиманским цивилима“, непрекидни је пропагандни императив страног фактора. Али, и домаћих сарадника у демонизовању целе српске нације. Која је, наводно, „генетски склона злочину искорењивања суседа“.

То је само једна од заједничких заседа страних и домаћих обавештајних служби на, антисрпством добро утабаном, Титовом путу. На коме *србојугословени*, током тоталитарног комунизма преварени део нације, и данас на власти, а под слоганом *И њосле Титџа – Титџо*, заједно са „браћом“, отцепљеном у своје државе феуде, са страним савезницима као менторима, наставаљају оно што је 1944. и 1945. изгледало као крвави крај браћуубилачког рата. Који су АВНОЈ-има и стрељањима неистомишљеника прогласили „револуцијом“. Изашавши, уз помоћ и Русије и Америке, као победници.

Иначе, њихова „истина“ о 8000 жртава Сребренице аргументовано се побија у најновијим истраживањима. Али само од оних аутора који нису на платном сипску CIA, USAID и НВО сектора. А који гаје оправдану резерву према напакованим хашким пресудама, и то као инструменту НАТО у „доказивању“

само српске кривице за последње балканске ратове. И настала разарања и жртве.

Притом, ради се у Сребреници, несумњиво, о стрељању без пресуда, и то спорног броја ратних заробљеника. Што јесте ратни злочин, јер није било суда и пресуде, али не и геноцид. И то је све почињено у спорним околностима некаквог „напада логораша на своје стражаре“.

Овакве су егзекуције, иначе, редовно пратећи чинилац ратних пожара на Балкану потпаљених од стране страног фактора и испровоцираних конфесионалних сукоба. Па и у овом последњем рату. Инспиратори Сребренице сугеришу, а циљајући на војску РС као „баштиника“ неселективне „револуционарне правде“ из најнижих осветничких порива.

Баш онакве „правде“ какву су, иначе, спроводили комунисти током грађанског рата против класног и *народној нејријателја*. Да би, мада окрвављених руку у масовним егзекуцијама цивила, посебно у Србији, слично Балијама у БИХ и усташама у Хрватској, пресвучени у савезнике Тита и Запада, са њим писали непорециву историју победника над Србима монархистима, националистима. У ствари, ради се о православцима патриотима, који се нису навукли на идеологију црвене интренационале да Бога, треба спустити на земљу у лику најбољег „бравара“. Опремљеног специјалним ватиканским калаузом за српску историју и будућност. На фалсификат комуниста о режиму грађанског рата, и билансу борбе против *народној нејријателја*, названог *ослободилачком борбом и револуцијом*, Брозови савезници, данас окренути демонизацији Срба, својих верних савезника у два светска рата, на Западу немају никаквих примедби. Штавише, управо су они инспиратори и наручиоци, наводно свесрпског, злочина у Сребреници, а да би намирили договорен број жртава између Клинтонa и Алије, као повод планиране агресије и на Србију, и тиме засенили истински геноцид – протеривање са вековних животних простора преко 300.000 Срба из Хрватске и БИХ.

Толико о принципијелности борбе Запада за људска права, коју прате теписима бомби као *аргументиом* да су увек у праву. Управо они, који данас, преко својих амбасада, управљају колонијом Србијом, намећу *ипромену свесџи* целог народа, наручују промену Устава, одређују нови тип референдумске већине, усвајање ЛГБТ закона. Са намером да Србију, у догледној будућности, почисте од Срба. Дакле, исти они који су својевремено у ратном преокрету на Балкану отварали пут Титовим победама над монархистима, и бомбардовањем градова изазвали масовне жртве хиљада цивила. Сада притисцима и уценама утерују мит о „српском геноциду“. У злочину почињеном од њихове плаћеничке агентуре из редова *Леџије сџиранаца*, стрељањем неколико стотина кољача српских жена, деце и стараца. Ни у потврђеној пресуди Младићу у Хагу, нису успели да га директно повежу са егзекуцијама. Нити са налогодавцима, већ су се држали флоскуле о *командној одговорности*. Измишљеној у Хагу, за потребе осуде српских генерала бранилаца, а све уз понављање еуфемизма да је Младић „знатно допринео егзекуцији“. Не наводећи – како и зашто?

Притом је сведок, који га је лажно оптужио, један из редова легионара, попут Ердемовића, амнестиран и добио ново држављанство. И данас живи слободан, у Шведској.

Сребреница је, иначе, током рата, била крцата зеленим береткама злочинца Насера Орића којима је КФОР дотурао оружје и храну, и припремани су за клопку када за то куцне час. Сада када је суђење окончано, према новим сведокаствима о општој пометњи повлачења муслиманских трупа из енклаве, стрељали су оне, који су одбацили оружје у бекству, и припадници SAS – британских специјалаца, од стране трупа ОУН прикриваних наводних „чувара енклаве“.

Упадни мешетари на Балкану су, и не трепнувши, издали својевремено свог много хваљеног савезника Дражу Михајловића. И окренули се после комунистима. А ови су током рата, а посебно 1944. и 1945, методе истребљења, преко преких судова и

масовних стрељања, несметано понављали на искуствима јудео-масона. Покретача Октобарске револуције, која је опустошила руски народ и готово затрла Православље.

Те су егзекуције обављане плански. Увек у функцији сејања страха и подстицања апсолутне послушности диктатору и троцкистичкој номеклатури. Она Титова била је прекаљена за ликвидације још у Шпанском грађанском рату, вођеном у име *интернационале*. Данас се то зове *глобала*. И не чуди, зато, да је Тито сахрањен уз незапамћене почести и помпу указану од стране светске протестантско-католичке *закулисе*.

Вазда су оваква догађања, под видом освете руље, споља вешто и плански испровоцирана. И увек на међи и у жижи интереса великих сила. Које, посебно у БИХ, још од давнина, од сукоба Отомана и Германа, примењују окупациону тактику *доброї и лошеї волицјаја*. Још од времена Аустроугарске царевине и тактике Бењамина Калаја, кроз доктрину *завади у Босни ња владај*. Тако све до данашње неоколонијалне политике глобалистичких картела, који вазда нагоне три нације и конфесије у БИХ да се међусобно сатиру. А сада су, уместо провереног антисрбина, Аустрословенца Валентина Инцка, послали још горег, Немца Кристијана Шмита, новог Високог представника за БИХ, изабраног мимо ОУН. Да настави посао започет од Британца Педија Ешдауна, а све да би се олакшало страном фактору подјармивљивање простора и отимање ресурса.

Ту антисрпску конструкцију „геноцида у Сребреници“, намењену обмани светске јавности, Вашингтон и Брисел покушавају да претворе у печат *једине и нејобитне истине* о „српској кривици и геноцидности истребљивача“, упркос веродостојним доказима да се ради о још једној намештајци, подметнутој најбројнијој нацији Балкана. Оној, која је прва створила самосталну државу на овим просторима и тако забила трн у око претензијама неоколонијалних предатора на балканске коридоре.

Ради се, у ствари, о далекосежној замисли, пропагандној конструкцији Англоамериканаца, о само њима знаној, јединој кривици српског народа за свеукупна страдања и жртве (и) у прошлом рату, а покренуте на миг САД, интригама, пре свих, Геншера и Кола. Пре тога, већ су Срби били проглашени за изазиваче Првог светског рата и Стаљиновог саучесника у Другом. Наравно, као „савезници руског вође“, „ништа бољег од Хитлера“.

Данас, када се разоткрива суштина данашњег глобалистичког *левичарења*, где се капитализам, где чуда, окреће свом бунтовном детету Марксу, и тоталитаризму, највидније кроз терор *корона* „револуције“, логора без жица, јаснија је идеја *свештске владе* о *глобали* као конц логору под влашћу једне елите. Сасвим свеједно да ли је црвена или црна.

Притом, још је јасније да је вазда бунтовним Србима, у том пројекту, још од деведесетих, намењена улога белог миша у реторти. Као показна вежба како пролазе непослушни. И зато су морали, на силу Бога, да преко Сребренице буду преименовани од жртве империјалних похода узупатора, посебно германских, у народ целата... Сматрани, све време, безвредном колатералном штетом у погађањима између великих сила током нове поделе света.

За Србе не важи право и правда. Та погана увреда ендемских убица колонијалиста иначе је омиљена флоскула њихових домаћих слугу, копмрадора капоа те ханцар неоколонијалне идеологије. Рецимо Бакира Изебеговића, јер су по њему Срби „истребљивачи народа“ не само у Сребреници, већ широм бивше Југославије. А то је тек први корак кампање у којој се здушно, без видног отпора свих досадашњих *йосџийейтоокџобарских* власти, претежно сачињених од криптокомуниста, подржава ова лажна историографија НАТО о сукобима и распаду Југославије.

Уосталом, интернационалиста Троцки, који је први Југославију видео као *србославију* и *џамницу* народа васкрсао је, и то – на изборној застави демократа.

Нато пресуда Српској и Србији

Београд, јул 2021.

Резиме новог таласа резолуција, усвојених у окружењу о наводном „српском геноциду“, почињеном у Сребреници, недвосмислено указује да упркос декларативном прихватању неутралности и одржавању квази-пријатељских вежби на нашем тлу, НАТО у ствари наставља рат против Србије. За сада другим средствима, „без *шомаховка*“ али доследно на раније зацртаној геостратешкој *линији вайфре*. Сукобљен са Москвом, пре свега, и сузбијајући све већи утицај Пекинга на Балкану, у том експлозивном *џацу* геостратегије САД и пратећег Брисела, препуном дипломатских зачина.

По том сценарију, неоусташка Хрватска, фундаменталистичка Алијина БиХ, великоалбанска Шиптарија, и Црна Гора морално расцепљена на Србе и Монтенегрине, само су, повампирењем антисрбизма зачињено, топовско месо. Које се потура понижавањем и изгладњивањем српском народу, гарнирано са удицом скривеног позива на реваншизам. За свакодневна понижења на Косову, али и ненаплаћене тешке дугове квислиншког окружења из прошлости. Све је нанизано на гвозденој НАТО омчи, намакнутој око врата Србије која се, у последње време, на иницијативу Бајденових победничких „демократа“ истомисљеника из деведесетих, видно стеже.

Пренебрегавање и неименовање те сурове реалности, изостанак транспарентне поруке има ли Србија уште правих савезника у ризикантној тактици седења на више столица, замагљује се уљуљкујућим бајкама о невиђеној стабилности и напретку

Србије. Намењених, најпре, *ријалисти* гласачкој војсци СНС која се, по већ виђеном моделу минхенских пивница, обликује и ових дана позива на тајанствене масовне скупове. Који најпре личе на „ратну“ изборну мобилизацију. Све то носи предзнак борбе за бесконачни опстанак балканске Шехерезаде, „звезде“ у непрозирној ноћи атлантистичких намера на Балкану.

Подсећа на оно глувило и слепило времена несврстаности деведесетих. Када је та тактика лавирања између два блока, осмишљена у Тавитоку као мамац Варшавском пакту да се распадне, изгубила било какав значај поразом СССР у блоковском надметању. А пред пад Берлинског зида, када су нас криптокомунисти, већ обрађени и корумпирани од Запада да разбију СФРЈ, уверавали да смо „безбедни“. Јер не припадамо никоме. *Мало морјен*. Биће да су такви *без ијде икоја* најпре и нестајали у гротлу историје.

Нови амерички султан је, ем искусно времешан, ем намазан шездесетогодишњим приставом у најстаријем занату, како пристojни зову политику, и не пада на ову већ једном доказану неуспешну реторику неопредељености *Александра Друјој*. Није њему, Бајдену, ако ћемо искрено, ни намењена, већ парапатриотском делу Србије. Који је погонска снага напредњачких изборних цунамија, а силина и убојитост му је ипак орочена величином задуживања од непријатеља. Дајте док има „шта да се сипа у трактор“. У то се, доцкан, уверио и Милошевић.

Могао би да се продужи рок „напредњаштва“ и вође само неким колосалним уступком, по принципу *ијрјујем државом и ијеријоријом, ресурсима*, свим оним што ти *бабо није оставио*. У овој епизоди, припуштањем одрешених руку *Рио Тинију* који се увелико рекламира на државним медијима као нова зора Србије. Где ће САД и ЕУ, из разроване, загађене и јаловином ођубрене Србије, извлачити максимални профит. Све до краја резерви руде под земљом и људи на њој, осуђених да живе на том сметлишту. Али да пре тога одбаце са ових простора и Москву

и Пекинг, као непожељне конкуренте Вашингтону. Рок истиче да се одради нешто слично ономе како су се у Београду, недавно, *захвалили* Белорусији и Лукашенку за поклоњене *мијове*. Наравно, онда кад добију „миг“ Запада, то јест последњу поруку *испоручиће изражено*. Или ћемо испоручити спремније од вас. Баш тако је „фасовало“ и Тадићу, због изостанка последње деонице предаје Косова. Октобарски јадо је био најпре упознат са својим неминовним политичким самоубиством, а потом је сам морао да испреда напредњачки конопац и намакне га себи око врата. И најзад се, добровољно, „отисне са хоклице“ власти.

А већ у журби „долазећи“ могу бити разно офарбани, од ЛГБТ розе до *лихти* зелене, а спремни су да Југоисточну Европу коју су у Бриселу прозвали Западни Балкан, прикључе наново Косову, али само као проширени Бондстил, караулу у срцу нове америчке колоније на прагу Европе. Како све то објаснити и *ријалисти* Србима, и клинтонизованим Албанцима, пре него буде сувише касно да прогледају, статистикама. Умрлих, оболелих, одсељених – и у Србији, и на Косову. А све као резиме „људских права“ која им је подарила неолиберална Америка, уз саслуживање ливрејисане ЕУ. Како избећи колапс Србије, ништа мање планиран од оног СФРЈ, са оваквим постоктобарским климавим владама, у чијој сенци владају проамеричке НВО гарнитуре? То је превасходно питање сад.

За сада, ударна тачка „демократске“ агресије НАТО, гебелсових манир, а јесте да нећемо имати приступ у ЕУ ако, суицидално, не прихватимо да смо *јеноцидни народ*. Што садржином саме етикете говори о правим намерама кампање која се појачава. Посебно вређа разум, по ко зна који пут, укључивање цубокса да ћемо постати *јуноуравни Европљани* само ако сами себе прогласимо за крволоке. И, не дај Боже, прихватимо, као сопствени изум, оно што је прво колонијална, па пронацистичка Европа, од Колумба, још до вишијевске и квинслишке

солдатеске, удружена под нацистима, учествовала у *гранџу* на Православље. И његове вековне територије.

Ту су, све до Стаљинграда, демонстриране *јенетјски* усвојене вештине поробљавања, пљачки, екстерминације жртава геноцидима и лагерима. Замена теза *ко је целиш, а ко жрџива*, која се данас дрско повампирује у овој ЕУ, баш када је коначно свануло да је наводно „поражена од нациста“, а у ствари у својој првој верзији ЕУ, предвођена Немачком, напала СССР. То јест Русе и нас, као *колаштералу*. И сада би ми тамо међу такве, *без алтјернативе*.

А баш од њих смо, да по ко зна који пут гинемо за њихове интересе, гурнути у кланицу грађанског рата од *јријашеља* у Лондону, који је, иза леђа свих својих *савезника*, хофирао са Хитлером. Подигнути смо против немачке армаде, у име светле традиције часних ратника да се испрсимо, да се понудимо као колетерална, милионска по жртвама штета, игранке слонова на Балкану. Е да би сада пузили пред истима који су нас бомбардовали и 6. априла 1941, и 1944, и 1945, и 1999. Тврдећи, поново, да је то *за наше цивилизацијско добро*.

Није чудно да то пропагирају као благодетну промену свести Срба неонацисти из *заједнице за ујал и челик*, али правити се свесно дементан, а веровати да, ако се правиш *мрјав неутралан* пред неоколонијалистима, неће те алави месождер. Е, то је заиста перверзно и покварено.

Да би цинизам био доведен до апсурда, најгласнији заговорници тих теза су потомци оних који су, на пожару грађанског рата, украсаног после британског бацања нације под гусенице Вермхата, данас горљиве присталице окупације Србије од НАТО. Баш као 5. октобра на развалинама СФРЈ. Њихови очеви су, својевремено, договором у Јалти, награђени пристанком Англоамериканаца да буду кукавичје јаје у гнезду црвене интернационале. Да би сада, када су редизајнирано левичартство и промене свести постали заштни знак троцкистичког Запада, изабрали да, без трунке блама и историјског сећања, служе

идеолошком непријатељу својих најближих предака. За шаку долара, и то без моралног покрића. За нормалног човека, то је преко ивице душевног бола и осећаја срама и понижења.

Само још *ријалисти* имбецили могу у перманентном огавном увећању све новијих и новијих метода и услова за пријем у ЕУ, чему је придодато и признање *српске ендемске јеноцидности*, желети пријем у то легло неонацистичких акрепа, измилелих из гробова немалих историјских похода и пораза. И то деценијско посртање видети као аутопут у *цивилизацију без алтернативе*. Пре, рекло би се – *стиазу леминџа*, истребљених и обучених вештом руком колонијалне пропаганде НВО и сервилних режимских медија, ка нестанку. Који нам је планиран као почетак новоисторије робовласништва, које себе крсти хуманистичким ослобађањем од брига и одговорности према Богу, себи, ближњима, моралу и суверенитету отаџбине.

Оној светињи за коју се гинуле генерације предака.

Омерта компрадора

2021.

Скидање аутомобилских таблица Србима на пограничним караулама лажне државе Косово, тек је нова карика у ланцу превара и насиља. Она се се наслања на ширење фаме о „геноцидности“ целог српског национа, који је од међународне заједнице лишен на правду. Одавно осуђен на брисање суверености, што је углавном одрађено, а потом и права на опстанак.

То не би био млински камен окачен о врату Срба, и то са обе стране Дрине, да не опстаје, и даље, завереничка омерта припадника свих овдашњих режима колонијалне провенијенције, о правим поводима, наручиоцима и извршиоцима анти-српских диверзија, првенствено оне у Сребреници. У којој су муслимани из регије договорена колатерална штета Запада и његових исламских фронтмена на Балкану.

А све је осмишљено од СИА, помогнуто од француске, британске, немачке обавештајне службе. На терену су то ефикасно обавили балкански извршиоци, мафијашка фукара са легитимацијама „легионара“ служби. И тако, све до шефова безбедности. Сви... сви... сви... они у улози темпираних детонатора бројних непочинстава, на крају увек усмерених превасходно против сопственог народа.

Али, једино су *ишиџосрбџи* свињарије грађанског рата, дакле злочине којих је било на свим странама, подметали тако да за њих искључиво сноси кривицу сопствени народ. Не пада им на памет да открију истину која би их лишила власти, части и

сласти, да су поводи за демонизацију васколиког српства заправо наручени. А они, врло често, само извршиоци, уцењени или корумпирани, да раде против сопствене нације.

За то се, уценама, побринуо и Хаг, страни медији али и домаћи новинари *сѝринѝери*, као извештачи за западне медије из блаканског ратног пакла. Србија се, тако, нашла између два млинска камена, укљештена између неоколонијалног Запада споља, и његових компрадора изнутра. То су, готово редовно, деца титоистичке номенклатуре и припадници кланова тајкунизоване комунистичке касте, сада нових феудалаца. Ангажованих на поруци *инѝтернационале*: „што слабија и мања Србија, то боље“.

Та компрадорска *Србија* води рат, потпомогнута од НВО са Запада, против оне аутентичне. И то још од тренутка када је НАТО, од лажног *чуvara мира* на Балкану, постао антисрпски агресор у процесу раније осмишљеног распада СФРЈ.

Бројне кртице су одабране за непосредне извршиоце преумљења и поткопавања српства, у миљеу проверених или западних *сѝнѝендисѝа* или *ѝаса раѝа*. Оних који су прошли кроз школу *Леѝѝе сѝранаца* и сличних плаћеника, преко којих Запад одрађује своје неоколонијалне пројекте. А све под фирмом *чувања мира и демократије*. Најнижи ешалон ове беде од Срба су криминалаци са легитимацијама својевремених *ѝардисѝа* – *ѝиѝѝрова*, *ѝкорѝиона*, *берейѝки* разних боја. Па даље преко бирачке сплачине која се, законом спојених судова, прелива у руке онога у кога су паре и моћ.

Најталентованији су у рату селектовани за мисије наручених злочина и превара, каква је, поред Сребренице, био и Рачак, Овчара, рушење Вуковара, суманута опсада Сарајева, непотребно бомбардовање Дубровника. Наручени *казус* демонизовања Срба као „геноцидне нације“.

Све је то зготовљено у Тависток британској и СИА заверологији, а одрађено од стране елемената „одметнутих“ делова бивше Титове *Удбе* са пипцима до самих врхова командовања.

У тој завери ћутања, Србија се нашла стешњена, већ више деценија по званичном завршетку ратова, између продужене агресије Запада споља *групним средствима*, и унутрашње окупације од стране *србојугословена*. Али, и кртица добро укупаних у престоници бивше федерације, *бивше браће*, алавих *крокодила*, свих њих ангажованих на промени српске свести, културе, историје, писма.

И та политика толерише се, или чак помаже, под различитим плаштима, од стране свих гарнитура на власти, подвргнутих НВО контроли невладиних влада. У том балканском циркусу политичко мафијашких кланова, криптокомунисти су подељени у два клуба истог тима: лажне патриоте – левичаре са „четничком“ кокардом, и фалш демократе – глобалисте, бивше црвене интернационалисте. Раде по инструкцијама споља, одакле су постављане и растављане све власти, а и даље су, и једни и други, на антисрпском Титовом путу *без алтернативе*.

Сви заједно, и лажне *најпредне* патриоте, и фалш *евројске* демократе, играју улогу унутрашњег окупатора. Час у улози *Куртије*, час *Муртије*, рецимо „преговарају“ о изборним условима, мада се, у ствари, само мењају у седлу, на команду. Као и 2000. и 2012. А сви су покорни сарадници колонизатора, оличеног у савезу Вашингтона и Брисела који, преко претње НАТО, на паљеви нама грађанског рата диктира завршну фазу дисолуције Србије. Баш као некада СФРЈ, на основу устава од 1974.

Парапатриоте, вешто скривене у свом квази националистичком кртичњаку, када затреба, удружене су тајно са компрадорима, у суштинском очувању „тековина“ транзиције и *демокраијуре*, на *јуију* ка ЕУ. Редовно се, ових деценија, регрутују из дубина националне „несвести“ – како од припадника корумпиране интелигенције, тако и од криминалаца. Као, уосталом, и групација Беливук. Али само су у Србији, *кртице*, за разлику од Хрватске и БИХ, УЧК Албанаца или „слободарских“ Словенаца, уредно снабдевале Хаг видео касетама сопствених злодела, а почињених у име српства. Исплаћивани су у

већ уговореним ратама, како из Хага, тако и од западне медијске машинерије спиновања. Угрожавајући, пре свега, част истинских браниоца угрожене отаџбине. И пљујући по гробовима оних часно палих у тој борби.

Своје „документарце“ за тржиште су *џијрови*, *шкорџиони* и остали припадници *џаса райта* снимали на лицу лица места и продавали НВО за потребе хашких оптужница. Притом, одговорност за ове наручене злочине, скупштинским резолуцијама суседа и медијском хајком, приписује се целом српском народу.

Истовремено, себе су, посредовањем корумпираних медија, уздизали у војводе и јунаке, па онда НАТО фанове, а све време, у ствари, креатуре произведене из политичких шминкерница службе. Често са легитимацијама служби, па чак и обучене у униформе часних Солунаца.

Да ли ће се икада отворити досијеа, да би се сазнало ко је наручио, а ко и починио све те злочине, па и у Сребреници, за чији интерес, а који се приписују народу-жртви, који би хтели да именују целатом?

Покушавао сам, почев од 1996, када сам у бањалучким медијима објавио први текст о погибији „српских плаћеника у Заиру“, у ствари – егзекуцији групе припадника десетог диверзантског одреда, целата заробљених муслимана код Сребренице, да доступним сазнањима ближе осветлим, и данас упорно скривану, истину о правим планерима и налогодавцима овог злочина.

Указао сам, у свим текстовима за портале, и у ТВ иступима, на околности ликвидације плаћеника у експлозији у Кисинганију, Конго, те да су управо ови *џси райта* са легитимацијом *Лејџе стиранаца*, у ствари, са одабраним тајмингом подметнули повод и сигнал за серију неконтролисаних потоњих егзекуција над бегунцима Алијине војске, у пробоју према Тузли. Многи су гинули у паници, одбаченог оружја, често пресвучени у цивилна одела, расути по босанским гудурама. Унапред осуђени

на смрт договором Алије и Клинтона о збирању бар 5.000 жртава наводног „српског геноцида“.

Указивао, све од 1996, да се у смрти Орићевих војника, заточеника Алијине политике, крије плански изазван одговор, крвава освета на бројне *ханџар* злочине према Србима у селима око Сребренице. И у овом, и током протеклих, светских ратова.

Нико од коалиционих партнера *окиџоџа*, ни социјалисти, ни демократе, којима је манипулисао *џомирџић* Шредер, није, ипак, за све ове деценије, дошао на становиште које бде очи. Да је налогодавцима „диверзаната“, самозваних пресудитеља заробљеном кољачком олошу, важно да измишљеним „српским геноцидом“ покрију (и) потоњу геноцидност *Олује* у Хрватској и пратећи масакр цивила, али и да унапред, као „хуманитарну“, оправдају већ припреману агресију на Србију и отцепљење „Косова“.

Дакле, још пре више од 20 година упозоравао сам да се у уклањању плаћеника ради о ликвидацији починилаца масакра над заробљеним муслиманским борцима које је чекало суђење. И да ће тај догађај, проглашен за геноцид, прерасти у *џиџање свих џиџања* за Србе. Не само у РС. Штавише, у покушај проглашења, корак по корак, свих Срба, са обе обале Дрине, за „геноцидну нацију“. За *џеноцидџије*, како вели Алијин син. Указивао сам постоктобарским режимима и њиховим медијима ко су највероватнији налогодавци, а ко извршиоци, још једне клопке сличне Маркалама.

Слутио сам, притом, сву фаталност последица уваљивања непочинства у Сребреници, планираног у америчкој и француској обавештајној мрежи за Балкан, као „одговорности“ намењене целом српском народу. Настојао сам, неуспешно, да, у највиђенијим новинама и часописима у Београду, објавим своја сазнања о овом СИА пројекту за Сребреницу.

Напустио сам, чак, у знак протеста, сајт НСПМ Ђорђа Вукадиновића, где сам био спољни сарадник годинама, јер је, као

главни уредник, 2009. године одбио да објави текст на ову тему, који сам му понудио.

Чланак *Сребреница – њресуда Српској и Србији* објавили су 2010. портали *Видовдан* и *Нови Стандард* Жељка Цвијановића. А пренели неки портали у РС, али без већег одзива политичара и „аналитичара“. Уз званични мук.

Држана је дубоко у заветрини суштина, да су страни плаћеници и носталгичари титоизма газдовали у тој тами „недостатка информација“ о умешаности страног фактора. Што је указивало и на праву сврху 9. марта: и дан данас се скрива да је то био позив на дезертерство, који је, по налогу Клауса Кинкела, одрадио *Краљ њрїова*. Мада пуч није успео, нити је војска тада напустила председника, као што се потом то десило 5. октобра 2000. Али је посејана клица дезертерства, и поклич да Србију не треба бранити ухватио је корена. То је био идеалан повод за касније „нужно попуњавање редова бранилаца Србије“ кримосима, када је оманула регрутација... Да би улогу бранилаца одиграле банде у униформама часних српских официра из Првог светског рата, и протуве са кокардама и легитимацијама *Угбе* у унутрашњем цепу. Западна пропаганда је временом са лакоћом претворила Сребреницу у истинску *њљойшину* права на опстанак свих Срба на Балкану, оптужених у свим кључним светским форумима и медијима да су „геноцидан народ“.

Некако мало по ступању на власт, све *њайрїоџскији* Милорад Додик послао је своје људе од поверења у Београд, у *Мајесџик*, да ме упознају и преузму текст *Сребреница – њресуда Српској и Србији*“, уз обећање да ће „РС објавити истину о Сребреници“. Али – ништа од тога. Поручено ми је, преко глодура двонедељника *Правда* у Бања Луци, да је „рукопис у сефу“, а да „још није куцнуо час“ да буде обелодањен.

Међутим, успевао сам, током протеклих година, у дубокој медијској сенци, по штампи РС и на малим ТВ станицама Новог Сада, Ваљева, Београда, да објасним како је реч о уцењивачком

пројекту. О заједничком злочиначком подухвату „збратимљених“ кракова бивших служби, још увек на *Тийшовом њуџу*, предвођених СИА. Којој је асистирала Француска, њене обавештајне службе и потплаћени философи *а ла* Бернар Анри Леви. Кога сам, после приказивања његовог сочињенија *Сарајево* у Женеви 1995, као дописник *Танјуџа*, баражом питања и чињеница, сатерао у угао. Пред бројним аудиторijумом у сали за пројекцију која је одржана у препуном женевском театру.

Очито да се томе није надао у граду Палате нација, која је иначе била пристрасни антисрпски сведок НАТО разгоревања ратног пожара на Балкану. А који је тек био увод у агресију на Србију и отимање Косова.

Прецизније, споменуо сам, као актере злочина, одметнуте структуре службе, које су формирале паралелну безбедносну линију у Војсци РС. И, на њеном челу, свој штаб за пројекат „геноцида над Бошњацима“. Плански приписан не само војсци РС, него и Србима као народу, за шта су, као егзекутори, у раду укључени плаћеници француске *Лејџе сџранаца*, пореклом са територије бивше СФРЈ. Међу којима је било најмање Срба.

Није било ама никаквог одјека на моја настојања да укажем на правог инспиратора злочина нарученог од САД, а за потребе НАТО. Тврдоглаво сам о тој „тајни Сребренице“ и даље писао, о покровитељству масакра, нарученог од страних обавештајних служби као кључног инспиратора.

Није пролазило. Уредници су ме гледали чудно. Мицали устима, нешто у смислу „Није време, Јовица је још јак“. А могла се, да су медији били истински „ослобођени“, како се тврдило после двехиљадите, у том прећуткивању препознати уредничка рука криптокомуниста. Опет на власти и опет антисрпских. Било да су се пресвукли у *демократије* или *националистје*, који су преко својих обавештајних канала и те како могли, а праве се и данас необавештени, доћи до праве истине: ко су извршиоци, ко налогодавци и, што је најважније, ко су инспиратори стрељања.

Све постоктобарске власти у Србији, наводно демократској, али не и патриотској, кокетирале су са извињењима и „признањима“ око Сребренице. И те како свесне да се ради о уваљивању необавештене јавности у гледи некакве колективне, геноцидне одговорности читавог српства. О, заправо, натицању Србији омче, за шта су били добро плаћени бројни прозападни медији и „аналитичари“ *Друге Србије* и НВО. Сви упрегнути у стигматизацију свог народа. При том, до данашњих дана обезбеђено је ћутање о правим поводима и починиоцима наводног геноцида.

Ћутање о поводима Сребренице је, већ у самом зачетку постоктобарске демократизације, онемогућило, поред осталог, изградњу истинског грађанског друштва у Србији, лишеног туторства остатака Брозове службе, а посебно онемогућавање рађања истински патриотске, вишепартијске и демократске Србије. Једино позване да после ратног расплета уђе у ринг политичке борбе за народну власт.

Наравно да, у таквој зависности од агресора који је помогао „демократски“ пуч 5. октобра 2000, нико озбиљно није покретао питање чије је заправо *замешајтељство* наводни геноцид. Управо зато је и глатко прошла наредба Вашингтона, коју је следио Брисел, да се под Тадићем, као председником, у Београду у Скупштини овери декларација о „геноцидној намери“ Срба у истребљењу Бошњака, узгред писана у Истанбулу, уз присуство председника Тадића и министра спољних послова Вука Јеремића.

Замишљена је као будући званични пристанак Србије на пресуду испоручену од стране њених архинепријатеља. У том циљу је и потврђена пресуда генералу Младићу на доживотно сужањство, а као млински камен окачен целом српству. А и поновљено суђење Станишићу и Симатовићу, где су, за разлику од прве, ослобађајуће пресуде, добили по 12 година робије, за нешто што није доказано као директно учешће. То вуче на закључак да притисци неће бити окончани, те да пуна истина о припремању и изведби „српског геноцида“ мецима плаћеника *Леџије*

сѣранаца, не одговара на једној од умешаних страна. Јер аболира српски народ од оговорности, и указује да против њега, у овој монтираној афери, ратују и глобалисти, и криптотитоисти.

Треба, кад тад, допрети до истине чијим су именом и презименом извршавали наређења озлоглашени *јеси раџа*, мешовитог држављанства, извршиоци иницијалног погубљења затвореника и бегунаца. Грајф тврди да је укупно било 3.500 жртава егзекуција, од чега преко 460 потврђених ДНК анализама, никако 8.000, што је број добијен додавањем страдалих у пробоју, али и још живих, онима чија су имена уклесана на гробнице на сребреничком мезарју. Међу преживелим протувама-плаћеницима је био и Хрват Дражен Ердемовић, који се касније у Хагу појавио као кључни сведок.

А управо њега су Милошевићеви безбедњаци *наловили* одмах по завршетку рата и пребацили у центар за *обрагу* у Војводини, а потом изручили у Хаг где је декламовао о „масовним злочинима Срба“. Тешко да је Слоба, док је грађена ова чудна ујдурма, мислио да ће бити и сам изручен у Хаг, и то као *киг-најовани председник*.

Све у свему, до сада није објашњен његов мотив да призна Хашки трибунал који ће му доћи главе, а да осведоченом крвнику у Хагу изручи навежбани језик са признањима о „геноциду“, који ће спремно облатити друге да би спасао себе. И то, ни мање ни више, него изјавом да је ликвидирао преко сто људи, што му је у Хагу, практично, опроштено. А признање о кривници других – награђено слободом и новим идентитетом.

Иначе, бројни сведоци у војсци РС били су спремни да потврде да је *иљачкашку фукару, викенд рајџнике*, убациване за посао стрељања, генерал Младић, алергичан на ову багру невојничког држања, све време рата, главом без обзира, избацивао из састава своје војске и слао назад њиховим газдама. Најчешће у Београд, у централе лажних четника и још лажнијих патриота,

наводних бранилаца Србије. А они су их, преко одметнутих структура, упорно враћали и наметали команданту Војске РС.

Неколико дана пре мистериозне смрти, сам Милошевић је у Хагу изјавио да су „стрељања у Сребреници починили некакви плаћеници“, а да ће „о томе опширније говорити“. Готово идентично се изјаснио и Шешељ, уз напомену да је „жртва било око хиљаду“.

Извори новинске агенције ЕФЕ (Шпанија), преко свог дописника који је видео камером снимео лешеве последње групе „бораца из Босне“, извршиоце пресуде, упућују да су плаћеници, после обављене „мисије“ у БИХ, уз помоћ белгијске обавештајне службе, предвођене извесним пуковником Андреасом, стационираним у Београду, из Босне експедовани у Африку, Заир.

Било је то годину дана по престанку рата у Босни, а у пакету „вишкова оружја“ које је Милошевићев режим испоручио председнику Мобутуу. У тој испоруци били су и клијенти пуковника Андреаса.

Ови „извођачи радова“ у Босни имали су, редом, легитимације француске *Легије страница*. Постоје сведочанства на видео снимку, са аеродрома Кисингани, да је на њих, као чуваре хангара, а плаћенике из Босне, лансирана тромблонска мина. Нишанције су се вратиле у Београд.

Све је одлетело у ваздух – и починиоци нарученог злочина, и муниција, и делови расклопљених *миџова 21*, испоручених Мобутуу. Све је то снимљено камером, али не и доступно српској јавности. Понуђени су јавности, уместо тога, делови снимка непочинстава *џиџова* у Вуковару и Бијељини. Продати, претходно, *Фонду за хуманиитарно право*, да би завршили у Хагу, као још један „доказ“ „српске геноцидности“. Заиста, ствар са Сребреницом је мистерија која се вуче готово две и по деценије, и равна је слагању Рубикове коцке.

Наиме, реална је претпоставка да су српски (нео)комунисти, глумећи националисте, убацили у грађански рат криминалце, отпуштене затворенике и, наравно, своје координаторе. А лажна опозиција лиферовала је, право из шминкерница служби, „родољубе“ са шударама и војводе накинђурене шапкама часних српских официра из Првог светског рата.

Њихова (зло)дела била су конструисани повод да НВО, преко светских и домаћих медијских мегафона, све српске родољубе прогласе за *нацоше*. Како на РТС рече Алекса Ђилас – „смешне су ми те четничке војводе, до јуче су имали партијске књижице“. Да, тачно је то, господине Ђилас. Али је и трагично по последицама, које су намењене искључиво Србима.

Слобода РЕСЕТ-ована у ропство

У *корона* поретку, ослобођена сваке контроле и обуздавања, *слободна рука њржишиџа* гурнула је човечанство у робоваласништво пандемијског *џулаџа*.

А неолиберализам, подстицан безграничним егоизмом трке за профитом фармакомафије, завладао је нацистичком методологијом сегрегације. Која је доживотно ропство вакцинисаних прогласила условом за какав-такав живот, за нови вид „слободе“.

Та диктатура, која себе представља као „хуманитарну“, већ утерује „дисиденте“, невакцинисано „стадо“, у забране за *антии-ваксере*. У затворени простор за непокорне. *Локдаун* није више опција, већ стварност за *невернике* у прогласе СЗО. Која је, од саветодавног органа ОУН, постала привремена светска влада.

Руку на срце, до јуче нисмо могли веровати да ће се, у име „спасавања човечанства“, овај процес који започиње противу-ставним ускраћивањем слободе и личних одлука, а завршава губитком свих права, поновити. Поништавајући цивилизацијску вертикалу *Маџна карџе*.

Истовремено, долази објашњење да вакцина, која је обавезна, мада још у експерименталном року, не штити потпуно од болести, нити спречава њено преношење. Али, наводно, „смањује ризик“ од смртог исхода.

За то постоје тврдње само оне од страна која диктира вакцинацију и управља медијима преко својих „експерата“. И стално повећава број додатних, *бусџер* доза, као гарант преживљавања.

Сада се већ препоручује и четврта доза, као „спасоносна“ у односу на првобитне две. А све су чешћи иступи и заговорника доживотног вакцинисања. Све то у амбијенту логорске дисциплине, непрекидне провере исправа, *ѿасоша* за вакцинисане, уз пуну лојаност и поверење које се захтева према господару „лека“.

Захтева се, дан-ноћ, путем медија, да сваки појединац понаособ беспоговорно прихвати примање нових доза у одређеним временским интервалима. Што би, наводно, обезбедило какав такав животни век. То, практично, значи – у ред пред шалтер, за наредну фазу битисања. Наравно, уз цену овчије психологије потпуног препуштања *милосрдном ѿасѿиру*.

А заправо, и даље је у мраку дезинфомисања цео глобални пројекат *ѿангемѿе*. Заједно са скривањем одговора на питање да ли је вирус створен лабораторијски и дозиран као билошко оружје, или је, како се дозвољава, али само произвољно, као недоказива могућност, „изненада прескочио са животиње на човека“.

Цело то, педантно организовано, масовно лудило и хаос, одвија се у корист олигархије водећих умрежених корпорација, у којој су фармацеутски гиганти – произвођачи вакцина попут фаворизованог *фајзера*, рецимо – само *врх леденоѿ бреѿа*.

Изнад њих управљач кризе држе, а преко „филантропа“-идеолога Гејста и доктора Фаучија, гиганти Вангард, Блекрок, као и други који „ресетом свега постојећег“, по рецепту мистер Шваба, и наметањем апсолутне послушности милијардама људи, утиру пут диктатури *свѿѿске владе*.

Која ће, планирано је, у новој фази капитализма, као господаре света устоличити најбогатије фамилије из сенке, а председници држава и влада чланица ОУН, такође увезане у заверу, биће тек њихово чиновништво. Парламенти – испоставе за извршење наређеног.

У малим земљама као што је Србија, која је већ две деценије, од 5. октобра 2000, у поробљеном статусу, та пракса колонијалног управника и покорне руље, успешно кохабитира. Маса

десперадоса, омађијана страхом од *короне* или ситним митом, већ се опет постројава, на сопствену пропаст, за ону крајњу, *Рио Тинио* отимачину, све до ваздуха. Пет је месеци до избора, а то је већ увелико одмакао пројекат, оних који стоје иза подухвата наводног „спасавања човечанства“, и који благонаклоно дозвољавају мафијашким владама – својим вазалима – да захватају од профита са вакцинама. Они су прави гарант да ће мафијаши поново бити изабрани. Јер су њихови.

Да ће, уместо послушног Макрона, Рокфелери довести још послушнијег антифранцуског председника. А да Заев, мада је изгубио изборе, не може изгубити фотељу. Тим сазнањем *вакцинисана*, српска опозиција по ко зна који пут глуми изборног кловна под балканском изборном шатром. Свима у тој представи иде *да не може бити боље*. Док смрт од *невидљивој нейријателу* узима свој данак, а степен преношења болести расте упоредо са бројем вакцинисаних.

Бројним експертима, међу њима чак и нобеловцима, који у вези са ефикасношћу вакцина тврде супротно од произвођача, „запушена“ су уста.

Забрањено им је, по цену губљења лиценци, спомињање именâ неких класичних, доказаних антивирусних лекова, и проверених протокола лечења, који су дали доказане, изванредне резултате. Рецимо – у Индији и Нигерији. Такође, брутално им је ускраћен приступ друштвеним мрежама.

Све у корист заговорника *злајне милијарде* и робота – нове, нехуманоидне радне снаге. Она „газдама“ не изазива *тирошкове одржавања*, нити им ствара бригае око социјалних и других људских права.

У сусрет (ре)изборној судбини

Током дводеценијске транзиције ка статусу државе – *Алај-бејове сламе*, Србија се, корак по корак, преселила у миље непрекидног реизбора свог колонијалног статуса. И то не само његовог управника, већ и партије послушничких капоа, здијених око *вође*.

Прво су се у тој улози опробале лажне демократе. Полажући темеље пљачкашкој неолибералној транзицији. Затим су тај систем приватизације целе државе, руда, вода, ускоро и ваздуха, надоградили *најредњаци*. Глумећи локал-патриоте у глобалистичком раму.

Они су, на сигнал западне *дубоке државе*, њених служби мета-стазираних и у домаћој безбедности, „одменили“ на властком-прадоре од 5. октобра 2000. Али наставивши, као новодоведена гарнитура, да и после 2012. подстрекују Србију на зацртаном путу у ропство *без алиенајиве*, у статус спаљене земље оковане дуговима, која, све тапкајући у месту, *хрли* у ЕУ.

Пола бирача је у трајној хибернацији, без идеје и спремности да било шта мења у постојећем. У неверици су шта нам се, после свега, свих жртава и рушења од НАТО, догађа. Расслабљени су и морално и материјално. Санкцијама, ратовима и западном пропагандом. Али, пре свега, резултатима „демократског“ пуча од 5. октобра 2000. у који су, гоњени пропагандом, полагали велике наде.

Друга половина Срба, они потпуно пауперизовани и везани за донације свог партијског штаба, упорно *реизбирају* најановију

елиџу, политичку мафију која, у тактици распродаја српских ресурса странцима, све зарад личног богаћења, успешно замајава овај *ријалиџи* корпус бирача. У питању су бивши чланови СПО, радикала, социјалиста и ДСС, повезани системом интересних *својених судова*. Да се убаце у сваку власт. Они аплаудирају на митинзима, шегаче се са вишестраначјем и поигравају се разореним институцијама и раскупусаним Уставом. Ускоро ће изаћи и на исподполовични референдум, да одлучују о судбини Косова, РС па и целе Србије.

Буде том народу, обично пред *реизборе*, понуђено, као *панет ет цирсенси*, на телевизијама, оргијање најглупљих међу партијским *илуџим авјустџима*, и, ту и тамо, у виду мита, удељено пар десетина евра *хеликоптерској новца*. Али, у протеклој деценији успона *најредњака*, 600.000 Срба, претежно високо школованих и у најбољим годинама, очуваног достојанства, али празних новчаника, јер нису чланови СНС, спаковало је кофере. И побегло у бели свет. Да не буду учесници овог понижавајућег спектакла разобрученог скројевићског просташтва. Алавости још једне *нове класе*. Која је, од талоба примитивног, од *Угбе* испирисаног квази радикализма, ускрсла, уз промењену свест *Али Бабиној* јата, Које *краде локално*, али *имиже глобално* и успешно, пред јачим силницима. И то стање понижавања и девастације Србије одржава се уз одобравање Запада који, наводно, то доживљава као *стабилно-крајњију* на Балкану. А заправо, ради се о заједничком подухвату ординарне пљачке и цветања корупције у Србији.

Нова класа заправо је потомак старе, оне крипткумуниста, али маскираних у либерале у одори глобализма. Само наоко супротне троцкистичкој верзији бољшевизма. Ти унуци Титовог комунизма, у својој травестији новокапиталиста иду тако далеко, да на домаћим телевизијама, које својим фондовима финансијски контролише СИА, а уређивачки CNN, снимају серије о партизанштини, користећи, као литерарну подлогу романе разочараног комунисте, на самом крају каријере учлањеног у пучистички *Оџиор*. У

тим серијама, макабрима историје, своје претке они приказују као мрачне идеолошке фанатике и злочинце према сопственим *груповима*, неистомишљеницима, лишене трунке саосећања.

То је цена прописана од ментора за прикључење антисрпској пропаганди страних центара моћи. Али и својих, бољшевичких предака из Дрездена. У последње време, упорно каче Србима, жртвама германског експанзионизма у оба светска рата, етикету „геноцидног народа“.

Последњу деценију, та се политичка трагедија одиграва непрестано, током лажиране борбе актуелне власти са, наизглед љутом, опозицијом. Чији су бројни „експерти“ муњевито прелетели Вучићу, на први миг са Запада, у улоге кључних стручњака за пељешење. Притом – и псују и пљују, недолично елементарној политичкој култури, и једни и други, у својим „предизборним кампањама“.

Под том балканском политичком шатром видан је вишак просташва. Али и еклатантан мањак политичких програма, и то на обе стране. Пре свега, нема предлога како да се, уз издашно и нетранспарентно финансирање странаца, покрене и домаћа привреда. Посебно српска индустријска производња, која је данас, три деценије касније, 40 посто мања од оне из 1990. Када су НАТО агресори, данас „пријатељи и инвеститори“, давних деведесетих срушили Југославију, потом покушавши да потпуно раскомадају и Србију. Долазе нам сада као слављени спасиоци, по цену наших све већих задуживања, да нам, за наше паре, држе лекције о ефиканости људождерског капитализма. Оног из деветнаестог века.

Присутне су, у овом сценарију владавине балканским државама, који је пореклом из западњачког дуплог *хокус йокус* дна, најкрупније англоамеричке корпорације и банке, а убацује се и нова велесила Кина, а помогнути су, изобилно, *сви, сви, сви*, ови берачи профита међу домаћим суфлерима и експертима из НВО.

Регрутовани сви редом из аутошовинистичке, назови *Друџе Србије*. Наваљена је та *елиџа*, претежно регрутована из криптокомунистичких *србојугословенских* миљеа, све више и бахатије, на домаћи буџет. Мада су своје мисије рушења СФРЈ, па потом окривљавања Србије, деведесетих, започели парама Сороса и других фондација СИА. Сада су навалили, својим квази пројектима, на ЛГБТ трансродно „просвећење“ Срба и отимање ресурса. Јагме се за паре од буџета оних које критикују за лоповлук и расипање. А председник, манипулацијом медија, али пре свега својом добро баждареном реториком, упућеном збланутим масама опраних мозгова својих бирача, припадника скоро милионске партијске војске, све успешније игра улогу *сина највећеї сина*. Рекло би се – у Србији ништа ново од 1945.

Наизглед шизофрено, али заправо веома вешто и упешно, Вучић води Тадићеву спољну политику „неутралности“, ослоњену на *четири стуба*, са Берлином, Москвом, Вашингтоном и Пекингом. Слично Брозџу. Знамо како је завршило онда, после пада Берлинског зида, овде у Србији. Тај догађај био је знак за већ договорено комадање СФРЈ на феуде, у својину партијских апаратчика и њихових породица.

Сви од велесила, који данас хрле на Балкан, остављен деведесетих од војно немоћних *неврсџаних* на милост и немилост повампиреном хегемонизму уједињене Немачке и охолох САД, краљевски су субвенционисани. За „привучене инвестиције“ наводног развоја Србије. И то коруптивним милијардама евра. Уговори, у последње време нарочито са Пекингџом, који крчи *југи свиле* преко Балкана, потпуно су нетранспанетни, а стране банке и фирме, као и извођачи са бројних градилишта, сав профит односе тамо одакле су извођачи либералног капитализма дошли.

Сви су изгледи да ће тај, свим велесилама пожељан тип *сџа-блџокрайије* на Балкану, где могу мешетарити по мери својих

потреба, и даље јачати. И да ће највероватније тријумфовати и на *реизборима*, на прелеће.

Добро обавештени тврде да је то баш тако и замишљено, у Тависток лабораторији Британаца, који су Србима својевремено довели и Броза. И да је АВ само перфектна верзија нарученог политичког робота, коју су Монтгомери, Беба и остали стручњаци, уз асистенцију Тадића, а по идеји конспиративног ума из Бртаније, уградили у лидера радикалске *йромењене свесџи*.

Тако су *најфредњаџи* преузели штафетну палицу косовског октобарског завета ДОС коалиције, посебно од премореног и устрашеног лидера демократа Тадића, али и његове странке. А сви се, сада, праве невешти. И, *да се Власи не сеџе* о каквом се играказу ради, режираном истом глобалистичком интренационал-троцкистичком руком, та туђим наређењем а „својом“ вољом губитничка, *жуџа* екипа, копа ногама и рукама, не би ли згуснула маглу око правих посленика. И узрока „преокрета“ 2012. Непрестано са Шолаквих и *Јунајџед* медија, посебно телевизије, опањкава, дан и ноћ, актуелну власт којој је, заправо, утрла пут. Све рачунајући да ће, после брзе каптулације око Косова кривицом АВ и бивших радикала, на валу новог гнева и *доџађања народа*, баш као 5. октобра 2000, зајашити у улози *Курџе*, уместо *Мурџе*.

Та их нада не напушта ни данас, када су очигледно пуштени низ воду као исцеђена дренавина. И зато се њихови предизборни програми критике АВ, али без предлога како и шта после Вучића, свде на импотентни кабар излизаних геова и потрошених вицева. Шоу све мање духовит, а све досаднији и заморнији у недостатку нових идеја водитеља. Па чак и неуморног Кесића и „брата“ му Ивановића.

Могло би се рећи, а да се не погреша, како је цео, поново гостујући, предизборни медијски циркус, договорен и спакован у некакав *кеч ез кен* власти и опозиције, бучни али лажни меч америчког бокса између виртуелних противника. И једни и

други се труде, максимално, да публика, згурана испод балканске шатре, не би случајно дојкотовала ту лошу, ко зна који пут репризирану, а лажирану, утакмицу *два тима из истој клуби*. А све под контролом судије државне безбедности – оног једино позваног арбитра, надлежног за *аувајсе* за промоцију *некога* на политичком рингу Србије. И у власти, и у опозицији.

По обичају, а према испробаном рецепту „спонтаног“ *догађања народа*, публику треба спречити и данас, када је држава на рубу опстанка, да удахне свеж ваздух и да, притом, осмотри шта се заиста догађа у реалности, како Балкана, тако и ЕУ и целог света, где је у току *коронарна* прерасподела моћи у насилној кампањи заустављања света *ковид* пандемијом.

За сада међу Србима претежу они који, застрашени понижењима, медијском манипулацијом и контрадикторним наредбама, без претераног срама верују да ће им потомци опростити данашњу себичну, искључиву бригу о томе да, како тако, преживе дане у којима се глобус полако претвара у глобални *јулај*, а Балкан, поново, у буре барута.

Још мање је искрене посвећености и жеље, преко 50 одсто *ајстинената*, да пружи некакав реалан отпор, не само актуелној политици власти, него и стратегији опозиције. Србија је данас, горе неко икада, брод стешњен између *Сциле* власти и *Харибде* њених „противника“. Брод без бусоле, и поцепаних једара. А ветра промена – ниоткуда.

Белешка о аутору

Драган Милосављевић се родио и школовао у Београду, где је дипломирао на Правном факултету 1965. године. У новинску агенцију *Танјуг* примљен је 1969. године. Добитник је годишње награде агенције „Саша Веселиновић“ за најбољи текст „Ветрови промена“, послат из Мадрида 1973.

Био је дописник из Африке (Акра и Најроби), одакле је за-
сновао ексклузивну сарадњу са *Полиџиком*, НИН-ом, *Дујом*,
Међународном њолиџиком и *Временом* (Загреб).

Са лица места први у свет послао је извештаје о пучевима у Гани 1979, револуцији у Либерiji 1980. и о паду Милтона Оботеа у Уганди, Кампала.

Током дописничког мандата у Најробију 1986, снимio је ТВ репортажу „На пољима смрти Уганде“, коју је ТВ Сарајево прогласила 1987, у оквиру емисије „Хоризонти“, за документарно остварење године.

Своје путописе објавио је у књизи „Писма из Африке – Харматан“ (Плато). Поновљено издање носиће наслов „Црно је лепо“. Порука књиге је „све нам се већ догодило у Африци“.

Током 1992. био дописник *Танјуга* из Рима, а 1994. из Жене-
ве, из европског седишта ОУН. Године 1996 отишао је из новинске агенције *Танјуг* и наставио са писањем као слободни новинар. Био је уводничар *Дује*, од 1996. до гашења часописа након „демократског“ удара 5. октобра 2000. године.

Садржај

Предговор: Новинар – посматрач – извештач и тумач	7
Реч аутора: Беспућа демократуре.	9
Поглавље 1: Под ваљком глобализма	13
А после тита, фајронг.	15
Дипломатија издаје.	19
Медијски јахачи српске апокалипсе.	22
У реторти.	25
Шеста флота хита ка Отранту	29
Rax Italiana	31
Еутаназија „српског варваризма“.	33
Скалпел за балкански трбух.	35
Партнерство за немир	37
Тирана призива „агресију“ Срба	39
Срби на обалама Ле Мана	42
Женевско дрво за вешање.	47
Вест сајд казачок.	52
Шаргарепа на штапу	56
Коцка за Косово је бачена.	60
Крвава фарса	63
Поглавље 2: На оштрици ултиматума	67
Не – најскупља српска реч	69
Рачунајмо НА ТО	73
„Савез“ са Москвом и Минском или не	77

Милошевић поново није гарант	81
Русија – матушка или маћеха	85
Заседа Рачак	88
Курте, Мурте и страни кормилари	92
Громобран без уземљења	96
Балкански изборни рулет	99
„Демократски“ пуч	103

Поглавље 3: Одрицање од завета 107

Повратак отписаних	109
Деификација Зокијевог прагматизма	117
Отворено писмо премијеру	123
Упокојење Милошевића.	127
(Даље) растакање Србије	131
У(с)ловљена Србија	134
Балканска шатра	137
Најамници „Милосрдног анђела“.	141
Узгајање понизности	145
„Фирцање“ демократије.	149
На трагу истине о српском „геноциду“	151

Поглавље 4: Балкански рулет 155

Шлајфовање дипломатије	157
Ход по жеравици референдума	161
У потпалубљу уклете лађе.	165
Жути, незасити ДОС мрави	168
На опасном колосеку	172
Палестинизација Србије	174
Пирова цена Борисове победе	178
У очекивању аларма	182
Медијска лоботомија	185
Погубна цена (на)мирења	188

Стокхолмски синдром у Београду	191
Балканско буре гаса	195
Док не зафали Србије	199
Поглавље 5: На тезги	203
У сусрет невладиној влади	205
Србија на лизинг	207
Мини Јалта на столу	211
Сребреничка „мамуза“ у парламенту	213
Рупа на дну	217
Црни септембар дипломатије	222
У мередову ЛГБТ.	226
Ко и зашто дели Србију?	230
Поглавље 6: Данајци ante portas	235
Промене, како то познато звучи	237
Забијачке	241
Отворен пут за унијаћење светосавља	245
Медијске бабушке – промотери дезинформисања	250
У трагању за деспотом	255
Увођење у црквени раскол	259
Капитулација „без алтернативе“	264
Поглавље 7: Надреална Србија	267
Алајбегова слама	269
Рат билборда	271
На прагу пузећег удара	274
Усијана столица	276
Берлин пожељан, Москва одгурнута	278
У процепу.	280
Видовданска обавеза, непристајање и освешћење	283
Никада неће признати да су признали	288

На стази леминга	289
Арчење државе	291
(Над)реална Србија	293
Поглавље 8: Надреална Србија	297
Од жртве до послушника	299
Цунами миграната	302
<i>Танјуи</i> на отпаду транзиције	304
Преливање изборних сплачина	308
Избори(јада)	311
Куд плови српски брод	314
Повратак који „обавезује“	316
Самодржац на ауфенгеру	319
Наговештаји новог „Берлинског конгреса“	323
Прети „Балканија“ (четврта Југославија)	327
Поглавље 9: Надметање око кључаонице Балкана	331
Ко држи калауз?	333
Утеривач „реалности“	339
Од „ЕУ без алтернативе“ до „алтернативе“ без ЕУ	342
Бездно (уз)напредовале мочваре	345
Нови култ стари калуп	348
Порука, боље роб него гроб	350
Нулта Србија	353
Поглавље 10: Балканска безбол палица	355
Медијско докрајчење	357
Јаја на око или кајгана	360
Дириговање безбол палицом	363
На прагу новог детанта?	366
Вучић у флиперу велесила	372
Бреме кукавичлука	376

На раскршћу алтернатива	380
Најкрупније жабе тек пристижу	384
Поглавље 11: Борци у блату	387
Од Калиша до Маракеша	389
Будућност Србије непоткупљиви	393
Кад пролеће касни	396
Нагодба велесила	398
Опроштај оном који не зна за покајање	401
Од Курте и Мурте до компромиса	404
Две Србије један пута	408
Свирала од зове	411
Два корака од стида	414
Старо братство нових мафија	420
Амерички бокс испод балканске шатре	424
Недођија Србија... све до краља Ибија	428
Парламентарна лакрдија	433
Продаја савести зала коб Србије	438
Суверенистички трампизам или...	440
Јахачи корона апокалипсе	449
Заседе Титовог пута	454
Нато пресуда Српској и Србији	459
Омерта компрадора	464
Слобода РЕСЕТ-ована у ропство	475
У сусрет (ре)изборној судбини	478
Белешка о аутору	476

Данас може бити чудно што неко уз потпис ставља *ex tanjug*. Пре две деценије то никог не би чудило. Јер, Танјуг бејаше у врху светског агенцијског новинарства – кућа од 450 новинара и 50 дописништава по свету. У тањуговце је друштво много улагало, али су они били друштвена вредност. Кад би се шта десило на било ком меридијану за час би се нашао чова који је тамо био годинама и јавности говори зналачки и сврховито.

Драган Милосављевић је од тог соја – од извештача са градских, републичких догађаја до дописника из разних делова Африке, па Рима, Женева.

Зато су „белешке српског журналисте 1980 – 2021“ тако широк поглед: од сведочанства о „афричким политичким пучевима“, преко најаве италијанског министра Скотија (1992) да „Југославија постаје полигон на коме ће Запад проверити колико су ефикасни инструменти интервенција“, разумевања како је инсцениран „Темишварски масакр“ (1989) и шта ће у тој игри наш конзулат, па откуд Маргарет Тачер да су „Срби фашисти“ и - како се све то појавило у Београду 5. октобра 2000, где Драган види „убенички припремани 'демократски' пуч, за трасирање глобократије“.

Толико смо тога видели, чули, прочитали али се слике губе у хаосу из кога не излазимо. Ово сведочење враћа нас у „балканску шатру“ где имамо „самодржце на ауфенгеру“ у „Србији на лизинг“ а која се љуља као пијана „Од 'ЕУ без алтернативе' до 'алтернативе' без ЕУ“; уз „Вучића у флиперу велесила“ суочени са „отвореним путем за унијаћење светосавља“ копрцамо се „у мередову ЛГБТ“ и „цунамију миграната“; и - пред питањем свих српских питања Косовом – грчимо се гледајући „наше“ преговараче који „никад неће признати да су признали“.

Низ ових духовитих формулација су, у ствари, наслови тесктова у књизи. Као уредник старог кова Драган Милосављевић је учен да трага за насловима који привлаче и значе. Можда се не сложите с закључцима или интерпретацијама, али сигурно ће вас све ово интригирати и терати да мислите. Наравно да то може само посебна књига.

Слободан Рељић